

KAY HOOPER

**ÚTĚK
ZE STÍNŮ**

KLOKAN

KAY HOOPER

**ÚTĚK
ZE STÍNŮ**

Copyright © 2000 by Kay Hooper
Translation © Hana Kučerová, 2004
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu OUT OF THE SHADOWS
přeložila Hana Kučerová
Redakční úprava Marie Gejgušová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Sazba Josef Polák
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokán, 2004
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7218-971-9

PŘEDMLUVA

Středa, 5. ledna 2000

Lynet Graingerová neměla žádný důvod ke strachu, protože Gladstone bylo odjakživa velice bezpečné městečko. Ať si lidé v jiných koutech světa propadali šílenství, školáci stříleli po spolužácích a nespokojení zaměstnanci po svých kolezích, ať se kradla auta a unášely se děti, v Gladstonu k něčemu podobnému nikdy nedošlo.

Nikdy.

Až donedávna tam vládla pohoda a klid.

Do loňského roku, kdy město vybudovalo dálniční okruh, díky němuž se rušný provoz odklonil od samotného Gladstonu, bylo toto městečko pouze místem, kde se řidiči zastavili jenom proto, aby natankovali benzin, nebo se při cestě do Nashvillu stavili na co nejkratší možnou dobu v chatě U Modráška. Nebyla položená tak vysoko v horách, aby se tam dalo lyžovat, ale její provozovatelé si přesto dali do znaku dvě zkřížené lyže. Okolní krajina ale nebyla nijak zvlášť úrodná, takže farmářství se tu moc nerozvíjelo, ani se kolem nerozkládaly šťavnaté pastviny.

Bylo to jen takové malé údolíčko. Páteř tamní ekonomiky tvořila odporně páchnoucí papírna u řeky, kde se v potu tváře dřela zdejší dělnická většina. V samotném městečku bylo jen pár podniků, třeba prodejna aut, realitní kancelář nebo obchody, které člověk najde v každém menším městě.

Gladstone nebylo díkybohu tak malé, aby si sousedi viděli do talíře, ale nemělo k tomu daleko. Jediným zdrojem zábavy, jež dokázala zaujmout jeho obyvatele víc než místní klepy, byla videopůjčovna v centru města.

Takže když stěží čtrnáctiletá Kerry Ingramová utekla před několika měsíci z domova – jak si všichni mysleli – byla to velká událost. Spousta lidí se nechala slyšet, že to čekali, protože Kerryin starší bratr udělal před několika lety totéž. Chtěl zkusit štěstí jako zpěvák v Nashvillu (a skončil jako mechanik, protože musel uživit ženu a dvě malé děti). Lidé je pomlouvali, že rodina Ingramových nedokáže vychovávat vlastní děti k věrnosti vůči svému městu.

Přesto ještě dřív, než zjistili, co se Kerry doopravdy přihodilo, byli neklidní a nejistí. Ve stejné době, kdy zmizela, totiž docházelo v městečku Concord, vzdáleném přibližně sto mil od Gladstonu, k velice podivným událostem. Lynet neznala podrobnosti, ale šuškal se, že se tam potuluje záhadný muž, který znásilňuje ženy. V Concordu si tehdy povolali na pomoc zvláštní jednotku FBI, aby jim pomohla násilníka dopadnout.

Lynet by moc ráda viděla zvláštní jednotku FBI při práci. Zajímala se o právo a o uplatňování zákona v praxi. A od chvíle, kdy jí vloni na den otevřených dveří šerif tak trpělivě odpovídal na všechny její otázky, se zvýšil její zájem o tuto problematiku ještě víc. Tělo Kerry Ingramové se nakonec našlo a vyšly najevo některé podrobnosti.

Lynet se při jejich výčtu dělalo nevolno od žaludku. Sama sebe však přesvědčovala, že to není tím, že by měla slabý žaludek, a proto se nehodila pro práci policistky, nebo dokonce agentky FBI, jako byla Scullyová. Zasáhlo ji to tak proto, že se s Kerry znala osobně.

Ano, jediným důvodem bylo, že chodily s Kerry do stejné školy – Lynet byla jenom o třídu výš – a obě jezdily stejným školním autobusem. Až moc živě si vybavovala světlé stužky, které Kerry nosila ve vlasech, i to, jak

stydlivě se usmívala, kdykoli se s ní některý z kluků dal do řeči. A jak strašně byla pyšná, když složila zkoušku z matematiky, protože to pro ni byl těžký předmět a ona se musela hodně učit, aby ho zvládla...

Lynet setřásla vzpomínky. Kráčela rychlým krokem po chodníku a opatrně se rozhlížela kolem. Byla středa a všechny obchody, stejně jako každý jiný den, zavíraly brzy. V tuto chvíli, v devět hodin, nebyl na ulicích téměř žádný provoz a nebylo vidět živou duši.

Lynet si říkala, že nemá důvod ke strachu. Šerifka přece tvrdila, že Kerry zřejmě uklouzla noha a sama se zřítíla do té ohavné rokle, kam lidé sypali odpadky a kde později našli její zohavené tělo. Lynet však zaslechla jakési řeči o tom, co se Kerry zřejmě stalo předtím, než zemřela. Byly to sice pouze dohady, ale takové většinou způsobí, že se dívky začnou bát chodit samy po setmění po ulicích.

Na rohu Hlavní a Obchodní ulice se zastavila a rychle zvažovala, jestli se má dát zkratkou přes park jako obvykle. Usoudila však, že bude lepší, když půjde po chodníku osvětleném pouličními lampami, i když tak jí to bude trvat nejméně patnáct minut, než se dostane domů.

A tak kráčela dál a vyčítala si, že se zdržela v knihovně tak dlouho. Těšila se, že až jí bude šestnáct, bude si moci půjčovat matčinu otřískanou hondu a nebude se už muset všude vláčet pěšky.

„Prokristapána, Lynet, co děláš tak pozdě venku?“

Lynet se tak lekla, až poskočila, a v dramatickém gestu si přitiskla ruku na srdce, jako by se o ni pokoušel infarkt. „Ježíši, to jste vy! Nesmíte mě takhle děsit!“

„To mě mrzí – ale neměla bys být tak pozdě v noci sama venku. Proč už nejsi dávno doma?“

„Potřebovala jsem si něco důležitého napsat na počítači v knihovně – víte přece, že ještě nemám svůj vlastní.“

„No dobře, ale příště někomu řekni, aby tě hodil domů autem.“

„Tak jo.“ Lynet se půvabně usmála. „Můžeme jít společně až na roh. Jdete přece stejným směrem, ne?“

„Jasně.“

„To je skvělý. Nikdo nás dva nebude rušit.“

„Ne, nikdo nás dva nebude rušit.“

„Překvapuje mě, že vás tu vidím,“ zahájila Lynet konverzaci. „Jdete na procházku? Víím, že to lidé dělají, aby si trochu protáhli kostru, ale já myslela, že jenom v létě.“

„Dneska není zima.“

„Vám není zima? Tak mně teda jo. Rychlá chůze nás zahřeje. Když si pospíšíme...“ Lynet udělala ještě jeden krok, ale pak se zastavila, protože si uvědomila, co má proti sobě. „Bože,“ vydechla užasle. „Ach ne. Vy...“

„Víš snad, co to je. A co se s tím dělá.“

„Ano,“ zašeptala Lynet.

„Takže teď půjdeš se mnou a nebudeš dělat potíže, ano, Lynet?“

„Neubližujte mi, prosím, ne...“

„Je mi to moc líto, Lynet. Ale budu muset.“

JEDNA

Čtvrtek, 6. ledna

Tělo bylo vystaveno nepříznivým vlivům počasí tak dva až tři dny. Včerejší liják smyl všechny stopy, které tu zanechaly zvířecí tlapy a drápy a kterých byla předtím plná paseka.

Schylovalo se k dlouhé a studené zimě a zvěř byla vyhládlá.

Zástupce šerifky Alex Mayse se zachvěl, když se opatrně protahoval kolem místního „soudního experta“, mladého doktora, kterého město jmenovalo koronerem; protože se toho nikdo jiný nechtěl ujmout. Doktor se plazil po mýtině po čtyřech, nos přitisknutý k vlhké zemi, hledal rozptýlené kosti a ostatní zbytky lidského těla, jež tam zvěř zanechala.

„Nemusíte si tam nic huhlat pod nos, doktore,“ utrousil Alex trpce. „Všichni moc dobře víme, že jste ve svém živlu.“

Doktor Peter Shepherd, stále na všech čtyřech, k němu zvedl oči. „Pokud by mi pohled na zavražděného pubescenta měl působit potěšení, musel bych být horší než zrudá, Alexi,“ prohodil žoviálně. „Mě prostě jenom fascinuje ten zmatek, nic víc.“

Zástupce šerifky Brady Shaw, jenž trpělivě stál pár kroků za doktorovými zády s fotoaparátem v ruce připravený zdokumentovat každé místo nálezu, zakoulel po Alexovi očima.

Ten se na něj omluvně zapitvořil, ale pronesl pouze: „Jo, jo. Tak snad se vám tentokrát podaří najít něco užitečného, co říkáte?“

„Dělám, co můžu,“ zamumlal lékař, zatímco studoval něco, co vypadalo jako bílá větvička.

Alex zamířil k místu, kde našli převážnou většinu tělesných ostatků. S patřičnou dávkou soucitu pozoroval, jak Sandy Lynchová vyprazdňuje za nedalekým stromem obsah svého žaludku. Takhle si chudák holka svůj první den v práci jistě nepředstavovala. Ale ani ostříleným kozákům nedělal ten pohled dobře. Carl Tierney, veterán s desetiletou vyšetřovatelskou praxí, měl tu smůlu, že objevil tělesné ostatky Adama Ramsaye jako první, a i on se vzápětí nato zbavil všech zbytků od snídani.

Samotný Alex měl během několika posledních hodin co dělat, aby pohled na tu hrůzu unesl.

Jediným členem týmu, který při tom otřesném pohledu neprojevoval žádné známky nevolnosti, byla samotná šerifka.

Je v tom jistá dávka ironie, pomyslel si Alex, když se postavil vedle šerifky, dřepící na bobku kousek od toho, co zbylo z Adama Ramsaye, lokty opřené o kolena, prsty spletené do sebe. Za dlouholetou historii své existence nezažilo městečko Gladstone žádnou vraždu. Celá řada šerifů ve své funkci pokojně zestárla, aniž by musela řešit víc než jen drobné prohřešky a jejich poměrně zanedbatelné následky. Nepotřebovali žádný náročnější policejní výcvik, než jak nabít zbraň, z níž se však s největší pravděpodobností nikdy nestřílelo na jiný cíl než do terče či na vystrašeného zajíce či králíka. Po městečku se povídalo, že místní šerifové jsou dobří tak akorát k tomu, aby bylo na koho navléknout kostým Santa Clause při každoročním vánočním průvodu po Hlavní třídě.

To však platilo pouze do loňského roku. Městečko si nakonec zvolilo šerifku se skutečným právnickým vzděláním a s minimem kriminalistických zkušeností – no

a co se stalo? Snad jim to spískal sám čert, že náhle začalo docházet k opravdovým zločinům.

Měli však nesmírné štěstí, že právě tahle šerifka projevovala až nadpřirozené schopnosti a dokázala přijít na kloub věcem, aniž by přitom promarnila větší množství času.

Aspoň donedávna.

„Tak to už máme dvě,“ prohodil Alex do nastalého ticha, které trvalo až příliš dlouho. „Hm.“

„Myslíš, že jde o stejného zabijáka?“

Zářivě modré oči po něm šlehly pohledem. „Podle kostí se to dá těžko odhadnout.“

Alex chtěl namítnout, že tu a tam přece na nich zůstaly zbytky tlejícího masa, ale pak si to rozmyslel. Na kostře Adama Ramsaye toho popravě moc nezbylo a to, co tam našli, neskýtalo dostatečný důkaz, kdo ho zabil a jak. Nebylo možné určit, jestli chlapcovo tělo mělo stejné modřiny a řezné rány jako ty na těle Kerry Ingramové. Přesto bylo jasné, že obě těla, která se našla v rozmezí kratším dvou měsíců, budou mít něco společného.

Alex si povzdechl. „Když budeme tvrdit, že tahle smrt byla nešťastná náhoda, lidské řeči tím neumlčíme. Zatím nevíme, jak zemřel, to je fakt, ale je víc než jasné, že oběť nešťastné náhody přece nepohřbí svoje vlastní tělo. A můžeš se vsadit, že něco takového se před lidmi dlouho neutají.“

„Já vím.“

„Takže máme problém. Velký problém.“

„Do háje,“ ulevila si šerifka po chvíli.

Alex přemítal, jestli v tom nezaslechl pocit viny. „Jestliže prohlásíme, že Kerry Ingramová byla zavražděná, stejně to nezachráníme,“ připomněl. „Nejsem žádný expert, ale řekl bych, že Adam zemřel tak před dvěma týdny.“

„Jo, to je možný.“

„A jeho vlastní máma přišla říct, že ho pohřešuje, těsně před Dušičkami, i když v té době už byl pryč celé týdny.“

„No, to bylo proto, že se pohádali a on utekl z domova. Že půjde bydlet k otci na Floridu. Totéž prý předtím udělal už dvakrát – nebo aspoň si to myslela.“

„Já zastávám názor,“ protáhl pomalu Alex, „že jsme nemohli Adama Ramsaye nijak zachránit.“

„To máš zřejmě pravdu,“ souhlasila šerifka tichým hlasem. „Ale Kerry Ingramovou jsme možná mohli zachránit.“

Nastalé ticho opět přerušil Alex. „Ještě že měl na ruce ten třídní prsten. A ten zlatý zub. Jinak bychom ho nedokázali identifikovat. Stejně mi ale připadá divný, jak může mít kluk v jeho věku zlatý zub. Chtěl jsem se na to zeptat už dřív, ale...“

„To nebyl zub, jenom korunka. On nechal roztavit otcův zlatý prsten a zubař ve městě mu z něj vyrobil korunku.“

„Ale proč, proboha?“

„Jeho matka neví, nebo nám to nechtěla říct. A on nám to už nepoví.“ Šerifka, stále v podřepu, dodala: „Myslím, že to není důležité. Rozhodně nám to nedá odpověď na otázku, kdo ho zabil a proč.“

„No jo, to je pravda. Napadá vás něco?“

„Nenapadá.“

Alex si povzdechl. „Ani mě ne. Tohle se starostovi nebude moc líbit, Randy.“

„Tohle se nebude líbit vůbec nikomu, Alexi. A hlavně ne matce Adama Ramsaye.“

„Však ty víš, jak jsem to myslel.“

„Jo, to vím.“ Šerifka Miranda Knightová si povzdechla, vstala a začala si protahovat ztuhlé svaly. „Do háje,“ opakovala tiše.

Zástupkyně šerifky Sandy Lynchová, stále bílá jako křída, udělala krok směrem k nim, ale dávala si velký pozor, aby pohledem nezavadila o tělesné ostatky ležící

opodál. „Omlouvám se,“ pronesla nervózně. Byla první den v práci a měla strach, aby o ni nepřišla.

Miranda na ni soucitně pohlédla. „Tím se netrapte, Sandy. Tady už stejně nejste nic platná. Vraťte se do kanceláře a pomozte Grace brát telefony.“

„Tak dobře.“ Na chvíli se odmlčela a pak se zeptala: „A co vlastně máme lidem říkat?“

„Povězte jim, že zatím nemáme žádné informace.“

„Dobře, madam.“

Mladá žena zamířila s úlevou ke svému autu. Alex poznamenal: „S tím nevystačíme dlouho.“

„Když budeme mít aspoň trochu štěstí, vydrží nám to dostatečně dlouhou dobu. Ráda bych ještě získala pár odpovědí, než přednesu Johnovi nějakou zprávu.“

„To, k čemu došlo v Concordu, ho pořádně vyděsilo. Už ho slyším, jak bude přehánět a vykřikovat, že nám tu řádí sériový vrah.“

„Dvě vraždy přece neznamenají, že se jedná o sériového vraha.“

„To víme my dva. Jeho Veličenstvo je ale raději opatrné. Má rád svou práci a chce si ji udržet. Starostu Concordu prakticky vyštípali z města, protože netrval na tom, aby povolali zvláštní jednotku FBI. John MacBride neudělá stejnou chybu.“

Miranda se zamračila. „Já vím.“

„Musíš ho předběhnout. Řekni, že navrhuješ, aby ihned povolal zvláštní jednotku FBI.“

Starostlivá vráska na šerifčině čele se ještě víc prohloubila. „Četls přece stejný věstník jako já. Zvláštní jednotka se povolává pouze pro řešení neobvyklých zločinů provázených nevysvětlitelnými okolnostmi, zločinů, které běžná policie nedokáže vyřešit sama. My tu zatím máme dvě nezletilé oběti, buď se jedná o promyšlené vraždy, nebo o násilí spáchané z okamžitého popudu. Obě děti pravděpodobně zavraždil někdo, koho

znaly. A zřejmě k tomu měl nějaké obyčejné světské důvody. Nevíme, jestli je na tom něco neobvyklého.“

„Nikdo ti přece nemůže mít za zlé, když zavoláš federály, ať jsou ty vraždy neobvyklé, nebo ne, Randy. Jsme malý policejní oddělení v malém městě, který má velice omezený pravomoci a skoro žádný technický vymoženosti. Než došlo k vraždě tý Ingramovic holky, poslední mord, který musel zdejší šerif vyšetřovat, se stal před dvaceti roky, když podváděný manžel zastřelil milence své ženy, který se snažil utýct oknem z ložnice. Tomu se stěží dá říkat spletitý případ. Případy, který jsi až dosud vyšetřovala, byly náročný a bůh ví, že sis s nima poradila moc dobře. Vyžadovaly však zkušenosti, inteligenci a instinkt, a to všechno ty máš. Co nemáš, je nejmodernější vyšetřovací technika a vybavení, počítač, který by nebyl pět let starý, dostatek policistů, co by působili v tvém rajonu, a odborníka, jehož specializací – a nikoli koníčkem – je soudní lékařství.“

„Já to slyšel,“ ozval se hlas doktora Shepherd.

Alex se na něj otočil, v hlase zlomyslný nádech. „Však jsem taky chtěl, abys to slyšel.“ Pak se znovu otočil k Mirandě a pokračoval, tentokrát tišším hlasem. „Zavolej ty federály, Randy. Nikdo ti to nebude zazlívát. A my zatraceně potřebujeme pomoci.“

„Oni nám nebudou pomáhat, oni ten případ převezmou.“

„Tak jim to dopřej.“

Zavrtěla hlavou. „To nemůžu, Alexi. Nemůžu hodit tenhle problém na někoho jinýho ze strachu, že bych to nezvládla.“

„MacBride umí dát člověku pocítit, že tady něco znamená – a ty víš, že to udělá. Když se v městečku rozhodovalo, jestli zvolit do funkce šerifa ženu, lidi to hodně zpochybňovali a jeho jakákoli kritika ze strany voličů velice znervózňuje. Jakmile se objeví první

známka, že tohle oddělení vyšetřování nezvládá, okamžitě bude volat z plných plic o pomoc.“

„Ale kdepak,“ namítla. „Ten nic takového neudělá, aspoň ne veřejně.“

„Tak bude tlačit na tebe, abys to udělala za něj.“

„To je možný.“

„Randy...“

„My ale přece nevíme, jestli tu jde o něco neobvyklého,“ opakovala Miranda zarputile. „A to, že jsme se s vyšetřováním vraždy Kerry Ingramové nikam nedostali, neznamená, že tentokrát nemůžeme mít víc štěstí. Jednou věcí jsem si ale zatraceně jistá, a tou je, že za tím půjdu jako ohař. Nebudu volat nikoho zvenku, pokud mě k tomu okolnosti vyloženě nedonutí.“ Zvedla ruku a začala si mnout ztuhlou šíji. Pak se zamračila při pohledu na ostatky Adama Ramsaye.

Alex ji upřeně pozoroval a nepřipadalo mu to nijak nepatřičné. Už dávno přišel na to, že Mirandu mužské pohledy nijak nevyvádějí z míry. Měla ve zvyku nosit svetry a džíny, černé vlasy pevně stažené do ohonu, nehty měla krátké a nenalakované a na tváři minimum líčidel.

Miranda Knightová patřila k té vzácné skupině žen, které i když je obléknete do rezného pytle a vyválíte v blátě, jsou pořád krásné a půvabné.

Nenosila uniformu, ani když byla ve službě. Tuto výsadu si vymínila už ve chvíli, kdy se o tuto práci ucházela. Volné džíny a vytaháný svetr, jež měla dnes na sobě, však nedokázaly zakrýt ani zbraň za jejím pasem, ani ženské proporce.

Alex si nikdy nebyl jistý, co z toho přitahovalo starostu Gladstonu víc, jestli zbraň, nebo její tělo. Bylo však veřejným tajemstvím, že John MacBride si myslel na Mirandu dávno předtím, než když je před rokem oba zvolili do úřadu.

Co si ovšem Miranda myslí o starostovi, to bylo tajemství, které znala jenom ona sama. Občas se o něm při

řeči s Alexem nezávazně zmínila, ale na veřejnosti se chovala formálně, zdvořile a projevovala jeho ctihodné osobě povinnou úctu. A pokud mu dovolila, aby ji pozval na šálek kávy, zařídila to tak, aby se to odehrálo na místě, kde by je nikdo z tohoto města plného čumilů a zvědavců nemohl špehovat.

Přesto si Alex nebyl jistý, jestli MacBridův zájem neopadne v případě, že Miranda odmítne zajistit jeho politickou bezpečnost a nepředá vyšetřování okamžitě do rukou federálů.

„Vždyť přece *nevíme* jistě, jestli je na tom něco neobvyklého,“ opakovala s takovým zanícením, že po ní Alex vrhl překvapený pohled.

„Ty sis snad něčeho všimla?“ zeptal se.

Miranda si dobře uvědomovala jeho upřený pohled, ale záměrně se na něj nepodívala. „Jen jsem řekla, že...“

„Já vím, cos řekla. A taky jsem slyšel, *jak* jsi to řekla. A vím taky, že někdy vidíš věci, kterých si nikdo jiný nevšimne. Tak co ty vidíš, co já nevidím, Randy?“

„Nic. Nevidím nic.“

Alex ji podezíral, že mu určitě lže, ale než na ni stačil udeřit, přistoupil k nim doktor Shepherd.

„Mám předběžnou zprávu,“ oslovil Mirandu. „Hned jak se vrátím do kanceláře, tak to samozřejmě sepíšu, ale jestli si chcete poslechnout, co v ní bude, než Brady všechno nafotí...“

„Jistě, povídejte.“

„Nemůžu říct, jestli toho chlapce uškrtili stejně jako to Ingramovic děvče, ale mám důkazy, že pár kostí měl zlomených ještě před smrtí.“

„Nemohl si je polámat při nešťastném pádu?“ zajímala se Miranda.

„To není pravděpodobné. Řekl bych, že mu někdo pořádně zkroutil ruce, až mu je zlámal. K tomu ale bylo zapotřebí pořádné, až neuvěřitelné síly. A dvě kosti v levé

ruce měl rozdrčené, možná kladivem nebo nějakým podobným náradím.“

„Chcete říct, že ho mučili?“ navrhl nejisté Alex.

„Vyloučit se to nedá, ale nemám dost důkazů, abych si tím mohl být jistý.“

„A čím jste si jistý?“ zeptala se Miranda.

„Určitě je mrtvý nejméně tři nebo čtyři týdny, možná i déle. A vím jistě, že ho zabili někde jinde, pak ho převezli sem a pohřbili v mělkém hrobě, který však nedokázal tělo dostatečně ochránit před vyhládlými zvířaty.“ Peter Shepherd se krátce odmlčel. „Dovolte mi otázku. Jste si jisti, že toto jsou skutečně ostatky Adama Ramsaye?“

Alexe ta otázka překvapila, ale když pohlédl na Mirandu, uvědomil si, že ji nikoli.

„Našli jsme tu jeho třídní prsten,“ pronesla nejistě. „A ta zlatá korunka na jeho předním zubu se shoduje s informacemi, které jsme získali. Je to vysoce kvalitní zlato. A na zbytku skalpu, který mu zbyl na lebce, jsou rzzavé vlasy, jaké měl Adam Ramsay. Máme všechny důvody věřit, že identifikace je správná.“ Teď se odmlčela zase ona. Otázka, kterou po chvíli položila, však zněla zdráhavě. „A vy si myslíte, že to není on?“

Shepherd s očividným uspokojením pomalu pronesl: „Já si myslím, že jestli je to on, jeho matka by musela být o hodně starší, než vypadá. Až udělám pár laboratorních zkoušek, budu vědět víc, ale moc by mě překvapilo, kdybych zjistil, že ty kosti patří muži mladšímu čtyřiceti let.“

Miranda nedávala najevo žádné překvapení a nevzrušeným tónem pronesla: „Máme kompletní záznamy o jeho chrupu, takže ověření identity – pokud je to Adam – by nemělo trvat dlouho.“

„Adamovi bylo sedmnáct,“ poznamenal Alex rozpačitě.

„Ty kosti jsou ale starší,“ pokrčil Shepherd rameny.

„Zbylo toho z něj tak málo, že by se to vešlo do krabice od bot,“ namítl Alex. „Jak můžete vědět...“

Miranda zvedla ruku, aby Alexe umlčela. „Co kdybychom dřív, než se začneme hádat, počkali, až budeme mít v ruce víc faktů? Odvezte ty ostatky do márnice, doktore, a já vám nechám poslat vyhodnocení chrupu.“

„Nevím, kdo byl lékař jeho rodiny, ale pomohlo by mi, kdybyste mi mohla poslat i tyhle záznamy.“

„Jasně, pošlu vám je.“

Alex pozoroval, jak Miranda ustoupila dozadu, aby měl doktor dost místa na svou práci. Potom vyčítavým tónem pronesl: „Tys věděla, co tím chtěl říct, vid’?“

„A jak bych to mohla vědět?“ opáčila věcně, zatímco upřeně pozorovala Shepherdu, jak ukládá lidské ostatky do černého igelitového pytle.

„Na to se tě právě ptám, Randy. Jak jsi to poznala? Máš někde v rukávu utajený diplom z medicíny nebo soudního lékařství?“

„Ale jistěže ne.“

„Tak jak teda?“

„Neviděla jsem nic, co bys neviděl i ty, Alexi.“

„Tys ale věděla, že ta kostra nepatří Adamu Ramsayovi, je to tak?“

Miranda konečně otočila hlavu a pohlédla na Alexe. Ve tváři měla výraz, který nedokázal rozluštit a vůbec se mu nelíbil. Byl uzavřený, takový, jaký u ní nikdy předtím neviděl. Poprvé za celých pět let, co ji znal, měl Alex pocit, že se dívá na cizinku.

„Naopak,“ prohodila tiše. „Já věděla – nebo vlastně vím – že to, co jsme našli, jsou ostatky Adama Ramsaye.“

„To nechápu.“

„Skutečně je to Adam Ramsay, Alexi. Záznamy o jeho chrupu to potvrdí.“

„Jestli ty kosti ale patří nějakému staršímu muži...“ Alex se odmlčel a pak ztišil hlas. „Takže doktor se podle tebe mylí?“

„Doufám, že ano.“

Alexe ani nenapadlo, že by se Miranda chtěla na doktora nějak vytahovat. Uvažoval nahlas: „Jestli má doktor, co se týče stáří těch kostí, pravdu, znamenalo by to, že tuhle oběť nikdo nepostrádá. A taky by to znamenalo, že ještě pořád máme šanci najít tělo Adama Ramsaye. Jestli máš ale pravdu ty...“

„Jestli mám pravdu já, znamenalo by to něco jiného,“ přerušila ho Miranda. „Znamenalo by to, že máme před sebou daleko spletitější hádanku než jen to, kdo zabil ty dva nezletilé uprchlíky.“

Liz Hallowellová žila v městečku Gladstone plných třicet let svého života, což znamenalo, že tam znala téměř každého. A vzhledem k tomu, že knihkupectví, jež zdělila po svých rodičích, bylo situováno přímo ve středu městečka a nedávno v něm vybudovala i kavárnu, kde si lidé mohli posedět a popovídat, jak dlouho chtěli, věděla o všem, co se v městečku šustlo pouhých pár hodin poté, kdy k tomu došlo.

Takže toho chladného lednového rána už pochopitelně znala všechny nejčerstvější novinky. Věděla, že v lese za městem policista, který právě nebyl ve službě, ale vyšel si na ranní procházku, našel tělo, nebo spíš jenom kosti. Věděla, že se všeobecně soudí, že ty kosti patří Adamu Ramsayovi. A cítila, že na tom všem je něco velice podivného.

Samotná vražda byla zvláštní, ale Liz si byla jistá, že se tam děje ještě něco jiného. Když viděla seskupení lístků v šálku svého ranního čaje, šel jí z toho mráz po zádech. Dokonce i předtím však zaznamenala jiná zneklidňující osudová znamení. Minulou noc zaslechla lelka a pak se jí

zdálo, jak jede na koni – to mělo sexuální podtext, ale na tom nebylo nic zvláštního vzhledem k Lizinu nedávnému zklamání v lásce – a také se jí zdálo, že nemůže otevřít dveře, a to také nebylo dobré znamení.

Dvakrát za noc ji vzbudilo psí vytí a krátce před svítáním slyšela zahřmění, i když nebyla bouřka. Dnes ráno sousedův kohout, kterého si choval jako domácího mazlíčka, stál čelem k jejím dveřím a kokrhal, což znamenalo, že přijde někdo cizí. A v posledních dvou dnech třikrát rozsypala sůl. Bylo toho příliš, aby se účinky vši smůly daly okamžitě zahladit.

Ráno narazil na okenní tabulku pták, skoro tak velký jako holub, a zlomil si vaz. Vzhledem k tomu, že Liz bydlí sama, usoudila, že jediný, komu tady může hrozit smrt, je jediné ona.

Alex jenom kroutil hlavou, když mu o tom říkala. Lizina babička však byla cikánka a samotná Liz, když přicházela na svět, měla hlavičku potaženou plodovou blanou, což se považovalo za dobré znamení.

Bylo jasné, že se děje něco špatného a ještě horší věci mají přijít.

Než se tedy Liz vydala z domova, nastrkala si do váčku, který měla zavěšený na černém řemínku kolem krku, hezkou řádku amuletů: pár lístků jasanu, stroužek česneku, kousky dubové kůry a několik malých kamenů – krevel, karneol, kočičí oko, granát, černý opál, staurolit a topaz. V kabelce měla schovanou králičí pacičku a v uších se jí blýskaly zlaté náušnice ve tvaru vidlicové ptačí kosti.

Nic z toho ji bohužel nedokázalo ochránit před Justinem Marshem.

„To je rouhání, Elizabeth,“ vykřikoval, zatímco jí mával jakousi knihou před nosem.

Jemně odstrčila knihu od obličeje do takové vzdálenosti, aby si mohla přečíst její titul, a pak trpělivě pronesla. „To je román, Justine. Vymyšlený příběh. Pochybuju, že se autor snaží lidi přesvědčit, aby věřili, že

Kristus byl žena. Jestli ti to ale udělá dobře, povím ti, že jsi první, kdo si té knihy vůbec všiml.“

Hnědé oči v opálené tváři se mu zaleskly. Liz napadlo, že s hustou kšticí bílých vlasů a v obvyklém bílém obleku vypadá spíš jako teleevangelista. A také tak mluvil.

„Knihy, jako je takhle, by se měly zakázat!“ prohlašoval rezolutně.

Liz si uvědomila, že jen pár zákazníků zvedlo překvapeně hlavu. Ostatní byli na jeho výstupy už zvyklí, stejně jako samotná Liz. „My tady knihy nezakazujeme, Justine.“

„Jen si představ, že by si to přečetla nějaká nevinná duše!“

„Věř mi, že nevinné duše do tohoto koutku obchodu ani nepáchnou. Mám tady tři regály plné knížek o želvách Nindža a návody, jak se nabourat do počítačového systému.“

Justin ironický podtext jejích slov vůbec nepochopil, ale to ji vůbec nepřekvapilo.

„Ty bys měla citlivé dětské duše před takovýmhle úpadkem chránit, Elizabeth. Zodpovídáš za ně.“ Znovu jí zamával knihou před nosem.

Náhle se za jeho zády ozval suchý hluboký hlas. „Ale kdepak. Za to zodpovídají jejich rodiče. Liz tu jenom prodává knihy.“

„Dobré ráno, Alexi,“ rozzářila se Liz.

„Dobrý. Dal bych si kafe, Liz.“

„Máš ho mít.“ Elizabeth s úlevou nechala Alexe, aby si s Justinem poradil, a spěchala za pult, aby nalila dva šálky kávy s příchutí švýcarské čokolády, kterou si Alex v poslední době velmi oblíbil. Když s nimi dorazila ke stolku u okna, kde obvykle sedával, Justin už byl pryč.

„Jestli tam někde venku zase trhá knihu na kusy...“

„Varoval jsem ho, že příště už mu dám pokutu nebo ho posadím do chládku.“ Automaticky foukl do kávy, ale hned nato začal usrkávat, dřív než měla šanci vychladnout.

„Nechápu, proč nemůže jít někam jinam, kde by založil tu svou pseudonáboženskou sektu, a nenechá nás na pokoji.“

„Na to není dost charismatický,“ utrousila Liz rozhodně. „Ale je mi líto Seleny.“

Alex se zamračil. „Nikdy jsem neslyšel, že by ji někdo nutil, aby se za něj provdala. A kromě toho, ona se na něj dívá tak, jako by to byl druhý Spasitel – odpusť, jestli se rouhám.“

„Myslím, že každé město má svého Justina Marshe. O čem jiném bychom se třeba zrovna teď bavili?“

„Třeba o vraždě,“ pronesl suše.

Liz pohlédla do jeho unaveného obličeje. „Slyšela jsem, že tentokrát je to tělo Adama Ramsaye,“ pronesla pomalu.

„To tvrdí šerifka. Doktor ale říká, že to není jeho tělo. Úplně jistí si budeme, až doktor porovná jeho chrup s lékařským záznamem.“

„A co si myslíš ty?“

„Já myslím, že Randy se nemýlí často.“ Pokrčil rameny a zamračil se do šálku s kávou. „Jestli má ale pravdu i tentokrát, určitě se děje něco velice podivného, Liz.“

„Ano, lístky v ranním čaji mi to dneska potvrdily,“ přiznala Liz.

Alex se na ni zadíval, ve tváři odevzdaný výraz. „No jo. A co dalšího ti ještě ty tvý lístky prozradily? Že máme v tom našem malém městečku nebezpečného vraha?“

„Snad si nemyslíš, že je to někdo z města?“ vyjekla očividně šokována.

Vrhl po ní zvláštní úsměv, který nedokázala definovat. „V Gladstonu se zastavil čas a moc lidí tudy neprojde. Kolik cizinců jsi tu v uplynulých týdnech zahlídla?“

„No..., moc ne.“

„Moc ne?“

„Tak dobře, cizinci jsou tu vzácní, obzvlášť když od nich odečteš pojišťovací agenty. To ale přece nemusí

znamenat, že se takových ohavností dopouští někdo z nás, Alexi.“

„Ani mně to pomyšlení nedělá dobře. Proč by si ale nějaký cizinec zvolil právě Gladstone, aby tu začal vraždit nezletilý děti?“

„No, když to říkáš...“

„Jo, říkám.“

Po chvíli ticha pronesla Liz zdráhavě. „Ať se tu děje cokoli, ještě to neskončilo, Alexi.“

„Copak, zase čajový lístky?“

„Já o tom vím své.“ To byla její standardní odpověď na pochybnosti nebo nedůvěru okolí.

„Protože tvoje babička byla cikánka? Liz...“

„Já vím, že mi nevěříš, ale tentokrát mě budeš muset poslechnout. Ještě nikdy jsem neviděla tolik zlověstných znamení a zlých předzvěstí. Nad tímhle městem se vznáší skutečné, nefalšované zlo.“

„Tak to ti věřím. Jestlipak ses koukala do své křišťálové koule a víš, jak to všechno dopadne?“

„Moc dobře víš, že nic takového nedělám.“ Zaváhala.

„Vím, že se něco blíží. Lístky mi to pověděly. Temný muž se znamením na tváři. Někdo zvenku. Přejde nám pomoci, ale bude k tomu mít i jiné, tajné důvody. A já si myslím... já vím... bude riskovat vlastní život, aby zachránil jednoho z nás.“

DVĚ

Miranda vešla do malého tichého domku nedaleko centra Gladstonu a zamířila rovnou do kuchyně. Po nočním dešti zůstala obloha zatažená, takže i když to byla původně světlá místnost, v tu chvíli působila ponurým dojmem, který nerozveselilo ani žlutobílé vybavení a doplňky.

Miranda na tom nebyla o nic líp.

Přistoupila k překapávači, aby si ohřála kávu od večera. Ráno nikdy neměla čas vařit čerstvou. Paní Tasková však byla dnes u lékaře a Miranda věděla, že přijde pozdě. Ohřívaná káva bývá nesnesitelně hořká, ale nic jiného jí nezbývalo.

Hodila se k její náladě.

V kanceláři na ni sice čekala čerstvá voňavá káva, ale Miranda se chtěla aspoň na pár drahocenných minut zastavit doma, kde by nemusela poslouchat vyzvánějící telefony a kde by na ni nedotírali její úzkostliví zástupci a vyděšení občané městečka. Tušila, že Alex se tomu bude chtít taky vyhnout, ale jeho povedou kroky spíš za Liz.

Každý se snažil hledat útěchu tam, kde to šlo.

„Randy?“ Do místnosti zdráhavě vstoupila dívka přibližně šestnáctiletá a nápadně se podobající Mirandě. Přestože byl všední den a deset hodin dopoledne, měla na sobě noční košili a přes ni župan.

„Neměla jsi vstávat, Bonnie. Doktor říkal, že nejvíc ze všeho ti pomůže pořádný spánek.“

„Mně už je ale mnohem líp, vážně. Vždyť jsem jenom nachlazená.“ Bonnie sledovala, jak si Miranda nalévá černou kávu do šálku. „Byl to...?“

Miranda se napila a přikývla.

„Adam Ramsay? Bylo to přesně tak, jak jsi to viděla?“

„Přesně tak,“ přikývla Miranda.

Bonnie se zachvěla a kousla se do rtu, pak přistoupila ke stolu, jenž stál uprostřed pokoje, a posadila se. „Já ho vlastně neznala. Ale stejně...“

Miranda nic neříkala.

„Stejně se to stane, vid’?“

„Bojím se, že ano.“

Bonnie se roztrásl spodní ret a ona se do něj znovu zakousla. „Tak odtud odjedeme a basta. Jenom...“

„To nepomůže, Bonnie. Nic se tím nezmění. Některé věci se prostě mají stát a my s tím nic nenaděláme.“

„Ty tomu nedokážeš zabránit?“ Její živé modré oči byly zoufale vystrašené.

„Ne, to nedokážu,“ povzdechla si Miranda. „Sama na to nestačím.“

„Tak třeba Alex by mohl...“

„Ne, Alex ne.“

Jejich pohledy se střetly. „Tak jim řekni, ať pošlou někoho jiného,“ navrhla po chvíli Bonnie.

„Já ale potřebuju právě *jeho*.“ Do Mirandina hlasu se vrátil hořký tón, zdráhavost a něco, co se podobalo odporu.

„Víš to jistě?“

„Jo, vím to jistě.“

„Je to už dávno, Randy. Osm let...“

„Osm let, čtyři měsíce a pár dní.“ V Mirandině smíchu nebylo nic veselého. „Já moc dobře vím, jak je to dlouho, to mi věř.“

„Já jen chtěla říct, že se věci změnily, Randy. Lidé se mění, to přece víš. I on se určitě změnil. Tentokrát to bude jiné.“

„Myslíš?“

Bonnie zaváhala. „Tys viděla ještě něco jiného, vid’? Co to bylo? Cos viděla?“

Miranda se zadívala do svého šálku s kávou a ústa se jí zkrivila. „Nevyhnutelnost,“ vydechla.

Pátek, 1. ledna

„Neumím to vysvětlit,“ povzdechl si doktor Shepherd a obvyklý veselý úsměv, který míval na tváři, vystřídal zamračený výraz. „Záznamy o jeho chrupu jsou naprosto identické, o tom se nedá pochybovat. To, co jsme našli, jsou skutečně ostatky Adama Ramsaye.“

„Ale...“ začala Miranda.

„Ano, je tu jedno ale. Kostí jasně vykazují známky, že patřily muži, kterému muselo být nejméně čtyřicet let. Jasně o tom svědčil stav lebečních švů. Depozita kalcia a jiné změny ve struktuře kostí dokazují stáří čtyřiceti let.“ Odmlčela se. „Tohle sahá za hranice mých vědomostí, Randy. Ty kosti by měl prohlédnout někdo zkušenější, odborník na soudní lékařství, třeba patolog nebo antropolog. Něco mi muselo uniknout, zřejmě jsem špatně vyhodnotil výsledky nebo testy, prostě něco.“

Miranda na něj přes stůl pohlédla. „Nesmíme zapomínat, že jsme našli ostatky sedmnáctiletého chlapce. Víš, jak zemřel?“

„Dost z lebky zůstalo nepoškozeno. K tupému násilí došlo na nejméně dvou místech a já nevěřím, že by se to stalo po smrti.“

„Nešlo tedy o náhodný úder?“

„Jestli chcete znát můj osobní názor, tak já říkám ne. Ta rána do hlavy ho zřejmě zabila. Ale jestli byla úmyslná nebo náhodná, to nedokážu bez lékařské – nebo právní – jistoty určit.“

Miranda si udělala poznámku do bloku na stole. „Jsem moc ráda, že jste mi přišel podat zprávu, doktore.“

„To není žádný problém. Víím, že máte plné ruce práce. Máte nějaké zprávy o Lynet Graingerové?“

„Zatím nic. Všechny policisty a dobrovolníky, které jsem sehnala, jsem vyslala do terénu, aby po ní pátrali, ale zatím bez úspěchu. Z knihovny odešla ve středu pozdě večer a pak jako by se vypařila.“ Miranda stáhla ústa do tenké linky. „Kdyby její matka nebyla tu noc opilá a neoznámila její zmizení až včera odpoledne, měli bychom větší šanci ji najít. Ale takhle, skoro po osmačtyřiceti hodinách, všechny stopy dávno vychladly.“

Shepherd se na ni pozorně zadíval. „Nezlobte se, že vám to říkám, ale vypadáte dost hrozně.“

„Pěkně děkuju za poklonu.“

„Spala jste včera vůbec, Randy?“

Miranda si povzdechla. „Mám tady dvě mrtvý děcka a třetí se pohřešuje. Neexistují žádné důkazy, které by mě přesvědčily, že ty vraždy jsou jenom série nešťastných náhod a že zmizení toho děvčete je taky jenom náhoda. Nemám žádný důkaz, který by mě dovedl k vrahovi – nebo k vrahům – dvou mrtvých dětí, a nemám klíč, který by mi pomohl najít Lynet Graingerovou. Půl dopoledne jsem strávila tím, že jsem se hádala se starostou, a druhou půlku jsem vyřizovala telefonáty vyděšených rodičů. Někdo v mém pěkném, bezpečném městečku se rozhodl, že začne mučit, mrzačit a vraždit mládež. A doma mám šestnáctiletou sestru. Tak co byste asi řekl?“

„Já bych řekl, že jste včera vůbec nešla spát.“

Narovnala se na židli, jako by mu chtěla oponovat, ale pak unaveně zvedla ruku a promnula si ztuhlou šíji. „Stejně bych nedokázala usnout. Už nechci najít další mrtvý dítě, Petere.“

„Vy si myslíte, že ho najdete?“

„A vy?“

Na okamžik zaváhal. „Upřímně? Ano. Nevím, co se tady děje, Randy, ani kdo se za tím vším skrývá, ale myslím, že v jedné věci máte pravdu. Někdo má spadeno

na naši mládež. A ten někdo má velmi podivné... choutky.“

Miranda prudce zavrtěla hlavou. „My ale nevíme, jestli se tady děje něco neobvyklého.“

„Skutečně?“

„Jistě.“

„Chápu. Tak pak mi třeba rozumně vysvětlíte, proč z těla Kerry Ingramové zmizela všechna krev?“

„Snad si nemyslíte, že ji ten vrah vypil?“ opáčila Miranda výsměšně.

„To ne, i když takové věci se dějí častěji, než byste si myslela.“

„To by mě zajímalo proč.“

Shepherd ignoroval její rozmrzelý tón a pokračoval. „Myslím si, že ten vrah prostě tu krev potřeboval, ale to žádný rozumně uvažující člověk nemůže nikdy pochopit. Určitě vám taky neušlo, že jsme našli jenom malou část kostí Adama Ramsaye. To je velice zajímavé.“

„To je přece dílo těch zvířat.“

„Možná. Nebo ten vrah nebyl plně při smyslech. Vysál z těla všechnu krev, stejně jako u té dívky, a vzal si s sebou i pár kostí. A možná unesl Lynet Graingerovou, protože od těch prvních dvou nedostal všechno, co chtěl.“

„To jsou spekulace,“ namítla Miranda rozhodně. „Vždyť ani nevíme, jestli Kerry a Adama zabila jedna a tatáž osoba. A Lynetino tělo jsme zatím nenašli.“

„To je sice pravda,“ Shepherd vstal, „ale já vám povím ještě něco, a to je taky pravda: Strkat hlavu do písku jako pštros, Randy, to přece není váš styl.“

„Nechápu, co tím myslíte.“

„Já myslím, že chápete.“ Slabě se usmál. „A myslím, že dokážete být natolik upřímná – aspoň k sobě – abyste s tím začala co nejdřív něco dělat. Aspoň já v to doufám. Nedokážu číst z čajových lístků jako Liz Hallowellová, ale nemusí mi v žilách kolovat cikánská krev, abych pochopil, že v Gladstonu se děje něco moc podivného.“

„Ano, to máte pravdu.“

„Nikdo vám nemůže mít za zlý, jestliže zavoláte někoho na pomoc, když se tu dějou takovýchle věci.“

„To říká každý.“

„A říkají vám pravdu.“ Odmlčel se. „Potřebujeme, aby se na ty kosti podíval nějaký expert, Randy. Řekněte mi jméno a já hned zvednu telefon.“

Dlouze se na něj zadívala a pak si vzdychla. „Ne, to je moje práce. Já tam zavolám, doktore.“

Když však Shepherd odešel, Miranda se nevrhla hned k telefonu. Znovu si prošla všechny záznamy a prostudovala každou informaci o Kerry Ingramové a Adamovi Ramsayovi. Snažila se přijít na jakoukoli maličkost, kterou třeba předtím přehlédla a která by ji přesvědčila o tom, že jde jenom o obyčejné vraždy spáchané ze vzteku nebo z jiného, možná tragického, ale obyčejného lidského důvodu.

Probírala se fotografiemi mladého zbitého těla a zbytků kostí, lékařskými zprávami a zápisy rozhovorů s příbuznými a známými a záznamy o pohybu obou nezletilých dětí během posledních týdnů předtím, než zmizely. Jediným výsledkem však byly tak děsivé skutečnosti, že v ní vyvolávaly mrazení.

Tělo Kerry Ingramové zbavené veškeré krve; kosti z těla Adama Ramsaye, které se nenašly, a kosti, které se sice našly, ale jejichž stáří nedokázali vysvětlit.

Miranda zaklapla poslední složku a nepřítomně se zadívala před sebe. „Sakra,“ zašeptala. Dalo by se to snad nazvat nevyhnutelnost? Někdo to nazývá osudem.

Muž pozoroval děvče, které leželo omámené drogami na lůžku, kam ji položil. Byla moc hezká. Celý svůj život se zdokonalovala, ve škole se pilně učila a ze všech sil se snažila, aby zabránila matce alkoholičce upít se k smrti nebo podpálit dům.

Bylo to nespravedlivé.
Nemohl však udělat nic pro to, aby to změnil.
A doufal, že to Lynet pochopí.

Sobota, 8. ledna

„Tak kdypak mají dorazit ti tví federálové?“ zeptal se Alex Mirandy. Stáli kousek pod vrcholkem kopce a pozorovali asi tucet lodiček v údolí, které pomalu brázdily hladinu jezera. Poslední zbytky slunečního světla zalévaly vrcholky hor a vrhaly na jezero třepetavé stříbřité stíny. Za pár minut budou muset buď rozsvítit světlomety, nebo pro dnešek ukončit pátrání. „Snad už každou chvíli.“

Alex se k ní otočil. „Tak co děláš tady? Proč na ně nečekáš v kanceláři? Prohledat jezero byl dobrý nápad, i když nás na to navedl anonymní telefonát. Zatím jsme sice nic nenašli, ale když na něco narazíme, můžu ti přece zavolat.“

Miranda podrážděně pokrčila rameny. „Jedou sem až z Nashvillu, takže zřejmě dorazí až někdy pozdě v noci. A kromě toho jsem v kanceláři nechala Brady a nařídila jsem jí, aby je poslala sem za mnou, kdyby přijeli dřív, než se vrátím.“

„Máš ponětí, kolik jich přijede? Doufám, že to není nějaká fungl nová jednotka složená přinejmenším z tuctu agentů?“

„To nevím, moc informací mi nedali. Budeme se muset nechat překvapit.“ Její slova zněla nervózně.

Alex se chystal položit jí další otázku, když si všiml, že Miranda celá ztuhla. Díval se na ni a náhle s jistotou věděl, že je *duchem* někde úplně jinde. Nevnímala jezero ani lidi kolem něj, a neuvědomovala si dokonce ani Alexe, který stál přímo vedle ní.

Pak si všiml, jak pošilhává stranou. Jako by si náhle s bolestivou intenzitou uvědomila nějaký zvuk za svými zády a nechtěla se otočit, aby se tam podívala.

„Randy?“

Neodpověděla.

Alex se otočil. V první chvíli viděl pouze vršek kopce zalitý zapadajícím sluncem. Pak ten ostrý jas náhle cosi přerušilo a vzápětí se vynořila záhadná silueta vysokého muže.

Alex polekaně zamrkal, protože neslyšel žádný zvuk. Po boku muže se zjevily další dvě postavy, mužská a ženská. Všichni tři se zastavili na vrcholku kopce a dívali se dolů. A pak, jak pomalu začali sestupovat do údolí směrem k Alexovi a Mirandě, oslepující svatozář, kterou jim zapadající slunce ozdobilo hlavy, náhle zmizela.

Muž, který kráčel vlevo, byl vysoký asi metr osmdesát. Mohlo mu být tak třicet, byl spíš hubený, s neurčitě hnědou barvou vlasů. Žena byla přibližně stejně stará, středně vysoká, štíhlá, se světlými vlasy. Oba měli na sobě pohodlné tmavé kalhoty a volné svetry.

Alexovu pozornost však zaujal muž, jenž kráčel mezi nimi. Byl oblečený stejně ležérně jako jeho kolegové, v džínách a černé kožené bundě. Měl hezkou postavu, vysoký byl asi metr osmdesát pět a měl velice snědou pleť. Černé vlasy se mu leskly v posledních paprscích zapadajícího slunce a vybíhaly špičkou do středu čela. Měl široká ramena a pohyboval se s lehkostí a obratností trénovaného atleta, díky čemuž zdolával nerovný kamenitý svah s mnohem větší lehkostí než oba jeho kolegové, kteří mu klopýtali po boku. Když přišel blíž, Alex si všiml, že má na levé straně tváře viditelnou jizvu.

To je ten Lizin tajemný cizinec, napadlo Alexe, a ani ho to nepřekvapilo.

Ohlédl se na Mirandu a zjistil, že se upřeně dívá na jezero pod sebou. Dech měla zrychlený, rty rozevřené a ve tváři byla bílá jako křída. Působila velice zranitelným dojmem, až ho to udivilo. Trvalo to však jen krátký okamžik.

Pak zavřela oči, a když je opět otevřela, všechno napětí bylo to tam. Vypadala dokonale klidná, jako jiný člověk.

„Myslím, že ti federálové už dorazili, Randy,“ prohodil Alex tiše.

„Vážně?“ Jako by ji to vůbec nepřekvapilo. Zastrčila ruce do předních kapes u džin. „Jsou tu brzy.“

„Asi měli rychlé auto.“

„Asi.“

Alex se v očekávání nových událostí dychtivě obrátil k přicházejícím agentům. Když stanuli přímo u nich, vysoký muž uprostřed promluvil hlasem, jenž byl hluboký a chladný, ale bylo z něj cítit napětí.

„Šerifka Knightová?“ Neznělo to jako otázka. Bledé, zvláštním způsobem lesknoucí se oči přitom upíraly na Mirandu.

Ta se otočila k přichozím čelem. „Nazdar, Bishope.“

Bishopovy kolegy očividně nijak nepřekvapilo, že ho šerifka tohoto malého města zná. Alex se tedy zeptal: „Vy dva se znáte?“

„Už jsme se setkali,“ přikývla Miranda. Představila Alexe a Bishop se stejně ledovým klidem představil zvláštní agenty Anthonyho Harta a doktorku Sharon Edwardsovou. Nikdo nikomu nepotřásl rukou, zřejmě proto, že Miranda s Bishopem nevyndali po celou dobu ruce z kapes.

„Jsem soudní patoložka, o kterou jste žádali,“ pronesla Edwardsová jasným hlasem. Alex doufal, že se to doktora Shepherdova nijak nedotkne.

„A mojí specializací je vyhodnocování údajů,“ vysvětloval Harte, když k němu Miranda tázavě obrátila oči.

„Tak fajn,“ přikývla. „Máme tu pro vás pár záhadných údajů, které bude třeba rozšifrovat. A abych vás uvedla do děje, teď jsme dostali tip, že by naše zmizelá nezletilá mohla být někde tady v tom jezeře, tak ho prohledáváme.“

„Tip od koho, šerifko Knightová?“ chtěl vědět Bishop.

„Byl to anonymní telefonát.“

„Volal k vám do kanceláře?“

„Přesně tak.“

„Muž nebo žena?“

Na zlomek vteřiny zaváhala. „Žena.“

„Zajímavé,“ utrousil.

Jeho hlas nenesl známky obvinění a ten její zase žádné stopy sebeobrany, ale Alex to z nich vycítil. Překvapilo ho to. Vzápětí si uvědomil ještě něco jiného. „Hele, vy dva jste jako figury na šachovnici. Král a střelec.“

Miranda na něj pohlédla, jedno obočí povytažené. „Moc vtipné,“ utrousila.

Alex si odkašlal. „No nic. Pomalu se stmívá, šerifko. Mám pátrání pro dnešek odvolat?“

„Asi ano.“ Mrkla po agentech. „Omluvíte mě na pár minut?“ Aniž by si počkala na odpověď, zamířila ke břehu, kde se kupily přistávající čluny.

Bishop nespouštěl z Mirandy oči. Alex byl nesmírně zvědavý, ale něco v Bishopově tváři ho nutilo držet se profesionálních postupů. „Jaká je vaše specializace, agente Bishope?“

„Analytik. Kdo bral ten anonymní telefon, Maysi?“

Alexovi se vůbec nelíbilo, že se ho tak ptá, ale přesto odpověděl: „Šerifka Knightová.“ Uvědomil si, že se ji snaží bránit, i když ona to vlastně nechtěla. „Na tom není nic neobvyklého, jestli máte na mysli právě tohle. Šerifka se snaží lidem přiblížit a být dostupná, takže když mají nějaké informace nebo otázky, většinou volají přímo jí.“

Chladné, bledé oči se k němu konečně otočily. „To je typické pro maloměsta. Věřte mi, já mám své zkušenosti,“ pronesl Bishop lhostejným hlasem. „Povězte mi, prohledali jste celou tuhle oblast?“

„Ne. Dokud jsme nedostali tip ohledně toho jezera, neměli jsme důvod předpokládat, že by se to Graingerovic děvče dostalo tak daleko od domova.“

„A vy si myslíte, že je v něm?“

„Šerifka si myslí, že nějaká naděje existuje. A to mi stačí.“

Bishop se na něj tak dlouze zadíval, až z toho bylo Alexovi nepříjemně. Nervózně přešlápl. Agent si vyměnil pohledy se svými dvěma kolegy a poodešel stranou ke skalnatému výběžku. Odtud mohl z větší části vidět údolí, jezero a okolní kopce.

„Co tím sleduje?“ zeptal se Alex a ztišil přitom hlas do šepotu.

„Zkoumá terén, myslím, že to tak nazýváte. Hledá nějaká... znamení.“

„Znamení? Vždyť je už skoro úplná tma, hlavně tam dole. Co tam může vidět?“

„Možná byste se divil,“ zamumlal Tony Harte. Alex chtěl něco namítnout, ale místo toho jenom prohodil: „Předpokládám, že on je váš šéf?“

„Je starší agent,“ vysvětlovala Edwardsová. „Ale šéfem je tady vaše šerifka. My jsme vám přišli jenom pomoci a nabídnout naše zkušenosti a rady.“

„Aha.“

Usmála se. „Vážně. Máme příkaz nikdy nezasahovat do vnitřních záležitostí. Jedině tak můžeme být skutečně něco platní a mít jistotu, že nás lidi zavolají, když to bude situace vyžadovat. Pokud se o nás ví, že nemáme ve zvyku mluvit policistům do řemesla, je mnohem pravděpodobnější, že šerifové budou chtít využít našich služeb při vyšetřování zvláštních případů.“

Alex k ní zvedl zvědavě oči. „Zvláštních případů?“

„Určitě jste viděl bulletin, který rozesílá náš úřad.“

„Jo, viděl. Stejně jako většina bulletinů mi toho ale moc neřekl.“

Edwardsová se znovu usmála. „Umějí být záhadní, když chtějí. Nás lidé volají, když jsou důkazy nedostatečné, vůbec neexistují nebo došlo k nějakým nevysvětlitelným přírodním jevům. Tohle vyplave na

povrch většinou až potom, co místní úřady vyčerpaly všechny obvyklé metody vyšetřování.“

„Takže vy používáte *neobvyklé* vyšetřovací metody?“

„No... hledáme méně pravděpodobná vysvětlení. A některé z metod, které používáme, jsou založeny spíš na intuici než poznatcích vědy. Snažíme se o neformálnost.“

„Tak proto nechodíte v baloňáku?“

Dala se do upřímného, pobaveného smíchu.

„V úřadu na nás pohlížíjí jako na zatoulaná mláďata, takže když padl návrh, abychom chodili v neformálních šatech, z vyšších míst k tomu dali ochotně svůj souhlas.“

Alex by se rád dozvěděl víc, ale všiml si, že Miranda na něj od jezera mává. Vydal se tedy dolů, aby pomohl záchranářům vytáhnout čluny na břeh.

Tony Harte ho provázel pohledem. „Myslíš, že to, cos řekla, mu stačilo?“

„Aby ho to uspokojilo?“ Edwardsová zavrtěla hlavou. „Jenom na chvíli. Podle toho, co o něm víme, je hodně zvědavý a toleruje nekonvenční metody. To je zřejmě důvod, proč se příliš nevyptával šerifky na její intuice a tušení, když se ujala úřadu. Ale chrání ji, a pokud jde o nás, je ve střehu. Bude s námi spolupracovat, pokud budeme pomáhat při vyšetřování tak, aby se šerifka Knightová nedostala do špatného světla.“

Harte cosi zamručel a pak pohlédl směrem k Bishopovi, jenž stál několik metrů od nich a díval se dolů na jezero. „A co je zač tahle šerifka? Víš o ní něco?“

„Snažila jsem se o ní něco zjistit. Pátrala jsem ve starých složkách, ale žádnou jsem nenašla.“

„Takže je to ona?“

„Myslím, že ano.“

„Tak to se nedivím, že sem tak spěchal. Ale to i mezi nepřáteli na život a na smrt jsem zažil vřelejší uvítání.“

„A jak si můžeš být tak jistý, že jimi nejsou?“

„Nikdy by mě nenapadlo, že mně bude Bishopa někdy líto.“

„Myslím, že své problémy si dokáže vyřešit sám.“ Edwardsová se slabě usmála. „Ted’ od nás očekávají, že jim s tím jejich malým problémem pomůžeme. Napadá tě něco?“

„Nic. Hned jak jsme vylezli na kopec, něco se ve mně zablokovalo. A co ty?“

„Totéž. To je zvláštní, nemáš ten pocit?“

Harte pozoroval, jak šerifka Knightová míří nahoru po svahu. V její půvabné tváři se nezračil žádný výraz. „Chudák Bishop,“ zamumlal.

Pokud Bishop tušil, že jeho podřízení mluví právě o něm, nedal na sobě nic znát. Připojil se k nim jen o chvíličku dřív, než k nim dorazila šerifka se svým zástupcem.

Zástupce Mayse se na ni obrátil. „Dneska večer už tu nic nezmůžeme, takže...“

„Můžeme ještě prohledat opuštěnou studnu,“ navrhl Bishop. „Jedna taková je tady poblíž.“

Mayse se na něj udiveně podíval. „Jak to můžete vědět?“

„Prostě to ví,“ konstatovala suše šerifka Knightová. Pohlédla na svého zástupce, v očích vážný výraz. „Muži budou zřejmě vyčerpaní, Alexi. Sežeň nějaké dobrovolníky, aby to prohledali kolem jezera. Za chvíli vyjde měsíc, tak budeme mít trochu světla.“

Na zástupci bylo vidět, že by rád něco namítl nebo se na něco zeptal, ale nakonec jen zavrtěl hlavou, otočil se a zamířil zpátky k jezeru. Harte si vyměnil pohled s Edwardsovou a pak pronesl: „Čím víc lidí zapojíme do pátrání, tím dřív snad něco najdem. Nádobíčko máme v autě. Půjďme se přezout, vezmeme nějaké svítilny, lana, no prostě co se nám bude hodit.“

„Vemte taky kompas, nebo raděj dva,“ připomněla mu šerifka Knightová. „Je tu zrádný terén. Člověk tu snadno zabloudí, obzvlášť ve tmě.“

„Chápu.“ Harte mrkl na Bishopa, který už měl na nohou vysoké boty, pak si vyměnil další pohled s Edwardsovou a pokrčil rameny. Oba se otočili a začali šplhat vzhůru do svahu k autu, jež parkovalo za kopcem.

Harte vrhl poslední pohled na muže se ženou, kteří byli od sebe vzdáleni sice jen pár metrů, ale jako by to byl světlý rok, a zamumlal. „Řekl bych, že to mohlo dopadnout hůř. Mohla ho na místě odprásknout.“

Bishop věděl, že je na něm, aby prolomil bariéru ticha mezi nimi, ale když ten okamžik nastal, jediné, na co přišel, byla naprosto bezduchá poznámka.

„Vůbec by mě nenapadlo, že se dáš do služeb zákona.“

„To je snad logické. Vzhledem k tomu, že jsem vystudovala práva, a taky mám nějaké zkušenosti.“

„A taky jsi pořád... v obraze, ne? Napojená na všechny správné zdroje informací.“

„Jo, to je fakt.“

Znovu se mezi nimi rozhostilo ticho, a když už to nemohl déle vydržet, pronesl další nevhodnou poznámku.

„Knightová. Taky zajímavá volba.“

„Připadalo mi to výstižné.“

Čekal, že to nějak rozvine, ale ona změnila téma hovoru.

„Jak vidím, tvůj pavoučí instinkt spolehlivě funguje jako před lety.“

Stála, oči upřené na jezero, jako by ji pohled na hemžící se muže dole nesmírně fascinoval. Říkal si, o čem asi přemýšlí, ale neodvážil se jí ptát. Ona jako první pojmenovala pavoučím instinktem jeho schopnost zaktivizovat smysly tak, že dokázal vidět a slyšet takové věci, že to sahalo až za hranici normálu. Přemýšlel, jestli by ji vůbec napadlo, že poslední dobou tomu ani on jinak neřekne.

„To se potvrdí, až najdeme studnu,“ pronesl konečně.

„Ale kousek odtud jedna studna je.“

Toužebně si přál, aby na něj pohlédla. „A taky tělo?“

Miranda přikývla. „A tělo.“

„Tobě dal zas nějaký anonym tip, vid', Mirando?“

„Ne.“

„Tak jsi měla vidění.“

Pokrčila rameny v pomalém, nervózním gestu, které se neslučovalo s klidným výrazem v její tváři. „Měla jsem... dost živý sen. Viděla jsem tohle jezero. Bylo mi jasné, že tu někde musí být. Vím to. A ta studna... to zní dobře.“

„A proč se vlastně tak bráníš tomu nazývat to vidinami?“

„Lidé v tomhle malém konzervativním městě, kde je víc kostelů než obchodů, si mě zvolili za šerifku. Jak dlouho myslíš, že si tuhle práci udržím, jestli se roznese, že mám vidiny?“

„To se ti dařilo to tak dobře skrývat?“

„No, divil by ses, kolik drobných logických vysvětlení si člověk obdařený výjimečnými schopnostmi dokáže vymyslet.“ Nadechla se, pak pomalu vypustila dech z úst. „Mám intuice, neblahá tušení. Mám kliku a svou práci dělám dobře. Dávám si pozor, abych měla po ruce vždycky dostatek důkazů, které by moje tvrzení podpořily. A když všechno ostatní selže, tradičně se spoléhám na anonymní oznámení. A taky jsem velice opatrná.“

Chvíli bylo ticho, pak Bishop poznamenal: „Máš velice oddané zástupce.“

„Myslíš proto, že berou to, co řeknu? Ano, asi máš pravdu. Já se ale nikdy předtím nezmylila, a tak se naučili mi věřit.“

„Napadá tě, kdo by se mohl skrývat za těmi vraždami?“

Miranda se hořce zasmála. „Kdybych to věděla, nebyl bys tady.“

Trpkost v jejím hlase mu poprvé jasně říkala, že není zdaleka tak lhostejná, jak se tváří. Ona ho tu nechce,

nenávidí ho. Samotného ho překvapilo, jak na její slova zareagoval.

„Nikdy jsem ti nechtěl ublížit,“ pronesl strohým tónem.

Světla rychle ubývalo, ale přesto oba mohli vidět Alexe Mayse, jak vystupuje po svahu k nim.

„Ublížit mi?“ pronesla Miranda. „To by bylo to nejmenší.“

Pak se otočila ke svému zástupci.

TŘI

Trvalo jim téměř plné dvě hodiny, než našli studnu.

A další dvě hodiny, než z ní vytáhli zbité tělo Lynet Graingerové.

Několik reflektorů nastavili tak, aby ozařovaly mýtinu kolem studny a aby doktorka Edwardsová mohla provést předběžné ohledání místa činu. Policisté zatím ohradili celou oblast policejní páskou a důkladně prohledávali terén.

„Zřejmě tu nic užitečného nenajdeme,“ utrousil Alex k Mirandě. „V noci zas přšelo a já se vsadím, že ji tam hodil buď předtím, nebo za deště. Skvělejší způsob, jak lze spláchnout všechny důkazy. Ten náš chlapík žádnou fintu nepřehlídne.“

„Ty myslíš, že jde o stejného vraha?“

„Vidím, že sis všimla stejné věci jako já.“

„Jo.“

„No a?“

Pomalů přikývla. „Myslím, že tu máme jenom jednoho vraha. Ale... na téhle oběti je něco zcela pozoruhodného.“

„A co?“

„Nevím.“

Alex chvíli vyčkával. „Je oblečená, v tom to je, že mám pravdu? Ti druzí dva byli nazí, nebo skoro nazí.“

„Ne... v tom to není. Jde o něco jiného.“ Pohlédla mu do očí a zamračila se. „Neumím to popsat. Zřejmě vidina.“

„Na ty tvoje vidiny se přece dá spolehnout.“

„V tomhle případě nám moc nepomohly.“ Miranda si charakteristickým gestem přejela unaveně šíji.

Alex pohlédl na hodinky. „Je skoro deset. Jsi v terénu víc než osm hodin, Randy. Bez večeře, bez oběda – a vsadil bych se, žeš včera skoro nespala.“

Pohledem zabloudila na opačný konec mýtiny obehnané policejní páskou, kde se Bishop právě bavil s agentem Hartem. „Dneska se vyspím. Jsem moc unavená, tak usnu hned.“

„Paní Tasková je s Bonnie?“

„Bude u ní, dokud se nevrátím. Jako obvykle. Nevím, co bych si bez ní počala.“

„To je vzájemné,“ přikývl Alex. „Byla by na tom mizerně, kdybyste se sem s Bonnie před osmi lety nepřistěhovaly. Byla přece vdova a po uši zadlužená díky tomu všivákovi, co za něj byla provdaná. Nemá rodinu, zkušenosti, přátele. To, že se může o vás dvě starat, jí dává nový smysl života.“

„V tom případě na to ale doplácí. Nejsem ráda, když kvůli mně zůstává vzhůru dlouho do noci a čeká na mě.“

„Jí to nevadí. Ale tys to ještě před několika měsíci nemívala ve zvyku.“

Miranda si povzdechla. Být šerífkou malého a mírumilovného města byla většinou nudná práce. Občas musela na schůzi městské rady a na různé večerní akce, ale noci vždy trávila doma s Bonnie.

Dřív, když dělala zástupkyni šerifa, měla rozumnou pracovní dobu a samotná práce byla většinou příjemná a nenáročná.

To ale bylo předtím, než se Gladstonem začal plížit neznámý vrah.

A než se jí vrátily vidiny.

A než se do jejího života vrátil Bishop.

Aby se vyhnula pokušení dívat se na Bishopa, pohlédla na doktorku a všimla si, že Edwardsová na něj mává. Než

k ní a Alexovi stačila přistoupit, přidal se k nim i Bishop s agentem Hartem.

„Mám už předběžnou zprávu, šerifko,“ hlásila Edwardsová věcně. „Samozřejmě že později budu vědět víc, ale...“

„Pokračujte, doktorko.“

„Smrt nastala přibližně před dvanácti až čtyřiceti hodinami. Tělo je úplně ztuhlé a podle pozice, v jaké jsme ho našli, soudím, že ji hodil do studny nejméně dvě až tři hodiny poté, co ji usmrtil. Ale určitě to bylo předtím, než tělo začalo tuhnout. V tomhle chladnějším počasí se mohlo tuhnutí těla o nějakou dobu zpozdit.“

„To jistě,“ přikývla Miranda. „Pokračujte.“

„Tělo nenese žádné vnější známky násilí nebo sexuálního zneužití. Žádné stopy, že by ji svázel nebo jinak omezoval v pohybu. A žádné zranění, kdyby se bránila. Pod nehty taky nic nemá. Surově ji zbil tupým předmětem, zřejmě něčím dřevěným, možná baseballovou pálkou. Řekla bych, že smrt nastala následkem vnitřních zranění způsobených bitím. Tělo je zbaveno veškeré krve a musel to udělat někdo, kdo dobře rozuměl svému řemeslu.“

„Existují snad lidé, co se specializují na vysávání krve?“ vrtěl hlavou Alex. „Jestli se někdo zmíní o upírech, tak já...“

Edwardsová zavrtěla hlavou, ale nebyl v tom žádný výsměch. „O tom vědí své pohřebáci, doktoři i veterináři. Tady ale nejde jenom o to, že to někdo dokázal. Vrah to neprovedl tady venku. Musel k tomu mít vhodné místo i nástroje.“

„A tekoucí vodu,“ vložila se do toho Miranda. „Trubky a nádobu na krev, když ji chtěl zachytit.“

„Přesně tak,“ přikývla Edwardsová. „Stačilo, aby si prostě jenom nastudoval správný postup, a pak už to mohl zvládnout jako profesionál. Jisté je, že musel mít dost času

a soukromí na to, aby to všechno v klidu a nerušeně provedl.“

Miranda se upřeně zadívala na soudní lékařku. „Jste si naprosto jistá, že se s ním neprala? Říkáte, že jste neobjevila žádné známky po zápase, nebyla spoutaná, neměla nic pod nehty – myslíte, že prostě jenom někomu dovolila, aby ji ubil k smrti, a vůbec se při tom nebránila?“

„Myslím, že ani nevěděla, co se s ní děje. Drogové testy nám to řeknou s jistotou, ale já věřím, že byla zdrogovaná. Možná, než ji zabil, byla v komatu.“

„Trefa,“ pronesl Alex tiše, pohled upřený na Mirandu. „V tomhle je to jiné.“

„Ještě jsme ale nečetli podrobné zprávy o těch druhých dvou vraždách,“ připomněl jim Bishop.

„O Adamovi Ramsayovi nic nevíme,“ zodpověděla Miranda jeho nevyřčenou otázku, „ale toxický rozbor krve Kerry Ingramové už se nám vrátil a je negativní. Všechno nasvědčuje tomu, že byla při plném vědomí, když ji týral. Náš soudní lékař je přesvědčený, že vrah ji opakovaně škrtil až do bezvědomí a pak ji zase oživoval. Nakonec ji usmrtil ránou do hlavy.“

„Já bych z toho vyvodil jenom to, že ten chlap musí být skutečný blázen,“ zamumlal agent Harte.

„Amen,“ potvrdil jeho slova Alex.

„Já bych vyhodnotila ostatky toho Ramsayovic chlapce. Měli bychom co nejdříve zjistit, jestli byl taky pod drogami,“ navrhla Edwardsová.

„Vůbec jste se nezmínila o jejích očích, doktorko,“ připomněla jí Miranda.

„Vrah je odstranil, jak jste si jistě všimla. A znovu podotýkám, že to musel udělat někdo, kdo se v tom vyzná.“

„Jak to?“

„On je totiž jenom obyčejně nevydloubl, ale velice pečlivě je vyňal z očních důlků. Ať to udělal kdokoli,

dával si velký pozor, aby nepoškodil okolní tkáň. Bylo to v podstatě jediné zranění, ke kterému od krku výš došlo.“

„Na něco takového nejsem odborník,“ obrátil se Alex na Bishopa, „ale mám pocit, že to má nějaký význam.“

„Mohlo by mít,“ přikývl Bishop klidně a jako by si nevšiml skryté výzvy v Alexových slovech. „Tím, že svou oběť oslepil, a přesto nechal její obličej nepoškozený, jako by nám chtěl říct, že ho znala a on k ní něco cítil, možná dokonce i jakýsi druh lásky. Vyňal jí oči z důlků, protože ho viděla, a možná jí při bití něčím zakryl tvář, aby si ji mohl představovat jako bezejmenný, neznámý předmět. Je to sice poměrně vzácné, aby si vrah bral část těla jako trofej, ale vzít v úvahu to musíme.“

„Mrzí mě, že jsem se na to ptal,“ zamumlal Alex.

„A k čemu potřeboval její krev?“ divila se Miranda. „I krev Kerry Ingramové a všech tří obětí? Co to naznačuje?“

„S největší pravděpodobností rituální nebo kanibalskou posedlost,“ vysvětloval Bishop. „Řekněme, že ji nevysál z těla jen tak, ale k něčemu ji potřeboval, nebo si aspoň myslel, že ji potřebuje. Buď ji chtěl vypít, nebo použít nějakým jiným způsobem při rituálu, který byl pro něj důležitý.“

„Pro který možná,“ navrhla Miranda, „potřeboval i Lynetiny oči.“

„To je pravděpodobné,“ souhlasil Bishop. „V tuhle chvíli nemám dost informací, abych nabídl nějaké vysvětlení, natož hotový profil.“

Edwardsová se přidala. „Já jsem se z toho těla dozvěděla všechno, co jsem mohla, aspoň prozatím. A pro případ, že byste si nevšimli, začíná tu být pekelná zima.“

Navrhuji, abychom tělo uložili do vaku a nechali je převézt na pitevnu. Já se hned pustím do pitvy.“

„Pitevnu máme v márnici městské nemocnice,“ prohodil Alex. „Ale mám takový pocit, že pijavice se tam přestaly používat teprve před rokem.“

Edwardsová se unaveně usmála. „Práce v terénu vyžaduje jistou předvídavost. Vždycky si s sebou беру všechno svoje nádobíčko.“

„To je od vás moudré.“

„Pohřební auto, které používáme pro převoz těl, je už zase zpátky, doktorko. Vezměte si tolik lidí, kolik potřebujete,“ nabídla Miranda.

„Díky, šerifko.“

Jakmile byli Edwardsová s Hartem z doslechu, Alex se otočil k Mirandě: „Proč už nejdeš taky domů, Randy? Byl to pořádně dlouhý den a zítra to nebude o nic lepší.“

Miranda, jež si velice intenzivně uvědomovala Bishopovu tichou přítomnost, zavrtěla hlavou. „Musím ještě zajít za Teresou Graingerovou a říct jí o její dceři, než se to dozví od někoho jiného. A tady stejně do hodiny skončíme.“

„Můžeš na slovíčko, šerifko?“ Tón Bishopova hlasu byl velice neosobní.

Miranda pomalu vykročila za ním, ale přitom mezi nimi úzkostlivě udržovala vzdálenost.

„Jestli ti má být můj tým nějak nápomocný, Mirando, musíš jim dovolit dělat jejich práci.“

Ztuhla. „Nevšimla jsem si, že by jim v tom někdo bránil.“

„Ty jim v tom bráníš.“

Otevřela ústa, aby to popřela, ale on jí nedal šanci.

„Už v prvním okamžiku, kdy jsme sem přijeli, ses uzavřela jak ocelová past. A za celých osm let ses vůbec nezměnila. Blokuješ je, Mirando. Dokud jsi tady, nemůžou vzít jedinou zatracenou věc z těla nebo z terénu.“

„Nezdálo se mi, že bys měl nějaké potíže.“ Odmítala odvrátit zrak od jeho bledých pronikavých očí, odmítala mu dát satisfakci a prozradit na sebe, že má stále ještě moc dostat se jí pod kůži – nebo dokonce do jejích myšlenek.

„My oba dva moc dobře víme proč,“ pokračoval bezvýrazně. „Ale můj tým nemá stejnou... výhodu.“

Musela se vší silou ovládat, aby ho neudeřila. Nedokázala ze sebe vypravit jediné slovo.

Bishopa podobné ochrnutí nepostihlo a pronesl: „Nech nás dělat práci, kvůli které jsme sem přijeli, Mirando. A ty zajdi za matkou toho děvčete a řekni jí, že její dcera se už domů nevrátí. A pak si jdi odpočinout. Uvidíme se ráno svěží a odpočatí.“

Miranda se bála cokoli říct, protože věděla, že jakmile by otevřela ústa, vyhrnul by se jí z nich vodopád slov. Trpkých slov o zradě, nečestnosti a podvodu, o bolesti a ztrátě, hořkosti a hněvu.

A tak se raději otočila a bez jediného slova zamířila dolů k jezeru, kde parkoval její džíp. Ať Bishop sám vysvětlí Alexovi a ostatním, proč tak náhle odešla.

Však on to zvládne.

„Bože můj, vždyť nám tady řadí sériový vrah,“ pronesl zděšeně starosta.

John MacBride seděl za pracovním stolem proti Mirandě. Ta už potřetí litovala, že nešla od Teresy Graingerové přímo domů. Zaskočila ještě do své kanceláře, protože si myslela, že se tam nezdrží déle než deset minut. Jenomže pak se tam objevil MacBride a z deseti minut bylo rázem dvacet.

„To nevíme jistě,“ uklidňovala ho trpělivě.

„Máme tu tři mrtvé nezletilé děti, tak jak jinak by se to dalo nazvat?“

„Lidé mají sklon nazývat sériové vrahy ‚cizinci‘, protože zřídka mají ke svým obětem nějaký vztah a zpravidla o nich nic neví. Ale tohle nebude ten případ. Podle toho, v jakém stavu jsme těla našli, si myslím, že agenti FBI to nakonec označí za ‚podivné vraždy spáchané za účelem nějakého rituálu‘.“

MacBride se zatvářil ještě vyděšeněji. Za normálních okolností to byl docela pohledný muž, ale teď se mu ve

tváři zračily únava a vypětí z posledních několika týdnů. A v tu chvíli, ze samého úleku, se mu vytvořily pod očima tmavé kruhy a vrásky kolem úst se prohloubily.

„Rituální vraždy, povídáš?“ vyjekl. „Chceš říct, že máme co dělat se satanismem nebo nějakým jiným okultním svinstvem?“

„To nevím, Johnne. Jestli si pod tím ale představuješ postavy v černých róbách, jak tancují v lese za úplňku kolem ohně, tak na to rychle zapomeň. My tu máme jenom jednoho vraha, a ať má pro své zabíjení jakýkoli důvod a provozuje bůhvíjaké rituály, určitě se nakonec ukáže, že vraždí sám.“

„No, tím jsi mi moc nepomohla, sakra! I když je na to sám, ten parchant stačil napáchat zatracený škody.“ MacBride se na okamžik zamyslel. „Musí to být někdo cizí. Někdo, kdo nežije v Gladstonu, ale jenom...“

„Jenom tu loví?“ Miranda pokrčila rameny. „To je možné. Ale teď, když už tu máme tři vraždy, měli bychom být schopni zjistit, co mají společného, a požádat policisty v okolních státech, aby prošli vlastní nevyřešené případy. Třeba najdeme nějakou souvislost.“

„To bude sousto,“ záúpěl MacBride.

Miranda neměla nejmenší chuť starostu o čemkoli přesvědčovat. Věděla, že ať řekne cokoli, stejně ho to ještě víc rozruší. Vzdychla si a vstala.

„Hele Johnne, nebudeme si zbytečně přidělovat starosti, co říkáš? Uděláme všechno pro to, abychom zájem veřejnosti co nejvíc omezili. A navíc, jestli jsou agenti FBI tak dobří, jak se o nich povídá, máme naději, že všechno brzy vyřešíme a vraha posadíme do chládku.“

„A co když nejsou tak dobří?“ Prkenně se postavil, zamračil se. „Dneska večer jsem měl nejmíň deset telefonátů, Randy. Panika se šíří rychlostí blesku.“

„Uděláme všechno pro to, abychom lidi uklidnili, Johnne. Doporučíme jim rozumná bezpečnostní opatření a

postaráme se, aby se ve městě vědělo, že k dopadení toho vraha použijeme všechny možné prostředky.“

„Taky bychom se měli postarat, aby se co nejvíc vědělo o agentech z FBI. Musíme je trochu zviditelnit.“

Mirandě bylo jasné, že MacBride se zcela veřejně chystá připsat veškeré zásluhy za dopadení vraha agentům FBI. Kvůli ní samotné jí to tolik nevadilo, ale byla rozhodnutá nedopustit, aby jejím lidem nikdo neupíral podíl, který na tom budou mít. Odvedli už velkou část mravenčí práce.

„Ti budou vidět až dost,“ pronesla pouze. „Když pomínu všechno ostatní, motel, kde bydlí, je jediný ve městě. A vzhledem k tomu, že je na Hlavní ulici a zřídka kdy jsou v něm ubytovaní víc než dva lidé týdně...“

MacBride souhlasně zamručel. „Jo, to máš pravdu. Hele, Randy, byl bych rád, kdybych každý den dostal čerstvé zprávy.“

„Neboj, budu tě pravidelně informovat,“ přikývla Miranda.

Povzdechl si, ale dál už nenaléhal. „Co kdybych tě hodil domů? Určitě jsi vyčerpaná a já parkuju hned před...“

„Já taky,“ přerušila ho. „A navíc potřebuju být brzy ráno v terénu, takže si radši vezmu svoje auto. Ale každopádně díky, Johne.“

Znovu si povzdechl. „Však se dočkám, že jednoho dne řekneš ano, Randy.“

„Dobrou noc, Johne.“

Motel U Modráška nebyl nic moc.

Dle tvrzení majitele a manažera v jedné osobě by nepomohla ani celková rekonstrukce motelu, aby se zlepšily podmínky k bydlení v něm, a Bishop byl téhož názoru. Motel se pyšnil dvěma podlažími, ale neměl žádnou vstupní halu. Stísněné pokojíky byly zařízeny sice

ucházejícím nábytkem, ale pochybného vkusu, a pokud se člověk nerozhodl zajít do restaurace dole ve městě, která zavírala přesně v devět hodin večer, jediný způsob jak si obstarat něco k večeři, byly dva prodejní automaty.

Ale aspoň že tam bylo čisto.

Blížila se půlnoc. Bishop se svým týmem si plánoval, že začnou pracovat druhý den časně ráno, a věděl, že by měl jít spát co nejdřív. Byl však příliš rozrušený, aby dokázal usnout.

Vybalil si věci a postavil laptop na směšně malý stolek u okna. Spojil se s Quantikem a doplnil si do databáze pár užitečných údajů. Tohle dělal obvykle vždycky mnohem dříve, než se pustil do vyšetřování, ale v tomhle případě...

Opřel se v nepříliš pohodlné židli a zadíval se do bílého místa na stěně.

Za posledních osm let se změnila. Pořád byla výjimečně hezká, což ale čekal a obrnil se vůči tomu. Nebo si to aspoň myslel. Jenže ta oslnivá dívka, jak si ji pamatoval, vypsěla za ty roky v ženu nevšední krásy a vzácné vnitřní síly.

Její živé modré oči už nesvítily smíchem jako předtím a byla v nich hloubka, jež skrývala hluboké myšlenky a tajná přání. Její nádherná tvář odkrývala pouze to, co sama chtěla odhalit, a úžasné tělo se pohybovalo s nesmírně ladným půvabem. Hlas měla odměřený, bylo vidět, že ho umí dokonale ovládat. Člověk si dokázal stěží představit, že někdo s takovým hlasem by mohl nadávat, klít a řvát zlostí či bolestí.

„Ty nemilosrdnej, chladnokrevnej parchante! Klidně využiješ cokoli a kohokoli, abys dosáhl svého, co? A jakmile toho dosáhneš, jakmile vyhraješ, houby ti záleží na tom, co se s tím dotýčným stane!“

Přemýšlel, jestli by ho teď, za stejných okolností, Miranda neodpráskla jako psa.

Ono by to už ale nemohlo být za stejných okolností.

Nikdy by totiž neudělal stejnou chybu dvakrát.

Ne, takhle Miranda, které stanul tváří v tvář po hluboké propasti osmi let, plné mnohých bolestí a ztrát, to nebylo děvče, které si pamatoval. Své jednání, dříve nevyzpytatelné, se naučila ovládat tak, že ho dovedla až k dokonalosti, a naučila se nejen chránit samu sebe, ale dokázala do své ochranné bubliny zahrnout i vnější okolí.

Samozřejmě věděl proč. Kvůli Bonnie.

Lidská mysl je pozoruhodný nástroj. Miranda musela chránit Bonnie a takhle zoufalá potřeba v ní vyburcovala její výjimečné schopnosti.

Přemýšlel, jestli má vůbec tušení, jak jsou výjimečné.

Byla to... nepředvídatelná komplikace. Věřil, že dokáže proniknout jejím obranným štítem pomocí pouhého doteku. Jeho pavoučí schopnosti, jak je nazvala, fungovaly normálně. A pokud šlo o ni, měl oproti jiným lidem velkou výhodu. Její síla ho však překvapila. Bylo vidět, že Miranda proti své vůli nic nevzdá.

I kdyby se mu podařilo násilím proniknout tím jejím krunýřem, pochyboval by, že buď on, nebo ona vyjdou z té bitvy nezraněni.

Bishop se musel sám nad sebou pousmát. Plných osm let věnoval tomu, aby ji našel, klamal sám sebe, když se ujišťoval, že rány, které jí zasadil, se zahojí v okamžiku, kdy jí stane tváří v tvář a bude mít možnost si s ní promluvit. Myslel si, že její bolest a hořkost postupem času vyprchají a ona mu celou jeho situaci zjednoduší.

Získat si Mirandino odpuštění však nebude zdaleka tak lehké. Pokud to bude vůbec možné.

„To, žes mi ublížil, bylo to nejmenší.“

V tom se však mýlila. Nemohl vzít zpátky, co udělal. Co zemřelo, to už nikdo k životu nevrátí. Nemůže čekat odpuštění, protože sám sobě nikdy neodpustí. Byl však rozhodnutý dát to s Mirandou do pořádku.

Za každou cenu.

Jakmile Miranda dorazila domů, oznámila tu novinu své sestře a paní Taskové, ale podala ji velice stručně. Tělo Lynet Graingerové se našlo, nic víc nepotřebovaly vědět. Aspoň prozatím.

Bonnie to nepřekvapilo. Ještě předtím, než se vydala k jezeru, jí Miranda svěřila, že je přesvědčená, že najdou nějaké tělo.

Hospodyně byla vyděšená. Pořád totiž tvrdila, že to Graingerovic děvče určitě jenom uteklo z domova a jednoho dne se prostě vrátí.

Stejně jako ostatní lidé ve městě nechtěla uvěřit tomu, že kolem obchází zrůda. Zrůda, která vypadá jako člověk.

„Chudák Teresa,“ špitla paní Tasková, když si oblékala kabát. „Řekla jste jí to?“

„Jistě, právě jdu od ní,“ přikývla Miranda. „A taky jsem volala její sestře, aby za ní zašla.“

„A ona nebyla opilá?“

„Neřekla bych. Spíš myslím, že od chvíle, kdy se probudila a zjistila, že tam Lynet není, se skleničky ani nedotkla. Jenom škoda, že se neprobudila dřív.“

„Zítřka jí odnesu něco k jídlu.“ Jako všichni lidé její generace i paní Tasková věřila, že bolavé srdce a šok ze smrti se dá zmírnit pomocí jídla.

„Určitě bude ráda,“ přikývla Miranda. Bylo jí jasné, že všichni sousedé teď budou paní Graingerovou zahrnovat jídlem ve snaze zaplnit prázdnotu vzniklou smrtí její dcery.

Paní Tasková zavrtěla hlavou a natáhla se pro kabelku. „Chudinka. Takhle přijít o dítě...“

Bonnie počkala, až bude hospodyně za dveřmi, a pak prohodila: „Nějaká přítelkyně paní Taskové jí sem volala, že jsou tu agenti FBI. Je to pravda?“

Miranda přikývla.

„No a? On je tady?“

„Jsou tu tři agenti. On jim pochopitelně šéfuje.“

Bonnie na ni úzkostlivě pohlédla. „A mluvila jsi s ním?“

„Jenom o práci.“ Miranda pokrčila rameny. „Je profesionál, stejně jako já.“

„Ale pamatuje si tě, ne?“

„Ale jistěže si mě pamatuje.“ Až moc, pomyslela si Miranda.

„A ptal se tě, proč sis změnila jméno?“

„Na to se mě nemusel ptát.“

„A řeklas mu, cos viděla?“

„Samozřejmě že ne. O tom nemusí nic vědět. Zatím ještě ne.“

„Co kdyby sis teď dala sprchu a já zatím připravím něco k večeři?“

„Nemám moc hlad.“

„Musíš něco sníst, Randy.“

Miranda byla příliš unavená na to, aby se s ní dohadovala. Vyšla po schodech do patra, dala si pořádnou horkou sprchu, aby ulevila unaveným svalům a smyla ze sebe napětí a mrtvolný zápach. Jakmile skončila, cítila se mnohem líp, aspoň tělesně. Když se vrátila do kuchyně v županu a pantoflích a ucítila vůni masa dušeného se zeleninou, začaly se jí sbíhat sliny.

Miranda automaticky sáhla po hrnku, ale zjistila, že místo kávy je v něm mléko.

„Další kofein je to poslední, co dneska večer potřebuješ,“ napomínala ji Bonnie.

Ani tentokrát Miranda nic nenamítala. Vypila mléko, automaticky snědla dušené maso a přitom myslela na to, jak dlouho se jí asi podaří odkládat rozhovor, ke kterému se její sestra očividně chystala.

„Změnil se Bishop hodně?“

Vida, bylo to tu.

„Je starší. Všichni jsme zestárli.“

„A vypadá jinak?“

„Neřekla bych.“

„Je ženatý?“

Ta otázka Mirandu zaskočila. „Ne,“ vyhrkla, a pak dodala: „Vlastně nevím, nenosí snubní prsten.“

„A vy jste zřejmě nemluvili o soukromých věcech?“
Nikdy jsem ti nechtěl ublížit.

„Ne,“ prohlásila Miranda s klidem. „Nemluvili jsme o osobních věcech.“

„Protože jste se oba uzavřeli do sebe?“

„Protože není důvod, abychom mluvili o soukromých věcech, Bonnie. On je tady kvůli práci, to je všechno.“

„A může se...“

„Co?“

„Může se dostat dovnitř, i když jste se tak uzavřeli?“
Miranda se zadívala do prázdné sklenice od mléka. „To nevím.“

„Ale...“

„Sebe navzájem jsme se nedotkli.“

„Ani trochu?“

„Ne.“

Bonnie se zamračila. „Musíš to zjistit, Randy. Jestli se nedokáže dostat dovnitř, nedokáže ti ani pomoci, až ten čas nastane.“

„To já vím.“

Bonnie zaváhala a pak tiše prohodila: „Jestli se nebude moct dostat dovnitř, budeš mu to muset sama *umožnit*.“

„To vím taky.“

„Uděláš to?“

„Samas to řekla. Budu muset.“

Bonnie se kousla do rtu. „Já vím, žes říkala, že odchod nic nezmění, ale...“

„I kdybychom mohly, je už moc pozdě.“ Protože Bishop už tu je. Protože věci se daly do pohybu a nelze je zastavit, dokud nedospějí k nevyhnutelnému závěru.

Dokud nebude konečně po všem.

ČTYŘI

Neděle, 9. ledna

Úřad šerifa se nacházel v budově staré přinejmenším dvacet let. Tenkrát, když ho navrhovali, místní tatíci předpovídali, že město bude neustále vzkvétat. Bohužel se zmýlili, ale aspoň se díky jejich optimismu vystavěla budova se spoustou kanceláří a prostornou konferenční místností, kterou dosud využívali převážně jako skladiště.

Miranda vydala patřičné příkazy, takže když se tam spolu se třemi agenty FBI druhý den ráno sešli, konferenční místnost byla uklizená a zbavená všech krabic se starými složkami a jiného harampádí. Agenti tedy měli důstojný prostor pro svou činnost. Miranda tam nechala zavést nové telefonní linky, přinést tabule a nástěnky a umístit tři velké pracovní stoly se vším potřebným. Uprostřed stál konferenční stůl dostatečně velký, aby se k němu vešlo šest lidí, dále několik kusů zastaralé audiovizuální techniky a tak pět let starý stolní počítač narychlo přinesený z jedné kanceláře zvenku.

Ale kávovar byl nový.

Miranda necítila potřebu omlouvat se za to, že nemá kancelář náležitě zařízenou. Vzhledem k tomu, že doktorka Edwardsová si s sebou přivezla vlastní vybavení a Bishop i Harte dorazili ráno s nejčerstvějšími informacemi ve svých laptopech, usoudila, že počítali s omezenými možnostmi malého města.

A pokud se jim na tom něco nelíbí, je to jejich věc.

Uvedla je do místnosti a zásobila je všemi složkami z vyšetřování. Svěřila je do péče vyděšeného a nervózního mladého zástupce, nařídila mu, aby jim byl k ruce, a pak se vydala do své kanceláře, aby se pustila do vyřizování běžných denních povinností.

Nejprve zavolala do márnice. Doktorka Edwardsová jí oznámila, že pitva Lynet Graingerové právě probíhá.

„Mimochodem, studovala jsem zprávu doktora Shepherd a o Ketty Ingramové. Myslím, že nebude třeba tělo exhumovat.“

Kerry byla jedinou obětí, jejíž tělo vrátili rodině, aby ho pohřbila. Miranda byla neskonale vděčná, že se nebude muset vracet k truchlícím příbuzným a žádat je, aby svou holčičku vyzvedávali z hrobu a nechali pitvat.

„Doktor Shepherd byl velice důkladný,“ chválila Edwardsová, „a pečlivě uchoval všechny diapozitivy a vzorky tkání, takže nebude problém jeho nález ověřit.“

Miranda v pozadí slyšela hlas Petera Shepherd, který říkal, že ho její chvála těší.

Mirandě se znovu ulevilo. Nečekala, že by dělal nějaké potíže, protože povolat zkušenějšího odborníka na soudní lékařství byl jeho nápad, ale pokud jde o profesionály, a o doktory zvláště, člověk nikdy neví. Obvykle si žárlivě střeží svou autoritu.

„Díky, doktorko,“ loučila se s ní Miranda. „Pokud budete cokoli potřebovat, brkněte mi sem do kanceláře.“

„To udělám, šerifko, díky. Večer pro vás budu mít hotovou zprávu.“

Miranda zavěsila a pak se otočila k hromadě vzkazů z dnešního rána na stole. Pustila se tedy do vyřizování telefonátů. Jak nejlépe dokázala, mírnila strach a obavy lidí, kteří ji zvolili do úřadu.

Moc toho ale neměla, čím by je uklidnila.

Snažila se ze všech sil, trpělivě naslouchala jejich návrhům, mezi něž patřil například zákaz vycházení po setmění pro všechny ve městě, kterým ještě nebylo

osmnáct, až po povolání národní gardy, a snažila se je chlácholit, jak jen dokázala.

Oni vraha dopadnou, tím si byla jistá.

Nikomu jinému však neprozradila, čím ještě si je jistá – že předtím totiž bude muset zemřít ještě pár nezletilých dětí. Pokud nenajde způsob, jak osudu zmařit jeho plány.

Možné to je, už jednou se jí to přece podařilo.

V jedenáct hodin dopoledne už Miranda nevydržela naslouchat ani jedinému úzkostlivému hlasu. Vrátila se tedy do konferenční místnosti, aby unikla před nepřetržitě vyzvánějícím telefonem.

Tak se to aspoň snažila sama sobě zdůvodnit.

Bishop s Hartem měli plné ruce práce. Na stole ležely rozevřené nebo úhledně naskládané desky, vedle nich několik bloků plných poznámek. Jejich laptopy a starý počítač hlučely, dokonce i staříčká tiskárna v rohu ze sebe namáhavě soukala kopii něčí žádosti.

Velká tabule na stěně byla rozdělena na tři díly. Každé oběti byla vyhrazena jedna část a v ní byla přišpendlena fotografie těla z místa činu spolu s pitevním nálezem. Agent Harte právě kreslil na tabuli časovou přímku a tiskacími písmeny psal jména a věk obětí, kde zmizely a kdy a kde byla nalezena těla.

Bishop, jenž seděl na rohu konferenčního stolu a pozoroval Harta, kývl Mirandě na pozdrav. „Vidělas tu časovou přímku, že?“

Mirandě moc nepolichotilo, že od ní automaticky očekává, že z toho okamžitě pochopí, o co jde. „Chceš tím říct, že k těm zmizením došlo přesně dva měsíce po sobě? No jistě. Napadá tě, proč právě tenhle časový rozdíl?“

„Nechci dělat předčasné úsudky, dokud nenajdeme všechny souvislosti mezi oběťmi a nezačneme pracovat na profilu vraha.“

Dávalo to smysl a přesně to od něj Miranda očekávala. Věděla však, že musí něco říct. „Zdá se, že je zabíjí čím dál rychleji.“

Bishop mrkl do poznámkového bloku na stole. „Váš soudní lékař tvrdí, že toho Ramsayovic chlapce zabili až šest týdnů poté, co zmizel, a to Ingramovic děvče do čtyř týdnů. A Lynet Graingerová zmizela teprve před několika dny, takže víme, že její vražda je otázka několika hodin.“

Tony Harte ustoupil dozadu, aby si prohlédl svoje dílo. „Takže tu máme několik možností. Je možné, že vážně narušil svůj časový harmonogram z nějakého důvodu, který byl důležitý pro něj i jeho rituál. Možná, že brzy po tom, co Graingerovic děvče unesl, přišel na to, že nevyhovuje jeho požadavkům, jak očekával, a tak ji zabil ze vzteku. Rychlá vražda mohla být *součástí* jeho rituálu, jakýmsi novým krokem. Anebo se od těch druhých dvou obětí něčím lišila. Něčím, kvůli čemu s ní nakládal jiným způsobem než s nimi.“

Mirandě to připadalo jako velice rozumné vysvětlení.

„Takže my vlastně nevíme, jestli máme dva měsíce, než zabije další dítě.“

Harte vážně zavrtěl hlavou. „Klidně může unést někoho dalšího dneska nebo zítra. A stejně tak dobře si může počkat dva měsíce nebo šest měsíců – nebo si najít jiné loviště. Zatím toho moc nevíme.“

Protože byla s agenty o samotě, zeptala se: „Našli jste včera večer něco nového poté, co jsem odešla?“ Dívala se na Harta, ale odpověděl jí Bishop.

„Tony si myslí, že vrah tu dívku znal, možná dost dobře. A že toho hodně litoval, dokonce ho to mrzelo.“

Miranda se zadívala na agenta s neskrývaným zájmem. „Takže to je tvoje další specializace? Rozpoznávat citové vibrace?“

Pousmál se. „To je vážně dobrá definice.“

Miranda se posadila na židli na opačném konci stolu proti Bishopovi. „A co doktorka Edwardsová? Jaká je, kromě medicíny, její specializace?“

„Podobná té mojí. Až na to, že ona spíš než city sbírá útržky informací, prostá fakta. A sladí je s fyzickými vibracemi, řečeno tvými slovy. Shromažďujeme obě možnosti pod hlavičkou ‚odborník‘.“

„Chápu. A objevila nějaké fyzické vibrace včera v noci tam v té studni?“

„Nic moc. Jenom si myslí, že hodně otálel, než ji do té studny hodil. A s tím souhlasím.“ Teď na ni pro změnu zase pohlédl se zájmem on. „Musím přiznat, že je to příjemná změna jednat s místními orgány a nemuset hledat výmluvy pro to, jak sbíráme informace.“

„Pokud používáte nekonvenční metody,“ protáhla Miranda, „musíte od lidí očekávat podezíravost a nedůvěru.“

„Ale ne od tebe.“

„Ne, ode mě ne.“ Usmála se. „A nesnaž se mi namluvit, že nevíš proč.“

„Protože na vibrace jsi sama dost dobrá?“

„Zjišťování vibrací není mojí silnou stránkou. To jenom Bishop tak nazývá vedlejší schopnosti,“ pronesla s očima upřenýma na Harta. „Je to stejné jako ten jeho pavoučí smysl, jenom to není tak vyhraněné.“

„Aha. Jedno z výjimečných médií je nadáno více než jednou zvláštní schopností. A co je vaší primární schopností?“

„Kdysi jsem uměla předpovídat budoucnost, ale to už mě před lety skoro přešlo. Vidin... už je málo a v poslední době se objevují čím dál řidčeji.“

Harte na ni vykulil oči a pak pohlédl na Bishopa. V jeho pohledu se zračilo něco jako úžas. „Proboha,“ vydechl. „Tři výjimečné schopnosti?“

„Čtyři,“ opravil ho Bishop. „Nejenže je znalkyní svého oboru, ale umí předvídat budoucnost, vybudovat si kolem

sebe ochranný štít a dokáže přenášet myšlenky. Na naší stupnici... je tak na osmém místě.“

„No teda,“ pronesl Harte uznale.

Mirandě se Bishopova otevřenost moc nezamlouvala, ale dobře si uvědomovala, že to byla ona sama, kdo dal k té debatě podnět. Zmocnil se jí však zvláštní pocit z toho, že teď se o těch věcech baví tak otevřeně, když tolik let o nich jen úzkostlivě mlčela. I když by to otevřeně nepřipustila, bylo příjemné povídat si o tom s lidmi, kteří věděli, o čem mluví, a rozuměli jí.

Zvědavost jí nedala, aby se nezeptala. „Osmý stupeň? O jaké stupnici se to tady sakra bavíme?“ Harte se stále ještě neprobral ze svého úžasu, a tak jí nezbývalo, než se nakonec obrátit na Bishopa.

Ten si ji měřil klidným pohledem, v bledých očích nečitelný výraz. „Tu stupnici jsme vyvinuli před pár lety v Quantiku, když jsme sestavovali program.“

„A protože jste federálové,“ pronesla suše, „musíte vážit, měřit a hodnotit i paranormální jevy, co?“

„Asi tak.“

S nelibostí si uvědomila, že Bishop jí víc neřekne, pokud se ho na to sama nezeptá. „Tak dobře. Jak vysoko tedy ta vaše stupnice sahá?“

„Má dvanáct stupňů.“

„A ty jsi, předpokládám, na tom dvanáctém, ne?“

Bishop zavrtěl hlavou. „Ještě jsme nenarazili na médium, které by mělo schopnosti, jež by ho řadily na dvanáctý stupeň. Já se se svým přenosem myšlenek řadím kousek nad stupeň deset.“

„A co tvůj pavoučí smysl? Kampak ten se řadí?“

„Možná na šestku, když mám dobrý den.“

„Aby bylo jasno,“ vložil se do toho Harte, „Sharon a já jsme tak na trojce a ani většina ostatních členů týmu nejde nad pětku. A pouze jeden agent v našem úřadu má kromě Bishopa vůbec nějakou vedlejší schopnost. Teď poprvé

jsem se setkal s *někým*, kdo jich má víc než dvě. Vlastně je to poprvé, kdy o tom vůbec slyším.“

„No, jo, to víte, mám to po předcích.“ Miranda se nepovažovala za tak výjimečnou, za jakou ji pokládal Harte. Pro ni znamenaly paranormální jevy součást života.

„A proč sakra tvrdnete tady v té díře, místo abyste se připojila k našemu týmu?“ vyhrkl Harte, ale pak sebou trhl a vrhl po Bishopovi omluvný pohled. „Promiň, šéfe.“

„Hele, Tony,“ pronesl Bishop s klidem, „myslím, že kávovar je prázdný. Co kdybys ho šel doplnit?“

„Nemusíš na mě tak zhurta, když se mě chceš zbavit. Mně stačí jen naznačit, nezapomínej, že jsem médium.“ Popadl konvici, rychle vyšel ze dveří a potichu je za sebou zavřel.

Miranda nevěděla, který z obou citů, jež se jí zmocnily, je silnější, jestli rozpaky z toho, že její minulost není pouze její soukromou záležitostí, jak se domnívala, nebo zuřivá bolest, že se s ní Bishop o tom všem bavil před členem svého týmu.

„Omlouvám se, Mirando.“

Přinutila se neodvrátit zrak a posbírala všechnu sílu, aby se dokázala tvářit lhostejně. „Kvůli čemu? Že ses o mně bavil před svým agentem? Myslíš, že jsem čekala něco jiného?“

„No, řekl bych, že ano, protože tě znám.“

„Vážně?“

„Jsem taky médium, Mirando. A i když moje stěny jsou poměrně dost pevné, nedokážu vytvořit neproniknutelný štít jako ty – ani kolem své vlastní mysli.“

Miranda byla ráda, že má svůj obranný štít pevně na svém místě, takže Bishop nemůže vědět, co si ona myslí nebo cítí. „Tak cí nápad byla tahle tvoje nová jednotka? Nepřipadá mi to pro úřad moc typické.“

Na okamžik měla pocit, že se bude chtít odpovědi vyhnout, ale nakonec promluvil.

„To je pravda. Nejdřív byli proti tomu, ale pak se prokázalo, že nekonvenční metody a schopnosti by mohly vést ke konkrétním výsledkům.“

„A kdo jim to dokázal? Ty?“

„Ano, já.“

„Vážně? A jak?“

Nadechl se. „Vystopoval jsem Rosemonta Butchera.“

Miranda s pohledem upřeným do jeho tváře pomalu vstala. „Cože?“ zašeptala.

„Lewise Harrisona. Našel jsem ho, Mirando. Před šesti a půl roky.“

Alex měl více méně zákaz chodit v neděli do kanceláře. Pracoval bez odpočinku skoro tři týdny a Miranda prohlásila, že městská rada dostane její hlavu na stříbrném podnose, jestli se jí nepodaří donutit ho, aby si odpočinul, ať se mu to líbí, nebo ne. Pracovat přesčas je jedna věc, říkala, ale on to dováděl do extrémů. To prostě nebylo možné, i když měli před sebou takový úkol, jako dopadnout brutálního vraha.

Alex nenáviděl dny volna. Nesportoval, lovení a rybaření mu taky nic neříkalo. Ani golf ho nezaujal. A dívat se na sport v televizi ho bavilo pouze tehdy, když tam šel přenos z baseballového zápasu. Chodil sice běhat, aby si udržel kondičku, ale to se taky nedalo dělat celý den.

A pak tam byl ten dům. Byl moc velký a zatraceně prázdný. Alex věděl, že by se ho měl zbavit. Jane však ten dům milovala, zařizovala ho s láskou a péčí a on se ani rok po její smrti nedokázal smířit s představou, že by měl v jejím domě žít někdo jiný.

Alexovi působilo bolest být v tom domě sám. Přespat se tam sice dalo, ale přes den tam nemohl vydržet.

V neděli se toho v Gladstonu nedalo bohužel moc dělat, pomineme-li návštěvu kostela. A jestliže člověk

kostelu neholdoval, pak toto městečko skýtalo ještě menší možnosti zábavy.

Nakonec se rozhodl, že si zajede do města. Podařilo se mu odolat a nezastavit se v kanceláři, aby zjistil, co je nového. Zaparkoval vůz vedle Lizina knihkupectví a dokázal čekat plných čtyřicet pět minut do dvou hodin, než Liz konečně otevřela.

„Slyšela jsem, co se stalo Lynet,“ pronesla vážně.

„Jo, chudák holka.“ Místo do boxu, kde bylo jeho oblíbené místo, se Alex posadil k pultu, protože v neděli byla Liz na všechno sama.

„A taky jsem slyšela, že je ve městě FBI.“

„Jo, celkem jsou tu tři agenti.“ Alex se usmál. „A jedním z nich je ten tvůj tajemný muž s jizvou na tváři. Představ si, že ho Randy zná.“ Náhle si vzpomněl, co Liz říkala o osudu toho muže, a úsměv z tváře mu vyprchal. „Snad si pořád nemyslíš, že...“

Liz se kousla do spodního rtu. „Když jsem znovu četla z čajových lístků, bylo to mnohem zmatenější a takové neurčitější, ale vím jistě, že to bylo totéž, Alexi. A co Randy, té se líbí?“

Alex chvíli o její otázce přemýšlel. „Abych byl upřímný, jediné, co vím určitě, je, že má o něm vysoké mínění. Jestli je kladné nebo záporné, to ti nepovím.“

„Možná bych jí měla říct, co jsem viděla,“ pronesla Liz zdráhavě. „Ona se mi nevysměje. Sice jsem jí nikdy nehádala osud z čajových lístků, ale...“

Alex zavrtěl hlavou. „Teď na to není vhodná doba, Liz. Myslím, že Randy toho má na hrbu až dost a není nutné, aby si ještě přidělávala starosti s něčím, co se třeba ani nestane.“

„Věděla jsem, že to bude zvláštní rok, nové milénium a tak, ale tyhle zlověstný znamení se mi fakt moc nelíbí, Alexi.“

„Ještě víc vyjících psů po nocích?“

Než stačila odpovědět, do kavárny vtrhl jako bouře Justin March a jeho vyzáblá drobná manželka ho následovala jako němý stín.

„Kolikrát jsem tě žádal, Elizabeth, abys neprovozovala tenhle svůj podnik i v neděli!“ hřměl, jako by byl na kazatelně.

Alex si povzdechl. „Proč sis na chudáka Liz takhle zasedl? Vždyť prodávání knížek je jen součástí jejího podniku. Restaurace a kavárny bývají přece v neděli běžně otevřené a lidé do nich po kostele rádi zajdou. Dobré odpoledne, Seleno.“

„Dobré.“ Žena se plaše usmála a oběma rukama svírala bibli tak pevně jako by hrozilo, že jí každým okamžikem vypadne na zem. Seleno musela být kdysi hezká, ale protože byla provdaná za Justina Marshe skoro třicet let, zanechalo to na ní své stopy. Zřídka kdy ji bylo vidět na veřejnosti bez něj a Alex si nevzpomínal, že by řekla něco víc než jen nazdar a na shledanou kromě příležitostného ‚pochválen buď pán Ježíš Kristus‘ nebo ‚amen‘ ve chvílích, které si utrhla mezi Justinovým řečením.

„Tak mě napadá,“ pokračoval Alex, „neprovozoval jsi náhodou o nedělích parkoviště, než jsi šel do důchodu a všechno prodal?“

„Uvědomil jsem si, jakých chyb se dopouštím,“ prohlásil Justin zbožně a tvář mu zbrunátněla. „A teď mi Bůh nařídil, abych vedl své stádo za věčným světlem spasení!“

Alex se měl co držet, aby sám neproněsl zbožné amen. Dobré představení dokázal vždy ocenit.

Liz vážně pronesla: „Můžu tobě a tvojí ženě udělat trochu kávy, Justine? Samozřejmě na účet podniku, nejde o žádný obchod.“

Justin se opřel o pult, očima probodával její tvář. „Povedu tvoje kroky po boží stezce, Elizabeth. Ty se nesmíš dát na cestu d'ábla. Taková dobrá žena jako ty by měla zastávat v domě našeho Pána čestné postavení.“

Za normálních okolností by Alex na Justinovy výstřelky nijak nereagoval. Avšak náhle si vzpomněl na umučené tělo ubohé Lynet a vyštěkl: „Jestli chceš hledat d'ábla, Justine, můžeš začít s tím, kdo zavraždil ty ubohé děti. Řekl bych, že kterýkoli bůh by to považoval za mnohem závažnější prohřešek než to, že tu Liz prodává o nedělích kafe a knížky!“

Justin vydal přidušený zvuk a obrátil se k němu zády. Selena, za ta léta vycvičená, rychle vyskočila a věrně ho následovala ven ze dveří.

„Nemám toho chlapa rád,“ utrousil Alex.

„Neměls tak mluvit, Alexi. Víš, že teď půjde rovnou za starostou.“

„Tím se netrap. Starosta má v tuhle chvíli důležitější věci na práci než uhlazovat pocuchané peří Justina Marshe.“

Sharon Edwardsová si stáhla gumové rukavice a pohlédla přes stůl na Petera Shepherd. „O tom se nedá pochybovat.“

Shepherd si povzdechl. „Já to nechápu. Jaký mohl mít motiv?“ kroutil hlavou.

„Můžeme to přidat na seznam otázek, až toho šílence dopadneme a budeme ho vyslýchat. Můžete uložit do krabice všechna sklíčka a vzorky tkání a já začnu psát zprávu pro šerifku.“

* * *

„Před šesti a půl roky,“ opakovala Miranda otupěle.

„Ale... v novinách se o tom nic nepsalo.“

„V místních jistě ne. V tom týdnu ale náhodou dopadli v Texasu mnohem známějšího masového vraha: i on na sebe upoutal pozornost všech médií.“

„Zkontrolovala jsem NCIC,“ namítala Miranda. „Hned jak jsem se tady stala členkou šerifova týmu a získala jsem přístup k informacím, každý týden jsem se dívala, jestli ho nedopadli.“

„To mě mrzí,“ omlouval se Bishop. „Lidé v úřadu byli přesvědčeni, že Harrison musel mít komplice, protože jeden člověk by nedokázal spáchat všechno to, k čemu se přiznal. Rozhodli se, že nechají případ otevřený, budou dělat, jako že ho pustli na svobodu, a vyčkají, jestli znovu nedojde k podobnému zločinu.“

„To přece nemohli udělat, pokud nebyl...“ Napřímila se na židli. „On je mrtvý?“

Bishop přikývl.

„To ty?“

„Ano.“

Samotnou ji překvapilo, že cítí tak málo soucitu se smrtí Lewise Harrisona. Tak dlouho tvořil součást jejího života, nepřetržitou hrozbu; zrůda, schovávající se ve skříni, připravená z ní vyskočit, jakmile se snese soumrak.

V uplynulých osmi letech nebylo jediné noci, aby na něj ve chvíli, když zhasínala lampičku na nočním stolku, nemyslela. A chudák Bonnie měla stále děsivé noční můry. Teď už k nim sice nedocházelo tak často, ale bylo jasné, že na nic z té hrůzy nezapomněla.

Miranda si neustále musela klást otázku, jak jiný by asi byl její život, kdyby věděla, že Lewis Harrison už jí nikdy nic nevezme.

Co by se asi změnilo?

„Chtěl jsem ti to říct, Mirando. Snažil jsem se tě najít.“

„Nechtěla jsem, abys mě našel,“ zamumlala.

„To jsem nakonec taky pochopil. Ani celá FBI nedokáže najít rozzlobené médium, pokud se rozhodne, že si nepřeje být nalezeno.“

Miranda mu nemínila prozrazovat, pomocí jakých metod zahájila svůj nový život, i když na něm viděla, že je zvědavý. Přestože hrozba v podobě Harrisona pominula,

byla natolik ostražitá, že chtěla chránit tajemství, která by jednoho dne ještě mohla potřebovat.

Samozřejmě za předpokladu, že přežije několik příštích týdnů.

Pohlédla přes stůl na Bishopa a náhle se jí žaludek sevřel bolestivou, mrazivou křečí. Odjakživa byl nemilosrdný. Pokud šlo o jeho práci, věřil, že účel světí prostředky. Byl schopný udělat cokoli, aby dosáhl svých cílů.

Bože, jak dobře to věděla.

Takže jaký cíl má Bishop před sebou teď? Přesvědčit ji, aby přestala být ostražitá, aby odložila svůj ochranný štít a on mohl využít jejích schopností k vystopování mrzkého vraha? Přesvědčit ji, že jí ani Bonnie nic nehrozí, že nemá žádný důvod, aby sebe a svou sestru chránila?

Dokázal by lhát, jenom aby dosáhl svého?

I když jí nemohl číst myšlenky, Miranda viděla náhlou změnu v jeho tváři, jako by si uvědomil, na co ona myslí.

„Já nelžu,“ pronesl mírným hlasem.

Hořce se usmála. „Budeš mi muset odpustit, jestliže tě nevezmu za slovo.“

Bishop se neznatelně pohnul, šlo o automatický pohyb jeho těla proti jeho vůli. Pak pronesl nevzrušeným tónem: „Postarám se, abys získala přístup k zapečetěným záznamům o Harrisonovi.“

„To udělej,“ přikývla Miranda.

PĚT

Bylo už po poledni, když Tony Harte opatrně strčil hlavu do dveří zasedačky. Zastihl tam pouze Bishopa, který seděl na rohu stolu a tupě zíral do tabule. Zdál se být naprosto klidný. Jizva na tváři ostře kontrastovala s opálenou pletí a Harte se už naučil vnímat ji jako varovné znamení, které ho nabádalo, aby se měl na pozoru.

„Hm... šerifka odešla před pár minutama,“ prohodil Harte. „Já vím.“

„Ale ona odešla z budovy.“

Bishop po něm vrhl letmý pohled. „Ano, to vím taky.“

„Zdalo se, že dost spěchá. Připadalo mi to, jako by se nemohla dočkat, až už bude pryč.“

Bishop znovu upřel oči na tabuli.

Harte vešel dovnitř a nalil si hrnek vonící kávy. Potichu si pro sebe něco zamumlal, pak si vzdychl a rozhodl se vkročit na půdu, kam se nikdo před ním nikdy neodvážil vstoupit.

„Tenkrát, když jsem se připojil k tvému týmu, říkalo se, že ti nechtěli dát pro tu tvoji jednotku oficiální souhlas, dokud jsi jim nepohrozil, že dáš výpověď. I potom, cos neoficiálně odvedl tak dobrou práci, po letech plánování a testování a budování programu, po úspěšných výsledcích z terénu a narůstajícím seznamu uzavřených případů úřad pořád nechtěl schválit – nebo se aspoň tak tvářil – vysoce neortodoxní vyšetřovací metody. Nechtěli ale přijít o jednoho ze svých špičkových analytiků, a tak nakonec dali

k jednotce oficiální souhlas, i když to pro ně byla choulostivá záležitost.“

„Jestli to má nějakou pointu, Tony, tak už mě nenapínej.“

Harte se nenechal jeho výhrůžným hlasem odradit. „Jen jsem si říkal, že šerifka Knightová možná nemá ani ponětí, že díky ní je spousta těch zrud za mřížemi, kam patří.“

Bishop neodpověděl.

„A napadlo mě, že bys jí to možná měl říct.“

„Jestli si myslíš, že se tím vyrovná nějaký skóre,“ namítl Bishop, „tak to se mýlíš.“

„Možná. Ale třeba by se cítila líp, kdyby věděla, že z tragédie může vzejít taky něco dobrého.“

„To jako myslíš, že by mě nenáviděla o trochu méně?“ Bishop se hořce usmál. „Tak s tím nepočítej.“

„Rád bych k tomu něco řekl, šéfe. Jestli se to totiž mezi vámi dvěma neurovná, náš postup to jenom zpomalí. Pokud máme toho parchanta chytit, budeme potřebovat každý eso, který dokážeme vytáhnout z rukávu, a mezi ně patří neskutečně nadaný médium s ojedinělými schopnostmi, který se ale v tuhle chvíli úplně uzavírá do sebe.“

„Nedokázala ho vycítit ani předtím, než jsme sem dorazili my,“ namítl Bishop.

„Možná kvůli tomu svému krunýři. Protože musela tajit, co dokáže, a musela si dávat pozor. A... protože se tady sama schovávala. Ukrývala svou sestru.“ Harte se odmlčel. „Snad pochopila, že teď už to dělat nemusí.“

„Víš, co jsem jí řekl. Jiná věc je, jestli věří, že jsem jí pověděl pravdu.“

„Ty přece můžeš dokázat, že je to pravda.“ Harte zavrtěl hlavou. „Až na to, že podle oficiální zprávy je ten parchant pořád živý a na svobodě. Budeš jí muset umožnit přístup k zapečetěným zprávám.“

„Já vím.“

Harte po něm mrkl. Nechápal, jak může Bishop chtít, aby mu šerifka Knightová věřila bez důkazů. Bishop je hrdý chlap, a není to žádný hlupák. Musí vědět, že kvůli tomu, jak se choval v minulosti, k němu Miranda Knightová může chovat jediné podezření.

Harte podvědomě vnímal, jak je místnost nabitá city, asi jako dobře cvičený pes cítí ve vzduchu podezřelý pach. Vyděsil ho zmatek, který odhalil ve svém za normálních okolností velice vyrovnaném šéfovi. Ty city byly hluboké a silné; směsice zlosti a viny, hladu a lítosti, bolesti, potřeby a hanby.

Harte pomalu pronesl: „Dokážu si představit, že ať má důkazy nebo ne, stejně jí bude nějakou dobu trvat, než si na tu myšlenku zvykne. Ale až se přes to dostane, až si uvědomí, že se konečně může otevřít... pak jsi tu ty.“

„Pak jsem tu já. A bráním jí v tom.“ Bishop si povzdechl a zasmušile se zadíval na svého podřízeného. „Někdy se mi protíví pracovat s médii.“

„Má to osmadesátiprocentní úspěšnost,“ připomněl mu Harte.

„Jasně. Ale ty se drž od mé hlavy co nejdál, jasný?“

„Hele, šéfe, já ti do hlavy nevlezu. Já takový schopnosti nemám, jestli jsi na to zapomněl. Já dokážu větřit věci ze vzduchu. A nemůžu za to, jestli je do něj vyhodíš.“

„Dám si pozor,“ utrousil Bishop suše.

„Jo, to by se ti hodilo,“ zamumlal Harte a upřel pohled na kávovar.

Bishopovy tváře znachověly. „Nemáš ponětí, kam šla?“

„To nemám. Ale je doba oběda. Možná má nějaký obvyklý místo, kam se chodí najíst. A jako šerifka určitě musí vždycky nechat u někoho zprávu, kde je. Nebo má pager, i když jsem si předtím u ní žádného nevšiml. Než šla ven, viděl jsem ji mluvit s recepční, myslím, že se jmenuje Grace.“

Bishop se neobtěžoval s vysvětlováním, proč se otočil na podpatku a odchází. Mezi členy týmu, kteří byli zároveň média, bylo tajemství skutečně vzácným jevem. Věděli navzájem o každé své myšlence a nějaké vykračování či vysvětlování bylo naprosto zbytečné.

Když stanul u recepčního pultu, Grace na okamžik zaváhala, ale pak si uvědomila, že šerifka všem nařídila, aby byli federálním agentům plně k dispozici.

„Je u Tima. Škola karate. Hlavní ulice v centru, nemůžete to minout.“ Grace Russellová pracovala u policie už tolik let, že ji hned tak něco nezastrašilo, ale z tohoto agenta neměla příjemný pocit. Možná to dělaly ty jeho bledé oči, kterými se dokázal dívat skrz člověka. Nebo to dělala jeho děsivá jizva, která se mu táhla po levé tváři a jako by vypovídala o jeho jakési zvláštní dvojakosti – jedna jeho strana dokonalá, druhá zohyzděná, ať už vinou nešťastné náhody, nebo promyšleného úmyslu. Z čistě ženského hlediska to považovala za strašlivou škodu. Bez té jizvy by byl moc hezký chlap. Říkala si, že ne všichni muži by dokázali chodit s takovou jizvou a přitom neztratit nic ze své mužnosti.

Ta jizva mu zároveň propůjčovala nebezpečný vzhled, který ji naprosto fascinoval. Grace sledovala, jak si ho ženská část policejního sboru nenápadně prohlíží. Jejich zájem se stěží dal nazvat profesionální ostražitostí před tím, že mají ve svém středu agenta FBI.

„Škola karate, říkáte? A je otevřená i v neděli?“ Bishop mluvil dokonale zdvořilým tónem. Ve tváři měl nečitelný výraz, ale Grace měla nepříjemný pocit, že moc dobře ví, co si ona myslí.

„Oficiálně ne, ale pár Timových studentů tam v neděli odpoledne pracuje. A šerifka Knightová tam obvykle o polední pauze chodí.“ Za tu jizvu určitě nemůže, napadlo ji, i když současná plastická chirurgie dokáže zázraky. Grace však nechápala, proč se takový pěkný chlap rozhodl nosit na tváři tuhle vadu na kráse, aby to všichni viděli.

„Díky, paní Russellová.“ Bishop, který moc dobře věděl, co si Grace myslí, aniž by se jí přitom musel dotknout, ji zanechal v jejích úvahách, kdy a kde k té jizvě vlastně přišel. Nijak ho to neznepokojovalo. Za ta léta si zvykl na spekulace i na lidskou ostražitost.

Měla pravdu, že tu školu karate nemůže minout.

Trofeje a stužky, vystavené v okně, nemohly nikoho nechat na pochybách, že Škola karate Tima Skinnera, jak stálo i na ceduli nad vchodem, je právě tam. Bishop se na okamžik zamyslel, pak pokrčil rameny a vešel dovnitř.

Ocitl se v obrovské třídě, kde šest studentů ve věku od osmi do šestnácti let trénovalo v párech pod bedlivým dozorem instruktora. Nikdo si nevšiml, že přešel k dalším pootevřeným dveřím a nakoukl do vedlejší, menší místnosti.

Byli v ní pouze dva lidé, bosí a na sobě měli bílé kimono. Jedním z nich byl muž asi pětáctiletý, který se pohyboval tak obratně, že bylo těžké představit si, že by mu někdo mohl být rovnocenným soupeřem.

Kromě Mirandy.

Skvělá rovnováha a naprostá soustředěnost. Menší svalovou vybavenost dokázala vykompenzovat rychlostí a hbitostí, na kterou byla radost pohledět a která udržovala jejího protivníka ve střehu.

Bishopa její schopnosti nepřekvapovaly, ani to, že se pyšnila černým páskem, i když věděl, že se karate musela věnovat pouze v uplynulých osmi letech. Pozoroval ji pootevřenými dveřmi, protože na sebe nechtěl upozorňovat. Náhle viděl, že ve chvíli, kdy ucítila jeho přítomnost, její chování se změnilo.

Ramena jí strnula a hlavu naklonila nepatrně směrem k němu. Vtom její partner udělal výkop nohou a ona musela zaktivizovat všechnu svou pozornost, aby se ubránila.

Bishopovi vadilo, že Miranda dokázala vycítit jeho přítomnost i přes svůj krunýř – a jemu se to přitom nepodařilo. Kdysi to dokázal. Kdysi uměl vycítit okamžik,

když se ocitla někde v jeho blízkosti. A když se jí něco stalo nebo byla rozmrzelá, vycítil to okamžitě taky.

Kdysi.

Ted' to bylo stejné jako u kteréhokoli cizího člověka. Její přítomnost si dokázal uvědomit pouze ve chvíli, když ji viděl nebo slyšel. Pokud by v tichosti vešla do místnosti, v níž by stál zády ke dveřím, vůbec by netušil, že tam je.

To byla tvrdá realita.

Nic nepomohlo, když si připomínal, že v přenosu myšlenek je mnohem zkušenější a že její verze jeho pavoučích schopností byla vždycky spíš jen obranná. A vrcholem všeho bylo, že ji pronásledoval nelítostný dravec. To, že celé roky musela žít ve strachu o svůj život, ji zocelilo a lépe ji to obrnilo proti hrozícímu nebezpečí.

On byl pro ni také hrozícím nebezpečím.

Bishop se otočil a zamířil ke dveřím. Vyšel na ulici a chvíli zůstal stát na chodníku zády ke škole s pohledem upřeným do neznáma.

Před jeho příchodem byla Miranda uzavřená, ale její intuice a pavoučí smysl fungovaly. I schopnost předvídat jí umožňovala „vidět“, že Lynet Graingerovou najdou ve vodě blízko jezera. Dokázala se uzavřít jen do takové míry, aby chránila sebe a svou sestru.

Ted' však Miranda záměrně neviděla a neslyšela snažila se oprostít od svých výjimečných schopností. Byl to drastický čin ze zoufalství. A Bishopovi tím lepe, než by to dokázala jakákoli slova, prozradila, že před osmi lety jí ublížil mnohem víc, než si dokázal představit.

Otázka zněla... jak by mohl odčinit chybu, která jim oběma přišla tak draho?

Dlaní si přešel po jizvě na své tváři. Byl to vzácný pohyb, který vypovídal o jeho zranitelnosti. Pak v duchu zaklel a zastrčil si ruce do kapes saka. A zadíval se před sebe.

Chvilí trvalo, než si uvědomil, že řidiči projíždějící kolem zpomalují, aby si ho mohli prohlédnout, a i lidé na chodníku se zastavují a zvědavě ho okukují.

„Až se začnou věřící trousit z kostela, aby si zašli do kavárny nebo do knihkupectví, vytvoří se tu úplný dav,“ pronesla Miranda suše.

V tichosti se k němu připojila na chodníku a on si její přítomnost vůbec neuvědomil.

Bishop se potočil, aby se na ni podíval. Zlobil se na sebe i na ni. „Překvapuje mě, že jsi nešla na mši,“ pronesl úsečně. „Já myslel, že šerifové v malých městech mají v kostele vyhrazenou svou lavici.“

„Ateistů se to netýká.“ Povytáhla obočí. „Nebo jsi na to zapomněl?“

Ano, zapomněl. Mlčky přešel její otázku a raději položil svou vlastní. „Jak jsi dokázala, že tě zvolili v tomhle městě za šerifku, když jsi nevěřící?“

Miranda pokrčila rameny. „Je to divný, ale nikdo se mě na to neptal. Jsi zde z nějakého vážného důvodu, nebo jen nakukuješ do výloh, Bishope?“

„Musíme si promluvit.“

„O vyšetřování?“

„Ne.“

„Tak potom nemáme o čem mluvit,“ uzavřela rozhodně,

„Mirando...“

Stále klidným hlasem pronesla: „Vracím se do kanceláře. Uvidíme se tam.“

Na okamžik se Bishopa zmocnila neodolatelná touha popadnout ji za paži a donutit ji, aby si s ním promluvila hned na místě. Potřeboval zjistit, jestli v ní pořád ještě dokáže číst, když se jí dotýká, ale pak si to rozmyslel. Kvůli jedné věci. Miranda byla držitelkou černého pásku.

A nosila zbraň.

A tak zůstal stát a mlčky se za ní díval, jak kráčí po chodníku ke svému džípu.

Poprvé v životě si však uvědomil nelítostnou a mrazivou skutečnost, že ne všechno, co kdysi tak nezodpovědně rozbil, se dá opravit.

„Jestli se to máma dozví,“ zachichotala se Amy Fowlerová, „stáhne mě zaživa z kůže.“

Steve Penman se na ni zaculil. „Tak to si musíme dát bacha, aby nás tu nenačapala. A taky, aby to nezjistil tvůj táta. Ten by se určitě nějakým stahováním z kůže nespokojil.“ Jednou rukou se snažil rozepnout horní knoflíček její sváteční halenky, zatímco druhou si vytahoval cíp košile z kalhot. „Nemáme moc času, zlato. Seth říká, že jeho šéf sem občas zaskočí po mši nebo po nedělní večeři.“

Amy se rozhlédla po špinavé místnůstce Cobbyho garáže páchnoucí po oleji a povzdechla si. Zpočátku jí to připadalo vzrušující scházet se se svým osmnáctiletým chlapcem na jakémkoli místě, které on nebo jeho přátelé doporučili a kde si mohli tak hodinku nebo dvě užívat soukromí. Po dvou měsících ji však jak soukromí, tak neutěšené prostředí začalo deprimovat.

„Snad si, Steve, nemyslíš, že...“

Políbil ji, aby umlčel rodící se nepříjemnost, kterou nechtěl slyšet, natož ji řešit. Aspoň ne v tu chvíli. Možná zítra nebo příští týden, ale teď si přál, aby byla zábavná, veselá a dychtivá zkoušet s ním věci, o nichž zatím jen četl v časopisech, které měl schované pod matrací.

Dovolila mu, aby ji povalil na lůžko a rozeplnul blůzičku. A také nic nenamítala, když jí rozeplnul bílou podprsenku a košíčky vyhrnul nahoru. Napůl ji zalehl svým tělem s vypracovanými svaly po uplynulé fotbalové sezoně. Sálalo horečkou, kterou už dobře znala.

Amy zavřela oči a hladila ho po šíji. Vychutnávala si příjemný pocit z jeho rtů přitisknutých k jejím ústům, ale nestačilo to k tomu, aby se dostala do stejné fáze vzrušení

jako on. Nikdy to nestačilo. Až moc rychle jí vyhrnul sukně a začal jí stahovat kalhotky.

Snažila se ho zpomalit. Natáhla ruku po jeho poklopci a dávala si při tom načas. Pak rozepnula zip a vsunula ruku dovnitř. Úd měl tvrdý a horký. Jemně ho sevřela v dlani, i když věděla, že on by dal přednost drsnějšímu zacházení. Avšak ji to takhle vzrušovalo víc. Byl pro ni stále něčím novým, jakýmsi cizím fascinujícím stvořením, které tak ráda prozkoumávala a mazlila se s ním. Ale tomu on, jak se zdálo, nemohl nikdy rozumět.

Zasténal a prsty objal její dlaň, čímž ji přinutil, že její sevření bylo pevnější a tření intenzivnější. Vsunul jí jazyk do úst a stáhl jí kalhoty přes stehna.

Zpomal! chtělo se jí zakřičet, ale on už jí roztahoval kolena od sebe a chystal se do ní vniknout. Přitom chraptivým hlasem mumlal nesrozumitelná slovíčka, která mohla znamenat povzbuzení, náklonnost či byla pouhým výrazem touhy.

Už si myslela, že zapomněl, ale on na poslední chvíli zašátral v kapse po ochraně a nasadil si ji. Amy ho pevně stiskla svými stehny, aby trochu zpomalila jeho pohyby, protože ze zkušenosti už věděla, že tření bude příjemnější, když nebude tak prudké. Při pohledu do jeho zarudlé tváře jí ale došlo, že mu jde hlavně o to, aby to měl co nejrychleji za sebou. Poddávala se jeho pohybům, až prudké trhnutí jeho těla a chraplavé zasténání jí napovědělo, že už skončil.

Ležela pod ním, blůzičku rozhalenou, podprsenku vyhrnutou, sukni vykasanou a kalhotky bůhvídkde. Cítila na sobě váhu jeho těla a na krku jeho vlhký dech. Nasávala pach oleje a benzinu a pozorovala částčky prachu, které poletovaly v paprscích světla pronikajícími špinavým oknem zadní místnosti dovnitř.

Konečně zvedl hlavu. „Je ti fajn, zlato?“ Byla to jeho obvyklá otázka, doprovázená obvyklým samolibým

úsměvem, jenž vypovídal o tom, jak si je jistý její odpovědí. Amy ho neklamala.

„Je mi fajn, Steve.“ Zajela mu prsty do vlasů. „Moc fajn.“

Steve už koukal na hodinky. „Raději bychom měli vypadnout. Neřeklas náhodou svý mámě, že budeš celý odpoledne s Bonnie?“

„Jinak by mi nedovolila jít ven,“ přikývla Amy. „Je strašně vyděšená z toho, co se stalo Kerry Ingramové a Lynet.“

Steve se postavil a něco přitom zamručel, pak si natáhl kalhoty. Použitý kondom hodil na špinavou betonovou podlahu za lůžko.

Amy napadlo, kolik asi použitých kondomů leží pod tou postelí, zcvrklých, jejich obsah časem zatvrdlý, ubohá připomínka dalších dívek, které před ní lehávaly na té kousavé dece, sukně vykasané a kalhotky bůhvídkde.

Poprvé se cítila strašlivě obnažená – a on se na ni ani *nepodíval*. Posadila se, aby sukně aspoň částečně zakryla její nahotu, pak si rychle zapnula podprsenku a knoflíčky u halenky.

„Bonnie říká, že šerifka možná vyhlásí pro mládež zákaz vycházení po setmění,“ pronesla nervózně. Kde sakra ty kalhotky můžou být?

„Možná.“ Steve vstal z lůžka a zasoukal si košili do kalhot. „Třeba by to nebyl tak špatný nápad, aspoň ne pro vás, pro holky.“

Nezúčastněný tón, jakým to řekl, ji rozzlobil. Hlas měla pronikavý a strašně se za to nenáviděla. „Jak si můžeš být tak jistý, že v nebezpečí jsme jenom my? Co třeba Adam Ramsay?“

„Z toho, co jsem slyšel, není vůbec jistý, že ho zabil stejnej parchant, kterej oddělal ty holky.“

Amy nechtěla o jeho slovech přemýšlet. „Ještě jsem neviděla ty agenty FBI. Ty ano?“

„Já taky ne. Hele, zlato, pohni, musíme odtud vypadnout.“

Amy sklouzla z lůžka a dopnula si blůzku. Kde jen můžou ty její kalhotky být? Steva se na to ptát nechtěla. Ptát se muže, co provedl s vašimi kalhotkami, na tom je něco zoufale laciného...

Steve sotva počkal, až si Amy dopne poslední knoflík. Pak odstrčil krabici s náhradními součástkami do motoru, která měla za úkol udržet dveře z tenké překližky zavřené, popadl ji za ruku a táhl ji ztichlou garáží ven.

„Vyhodím tě u Bonnie,“ oznámil jí úsečně, „a naberu Setha. Jdeme se podívat na auto, co si vybral.“

Amy nepřekvapilo, že na tu akci nepozval ji ani Bonnie, ale stejně ji to zlobilo. Ne že by pro ni prohlídka staré rachotiny znamenala bůhvíjaký zážitek, ale *nabídnout* jí to mohl.

Steve ji usadil na předním sedadle svého mustangu a zabouchl dvířka. Tato jeho přirozená galantnost byla první věcí, která jí na něm zaimponovala. Amy počkali, až se usadil za volantem a rozjel se, pak teprve promluvila.

„Ty nemáš strach z toho, co se tady děje, Steve?“

„A co myslíš, ty vraždy?“ Pokrčil rameny. „Já jen nevidím žádný důvod k panice, to je všechno. Ty holky zřejmě zabil nějaký cvok, kterej tudy jenom projížděl, a pokud jde o Adama Ramsaye, znám nejmíň půl tuctu chlápků, co by mu nejradši nakopali zadek.“

„A proč?“

„To tě nemusí zajímat,“ odsekl Steve.

„Ale...“

„Ty s Bonnie si prostě musíte dávat pozor, to je jediný, s čím si máš teď lámat hlavu, zlato. Dneska zůstaň u šerifky, dokud si tě tam tvá máma nevyzvedne. Sama nikam nechod', hlavně ne po setmění. Uvidíme se zítra ve škole.“ Znovu pokrčil rameny. „Věř mi, ať to udělal kdokoli, teď už je dávno za horama.“

Vrhla po něm zkoumavý pohled. „Ty si to vážně myslíš, Steve?“
„To si piš!“

Bylo těsně před čtvrtou, když Miranda zaslechla, jak se dveře její kanceláře bez zaklepání otevřely. Právě se snažila překonat urputnou bolest hlavy, obličej schovaný v dlaních, takže se cítila v jisté nevýhodě. A bylo to ještě horší, když ruce stáhla a zjistila, že tím nevídaným návštěvníkem je Bishop. „Co takhle pravidla slušného chování? Pokud jsou dveře zavřeny, nejdřív zaklepeme a pak vyčkáme, až nás vyzvou dál,“ pronesla významně a doufala, že to nezní tak nervózně, jak se cítila.

„Tohle vyprávíš i svým zástupcům?“

„Jak jsem řekla, pravidla slušného chování platí pro každého.“

Stál ve dveřích a se zachmuřeným výrazem ve tváři si ji prohlížel. „Bolí tě hlava, Mirando?“

Neviděla důvod, proč by měla lhát. „Jo, jako střep. Chtěl jsi něco?“

Bishop chvíli váhal, než odpověděl. „Je tu Sharon se zprávou o té Graingerovic dívce. Myslel jsem, že bychom to mohli všichni společně probrat.“

„Tak jo. Budu tam za chvíličku.“ Miranda otevřela diář a zírala na první stránku, dokud nezaslechla, jak se za ním tiše zavřely dveře.

Jakmile osaměla, snažila se znovu nabýt ztracenou rovnováhu, což jí rozhodně trvalo trochu déle než jen chvíličku. Tvář měla bledou, ale s tím nic dělat nemohla a světlo, které jí svítilo do očí, jí tolik vadilo, až litovala, že si nevzala sluneční brýle. Dokázala však pohrbit bolest hluboko ve svém nitru a pochybovala, že by u ní Bishop dokázal vycítit něco neobvyklého.

Možná je cena příliš vysoká, aby ji dokázala zaplatit. Možná...

Ale nebyla příliš vysoká a Miranda to věděla. Některé věci se prostě musely stát a některé události musely vyjít najevo v jistém pořadí, jinak by výsledky byly katastrofální, a ne jenom hrozné.

Miranda vstala a pokusila se co nejrychleji zahnat pocit malátnosti. Pak se napřímila, nasadila masku profesionální nezúčastněnosti a zamířila do zasedací místnosti.

Byl tam i Alex, přestože to měl zakázané, a když Miranda vešla do dveří, omluvně se na ni usmál. „Měla bych tě vyhodit,“ procedila.

„Nejsem ve službě.“

„Jsi tady, takže jako bys byl ve službě.“ Posadila se ke stolu vedle něj proti třem agentům a zadívala se na Sharon Edwardsovou. „Doktorko, řekněte mi, prosím, jestli jste našla něco, co by nám přiblížilo našeho vraha.“

„To bych si moc přála.“ Edwardsová přistrčila hnědou obálku blíž k šerifce.

Miranda ji neotevřela. „Tak co jste zjistila? Potvrdila pitva vaše předběžné závěry?“

„Více méně. Zemřela přibližně šestnáct až osmnáct hodin předtím, než bylo nalezeno tělo, takže ke smrti muselo dojít v pátek mezi druhou a čtvrtou hodinou odpoledne. A... musela dlouho umírat, možná celé hodiny. Řekla bych, že vražednou zbraní byla baseballová pálka – našla jsem jí pod kůží několik třísek. A podle těch modřin na ni musel zaútočit nejméně třikrát. Mezitím si dával vždycky pauzu, zřejmě aby si odpočinul.“

Alex si zamumlal cosi pro sebe, ale Miranda nespouštěla lékařku z očí. „Pokračujte.“

„Nebyla znásilněna a nenašla jsem známky, že by ji svázel nebo jinak fyzicky omezoval. Byla pod vlivem drog – našla jsem u ní vysokou hladinu chloralhydrátu, který jí možná podal v šálku sladkého čaje. Myslím, že než ji začal bít, byla v bezvědomí, z kterého už se neprobrala. Zemřela na následky vnitřních zranění způsobených bitím,

i když dávka chloralhydrátu by ji nakonec stejně zabila. Po smrti jí vyňal oči z důlků a tělo zbavil veškeré krve otevřením karotické a femorální tepny.“

„Neviděla jsem na jejích šatech žádnou krev,“ podivila se Miranda.

„Ne, nebyla na nich ani kapka. Z toho a z těch třísek pod kůží soudím, že než ji začal bít, svlékl ji do naha, a když bylo po všem, zase ji oblékl. A nejen to, on její tělo dokonce omyl. Našla jsem stopy po tekutém mýdle, takovém tom obyčejném, které můžete koupit v drogerii nebo v obchodě. Petr, teda doktor Shepherd, to zjišťoval u její matky. Doma prý používali úplně jiný druh mýdla.“

Miranda nemínila nijak komentovat, že Shepherd překročil hranice své pravomoci. „Chápu.“

„Je tu ještě poslední věc, šerifko. Ten vrah vložil té dívce do vaginy menstruační tampon.“

Rozhostilo se tísnivé ticho, které nakonec přerušil Alex. „A jak víte, že ne...“

„Neměla menstruaci. A myslím, že si můžeme být naprosto jisti, že si ho tam nedala sama.“ Pohlédla a Mirandu. „Byl totiž ještě zapečetěný v plastovém obalu.“

ŠEST

Tísňivé ticho trvalo tentokrát mnohem déle. Pak se Miranda opatrně zeptala: „A nemluvíme tady přece jenom o znásilnění, i když jen symbolickém?“

Doktorka Edwardsová se zamračila. „To bych neřekla. Teda, nevěřím, že tu šlo o moc nebo převahu, jak jsme zvyklí u běžných znásilnění. Nic nenasvědčuje tomu, že bylo použito násilí. Žádné modřiny nebo trhlinky, nenašly se vůbec žádné známky zběsilého chování. Byl velice opatrný. Dokonce by se dalo říct, že něžný. Ten tampon totiž předtím, než jí ho vložil do pochvy, potřel lubrikačním gelem.“

„To nechápu,“ pronesl Alex bezvýrazně.

Miranda pohlédla na agenta Harteho. „Máte nějakou představu, jak tyhle údaje rozluštit?“

Ten se opřel na židli, založil si ruce na prsou a zamračil se. „Možná ji... možná ji chtěl nějak uzavřít, zablokovat k ní přístup jiným. Znemožnit jiným mužům, aby s ní mohli mít sex, včetně sebe sama.“

„Protože o to sám stál?“ navrhla Miranda.

„Možná. Jestliže ji při bití omámil drogami a zakryl jí tvář, protože ji znal a z nějakého zvráceného důvodu mu na ní záleželo, potom se možná snažil potlačit pokušení mít s ní sex, které ho třeba sužovalo už delší dobu.“

„Vy myslíte už předtím, než ji unesl?“

Harte přikývl. „Bylo jí sotva patnáct, ale na svůj věk byla poměrně slušně vyvinutá. Po fyzické stránce byla spíš

ženou než děvčetem. Možná ji sledoval a snil o ní už dlouho předtím, než se jí konečně zmocnil.“

Alex se zamyslel. „Co z toho všeho ale vyplývá? Pomůže nám to, co jsme zjistili, toho parchanta dopadnout?“

„Nakonec by mělo,“ přikývla Miranda. Nečekala na reakci na své optimistické prohlášení a pokračovala: „U Kerry Ingramové se žádné známky sexuální aktivity nebo podobných projevů nenašly. A když k tomu přidáme vraždu Adama Ramsaye, za předpokladu, že jde o stejného vraha...“

„Myslím, že ano,“ přerušila ji doktorka. „Mám jisté tušení, pokud jde o vzhled jeho kostí, ale raději ještě počkám, až budou hotové testy, které jsem dělala. Jednou věcí jsem si však jistá a tou je, že toho Ramsayovic chlapce taky připravil o všechnu krev. Pochybuji, že bychom tu měli dva různé vrahy působící ve stejnou dobu v témže malém městě, kteří by oba vysávali z těla svých obětí krev.“

Miranda dala trpkým úsměvem najevo svůj souhlas. „A pokud se nám podaří uchovat tenhle detail v tajnosti, prakticky tím vyloučíme, že by se to nějaký jiný vrah snažil otrocky napodobovat. Vím, že z Ramsayova těla toho nezbylo moc, s čím byste mohla pracovat, ale přesto se zeptám, nenašli jste stopy po nějaké sexuální aktivitě?“

„Ne, žádné. Ale sama jistě víte, že najít takové důkazy by bylo obtížné, ne-li nemožné, vzhledem k tomu, že na kostech nezbyla žádná měkká tkáň a jeho ostatky byly dlouhou dobu vystaveny nepřízní počasí.“

Miranda si uvědomila, že si mne spánky vždy ve chvíli, kdy na sobě cítí Bishopovy oči, a okamžitě s tím přestala, byla si vědoma, že ji to gesto prozrazuje. „Dobrá, takže náš vrah unesl sedmnáctiletého chlapce a během několika týdnů ho umučil k smrti. Pak unesl čtrnáctileté děvče, které taky mučil tím, že ji opakovaně škrtil, což opět trvalo několik týdnů. A nakonec unesl patnáctiletou

dívku, omámil ji drogami do bezvědomí a baseballovou pálkou ji utloukl k smrti – a to vše tentokrát během několika hodin. U těch prvních dvou nedošlo k žádným sexuálníím projevům – i když u toho chlapce si tím nemůžeme být jisti – a u třetí oběti došlo ke známkám jakéhosi druhu zdráhavého nebo nevydařeného sexuálního zájmu. Obě první oběti zabil ranou do hlavy, ale tu třetí ubil k smrti. Pomalu.“

Harte přikyvoval hlavou. „Jestli chcete slyšet moje... tušení... tak já bych řekl, že tu máme neuvěřitelně konfliktního vraha. Má strašlivé nutkání to dělat a nedopustí, aby ho kdokoli nebo cokoli zastavilo. Ale zároveň toho lituje. Je otázkou, jestli cítí lítost v tom pravém slova smyslu. Můj názor je, že ho mrzí, když musí ty děti zabíjet, ale ne kvůli tomu, že umřou – jediné proto, že to naruší jeho život a on si jejich vraždou pošpiní ruce.“

Alex na něj zůstal koukat. „A to všechno usuzujete z toho mála, co jsme zatím odhalili?“

Harte se usmál. „Je to prostě tušení.“

„Na Tonyho tušení,“ vložil se do toho Bishop lhostejným hlasem, „se obvykle můžeme spolehnout.“

Alex hleděl z jednoho na druhého, potom zavrtěl hlavou. „Čemu ale nerozumím, je, že neexistuje, jak se zdá, žádný klíč, podle kterého si je vybírá. Ty oběti nemají vůbec nic společného.“

„Až na to, že všechny tři to byly nezletilé děti,“ podotkla Miranda.

Bishop vstal, zamířil k nástěnce a začal si prohlížet zprávy a fotografie.

Miranda ho chvíli pozorovala, pak se otočila znovu na Edwardsovou. „Vy jste procházela pitevní zprávu Kerry Ingramové?“

Edwardsová přikývla. „Peter byl velice pečlivý a já s jeho závěry souhlasím. Opakovaně ji škrtil až do bezvědomí, pak ji oživil a bil, i když myslím, že pěstí. Určitě nepoužil takovou sílu jako u té Graingerovic dívky.“

Nakonec ji zabil ranou do hlavy – jediným velice silným úderem.“

Harte nahlas přemýšlel. „Ta první oběť vyčnívá, protože byla mužského pohlaví, ale jinak mám pocit, že se od nich nejvíc liší Lynet Graingerová – kvůli způsobu, jakým s ní zacházel. Musel ji znát a možná velice dobře.“

Alex vrhl po Mirandě kající pohled a pak pronesl směrem k agentovi. „Potíž je v tom, že většina svobodných mužů ve městě Lynet znala, i když jenom díky lomu, že byla dcerou své matky. Teresa Graingerová hodně pije a ráda pořádá večírky – a v podstatě jí vůbec nezáleží na tom, s kým se baví. Když řeknu, že má hodně mužů, zdaleka to ještě nevystihuje skutečnost. A taky měla ve zvyku brát si své náhodné známosti domů na noc. Myslím, že vinou toho se Lynet klidně mohla dát na stejnou dráhu, ale ona byla velice uzavřena. Nepila, nekouřila ani nebrala drogy, neflákala se, dokonce prý byla pyšná na to, že je panna.“

„A jako panna taky zemřela,“ přikývla Edwardsová.

„Stejně jako Kerry Ingramová,“ pronesla Miranda pomalu. „Mohlo by to něco znamenat?“

„Kdyby byly vražděny jenom dívky, řekl bych, že ano,“ ozval se Harte. „Mohlo by jít o posedlost sexuální neposkvrněností. Ale vzhledem k tomu, že máme i oběť mužského pohlaví, je to nepravděpodobné. Myslím, že vrah by mohl být bisexuál, kterého přitahují obě pohlaví, ale ten Ramsayovic chlapec...“

„Zdá se, že na svůj věk vedl velice aktivní sexuální život,“ poznamenala Miranda suše.

„Ano, vyplývá to z výsledků tvé zprávy,“ přikývl Harte. „Takže klidně můžeme vyřadit verzi, že by vraha přitahovali pouze neposkvrnění jedinci, pokud toho kluka nezabil z úplně jiného důvodu.“

„To udělal,“ pronesl Bishop a otočil se k nim. „To Ingramovic děvče ho ničím nepřitahovalo. Tělo měla dětské, nevyvinuté. Klidně si mohl vychutnávat to, co s ní

prováděl, aniž by ho přitom rozptylovalo, že ho tělesně přitahuje. Lynet Graingerová ho ale pokoušela. Toužil po ní a ten jeho chtíč ho děsil. Proto ji zabil tak rychle. Myslím... že Lynet byla omyl. Zřejmě ji unesl na základně okamžitého popudu, možná proto, že se mu k tomu naskytla prostě jenom příležitost, a jakmile ji měl ve spárech, bylo mu jasné, že už to musí dokončit, že ji musí zabít. On jí chtěl ale zároveň provádět i jiné věci, a tak ji omámil drogami, aby si byl jistý, že na něj nebude mluvit, a zakryl jí tvář, aby ho přitom nepokoušela. A ten tampon – ten jí tam vložil až po smrti, Sharon?“

„To se dá těžko určit s jistotou, ale řekla bych, že jí ho vsunul do pochvy, když ještě žila.“

Bishop přikývl. „Možná hned potom, co ji svlékl. Její tělo ho svádělo a on cítil potřebu udělat něco, aby se tomu pokušení ubránil. Tím, že jí vložil do pochvy tampon, ji nejenže jakoby uzavřel před sexuálním vniknutím, ale byl to zároveň akt, který jeho chtíč zmrazil.“

„Proč jí ale vydloubl oči?“ nechápala Miranda. „Protože ho znala?“

Bishop zavrtěl hlavou. „Protože viděla, co jí dělá, nebo si to aspoň myslel. Možná v jednu chvíli otevřela oči a on měl pocit, že se na něj dívá. Vydloubl jí je, protože... viděly, jak podléhá jejímu pokušení. Viděly jeho hanbu.“

Alex se zadíval na Bishopa v nefalšovaném údivu. „Říkáte, že zabil Adama Ramsaye z jiného důvodu. Jaký důvod máte na mysli?“

„Něco od něj potřeboval.“

„Něco jiného než jeho krev?“

„Ano.“

„A jak to víte?“ V té otázce byla nejen skrytá výzva.

Bishop se ohlédl přes rameno na fotografie za svými zády a pak se na Alexe usmál. „Klidně to nazývejte tušením.“

„Tušení? Cožpak nemáte nic solidního, čím byste své tvrzení podepřel?“

Bishop se sice stále usmíval, ale přimhouřil oči. „Jednu nebo dvě věci. Lidé na sebe většinou prozradí, kým jsou, jak žijou a jaký mají motiv, ať už záměrně, nebo nechtěně. Většinou jsou to maličkosti. Například způsob, jakým si vážete tkaničky u bot, mi prozradil, že běháte každý den a že vás to baví. Způsob, jak držíte tužku mezi prsty, mi zase řekl, že jste napravený kuřák, a z toho, jak sedíte, vidím, že jste si nedávno natáhl svaly v zádech.“

Mirandě neušlo, že vlastně vůbec nevysvětlil „znamení“, která ho dovedla k závěru, že jejich vrah chtěl něco od Adama Ramsaye. Svým proslovem však dosáhl svého, že totiž odvedl Alexovu pozornost.

Alex si polohlasem, aby to Bishop slyšel, zamumlal: „Na večírcích musíte být pytel randy.“

Miranda pocítila záchvěv pobavení, i když zdráhavého a trochu smutného. Pohlédla na Bishopa a v jeho očích spatřila stejný chápavý záblesk. Na kratičký okamžik spolu sdíleli poznání, že se liší od ostatních, že jejich výjimečné schopnosti jim dávají nahlédnout do všeho, do událostí, k nimž v poslední době došlo a které představovaly obyčejné zvyklosti, i temné kouty lidské mysli, kde číhaly černé stíny a příšerná monstra.

Miranda si náhle uvědomila, na koho se to vlastně usmívá, a rychle od něj odvrátila zrak. Její oči se setkaly s klidným doktorčíným pohledem a ona plácla první věc, která jí přišla na jazyk. „Nemáme moc šancí, že by nechal na tom tamponu otisky prstů, že ne?“

„To tedy nemáme. Pravděpodobně měl gumové rukavice, zřejmě už od chvíle, kdy ty děti unesl.“

„A vzhledem k tomu, že pravděpodobná hodina Lynetiny smrti vypovídá o tom, že ji do té studny hodil ještě před svítáním, nezdá se, že bychom našli někoho, kdo by cokoli viděl.“

Edwardsová si povzdechla. „Je opatrný, to se mu musí nechat.“

„A jestli má Bishop pravdu a on unesl Lynet omylem, dopustil se podle mého soudu jediné chyby.“

„Ale kdepak,“ namítl Bishop. „Udělal ještě jednu chybu. Nepohřbil Adama Ramsaye dostatečně hluboko.“

„Ale jdi, Bonnie, vždyť to bude legrace.“ Amy se snažila mluvit tlumeně, přestože paní Tasková byla o patro níž, kde připravovala večeři.

„Myslím, že Randy by se to nelíbilo,“ protestovala Bonnie.

Amy hněvivě podotkla: „Bon, už mě nudí, jak pořád děláš jenom to, co chce tvoje sestra. Čeho se bojíš? Vždyť je to jenom hra?“

Bonnie pohlédla na spiritistickou tabulku, která ležela na posteli mezi nimi. Strašně ji znervózňovala její vlastní reakce, kterou nedovedla Amy nijak přijatelně vysvětlit. I nejlepší přítelkyně mají před sebou tajemství, o něž se nemohou podělit. Snažila se získat čas. „Nemůžu uvěřit, žeš odseděla celou mši v kostele s tímhle v batohu. Víš přece, že reverend Seaton by to nazval nástrojem ďábla.“

„Byla na parkovišti, ve Stevově autě,“ uklidňovala ji Amy. „A kromě toho se to reverend Seaton vůbec nedozví. Stejně jako ani Miranda ne, pokud jí to sama nepovíš.“ Amy si všimla nejistého výrazu v Bonniině tváři a rychle dodala: „A i když jí to řekneš, Miranda není nábožensky založená, tak proč by jí to mělo vadit? To není žádný nástroj ďábla, je to jenom hra. Tak jen do toho.“

„Ty chceš prostě jenom zjistit, jestli ti Steve navrhne, abys s ním šla na školní ples,“ podotkla suše Bonnie.

„To ne,“ odporovala Amy a cítila, jak jí do tváří stoupá barva. „Chci jenom zjistit, jestli mu na mně aspoň trochu záleží.“

Průzračné, jasně modré oči Bonnie náhle dostaly něžný výraz. „On s žádnou jinou holkou nechodí. To bys přece věděla.“

„To ale neznamená, že mu na mně záleží. Já mu dávám, co chce, Bonnie, ale možná to je to jediné, o co mu jde.“

Na tuhle otázku by jí Bonnie dokázala odpovědět, ale existovalo pravidlo, které se neodvažovala porušit. Sklopila oči k spiritistické tabulce. S provinilým pocitem zvažovala, jestli by bylo tak špatné to pravidlo trošičku pozměnit, když to myslí dobře a jde jí o dobrou věc.

„Prosím,“ žadonila Amy. Aniž by vyčkala na souhlas, přisunula jeden ze stolků, které Bonnie používala jako noční, a na jeho střed položila hrací destičku s tužkou.

Bonnie ještě chvíli váhala. „Tak dobře. Ale dávej srozumitelné otázky, Amy.“

Amy se zasmála. „A proč? Myslíš, že ta deska je hloupá?“

Tajemství dokážou člověka hodně omezit, napadlo Bonnie a přemýšlela, jak kamarádce vysvětlit, že jakmile jednou pootevře dveře, nemůže pak už kontrolovat, kdo jimi vejde. „Prostě se drž jádra věci, ano? Zeptej se na sebe a na Steva, a nic víc.“

„Já myslela, žeš nikdy předtím tuhle hru nehrála,“ podivila se Amy podezíravě.

„Řekla jsem ti, že jsem nikdy nepoužila spiritistickou tabulku, a to je pravda.“ Bonnie se nadechla a zlehka přitiskla prst na střed hrací plochy. „Tak jdem na to.“

Amy hru zahájila. „Tak já bych chtěla vědět...“ Tužka na desce prudce poskočila a sama se přesunula ke slovu NE.

„Hele! Ty tím nesmíš hýbat,“ napomenula Amy podrážděně kamarádku.

„Já ničím nehýbala.“ Bonnie zírala na hrací desku a na slovo, které ukazovala.

„Ale já se ani nestačila zeptat.“ Amy vrtěla hlavou a posunula tužku zpátky ke středu. „Zkusíme to znovu. Já chci vědět...“

Tužka znovu poskočila a opět se posunula ke slovu NE.

„Bonnie...“ Pokaždé, když Amy posunula tužku zpátky ke středu, sama se vrátila ke slůvku NE. „Vždyť jsi přísahala, že ne...“

„Já s tím vážně nehýbu.“ Aspoň ne vědomě nebo záměrně. S očima upřenýma na tužku pronesla tiše: „Kdo jsi?“ Tužka se začala pohybovat.

L...Y...N...E...T

Amy prudce ucukla. „To není legrace, Bonnie!“

Bonnie stáhla prsty z desky a pohlédla na ne jako by patřily někomu jinému. „Já to neudělala.“

Amy otevřela ústa, aby něco namítla, ale pak si s mrazením v zádech uvědomila, že Bonnie není zastáncem takového druhu humoru. „Chceš snad říct...“

„Myslím, že bychom toho měly nechat, Amy.“

„Snad si vážně nemyslíš... Je to jenom *hra*.“

„Některé hry dovedou být nebezpečné.“

Amy se zmocnil pocit strachu smíšený se vzrušením. „Co když ale máme šanci... Bonnie, co když můžeme zjistit, kdo ji zabil? Všichni to chtějí vědět, a jestli na to my dvě přijdeme...“

Bonnie vážila opatrně slova. „Amy, Randy říká, že v životě existuje jediná věc, kterou si člověk nemůže dovolit, a tou je něco předpokládat. Ty přepokládáš, že ten někdo nebo něco, kdo teď napsal Lynetino jméno, je ona sama.“

„Kdo jiný by to mohl být?“

„Pokud by se její... duch... mohl dostat až sem k nám, nemyslíš, že stejně tak by se to mohlo podařit i těm ostatním duchům? A třeba i zlým?“

„A existují zlí duchové?“

Bonnie na ni smutně pohlédla. „Existují zlí lidé, tak proč by nemohli existovat i zlí duchové?“

„No dobře, ale... duchové nám přece nemůžou ublížit, nebo ano?“

„To nevím,“ lhala Bonnie. „Ale dokážu si představit, že není dobrý nápad otevírat jim dveře.“

Amy se kousla do rtu. „A tebe nemrazí hrůzou při pomyslení, že tady kolem pobíhá maniak, který vraždí děti? Nevadí ti, že se musíš ohlížet přes rameno pokaždé, když jsi někde sama? A za každým rohem na tebe může číhat něco strašlivého?“

Bonnie si automaticky přejela malou jizvu zvláštního tvaru na pravém předloktí. „Ano,“ přikývla. „Jistě máš pravdu, Amy, ale uvědom si, že dělat něco jenom proto, že máme strach, není moc dobrý nápad. Musíme věřit Randy, jejím zástupcům a agentům FBI, že toho vraha najdou. A oni ho hledají.“

Amy se podívala na kamarádku, ve tváři zkoumavý výraz. „Ty už tu hru nechceš dál hrát, že ne, Bon?“

„To tedy nechci,“ pronesla Bonnie vážně.

„Fajn, tak toho necháme.“ Amy sáhla po batohu, aby do něj hru uložila, a když zvedla tabulku, ani ona, ani Bonnie si nevšimly, že tužka se předtím ještě jednou posunula ke slovu NE.

* * *

Miranda pohlédla zamračeně na Bishopa a snažila se nevnímat bodavou bolest za očima. „Proč myslíš, že vrah udělal chybu, když nepohřbil Adama Ramsaye dostatečně hluboko? Protože jsme ho našli?“

Bishop přikývl. „Myslím, že nechtěl, aby se tělo toho chlapce někdy objevilo – na rozdíl od těch druhých dvou těl.“

„Faktem je,“ vložil se Alex do hovoru, „že Kerry Ingramovou jsme našli ležet jen tak v rokli jako kus pohozeného smetí, ale Lynet byla pěkně schovaná na dně studny.“

„To ano, ale jak dlouho? Trochu jsem to ověřoval. Zjistil jsem, že ve vašich místních novinách se tak před

týdnem psalo, že pozemky kolem jezera koupila skupina lidí z Floridy. Chtějí tam postavit prázdninové domy. Odstranění původních domků a zahájení výstavby by mělo začít za pár týdnů. A podle zeměměřičů se jedno z těch staveníšť nachází asi dvacet metrů od té studny.“

„Takže to tělo by se pravděpodobně stejně našlo,“ přikývla Miranda. „Fajn, otázka ale zní, jestli skutečně chtěl, abychom ta děvčata našli, nebo jestli mu to bylo jedno.“

„To musíš vědět ty,“ Bishop se jí zadíval přímo do očí.

„Já? Jak bych to mohla vědět?“ Jako by ho nutila, aby prozradil něco o jejích výjimečných smyslech přímo před Alexem.

Bishop však jenom pronesl: „Znáš přece způsob, jak se tvoří profil vraha, šerifko. Proč by právě jednu ze tří obětí transportoval na míle daleko od těch ostatních a pohrbíval ji v lese, kam se stěží dostanou i lovci?“

Chvíli o jeho slovech přemýšlela. „Protože něco na oběti nebo na způsobu, jakým je zabil, by mohlo na vraha poukázat.“

„Přesně tak,“ Bishop sáhl za sebe a poklepal na fotografie na nástěnce. Na ostatky těla Adama Ramsaye.

„Nejdřív unesl toho chlapce a ze všech tří ho nechal nejdýl naživu. A když s ním skončil, pohřbil jeho ostatky v místě, o kterém byl přesvědčený, že na něj nikdo nepřijde.“

„To mu, bohužel, nevyšlo,“ podotkl Alex. „A když jsme je objevili, moc z nich už nezbylo. Jak bychom mohli najít nějaké důkazy, které by vraha usvědčily, když jediné, co nám zbylo, jsou kosti, a to ještě jenom jejich nepatrná část.“

„No jo, ty kosti.“ Miranda pohlédla na Edwardsovou. „Víte jistě, že nám nemůžete prozradit o těch kostech nic nového, doktorko?“

„Jediné, co mám, šerifko, je tušení, a to je hodně vzdálené. K dokončení testů potřebuji ještě pár dní.“

V tuhle chvíli vám můžu říct jediné to, že kosti Adama Ramsaye byly... pozměněny.“

„Myslíte, pokud jde o věk,“ navrhla Miranda.

Edwardsová přikývla. „Uměle pozměněny.“

„Ale proč, proboha?“ vyhrkl Alex.

„To je otázka, vidíte? Proč – a jak. Doufám, že na to najdu odpověď, ale potřebuju čas.“

„Já doufám, že ho máme dost,“ přikývla Miranda. „Ale jestliže Lynet byla chybou, její vražda mohla změnit jeho potřeby a rituály způsobem, který nedokážeme pochopit, natož předvídat.“

„Možná už je zase na lovu,“ přidal se Harte. „A vzhledem k tomu, že každý máme nějaké tušení, to moje mi napovídá, že zatímco my se tady bavíme, on už si vyhlíží příští oběť.“

„V tomhle okrese žije několik tisíc nezletilých.“ Tentokrát si Miranda začala mnout spánky, aniž by se snažila kontrolovat. „Do háje. Budu muset vyhlásit zákaz vycházení po setmění pro všechny mladší osmnácti let, aby se nemohli toulat po ulicích.“

„Pochybuju, že to obhájíš,“ prohodil Alex. „Uspěješ snad jediné u malých dětí. Ale starosta určitě podpoří jakoukoli akci, při níž se bude zdát, že dbá o bezpečí občanů ve svém městě.“

Miranda po něm vrhla mdlý úsměv a pak mrkla na hodinky. Dívala se sice jenom na Edwardsovou, ale její slova platila všem třem agentům. „Nevím jestli máte v úmyslu pracovat do noci, ale kavárna a většina našich lepších restaurací za dvě hodiny zavírá. Takže jestli chcete slyšet mou radu, měli byste se jít někam najíst, dokud je čas.“

„To je dobrý nápad.“ Harte vstal a protáhl se. „Pokud nedostanu do těla něco jiného než jen samý kofein, budete mě muset seškrabávat ze stropu.“

Edwardsová souhlasně přikývla, také vstala a pohlédla na Bishopa. „Musím ještě na pár hodin do márnice. Jinak už nemám do zítřka co na práci.“

Bishop upřel pohled na Mirandu a vypadalo to, jako by chtěl něco říct, ale pak mlčky vyšel na chodbu za svými dvěma kolegy.

Alex pronesl mírným hlasem. „Myslím, že bychom jim tu a tam měli nabídnout něco k jídlu, když nám tu vlastně pomáhají.“

„Už jsem poslala Grace, aby jim přinesla zvenku oběd, a dala jsem jí to jako trvalý příkaz pro celý zbytek jejich pobytu u nás,“ vysvětlovala Miranda. „Dokonce jsem poslala jídlo Edwardsové do nemocnice. Nejsem nepohostinná, Alexi, ale nemíním se s nimi bratříčkovat. Jsou tu proto, aby dělali svou práci, a já upřímně doufám, že ji budou dělat dobře.“

„V to doufáme všichni. A vůbec netvrdím, že se máme snažit se jim zalíbit. Jestli sis toho náhodou nevšimla, mně osobně jde nejvíc na nervy ten Bishop.“

„Vážně?“ zamumlala Miranda.

„Tak jo, možná jsem to dal víc najevo, než jsem měl původně v úmyslu.“ Odmlčel se. „Co myslíš?“

„Řekněme, že si nedokážu vás dva představit, jak spolu chodíte po večerech běhat do parku.“

„Ale, on běhá?“ podivil se Alex nevinně.

Miranda se nadechla a znovu si přitiskla prsty ke spánkům. „V současnosti? To nedokážu říct. Ale kdysi běhal a zdá se, že je v dobré kondici, takže bych řekla, že běhá pořád.“

„No jasně, má dobrou figuru. A jak dobře ovládá tu zbraň, co nosí za pasem?“

„Dobře,“ odpověděla Miranda bez váhání.

„Hm. A k té jizvě zřejmě přišel při zneškodňování nějakýho lumpa, vid’?“

„Jo, je to hrdina,“ pronesla napůl výsměšně.

„A co to jeho tušení, pokud jde o vraha? Jak moc se na to dá spolehnout?“

„Řekněme, že bych prostě proti němu nesázela. Vždycky byl... moc dobrý, pokud šlo o jeho práci.“

Rozhostilo se krátké ticho a pak Alex pronesl na Oko lhostejně: „Takže vy dva se znáte poměrně dost dobře, co?“

Zasmála se. „Ptáš se mě, jestli jsme byli milenci?“

„Klidně mě zaraž, jestli jsem moc vlezlej.“

„Je to už hodně dávno.“

„A řekl bych, že to neskončilo dobře, co?“

„Dalo by se to tak říct.“ Pokrčila rameny a cítila v nich napětí.

„Musí být docela legrace muset s ním teď pracovat, co?“

„Ani ne,“ nesouhlasila Miranda. „Já bych to nenazývala legrací.“ Náhle se jí sevřela hrud', až to zbolelo.

Alex se zamračil a obočí se mu stáhlo. „Je ti dobře?. Jsi strašně bledá.“

„Bolí mě hlava, to je všechno.“ Miranda se snažila skrýt nevolnost, která se jí zmocnila. „Jdu domů. A ty jdi taky. A dnes večer už se sem nevracej.“

„Randy? Ten vrah... myslíš, že je to někdo, koho známe? Myslím, koho známe dobře?“

„Neřekla bych, že ho známe, Alexi. Spíš myslím, že ho neznáme vůbec.“

Tony Harte se na židli opřel, aby před něj číšník mohl postavit talíř s večeří. Počkal, až se vzdálí, a pak pronesl: „Spoléhám se jenom na svých pět smyslů, ale vsadil bych se, že šerifka měla nějaký bolesti.“

„Říkala, že ji bolí hlava,“ vysvětloval Bishop.

Edwardsová se na něj upřeně zadívala. „Ale?“

„To víš stejně dobře jako já. A možná i líp.“ Bishop si přál, aby nebyla neděle v tom ospalém městečku, kde se nedalo koupit pivo, natož whisky, na kterou měl v tu chvíli strašlivou chuť. „Teorie říká, že média své schopnosti získávají v okamžiku, když některý z elektrických impulzů v mozku selže a vytvoří si nové cesty k dříve nevyužívaným oblastem.“

Harte se zamračil. „Jo. Vzpomínám si, že kdysi jsem o tom hodně četl. Takže?“

„Takže,“ pokračoval Bishop věcně, „jestliže je ta teorie správná, tahle častá nebo silná selhání místo toho, aby objevovaly nové cesty, začnou ničit ty staré. Začnou likvidovat samotný mozek.“

„Miranda Knightová,“ pronesl Harte pomalu, „je bezesporu tím, co bych nazval obzvlášť silným médiem. A protože má čtyři oddělené schopnosti, musí mít v mozku strašnou spoustu elektrické aktivity. Obzvlášť když vydává neuvěřitelné množství energie k tomu, aby se obrnila – a nás blokovala.“

„To je pravda,“ přikývl Bishop.

Edwardsová odložila vidličku a zdráhavě pronesla: „V takovém případě mohou být prvotními příznaky urputné bolesti hlavy, citlivost na světlo a hluk a rozšířené zorničky. Je to stejné jako u migrény, ale zhoršuje se to a s každým případem to napáchá daleko větší škody.“

„Dokud?“ zeptal se Harte významně.

Edwardsová se vyhnula jeho pohledu a znovu se chopila vidličky. „Dosavadní výzkumy nejsou na takové úrovni, abych vám na něco tak teoretického mohla dát uspokojivou odpověď. I když máme jakési technické vědomosti, abychom to pochopili, nástroje pro měření a hodnocení...“

Harte pohlédl na Bishopa a vůbec se mu nelíbilo, co viděl, ani co cítil. „Dokud?“ opakoval.

„Dokud z ní nebude živá mrtvola,“ pronesl Bishop kamenným hlasem. Otočil hlavu a zadíval se z okna do

temné, mrazivé zimní noci. „Samozřejmě... tohle je jenom teorie.“

SEDM

Úterý, 11. ledna

Seth Daniels zařadil druhý rychlostní stupeň. Přestože se snažil ze všech sil, aby to bylo plynulé, auto poskočilo a on se zamračil. Moc dobře věděl, že ho Bonnie pozoruje s pobaveně shovívavým výrazem ve tváři, ale bál se jí podívat do očí. Už tak pro něj bylo dost těžké, že jeho děvče je sestrou šerifky. A skutečnost, že ho teď učí jak zacházet s rychlostní pákou, pro něj byla ještě víc ponižující.

„Chce to prostě jenom praxi,“ chlácholila ho a opatrný neutrální tón jejího hlasu svědčil o tom, že se snaží nepoškodit jeho už tak pošramocené mužské ego ještě víc.

„Já vím,“ přikývl.

„A koordinaci.“

„To vím taky, Bonnie.“

„Já ti chci jenom říct, že se do toho dostaneš. Není to o nic těžší než fotbal. A ten umíš.“

Seth zařadil třetí rychlostní stupeň a nervózně sebou škubl, když auto poskočilo a ozvalo se nepříjemné zarachtání. „Bože můj, jak se to dá naučit?“ zanařikal. Letmý pohled stranou mu prozradil, že se Bonnie kouše do rtu. Chvilí bojoval sám se sebou, než se nakonec dal do hlasitého smíchu.

„No tak jo, však já tomu přijdu na kloub. Jestlipak tě Miranda taky naučila lovit medvědy a řídit letadlo?“

„Ty se chceš naučit lovit medvědy?“ zeptala se nevinně. „Protože jestli ano, tak já...“

„Bonnie.“

Rozesmála se. „Ale kdepak, ani jednu z těch věcí mě neučila. Jenom takový ty obvyklý, jako vařit, šít, řídit auto... a ostrostřelbu.“

„Prokristapána.“

Bonnie se zasmála. „No víš, ona se mi snažila být jak matkou, tak otcem.“

„To chápu, ale tak si říkám, jestli se taky někdy nesnažila hrát si na ozbrojený komando. Takže ostrostřelbu, říkáš?“

„No, ona totiž zastává názor, že když už je v domě zbraň, mělo by se s ní taky umět zacházet.“

„Proč ale zrovna *ostrostřelbu*! Jedna věc je ovládnout umění neprostřelit si vlastní nohu, ale jak často budeš v životě potřebovat trefovat se do terče na sto metrů?“

„Máš tam oranžovou, Sethi. Sešlápní spojku a zařad' nižší rychlost.“

Poslechl a po chvíli zastavil vůz na křižovatce tak plynulým manévrem, že mu to pomohlo aspoň trochu si načechrat zplhlé peří. „Změnila jsi téma,“ vyčetl jí.

„K tomu už není co dodávat. Randy mě naučila to, o čem byla přesvědčená, že budu jednoho dne potřebovat. Takže umím upéct bábovku, přišít knoflík, taky vyměnit pneumatiku a zacházet s puškou.“

Seth po ní vrhl letmý pohled, ale vzápětí naskočila zelená a on znovu upřel oči na silnici před sebou.

Pomalů se rozjel. „Překvapuje mě, že tě se mnou dneska pustila.“

„Do setmění ale musíme být doma, Sethi.“

„Jasně, já vím.“ Sethovi bylo sedmnáct, takže i on spadl do skupiny mládeže, která se nesměla po páté hodině odpolední potulovat po ulicích, ale musela být pod dozorem rodičů nebo zaměstnavatele.

„Ona tě vždycky střežila jako oko v hlavě. A když se tu teď potuluje ten vrah...“

„Slíbila jsem jí, že nebudu nikam chodit sama ani před setměním, ale buď budu s tebou, nebo doma s paní Taskovou. Tebe má ráda a věří ti.“

„Vážně?“

„Proč tě to tak překvapuje? Tebe by mohli dávat na plakáty jako vzor všech teenagerů.“

„No to ti děkuju.“

„Je to pravda a ty to moc dobře víš. Ve škole máš tak dobrý známky, že si můžeš dovolit doučovat jiné studenty, a všichni víme, že chceš jít na medicínu. Jak to jen trochu jde, pracuješ na částečný úvazek v Cobbově garáži a na klinice svého táty. Dokonce pomáháš učit v nedělní škole a roznášíš noviny.“

„Ty roznáším od svých deseti let,“ prohlásil omluvně, pak na ni pohlédl a zjistil, že se usmívá. Ten úsměv mu vždycky dokázal zrychlit tep a donutil ho myslet na tak neskutečné věci, že by se je neodvážil vyslovit nahlas.

Bonnie si, jak se zdálo, vůbec nevšimla, jaký má na něj její úsměv účinek. „Randy ti prostě věří. Ví, že s tebou jsem v bezpečí.“

Seth na ni znovu pohlédl a spatřil, jak jí přes tvář přeletěl stín. Jeho rozbouřené hormony se zklidnily. „Pokaždý, když řekneš něco takového, mám pocit...“

„Jaký?“ zeptala se Bonnie, ale šlo spíš o rychlou reakci, než že by byla doopravdy zvědavá.

Seth vnímal víc tón jejího hlasu než obsah slov a rychle se stáhl do ústraní. „Ale nic.“

Náhle něco zaujalo jeho pozornost. „Hele, támhle je Steve. Nemám zastavit a pozdravit se s ním?“

„Zdá se, že někam spěchá. Nejde do práce?“

„Jo, na šestou.“ Seth přeřadil na nižší rychlost a v převodovce to znovu zarachtalo. „Sakra. Měl bych se na to řízení víc soustředit.“

„To bys měl.“ Opět to znělo pobaveně, ale vzápětí dodala střízlivým tónem: „Steve chce Amy pustit k vodě, vid’?“

„Vůbec netuším, co má Steve v úmyslu.“

„Skutečně?“

„Ne. Čestně, Bonnie, nevím nic.“ Zaváhal. „Je to dobrý kluk, ale až moc má rád...“

„Změnu?“ navrhla hořce.

„Netvrdí, že je to správný, ale je to prostě jeho věc. Ale neříkej mi, že Amy nevěděla, k čemu se schyluje. A kromě toho, Stevova pověst není zdaleka čistá jako lilie. To přece Amy musela vědět, ne?“

„Něco vědět je jedna věc. Věřit a chápat je něco jiného.“

Seth se zapitvořil. „Ona si myslí, že ho dokáže změnit?“

Bonnie si povzdechla. „Myslím že ano.“

„Amy ho nezmění, Bonnie.“

„Já to vím.“ Mrkla na hodinky. „Jsou čtyři pryč, Sethi.“

S úlevou přijal, že změnila téma. Sám měl co dělat se svým vlastním romantickým vztahem a řešit vztahy někoho jiného, to bylo nad jeho síly. „Jo, já vím. Je čas jet domů. Chceš se předtím zastavit u Mirandy?“

„Ne. Stejně do sedmi už bude doma. V noci toho moc nezmůžou. Jedině pořád dokola pročítat zprávy a informace. Za chvíli jim to bude připadat jako...“

„Jako když se pes honí dokola za svým ocasem?“

„Asi tak.“

„Mirandu to musí dohánět k šílenství. Byla zvyklá řešit všechny zločiny velice rychle. Ale myslím, že ještě nikdy neměla žádný takový případ, jako je tenhle vrah.“

„To ne,“ přikývla Bonnie. „Takovýho vraha tu ještě neměli.“

Seth si všiml něčeho zvláštního v jejím hlase a vrhl po ní rychlý pohled. Bezděčně si přejížděla prsty po jizvě na

předloktí, což dělala jen tehdy, když měla z něčeho strach nebo cítila úzkost. „Oni ho chytnou, Bonnie.“

„Já vím, určitě ho chytnou.“

„Ty se bojíš o Mirandu?“

„No jasně.“

„Ta bude v pořádku. Neznám nikoho, kdo by se o sebe dokázal postarat líp než Miranda.“

„To si jenom myslíš,“ špitla Bonnie.

Když v zasedačce právě nikdo nebyl, měli ve zvyku ji zamykat, aby uchránili všechny zprávy a spekulace před zraky zvědavců. Ani Mirandini zástupci, kromě Alexe Mayse, nevěděli víc, než bylo nezbytně nutné. Takže Bishop pochopitelně neměl vůbec žádnou radost, když se tam Miranda dostavila v úterý večer před šestou hodinou v doprovodu starosty města.

Bishop se s Johnem MacBridem setkal den předtím a starosta na něj neudělal nijak příznivý dojem. To však mohlo být způsobeno tím, že se MacBride dotýkal Mirandy způsobem, který měl dát každému jinému muži najevo, že tady se má mít na pozoru. Miranda sice byla zdvořilá, chovala se jako profesionál, na jeho pozornosti nereagovala – ale také neprotestovala.

Když starosta stál s očima upřenýma na nástěnku a se zhnuseným výrazem ve tváři naslouchal Tonymu, který mu popisoval, jak postupovali, Bishop se přitočil k Mirandě. „To nebyl dobrý nápad,“ špitl jí do ucha.

„Já vím,“ odpověděla tiše. „On na tom ale trval. A jestli ho tahle návštěva přesvědčí, že děláme, co můžeme, abychom toho vraha dopadli, pak třeba dokáže uklidnit městskou radu a všechny vyděšené občany tohoto města. Zatím nikdo nevyvíjí na vyšetřování řádný nepřiměřený tlak a nesnaží se do ničeho zasahovat. Ráda bych, aby to tak zůstalo.“

Bishop byl zkušený i ve věcech politiky a dokázal to pochopit, ale neznamenalo to, že by se mu celá situace nějak víc zamlouvala. „Jestli se některý z těch detailů dostane ven, budeš mít na krku paniku – a to nám práci neulehčí.“

„On o detailech mluvit nebude.“

„Jak si tím můžeš být tak jistá?“

Miranda se posadila na roh pracovního stolu a povytáhla obočí. „Protože jsem mu řekla, aby to nedělal.“

Bishop nevěděl, jestli se má smát nebo zlobit. „A on vždycky dělá, co mu řekneš?“

„Ano, pokud je to moje práce.“

Bishop vrhl letmý pohled na MacBrida a Tonyho, kteří byli stále zabráněni do hovoru. „Dokážeš v něm číst?“

Miranda zavrtěla hlavou. „Ani když se tě dotýká?“

„Ani tehdy ne.“

Bishop v duchu přemítal, jestli je rozumné se na dotyky vyptávat, a pak usoudil, že bude lepší, když zachová profesionální přístup. „Kvůli tvému štítu nebo tomu jeho?“

„Jeho.“ Miranda pokrčila rameny. „V malých městech to není nic neobvyklého, toho sis musel všimnout.“

„To jsem si všiml. Když jsme včera s Tonym chodili po městě a potkávali různé obchodníky, dvě třetiny z nich jsem nedokázal přečíst. A Tony taky ne.“

„Jak jsem řekla, není to nic výjimečného. V malých městech má člověk velice málo soukromí, takže lidi mají sklony se chránit. Dalo by se říct, že za ty dlouhé roky si v sobě vybudovali jakési duševní a citové hradby.“

„A proto ses tady usadila?“

„Byl to jeden z důvodů.“

„A taky proto, že život v malém městě je dobrý pro Bonnie, je to tak?“

„Jo, to je pravda.“

Bishop si s pocitem hořkosti uvědomil, že takto otevřeně je s ním ochotná mluvit jedině tehdy, když jsou

kolem nějakí lidé. Měl chuť té příležitosti využít, ale protože sotva mohl něco říct, aby je někdo z lidí kolem neslyšel, stáhl se do sebe. Rozhodl se raději soustředit na vyšetřování a jejich konverzaci udržet na profesionální úrovni.

Nebylo to však jednoduché.

Sáhl do kapsy, vytáhl složený kus papíru a podal ho Mirandě. „Chtěl jsem ti to dát už předtím.“

Neudělala žádný pohyb. „Co je to?“

„Přístup k zapečetěným datům, o kterých jsme mluvili.“

Miranda se stále nehýbala.

Tvářil se, jako by její váhání neviděl. „Ty údaje jsem zkopíroval z databáze v úřadu do zvláštní bezpečné složky a ty k ní budeš mít dočasný přístup. Musíš souhlasit s tím, že se nic nesmí stahovat nebo kopírovat. Tady jsou kódy, který budeš potřebovat.“

Miranda konečně natáhla ruku, a aniž by cokoli řekla nebo se ho dotkla, papír si od něj vzala.

Bishop ani nečekal na poděkování, protože věděl, že by se ho pravděpodobně nemusel dočkat, a zamířil k oběma mužům u nástěnky.

Nepotřeboval k tomu telepatické sklony, aby dokázal rozluštit, co znamenají Tonyho oči obrácené v sloup, a když zaslechl nervózní MacBridův tón, uvědomil si, že jeho kolega zřejmě musí svou netrpělivost hodně krotit.

„A proč se víc nesnažíte ho chytit? Postavte na silnicích zátarasy, nasad'te psy nebo...“

Bishop ho přerušil. „Ten vrah nenechal žádné stopy, takže nemá význam nasazovat psy. A zátarasy by pomohly v případě, že by se pokoušel opustit město. Ale on tady žije.“

„To přece nemůžete vědět.“

„Vím to, je to moje práce, starosto. Ten vrah žije v Gladstonu nebo v blízkém okolí. Dává si velký pozor, aby nenechal žádné důkazy, které by nás k němu dovedly.“

A nám se ho zřejmě nepodaří chytit, dokud neudělá další chybu.“

MacBride se zatvářil mrzutě. „To je ale dost hloupé.“

„To máte pravdu.“

„Ale... aby udělal chybu, to by přece musel...“

„Znovu zabít. Ano, toho se taky bojím.“ Bishop se odmlčel. „Takže tím, že šerifka Knightová nařídila zákaz vycházení po setmění, podnikla jediný možný krok, jak můžeme ochránit mládež v Gladstonu. A my zatím zkoumáme všechny dostupné informace a využíváme všechny znalosti a zkušenosti, které jsme nashromáždili, abychom našli a vyhodnotili všechny detaily toho zločinu. Však my ho dostaneme, starosto. Je to jen otázka času.“

MacBride znovu mrkl na nástěnku. „To doufám, agente Bishope. To doufám.“ Mávl odmítavě rukou, když ho Miranda chtěla vyprovodit, a sám tiše vyšel z místnosti.

Tony prohodil obdivným tónem: „Proč mě nenapadlo říct mu, že je to jen otázka času? Bylo vidět, že ho to povzbudilo.“

„Sklapni, Tony.“

Tony se na něj zazubil, pak pohlédl na Mirandu a zvažněl. „Promiňte, šerifko. Nikdo neví líp než já, jak je situace vážná. Já jen... zpravidla neumím moc dobře vycházet s volenými úředníky.“

„Dnešního návštěvníka nevyjímaje, agente Harte?“ nadnesla zlehka.

„Ano, včetně naší návštěvy,“ přikývl.

„A nechcete mi říkat Mirando?“

„Klidně, pokud mi tu laskavost oplatíte.“

„Tak fajn, Tony.“

„Díky. Takže – Mirando – přinesl ten průzkum oblasti kolem studny něco důležitého?“

Zavrtěla hlavou. „Alex je pořád ještě v terénu se svým týmem, ale zatím nic nenašli. A nikdo, kdo v té oblasti bydlí, nepřizná, že byl mezi čtvrtou a šestou hodinou ranní

vzhůru nebo venku z postele, natož že by viděl nebo slyšel auto – nebo cokoli jiného.“

Tony se podíval na Bishopa a zazubil se.

„To je teda pěkně divný.“

„Máme vůbec něco užitečného? Fakta, závěry, spekulace... tušení?“ zeptala se Miranda.

„Jediný, co víme dneska oproti včerejšku, je, že žádná ze sousedních policejních stanic nezaznamenala ve svých spisech podobný zločin, ať už vyřešený, nebo nevyřešený,“ vysvětloval Bishop.

„Další náznak, že jde o někoho z místních lidí,“ podotkl Tony, odsunul si od stolu židli a posadil se na ni.

„To přece víme od samého začátku,“ poznamenala Miranda.

„To je fakt.“ Tony pokrčil rameny. „A já myslím, že se nedostaneme dál, pokud Sharon nezjistí něco užitečného při testech kostí toho mladého Ramsaye. Nebo dodatečně nepřijdeme na něco, co jsme třeba přehlédli u některé z těch druhých dvou obětí.“

„To by mě dost překvapilo. Myslím, že máme všechny informace, které jsem měli šanci od obětí získat.“ Miranda pohlédla na Bishopa a suše dodala: „Nemáš na výplatní pásce nějaký dobrý médium?“

Vzal její otázku vážně. „Zatím se nám nepodařilo prosadit, aby se tvrzení médií považovalo za věrohodné. Hovory s mrtvými se nedají vědecky podložit.“

„To zřejmě nedají.“

Bishop chvíli váhal a pak lehkým tónem prohodil. „Tak si vzpomínám, že na tohle měla zvláštní talent Bonnie. Ta přece dokázala mluvit s duchy. Pořád má tu schopnost?“

Miranda ztuhla a pak velice potichu pronesla: „Bonnie se to netýká. Nevyhledávej ji, nemluv s ní – vůbec se k ní nepřibližuj. Je to jasný?“

„Je přece teenager, Mirando.“ Jizva na Bishopově tváři zrudla. „Tím, že spadá do skupiny nezletilých, stává se ohroženou, a proto se jí to taky týká.“

„Ale s tebou to nemá nic společného. Ty se od ní drž co nejdál.“ Pohlédla na Tonyho. „Vy všichni se k ní vůbec nepřibližujte.“ Po těch slovech rychle vyšla z místnosti.

„Brrr.“ Tony si dopnul zip u bundy a ruce zastrčil hluboko do kapes. „Mám takový pocit, že se všichni budeme muset vyhýbat Bonnie obloukem.“

Bishop cosi zabručel a obrátil zachmuřené oči k nástěnce. „Jo, to asi budeme. Pokud to půjde.“

Tony po něm vrhl zvědavý pohled. „A má ta její sestra víc než jednu výjimečnou schopnost?“

„Asi ano. Obě je mají. Jenže když jsem je poznal, Bonnie byla teprve dítě, tak osmileté, a její schopnosti se ještě vyvíjely.“

„A ona ty duchy viděla?“

„No, aspoň to tvrdila.“

„A její rodina jí věřila?“

„Jasně, věřili jí.“ Bishopův hlas náhle zneuvýrazněl. „Byla to... pozoruhodná rodina.“

„Promiň, šéfe, nechtěl jsem křísit starý vzpomínky.“

„Vzpomínky nejsou starý a tys je nevzkřísil, tak si s tím nelam hlavu.“ Bishop hleděl na nástěnku a snažil se upnout myšlenky pouze na podrobnosti týkající se vražd. „Kdybych tak dokázal přijít na to, co vlastně ten vrah od Ramsaye potřeboval...“

„A ty si myslíš, že v tom je ten klíč?“

„Mohl by být. Jsem si jistý, že je to klíčový detail, bychom pochopili, o co tomu parchantovi šlo.“

„Když se nám ho nepodaří v nejbližší době dopadnout, co jeho další obět?“

„Muž,“ pronesl Bishop. „Tak devatenáct, řekl bych. Silný, možná i agresivní, ale rozhodně bude mužského pohlaví. Nebude vypadat zranitelně a nikoho by ani nenapadlo, že by mohl být příští obětí.“

„Proč?“

Bishop poklepal na fotografii Lynet Graingerové. „Kvůli ní. Ona ho pokoušela, Tony, a to on nechtěl. Kdyby unesl další děvče, nevěřil by si, že odolá, ještě ne. Nejdřív musí dokázat sám sobě, že je silný a mocný a že na tom, co dělá, není nic sexuálního. A tak si vybere staršího chlapce, ke kterému by nikdy nemohl cítit sexuální přitažlivost a který se mu jen tak lehce nevzdá. Pokud si ho už nevyhlédl, určitě to brzy udělá. Nebude chtít ztrácet čas vlastními pochybnostmi, aby otupovaly jeho sebedůvěru. A taky toho chlapce nezabije hned, stejně jako to bylo u Lynet. Bude potřebovat, aby jeho utrpení trvalo co nejdéle.“

Miranda, která stála u dveří, tiše prohodila: „Někdy jsi tak zatraceně bystrý, až to bolí, Bishope.“

Bishop s Tonym na ni pohlédli a něco v jejím hlase je zarazilo. V zachmuřených očích se jí zračilo napětí, ústa měla stažená do pevné linky.

„Pohřešujeme dalšího nezletilého,“ oznámila stručně.

V devět hodin téhož večera si byli naprosto jisti, že osmnáctiletý Steve Penman už se nevrátí z žádného nenahlášeného výletu ani pochůzky a nebude se divit, kvůli čemu se strhl takový povyk. Naposledy ho viděli krátce před čtvrtou, když vysazoval z auta svou šestnáctiletou přítelkyni před domem, kde bydlela.

Kvůli její bezpečnosti se snažil dopravit ji domů včas, ještě před zákazem vycházení, jak Amy Fowlerová celá zdrcená vypovídala před šerifkou a agenty FBI. Jeho se to opatření netýkalo, a tak zamířil zpátky do města, aby si obstaral nějaké nákupy v obchodě s domácími potřebami, než se vydá do místní papírny, kde pracoval tm zkrácený šestihodinový úvazek.

Když se nedostavil do práce, jeho nadřízený, přesně podle nařízení šerifky, okamžitě uvědomil jeho rodiče I ti jí to hned zavolali.

Stevovo auto našli zaparkované kousek od vchodu do obchodu, ale nikdo z lidí, kteří byli uvnitř, si nepamatoval, že by ho viděl vcházet. Zástupci šerifky se vyptávali všech prodavačů a šerifka místním rozhlasem vyzvala každého, kdo byl ve městě mezi čtvrtou a šestou hodinou odpolední a viděl něco neobvyklého, aby okamžitě zavolal na policejní stanici.

Telefony vyzváněly téměř nepřetržitě, ale to volali jenom znepokojení občané, aby oznámili, že vlastně nic neviděli.

„Jak se mohl jen tak vypařit?“ Miranda si automaticky třela spánky. „Jak je možné, že ho někdo unesl proti jeho vůli, aniž by přitom vznikl nějaký hluk a aniž by se bránil? A jak to, že si toho nikdo nevšiml? Ten hoch byl vysoký nejméně metr osmdesát a na sobě měl jasně modrou fotbalovou bundu. To se nedalo přehlédnout. A jestli jel do města před čtvrtou, tou dobou bylo ještě světlo.“

Alex pohlédl na zápisník na stole před sebou. „Zjistil jsem, že mezi čtvrtou a šestou hodinou odpolední se po městě pohyboval nejméně tucet starších kluků ve stejných světle modrých bundách. Plánovali uspořádat někdy v tomhle týdnu večírek na počest jejich trenéra, který odkládali už od konce sezony, protože trenér musel do Nashvillu kvůli operaci bypassu. Pár jich zajelo do města nakoupit nějaké jídlo a pití.“ Odmlčel se. „Žádný z těch kluků ale Steva Penmana neviděl a nevšiml si ničeho podezřelého.“

Miranda na sobě cítila Bishopovy oči. Uvědomila s co dělá, a okamžitě si přestala mnout spánky. Napadlo ji, jestli by bylo možné, aby se hlava dokázala rozskočit. „Nemáme žádnou stopu, po které bychom mohli pustit psy. Žádné vodítko. Žádné svědky, vůbec nic.“

„A taky nemáme moc času,“ doplnil ji Tony střízlivě. „Jestli má Bishop pravdu, ten kluk by mohl být nějakou dobu naživu – ale obávám se, že moc dlouho to nebude.“

Miranda se opřela o židli ve snaze dopřát si aspoň trochu úlevy a pohlédla přes stůl na Bishopa. „Mění snad tenhle únos něco na tvém úsudku?“

Zavrtěl hlavou. „Hledáme bílého muže, něco mezi třiceti a pětácti, v dobré fyzické kondici. Zřejmě je svobodný nebo má nějaké místo mimo svůj domov, kde má zajištěno soukromí a kde má pomůcky na mučení svých obětí. Je vysoce inteligentní, puntičkář, dokáže se ovládat a pracovat organizovaně. Buď má nějaký svůj vlastní podnik, nebo pracuje v administrativě, dělá ředitele nebo má jiné vedoucí postavení. Musí dobře rozumět policejním procedurám, protože nezanechává žádné důkazy, kterých bychom se mohli chytit, ale těžko říct, jestli jde o profesionální znalosti nebo je to jenom jeho koníček.“

„Profesionální znalosti? Chceš snad říct, že by to mohl být policajt?“ podivil se Alex.

„To je možný.“

„Skutečně?“ Miranda se na něj pozorně zadívala. „Jaké máš tušení?“

„Moje tušení mi říká, že to není policajt. Myslím, že je to spíš jeho koníček a sám si nastudoval policejní techniky. Možná má dokonce přístup do tohoto oddělení, třeba tu má přítele nebo příbuzného, který mu ve vší nevinosti předává informace.“

„No to je skvělý,“ utrousila Miranda.

Bishop zavrtěl hlavou. „Není pravděpodobné, že by se mohl dozvědět nějaké důvěrné informace. Ale pokud ano, pochybuji, že by byl tak hloupý, aby nám věšel na nos, že je má. Je dost chytrý, aby věděl, v jakém stavu má tělo zanechat, aby nezůstaly žádné stopy, které by nás k němu mohly vést. A jedná s chladnou hlavou, dává si velký

pozor, aby všechno provedl pořádně. Nepodléhá panice a není nedbalý.“

„Je to prostě zkušený zabiják,“ utrousil Alex.

Tony nahlas přemítal: „To by mě zajímalo, jaký byl spouštěcí mechanismus. Co ho tak najednou nastartovalo. Většina takovýchhle vrahů začíná v poměrně mladém věku a sklony k vraždění se u nich začínají projevovat už v raném dětství. Málo se jich dožije třicítky nebo čtyřicítky, aniž by jejich zločiny byly odhaleny.“

„Pokud nemají hodně velký štěstí,“ protáhl Bishop pomalu. Potom se otočil k Mirandě. „Než otevřeli tu novou dálnici, tohle město bylo na jedné z hlavních cest do Nashvillu, je to tak?“

Přikývla a pak se zamračila.

„Podle vašich záznamů nemáte žádné nevyřešené zmizení někoho z místních. Co ale ti, kteří tudy jenom projížděli? Mladiství na útěku nebo děti, které tudy procházely? Řekněme tak na padesát mil od Gladstonu. Na místních policejních stanicích přece musely viset letáky, nějaké upozornění.“

„Za dobu, kdy jsem ve funkci, se nic takového nestalo,“ zavrtěla Miranda hlavou. „Ale co bylo předtím, to nevím. Jako zástupce šerifa jsem měla jiné povinnosti než pátrat po pohřešovaných osobách.“

„Potřebujeme vědět, kolik nevyřešených případů tady ve skutečnosti máme,“ vysvětloval Bishop. „Pevně doufám, že nenajdeme žádné další zmizelé dítě, ale pokud ano, každý takový případ pro nás může znamenat další příležitost jak zjistit, jestli ten parchant neudělal náhodou nějakou chybu, která by nám pomohla zatáhnout kolem něj síť.“

Miranda pohlédla na Alexe a přikývla.

Alex vstal. „Pověřím Sandy s Gregem, aby začali prověřovat složky. V počítači máme jenom nejnovější údaje, všechny informace starší pěti let budou ve schránkách v suterénu. Do jaký minulosti chcete jít?“

„Tak deset až patnáct let pozpátku,“ odpověděl Bishop.

Alex si povzdechl. „To bude trvat celé dny, možná i déle. Bývalí úředníci nebyli proslulí žádnou velkou pořádkumilovností, pokud jde o ukládání záznamů.“

„Vezměte na pomoc každého, kdo nám může být co platný,“ nabídla Miranda. „My všichni už takhle pracujeme přesčas.“ Když její zástupce odešel, otočila se k Bishopovi. „Deset až patnáct let?“

„Jestliže je ten vrah teď ve věku, který odhadujeme, dělá tyhle zvěrstva nejmíň patnáct let.“

„Ježíši. A to si toho nikdo nevšiml?“

„Možná lovil v jiných vodách. Nebo jeho oběťmi mohli být narkomani, které nikdo nepostrádal.“

Miranda se nadechla a pomalu vypustila dech z úst. „A přitom se to zdálo být takové pěkné, bezpečné městečko.“

„Víš, že je to jinak.“

Chvilí nic neříkala.

„Je to jinak,“ opakoval.

„Ano, já to vím.“

Do nastalého ticha Tony zamumlal něco o tom, že jde pomoci Alexovi, a vyklouzl z místnosti.

Než ho Miranda stačila následovat, Bishop prohodil: „Zas tě bolí hlava, vid’?“

„V poslední době téměř nepřetržitě,“ přikývla.

„A uvědomuješ si, Mirando, jak je to, co děláš, nebezpečné?“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Ty moc dobře víš, o čem mluvím. Tak strašně se snažíš, aby sis mě udržela od těla...“

„Moc si lichotíš,“ odsekla.

Bishop počítal v duchu do deseti. „Tak dobře. Usilovně se snažíš, abys nás dva udržela od sebe. Veškerou svou psychickou energii soustředíš na to, abys nás zablokovala. Děláš to tak intenzivně, že se tvoje tělo

začíná bránit. Bolesti hlavy, citlivost na světlo, žaludeční nevolnost.“

„Máš moc bujnou fantazii, Bishope.“

„Chápeš, jak strašně si tím můžeš ublížit, Mirando? Za posledních několik let jsme se toho dozvěděli hodně o psychických schopnostech. Dneska už víme, že elektrické impulzy, které spouštějí mechanismus telepatie u předvídání, mohou mozek i poškodit – obzvlášť když nemají možnost se přirozenou cestou rozptýlit.“

„Fajn, budu si to pamatovat.“

Dlouze se na ni zadíval. „Doufám, žes dobře zvážila, co by se mohlo Bonnie stát, pokud na ni nebudeš dávat dobrý pozor.“

Miranda se sama sobě divila, že už dávno nevstala a neodešla z místnosti. „O Bonnie se nestarej.“

Zaváhal. „Budu se o ni starat, a ty to víš. Ne proto, že ti něco dlužím, ale protože to dlužím jí.“

Jeho slova ji překvapila, ale snažila se to nedat najevo. „Tenhle dluh nemůžeš nikdy splatit, Bishope.“

„To vím.“

Miranda náhle zatoužila odejít někam, kde by byla sama a kde by si mohla upevnit svůj obranný štít. Zapřela se rukama o stůl a vstala. Doufala, že to vypadá jako nenucený pohyb, že nedává najevo, jak moc cítí potřebu hledat nějakou oporu.

Bishop bleskurychle obešel stůl a chytil ji za zápěstí.

Na kratičký okamžik se Miranda zadívala do jeho bledých podmanivých očí a náhle se jí zmocnila panika. Vyšklubla se mu a udělala krok dozadu. Bishop zůstal stát na místě s rukou napřaženou a pomalu sevřel dlouhé prsty v pěst. „Ty mi nedovolíš, abych do tebe vstoupil.“

Miranda se nervózně zasmála. „A ty se tomu divíš?“

Jizva na tváři mu vystoupila tak výrazně, jako by byla čerstvá. „Čeho se bojíš, Mirando?“ zeptal se drsně. „Co nechceš, abych v tobě viděl, o čem nechceš, abych se dozvěděl?“

„Už jednou jsem ti řekla, abys nebyl domýšlivý.“

„Mirando...“

Neměla v úmyslu říkat mu něco víc. Měla se prostě otočit a vyjít z místnosti ven. Panika, která se jí zmocnila, jí v tom však bránila.

„Kdysi jsem ti to dovolila, Bishope. Nechala jsem tě vejít do svého života, vstoupit do své mysli. Pustila jsem tě dokonce i do své postele. A dokonce, bůh mi pomáhej, do svého srdce. Ta chyba mě stála tolik, že už nejsem ochotná ji ještě někdy opakovat.“

Opřel se o zeď a rozvážně pronesl: „Ano, udělal jsem chybu. Byl jsem hloupý a arogantní. Byl jsem tak posedlý myšlenkou dopadnout vraha, že jsem nebyl schopný vidět nic jiného. Strašně mě to mrzí. Neuplyne den, abych nelitoval toho, co se před osmi lety stalo. Ale to už nejde změnit, Mirando. Nemůžu se vrátit do minulosti a změnit to, ani kdybych stokrát chtěl. Musím žít s tím, čeho jsem se dopustil, co jsem zavinil. Ale...“

Miranda se ani nepohnula, nijak ho nepovzbuzovala, prostě jenom vyčkávala.

„Jestli by se ale teď tobě nebo Bonnie mělo mou vinou něco stát, nedokázal bych s tím žít. Nežádám tě o odpuštění. Já tě jenom žádám, aby sis neubližovala tím, že si mě budeš držet od těla. Zůstanu mimo, to ti přísahám.“

Miranda by strašně ráda řekla něco chladného nebo výsměšného, ale nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

Tak se raději jenom otočila, vyšla ven a nechala ho tam stát samotného.

A přitom přemýšlela, jak dlouho se jí podaří utajit před ním pravdu.

OSM

Středa, 12. ledna

Pomalů ještě dřív než chodit se Liz Hallowellová od své babičky naučila jak číst z lidských tváří. Podle barvy a tvaru očí, úhlu čelistí a obočí, podle křivky úst. To všechno jsou ukazatelé, říkávala babička, které vedou k lidské duši.

A tak když brzy po poledni vyšla na chodník před své knihkupectví, aby si během krátké přestávky dopřála jednu vzácnou cigaretu, a na chodníku jen pár metrů od sebe zahlédla agenta FBI s jizvou na tváři, zkoumavě se na něj zadívala. Ještě je nikdo vzájemně nepředstavil. Ti druzí dva agenti do její kavárny už zašli, ale tenhle tam ještě nebyl.

Mluvil s Peterem Greenem, majitelem holičství odvedle. Liz k tomu ani nepotřebovala číst z čajových lístků, aby věděla, o čem si povídají. Polovička Randyiných zástupců a dva ze tří federálních agentů už od rána metodicky procházeli město a vyptávali se každého, kdo včera v době, kdy zmizel Penmanovic chlapec, mohl něco zahlédnout. S Liz ale zatím ještě nikdo nemluvil.

Liz si vychutnávala svou chvilku odpočinku, labužnický potahovala z cigarety a pozorovala agenta. Bylo jí celkem jedno, jestli si její pozornosti všimne. Zírala na něj většina lidí na ulici, tak proč by nemohla i ona?

Měl zajímavou tvář. Takovou fascinující. Babičce by se moc líbila. Byla zároveň tvrdá i hezká a jízva, která se mu táhla po celé délce levé tváře, mu nijak neubírala na kráse. Byla to tvář, která v sobě skrývala tajemství, ale Liz dokázala zároveň odhalit i charakter muže, jemuž patřila.

Dokonce i na tu dálku působily jeho bledé šedé oči téměř hypnoticky, vypovídaly o hlubokých a silných citech. A drobné vrásky v koutcích očí prozrazovaly, že se dokáže smát i sám sobě. Ústa měl citlivá, a přesto dokázal mít rty sevřené v pevnou linku. Ostře řezaná čelist působila silným, odhodlaným dojmem, čelo měl vysoké a uprostřed do něj vybíhala špička lesklých černých vlasů, takže to působilo až exoticky. Obočí měl připravené povytáhnout při jakékoli vtipné narážce a jemný hrbolek na jeho aristokratickém nose prozrazoval, že má zřejmě také rychlé pěsti.

Podle té tváře Liz usuzovala, že jde o skvělého, hrdého a nesmírně bystrého muže, pozoruhodně odvážného a plného citu. Také to však byla tvář muže, který dokáže být uštěpačný, arogantní, netrpělivý, a pokud věří, že to situace vyžaduje, má sklon jednat nemilosrdně. Jde mu hlavně o výsledky.

Jeho přátelé nikdy nepochybují o jeho absolutní věrnosti nebo ochotě udělat cokoli, co je v jeho silách, aby pomohl, když je třeba, uvažovala Liz dále. A jeho nepřátelé si mohou být jisti, že jakmile se jim dostane na stopu, nevzdá to, dokud je nedostane.

Liz se nevědomky zachvěla a přitáhla si sako těsněji k tělu. Když se agent rozloučil s Peterem a zamířil k ní, dokázala se už plně ovládat. „Teď jsem na řadě já?“

Jeho pronikavé oči ji se zájmem zkoumaly. „Vy jste Liz Hallowellová?“

„Ano, to jsem.“

Naučeným pohybem vytáhl legitimaci. „Jsem Noah Bishop.“

Liz povytáhla obočí. „No, to jsem teda nečekala.“

„A copak?“

„To vaše jméno. Nemyslím příjmení, to vám dokonale sedne, ale vaše křestní jméno, Noah. Znamená to člověka, který nabízí pohodlí a útěchu. To jste vy?“

Slabě se usmál. „Já jsem jenom policajt, slečno Hallowellová.“ Odmlčel se a pak, téměř jakoby proti své vůli, dodal: „A proč se, podle vás, příjmení Bishop ke mě hodí?“

„Protože to znamená, že na něco dohlížíte.“ Neznatelně zaváhala. „Obávám se, že vám o včerejším zmizení Steva Penmana nic neřeknu. Já teda vím, že zmizel, ale nic podezřelého jsem neviděla. A není divu, ten obchod je na druhém konci města.“

„Vy se s ním znáte?“

„Jasně, stejně jako s ostatní mládeží. Ale abych pravdu řekla, moc ráda jsem ho neměla.“

„A proč ne?“

„Kvůli tomu, jak se choval ke svým děvčatům,“ odpověděla rychle.

„A jak se k nim chová? Je hrubý?“

Liz dlouze potáhla z cigarety a pomalu vyfoukla kouř. „To záleží na tom, co si představujete pod slovem hrubý. Nikdy jsem neslyšela, že by některou z nich uhodil nebo že by se na nich dopustil jiného fyzického násilí. Byl to ale hezký a okouzlující kluk, který to o sobě moc dobře věděl a využíval to k tomu, aby získal, co chtěl. Myslím, že holek, který mu řekly ne, nebylo moc. Každá ho ale brzy znudila a on se rychle poohlížel po další. Nejvíce se mi na něm nelíbilo, že každé děvče považoval jenom za něco užitečného, co dočasně nosí s sebou, jako nějaký batoh.“

Bishop přikývl a pak potichu podotkl. „Stále mluvíte v minulém čase, slečno Hallowellová. Víte snad něco, co já nevím?“

„Jenom to, že se ztratil. Ale to vy přece víte taky.“

„Já vím, že se pohřešuje.“

Zavrtěla hlavou. „Vy toho víte mnohem víc, agente Bishope.“

„Vážně?“

„Jistě, je to přece vaše práce. Slyšela jsem, že tomu, co děláte, se říká profilování. V zásadě to znamená, že se snažíte každé takové lidské zrudě dostat do mozku a zjistit, o koho se jedná a jaký bude její příští krok, nemám pravdu?“

„Více méně ano.“

„Nepřipadá mi to jako příjemná práce.“

„Jak se to vezme.“

„Ale vy jste v tom machr, vidíte? Vy dokážete pochopit, jak ty zrudy přemýšlejí.“

Pokrčil rameny. „Každé šílenství v sobě skrývá jistou logiku. Zdá se to jako nepřehledná skládačka, ale má všechny díly a obvykle do sebe zapadají. Když víte, jak na to, není to tak nesnadné.“

Liz znovu potáhla z cigarety a rychle vyfoukla kouř. „Možná, ale řekla bych, že to musí být nebezpečné. Jestli se ponoříte do té šílené logiky moc hluboko, nemusel byste se z ní už nikdy dostat.“

Bishop se slabě usmál. „Kdo tady vlastně koho zpovídá, slečno Hallowellová?“

Liz se rozesmála. „Omlouvám se. Jsem strašně zvědavá, ale nemyslím to zle. Tak co jste to chtěl vědět? Proč si myslím, že se Steve Penman už nevrátí? No, já neznám ty zrudy tak dobře jako vy, ale vím o nich to, že zřídka kdy opustí svoji kořist... nedotčenou. Mám pravdu?“

„Máte.“

„A tahle zrudá po sobě nezanechala žádné dílky skládačky, které by do sebe zapadaly, je to tak?“

„Moc jich není, to je fakt.“

„A Steve se pohřešuje, že?“

Bishop se na ni dlouze zkoumavě zadíval a pak se znovu usmál. „Slyšel jsem, že dokážete číst z čajových

lístků, slečno Hallowellová. Nenašla jste v nich poslední dobou něco, co by nám mohlo pomoci?“

Liz se snažila odhalit v jeho hlase opovržení nebo pochybnosti, ale slyšela v něm pouze mírný zájem. To ji povzbudilo. „Nevím, jak moc vám to pomůže, ale tím, že unesl Steva Penmana, se vás snaží svést ze stopy. Nemyslím osobně zrovna vás, myslím každého, kdo to vyšetřuje. Na jedné z dvou dalších obětí je totiž něco, co si nepřeje, abyste blíž zkoumali. Nevím, o co jde, možná o nějakou chybu, které se dopustil, nebo prostě jde jenom o něco, co byste mohli při bližším zkoumání odhalit, ale je to tam. A on má strach, že na to přijdete.“

„Takže proto unesl Steva Penmana?“

Liz zaváhala. „Částečně ano. Ale měl pro to i jiné důvody. Myslím, že ho neměl rád.“ Nevědomky naklonila hlavu na stranu, jako by se snažila zaslechnout, co jí napovídají skryté hlasy jejích cikánských předků. „On měl ze Steva trochu strach, nebo spíš měl strach z něčeho, co Steve věděl.“

„A z čeho?“

Snažila se pátrat v paměti, ale prchavý přelud už byl ten tam. „Já nevím.“ Zavrtěla hlavou, jako by nechtěla věřit, co se jí právě stalo. „Bylo to zvláštní. Obvykle se dozvídám věci pouze z čajových lístků nebo karet.“ Právě chtěla dodat, že jeho duševní energie musela být hodně silná, když dokázala zažehnout jiskru té její, ale náhle si všimla, že se jí dívá přes rameno. Ani se nemusela otáčet. Bylo jí jasné, že zahlédl Mirandu Knightovou. A v tom okamžiku pochopila hodně z toho, co jí bylo předtím záhadou.

Bishop se na ni znovu podíval a zdvořile pronesl: „Mockrát vám děkuji za pomoc, slečno Hallowellová. Pokud budu mít další otázky, spojím se s vámi.“

Liz upustila oharek cigarety na chodník a podpatkem ho udusila.

„Obvykle mě najdete tady, agente Bishope.“

Liz, která něco takového nedělala běžně, náhle zjistila, že si s agentem potřásá rukou. Chtěla ho varovat, aby byl opatrný, ale pak si to rozmyslela. Co se má stát, to se stane.

Právě se chystala otočit a vejít do obchodu, když Bishop pronesl: „Já budu, slečno Hallowellová.“

„A co budete?“ zeptala se bezvýrazně. Usmál se. „Budou opatrný.“

Liz na něj chvíli zírala, a když pak zamyšleně vcházela do svého knihkupectví, nevěřicně kroutila hlavou. „No tohle.“

„Jako na divadle, co?“ utrousila Miranda. Čekala na chodníku u svého džípu, jenom pár metrů od nich, takže mohla slyšet, co si povídají.

Bishop její slova nepopřel, místo toho jenom prohodil: „Chtěl jsem, aby věděla, že přijmu jakoukoli informaci a je mi úplně jedno, kde má původ. Třeba bude ochotnější mě kontaktovat, pokud ji něco nového napadne.“

Miranda si zastrčila ruce do kapes bundy a opřela se o dveře džípu. „To je možný. Takže v ní dokážeš číst?“

„Jenom částečně, dostanu se jen těsně pod povrch. Myslela si, že bych měl být opatrný, to jediné jsem vyčetl.“

„Zajímavé místo, kam umístit obranný štít, co? Těsně pod povrch.“

„Ty ji dokážeš přečíst stejným způsobem, vid’?“

Miranda přikývla. „Myslím si, že si toho štítu není vědoma o nic víc než svých vrozených schopností. Liz se nepovažuje za médium, jenom za vnučku cikánky. Má vidění a babička ji naučila jak číst znamení. Pověz jí, že dokáže přenášet myšlenky a předvídat budoucnost, a ona ti zřejmě neuvěří. Liz pracuje s křišťálovými koulemi a talismany, osudovými znameními a předzvěstmi, tarokovými kartami – a čajovými lístečky.“

„Vykládá osud jenom svým přátelům a nedělá to často. A podle mého soudu má pětasedmdesátiprocentní úspěšnost. Takže možná by sis raději měla dávat pozor.“

Miranda měla hlas dokonale chladný a profesionální, bez známky osobního zájmu, a protože s ním tak mluvila už od rána, Bishopa to ani nepřekvapovalo. Proto ho udivilo, když dodala: „Někdy si dělám o Liz starosti.“

„Ale? A proč?“

„Protože nechápe, jakou má moc. Myslím tím, že nepochopila, že vědět nějaké věci o jiných lidech, třeba některá jejich tajemství, může být nebezpečné.“

Bishop usoudil, že není třeba brát její slova osobně. „Každý, s kým jsem mluvil, má o ní velice vysoké mínění. Mluví o ní jako o laskavé ženě, ochotné vždy pomoci – která má poněkud pohanskou víru, kterou ale nikdo nebere vážně a nikoho neuráží. Z toho, co jsem zjistil, bych řekl, že nemá nepřátele. Nikdo nebere její slova vážně, a už vůbec ji nepovažuje za nějakou hrozbu.“

„Dobře,“ přikývla Miranda. „Co když ale řekne nesprávnou věc nesprávné osobě? Všichni jsem se shodli na tom, že vrah je jedním z údajně spořádaných občanů Gladstonu.“

„To je pravda.“

Miranda pohlédla směrem k Lizinu obchodu. „Ráda bych ji nějak varovala, ale co jí mám říct? Než skončí vyšetřování, nečti z čajových lístků?“

„Pochybuji, že by tě poslechla. Pokoušet se řešit záhady, to je jedna z lidských přirozeností.“

„To je pravda. A mimochodem, řekla ti něco, co bychom ještě nevěděli?“

Bishop si slíbil, že stejně jako Miranda si zachová zdrženlivý profesionální postoj, a hodlal ten slib dodržet. Aspoň prozatím. „Tvrdí, že vrah unesl Steva Penmana proto, aby odvedl naši pozornost a my abychom si u některé ze dvou zbýlých obětí nevšimli něčeho, o čem Steve věděl.“

„A ty si myslíš, že by mohla mít pravdu?“

„Je to možné.“

„A pokud ano, myslíš, že jsme si všimli něčeho, co nechtěl, abychom viděli?“

„Třeba bylo něco na těch Ramsayových kostech, ale Sharon nám zatím ještě nedokázala říct nic určitého. Mohlo to být to, že Lynet Graingerová ho pokoušela, nebo že byla omylem, kterého se dopustil, já prostě nevím. Zatím ještě ne.“

Miranda se znovu zahleděla k Lizinu obchůdku a tentokrát se zamračila. „Steve Penman určitě něco věděl. A já myslím, že je to klíč k rozuzlení celé záhady. Nelze se ale dohadovat, co mohl někdo zjistit, když tu není, aby nám mohl aspoň naznačit, na co se máme ptát...“

„Hm, to nám moc nepomůže. Předtím jsem viděl venku psy – vystopovali něco?“

„Ne, je to stejný jako včera v noci. Stopa vedla kolem obchodu a do uličky za ním – a pak se ztratila. Dokonalý místo, aby tam zaparkoval auto. A bylo v takovém úhlu, že nikdo nemohl vidět, co se tam děje, pokud by na něj vyloženě nečíhal.“

„Tony ti už asi řekl, že jsme tam v okolí nic nenašli.“

Miranda přikývla. „A Sharon šla tamtudy asi tak před hodinou, ale nezaslechla nic nového.“

„Zkusilas to?“ zeptal se Bishop bezvýrazně.

„Ne.“

„Mirando...“

„Pro případ, že bys zapomněl, moje schopnosti takhle nefungují, Bishope. Pokud se dotknu někoho, koho můžu číst, získám nějaké vědomosti – což se mi daří tak z padesáti procent. Když se mi náhodou povede nahlédnout do budoucnosti, tak se něco dozvím, ale to se mi v poslední době stává velice zřídka a nemám nad tím absolutně žádnou kontrolu. Dozvídám se věci poměrně omezeným způsobem pomocí svojí verze tvého pavoučího smyslu – což znamená, že někdy vidím a slyším trochu líp

než jindy a vycítím, když se někdo snaží ke mně připlížit, když mě pozoruje nebo mi od něj něco hrozí.“ Odmlčela se a pak trpce dodala: „Například ti můžu říct, že většina lidí ve městě nás právě teď pozoruje. Ale to ty víš taky, takže je to celkem zbytečná informace.“

Bishop to samozřejmě věděl a zajímal ho důvod té pozornosti. Bylo to proto, že je cizinec a agent FBI? Nebo protože se baví s Mirandou?

„Takže je jasné,“ pronesla, „že kdybych se snažila využít svých schopností k získání poznatků v místě, kde zmizel Steve Penman, k ničemu by to nebylo. Strašně bych si přála na něco přijít, to mi věř. Vůbec se mi nelíbí představa, že bych tu měla jen tak sedět a čekat, až najdou další mrtvé dítě.“

Bishop chtěl dodat, že přece pořád ještě existuje naděje, že najdou Steva Penmana živého, ale pak si to rozmyslel. Neměli jediný důkaz, který by naznačoval, kdo Penmana unesl nebo kde ho ukrývá. Pokud se k nim štěstí neobráť čelem, je ten hoch, jak tvrdila Liz Hallowellová, už navždy ztracený.

„Šerifko?“

Bishop viděl, jak sebou Miranda škubla, pak se vnitřně obrnila, otočila se a vykročila k lidem, kteří ji zdravili.

„Dobrý den, Justine. Seleno.“

Bishop téměř přehlédl ženu, která kráčela doslova v manželově stínu.

„Znáte se s agentem Bishopem?“ zeptala se jich Miranda.

„Ano, představili nás dnes ráno,“ přikývl Justin Marsh netrpělivě. „Rád bych se obrátil na městskou radu, šerifko.“

„Mám pocit, že příští zasedání rady je za dva týdny,“ odpověděla Miranda. „Ty přece znáš protokol, Justine.“

Hlasem, v němž byl znát potlačovaný odpor, pronesl: „Znalost protokolu mi nezaručuje možnost mluvit, šerifko, jak dobře víš. Poslední zasedání rady se uskutečnilo o den

dřív, aniž by mi to někdo oznámil – jen abych nemohl mluvit.“

Miranda nehnula ani brvou, když odpovídala: „To datum změnili kvůli onemocnění člena rodiny jednoho z radních, Justine. Být tebou, nebrala bych to tak osobně.“

„Bylo mi upřeno základní právo vyslovit svůj názor, šerifko, a to musím brát osobně.“

„Nikdo se tě přece nesnaží umlčet.“

„V tomto názoru se lišíme. A od včerejška už jsem se třikrát pokoušel mluvit se starostou, ale marně.“

„Má teď plné ruce práce,“ odbyla ho suše.

„To má John MacBride tolik práce, že si ani nenajde čas promluvit si s někým, kdo ho dosadil do funkce?“

„Vyšetřujeme tu vraždu, Justine.“ V jejím hlase nebyla ani známka po nějakém sarkasmu.

„Jenže právě o tom chci mluvit se starostou.“

Miranda mluvila nevzrušeně a bez zájmu, což Bishopovi napovědělo hodně o Justinu Marshovi. Byl zvědavý na mužovu reakci, a tak jim vpadl do rozhovoru: „Jestli máte nějakou informaci, která by napomohla při vyšetřování, pane Marshi...“

„Informaci?“ Napřímil se a v očích se mu zablýsklo. „Já vím to, co každý slušný občan v tomhle městě, agente Bishope.“

„Neřest musí být umlčena!“

Bishop viděl, jak rysy v Mirandině tváři ztvrdly, a nijak ho nepřekvapilo, když promluvila tichým hlasem, který by dokázal rozříznout ocel.

„Lynet Graingerové bylo patnáct, Justine. Kerry Ingramové čtrnáct. Kolik neřestí si myslíš, že stačily za svůj život nasbírat?“

„Pro nemravnosti není mládí žádná omluva,“ namítl ohnivě a zvedl bibli do výšky, jako by chtěl svá slova zdůraznit. Nebo spíš jenom pro to samotné dramatické gesto. „A hříchy rodičů postihnou i jejich děti.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se Bishop s předstíraným zájmem. „Že samy hřešily nebo že budou platit za hříchy svých rodičů?“

Justin přímo položenou otázku ignoroval, což pro něj bylo charakteristické. „Řádní lidé jsou vázáni povinností ztrestat svět za zlo, které páchá, a zločince za jejich ničemnosti.“

„Pokud chcete parafrázovat Izaiáše,“ prohodil Bishop, „myslím, že je to Bůh, kdo uděluje tresty.“

Justin ho probodl očima. „Zlo utíká, i když ho nikdo nepronásleduje; ale poctivost je statečná jako tygr!“

„Statečná jako lev,“ opravil ho Bishop zdvořile. „Přísluví, kapitola dvacet osm, verš první.“

„Zaseli vítr,“ vyštěkl Justin, „a tak budou sklízet bouři!“

„Hosea,“ dodal Bishop. „Kapitola osmá, verš sedmý.“

Ať už proto, že se nechtěl poměřovat s někým, kdo zřejmě znal bibli lépe než on sám, nebo protože věděl, že se pohybuje na tenkém ledě, Justin odvrátil zrak od Bishopa a s mrazivým tónem v hlase se otočil k Mirandě.

„Věřím, že se příští zasedání rady nepřeloží bez předchozího upozornění, šerifko.“

„Vzhledem k tomu, že je nesvolávám,“ vrátila mu zdvořile, „tak to vážně nedokážu slíbit, Justine. Přeji hezký den. Na shledanou, Seleno.“

Justin zatnul zuby a pod opálenou pletí celý zrudl, pak se otočil na podpatku a vykročil pryč. Selena uskočila, aby mu nestála v cestě, vrhla po Mirandě a Bishopovi plachý úsměv, něco nesrozumitelného zamumlala a následovala manžela.

„Na něj to zřejmě hodit nemůžeme, co?“ prohodil Bishop.

Miranda se usmála. „To bych moc ráda. Jenomže nebyl vůbec ve státě, když Kerry zmizela, a tu noc, co unesli Lynet, byl celý večer v kostele.“

„A kromě toho právě on je ten typ, který nutí ostatní do nějaké činnosti, zatímco sám nedělá absolutně nic.“

„To taky.“

„A co ta jeho žena, řekne vůbec někdy něco? Myslím něco jiného, než jen to nesrozumitelné mumlání?“

„Pokud vím, tak na veřejnosti zřídka kdy.“ Miranda pokrčila rameny. „Já bych si takový život nezvolila, ale Selen je, jak se zdá, spokojená. A kromě toho jsem slyšela, že je s Justinem od jejich patnácti let, takže možná je to tím, že jiný způsob života nikdy nepoznala.“

Bishop si pomyslel, jak to musí být deprimující, ale zároveň ho napadlo něco jiného. „Jsou ve městě ještě další podobní fanatici?“

„Kteří by sami chtěli trestat zlo?“

„Je to možný, Mirando.“

Zamyslela se. „Myslím, že ne, i když já možná nejsem ten správný člověk, kterýho by ses na to měl ptát. Vždycky jsem měla dojem, že většina lidí tady kolem kromě Justina nebere svoje náboženství tak vážně, aspoň v tom smyslu, že nechávají na samotném Bohu, aby trestal zlo na světě.“ V jejím hlase nebyl patrný žádný výsměch, jenom tolerance k víře jiných lidí.

„Zatím jsme nezaznamenali žádné známky mánie spojené se zločinem,“ přemítal Bishop nahlas. „Jestli ale Justin Marsh pohlíží na tyhle děti jako na hříšníky, tak potom nemusí být sám. Někdo jiný může mít naprosto stejný názor.“

„To by mohl snad jedině nějaký šílenec. Ale vzhledem k tomu, že tenhle parchant je evidentně cvok jako řemen, není co řešit.“ Miranda si povzdechla. Z dosud zatažené oblohy se náhle vynořilo mdlé zimní slunce. Miranda sebou trhla a rychle vytáhla z kapsy bundy sluneční brýle.

Bishop chvíli váhal a pak, jak nejlhostejněji dokázal, pronesl: „Než jsme sem přijeli, měla jsi vidění, kde bychom mohli najít Lynet Graingerovou.“

Miranda si nasadila na oči sluneční brýle a odlepila se od džípu. Bylo jasné, že se chystá nastoupit a ujet. „Jestli se mi snažíš naznačit, že jsem mohla vidět něco užitečného ohledně Steva Penmana, už jednou jsem ti řekla, že to nedokážu ovlivnit.“

„To vím. Ale ty se o to nesnažíš.“

Hořce se usmála. „Za těch osm let se některé věci změnily. Cesta od výsměchu k naprosté důvěře zabere i zkušenému člověku pořádný kus života.“

„Já se ti nikdy nevysmíval.“

„Pokud jde o předvídání budoucnosti – tak ano. Tvrdil jsi, že nikdo nedokáže vidět do budoucnosti. Říkals, že není možné vidět něco, co se ještě nestalo. Byl jsi o tom naprosto přesvědčený. Dokud...“

„Dokud jsem sám neměl vidění,“ dokončil mrazivě. „Tvoje vidění.“

„A to jsi nečekal, vid', Bishope?“ Za slunečními brýlemi byly její oči neviditelné, nedalo se v nich číst. „Ty sis myslel, že pohled do budoucnosti ti dá všechny odpovědi.“

„A mýlil jsem se. To jsi ode mě chtěla znovu slyšet? Mýlil jsem se, Mirando.“ Moc dobře si uvědomoval, že kolem chodí lidé, a říkal si, co si asi o nich myslí. Ztišil hlas. Když bude mít štěstí, budou si myslet, že jakožto agent FBI řeší se šerifkou nějaké pracovní záležitosti.

Když bude mít štěstí.

„A věř mi, že ti tu tvoji schopnost vůbec nezávidím.“ Pronášel ta slova s takovou jistotou, že nebylo pochyb, že je myslí upřímně.

„Tak po mně nechtěj, abych se otevírala. Kdybych tomu klukovi dokázala pomoci, udělala bych to. Ale já to nedokážu.“

„Jak to můžeš vědět? Jsi tak zatraceně uzavřená, že i tvoje intuice je zablokována.“

„Tohle už jsme probírali, Bishope. A pokud jsem se rozhodla se uzavřít, je to moje věc a tobě do toho nic není.“

Svým schopnostem rozumím líp než ty a nenechám se citově vydírat.“

„O to se nesnažím. Vím, že upřímně věříš, že své vidiny nemůžeš ovládat, ale taky vím, že nejsi schopná o nich rozumně uvažovat, aspoň ne v tuhle chvíli. Mirando...“

„Ty víš vždycky všechno nejlíp, vid’? Rád rozhoduješ za ostatní. Podle tebe nikdo jiný než ty nedokáže rozumně uvažovat.“

Zhluboka se nadechl. Snažil se být trpělivý, i když věděl, že ho záměrně provokuje a že je to jenom další z jejích obranných mechanismů, alespoň vůči němu. „Ty mě vůbec neposloucháš. Já se ti jenom snažím říct, že ses rozhodla uzamknout svoje schopnosti na zámek v tu nejnevhodnější dobu. Můžeš se chránit, ale nemusíš se hned takhle uzavírat.“

„To by se ti líbilo, co?“

„Tady přece vůbec nejde o mě.“

„Vážně?“ Otevřela dveře džípu a pak po něm vrhla výsměšný úsměv. „Vážně je to tak, Bishope?“

Zůstal stát na místě a díval se za ní, jak odjíždí. A bylo mu úplně jedno, že nejméně dva kolemjdoucí slyšeli, jak zlostně utrousil: „Do háje.“

DEVĚT

Pátek, 14. ledna

Alex dopil druhý šálek kávy s příchutí švýcarské čokolády a pozoroval Liz, jak se hbitě otáčí za pultem. Věděl, že takové množství kofeinu takhle pozdě odpoledne mu přivodí akorát tak další bezesnou noc. A také věděl, že by neměl Liz takhle okukovat.

Marně toužit po ženě nepřináší žádnému muži nic dobrého.

Aspoň jemu ne.

„Dáš si ještě trochu?“ zeptala se Liz.

„Raději ne. Dneska mám po šichtě, tak bych se měl raději vyspat.“

Liz se rozhlédla kolem, aby se ujistila, že žádný z asi půl tuctu hostů nic nepotřebuje, a pak se opřela lokty o barový pult. „Zřejmě se toho moc neděje, co?“

„Moc ne. Snažíme se zjistit, jestli Steve Penman nevěděl náhodou něco, čím by mohl být někomu nebezpečný, ale...“

„To kvůli tomu, co jsem řekla agentovi Bishopovi?“
Ve výrazu Liziny tváře se zračil úžas i znepokojení.

Alexovi to nedalo a musel se usmát. „Tys nás přiměla k tomu, že jsme se začali ptát. A když nám Amy Fowlerová řekla, že Steve pronesl nějakou poznámku o tom, že ví o několika dalších chlapcích, kteří by se rádi dostali Adamovi Ramsayovi na kobylku, začalo nám to připadat mnohem pravděpodobnější. Ale dál jsme se zatím

nedostali. Amy přísahá, že Steve nic určitého neřekl, a nikdo jiný, koho jsme se ptali, nám nic užitečného nesdělil.“

Liz ztišila hlas. „Zaslechla jsem pár zákazníků, jak říkali, že Teresa Graingerová přišla dnes ráno za šerifkou na stanici, chovala se hystericky a dožadovala se, aby mohla pohřbít svou malou holčičku.“

„Jo, to je pravda,“ přikývl Alex pochmurně. „Ještě nikdy jsem nikoho neviděl chovat se takhle zběsile. Oči měla jak tenisáky a mluvila tak rychle, že jí skoro nebylo rozumět. Dva zástupci šerifky se ji snažili uklidnit, ale ona jim nechtěla dovolit na sebe sáhnout a už vůbec se nechtěla uklidňovat. Docela jsme začínali mít strach, že vytáhne pistoli a všechny nás postřílí.“

„A jak to dopadlo“

„No, je to zvláštní, ale nakonec to vyřešil Bishop. Bez jediného zaváhání se postavil před Randy, pak zamířil přímo k Terese, položil jí ruce na ramena a tak, aby to nikdo z nás neslyšel, jí něco zašeptal do ucha – bylo to, jako když otočíš vypínačem. Jako mávnutím kouzelného proutku se zklidnila, posadila se na židli, ke které ji zavedl, a bez dalších protestů tam počkala, až ji doktorka Shepherdová společně s její sestrou odvedou domů.“

„Možná že nakonec Noah není takové překvapení,“ zamumlala Liz. „Cože?“

„To není důležité.“ Liz se zamračila. „Jak je na tom Randy?“

Alex zavrtěl hlavou. „Zřejmě na ni doléhá tlak vyšetřování, já nevím, ale určitě je tam něco v nepořádku. Cpe se aspirinem, nosí sluneční brýle, které nikdy nenosila, a když se ti poštěstí zahlédnout její oči, musí ti být jasné, že s nimi něco je.“

„Jak to myslíš?“

Zamyslel se. „No, mají takový zvláštní mdlý lesk, jako by ses nejdřív dívala skrz něco jiného. Je to vážně divný.“

„A ptal ses jí na to?“

„Ptal jsem se jí, jestli je v pořádku. Tvrdí, že ji jenom bolí hlava a abych si s tím nedělal starosti.“

„Možná v tom vážně nic jiného není.“

„Jo, možná.“

Liz se zdráhavě zeptala. „A co je mezi ní a Bishopem? Myslím, jak se k sobě chovají?“

„To je další zvláštní věc. Nejdřív se to zdálo být v pořádku. Chovali se profesionálně, zdvořile, dokonce jsem měl chvílemi pocit, že jsou přátelé. Ale čím déle jsou ti dva v jedné místnosti, tím větší napětí tam začne vznikat. Je doslova hmatatelné. Člověk z toho sám začne propadat nervozitě. Najednou se přistihneš, že bubnuješ prsty o desku stolu nebo že si podupáváš nohou.“

„A všiml si toho ještě někdo jiný?“ zeptala se Liz, stále ještě váhavě.

Alex věděl, co tím myslí. „Já nežárlím, jestli máš na mysli právě tohle. Už jsem ti přece říkal, že má k Randy naprosto jiný vztah.“

„Já nechtěla...“

Mávl odmítavě rukou, jako by neviděl nach, který se jí rozlil po tváři, a pokračoval. „Jasně že si toho všimli i ostatní. Slyšel jsem zástupce šerifky, jak si o tom povídají. Toho si nemůžeš nevšimnout. Všichni v místnosti je pozorují jako drahou křišťálovou vázu na polici, která stojí tak na kraji, že může každou chvíli spadnout. Pak si něco řeknou a jeden nebo druhý si najde nějaký důvod, aby mohl odejít. A jakmile se příště zase octnou spolu, začne to nanovo.“

„A kdo obvykle odchází?“ chtěla vědět Liz a v hlase jí byly znát rozpaky.

„Randy,“ odpověděl vzápětí. „Na nějakou dobu se zavře ve své kanceláři a nikdo z nás se neodváží ji rušit. A pokaždé, když se to stane, cítím, že Bishop by nejraději do něčeho kopl.“

„A víš, že kdysi spolu něco měli?“

Alex se na ni podíval se zájmem. „Randy mi něco takového naznačila. Ale jak to víš ty?“

„Včera jsem si všimla, jak se na ni Bishop díval.“

„A to ti stačilo?“ zeptal se pochybovačně.

„Mně ano.“

Nesnažil se na ni naléhat. „Netuším, co mezi nimi bylo, ale vím, že to ještě neskončilo. Problém však spočívá v tom, že ani jeden z nich to nechce urovnat. A tak mezi nimi roste napětí jako pára v tlakovém hrnci. A ten dřív nebo později bouchne.“

„Zasahuje to nějak do jejich práce?“

„Zatím ne.“ Odmlčel se. „Ale abych byl upřímný, ještě jsme se nedostali daleko. Naše práce není moc konstruktivní. Pořád dokola procházíme to, co jsme dosud zjistili, a snažíme se přijít na něco, co nám třeba uniklo. A Bishop s Tony Hartem jenom přemísťujou obrázky na nástěnce, aby to vypadalo jinak.“

„Já myslela, že ta další agentka – ta doktorka – dělala nějaké testy, které by vám mohly v pátrání pomoci.“

„No, víš, ono se ukázalo, že k tomu potřebuje líp vybavenou laboratoř, než máme. Tak včera večer odletěla zpátky do Quantika. Neříkají mi všechno, ale vím, že ani Randy s Bishopem ještě neprozradila, jaké má ohledně těch kostí podezření.“

Liz v tu chvíli odvolal jeden ze zákazníků, a když se vrátila, Alex se chystal k odchodu. Přes její protesty položil na pult peníze a uchopil svůj klobouk.

„Carolyn mě na večer vystřídá a já tak za hodinku půjdu domů,“ prohodila. „Ráno jsem uvařila plný hrnec guláše. Sama to nesním, takže pokud nemáš nic jiného v plánu, nechtěl bys mi s tím pomoci?“ Bylo to nezávazné pozvání, přesto jí vehnalo do tváří nach.

Alex věděl, že by ho neměl přijmout, jenomže představa, jak tráví další nekonečný večer sám ve svém domě, mu nepřipadala nijak lákavá. Nedbal vnitřního

hlasu, který ho varoval, že bude litovat. „To zní báječně, Liz. Díky.“

„V sedm už budu mít všechno připraveno,“ přikývla. „Ale klidně můžeš přijít dřív, jestli ti to vyhovuje líp.“

Je tak pozorná, pomyslel si Alex. Tolik se snažila, aby to vyznělo jako nezávazné, kamarádské pozvání. Vzhledem k tomu, že byly s Janet kamarádky, na tom nebylo nic divného. A možná díky tomu jí čajové lístky prozradily, že Alex je do své zemřelé manželky stále zamilovaný.

„Tak já přinesu nějaký dobrý víno,“ prohodil zlehka, aby se přizpůsobil jejímu nenucenému tónu.

Bonnie jemně kroužila prsty po Mirandiných spáncích. „Je to lepší?“

„Mnohem lepší, díky, drahoušku.“

Bonnie stála za sestřinou židlí a dál prováděla uklidňující masáž. „Pomůže ti to ale jenom dočasně, to snad víš. Bolest hlavy nepřejde, dokud...“

„Já vím, já vím.“

„Víš jistě, že je to správná cesta, Randy?“

„Je to jediná cesta.“

„Možná kdybys řekla Bishopovi...“

„Ne, zatím ne.“

„To přece nebyla tvoje chyba. A jeho taky ne. Kolikrát jsi mi sama říkala, že některé věci se prostě stanou a nedá se s tím nic dělat?“

„Některé věci ano, ale ne všechny.“

Bonnie obešla židli a posadila se na pohovku. „A jak si můžeš být jistá, že teď zareaguje stejně?“

Miranda s hlavou opřenou o židli a zavřenýma očima pronesla věcně: „Protože je to chladnokrevný parchant, který se drží jediný zásady – že účel světí prostředky.“

„Vážně? A to mluvíš o muži, kterým je dneska, nebo o tom, kterým býval kdysi?“

„Bonnie...“

„To, co se stalo, tě změnilo. Jak si můžeš být tak jistá, že on se také nezměnil?“

„Muži se nemění. A ty to už pusť z hlavy.“

„Já vím, že se nezmění jenom proto, že to někdo, třeba nějaká žena, po nich chce,“ souhlasila Bonnie a myslela na Steva Penmana a chudáka Amy, „ale život je může změnit, stejně jako nás dvě. Zkušenost je může změnit, obzvlášť když je takhle strašlivá.“

Miranda mlčela.

„Já ti chci jenom říct, že jestli se budeš dál takhle uzavírat, nikdy si nebudeš jistá ničím, co se týká Bishopa. Ty neznáš jeho myšlenky, Randy. Už ne. A nemáš právo soudit, aniž bys ho vyslechla.“

Miranda narovnala hlavu, otevřela oči a zamračila se.

Bonnie však rychle pokračovala. „Říkalas, žes ani nevyužila přístupový kód, který ti dal, abys něco zjistila o Lewisovi Harrisonovi.“ Hlas se jí při vyslovení toho jména nepatrně zachvěl.

„To není třeba. Nedával by mi ho, kdyby nemluvil pravdu.“ Miranda pokrčila rameny. „Takže víme, že už nám nic nehrozí. Co dalšího tedy zjišťovat?“

„To já nevím, a ani ty to nevíš.“ Bonnie vstala. „Asi půjdu spát. Nevadilo by ti, kdyby sem zítra Amy přišla na celý den? Nemá o Stevovi žádné zprávy, a tak chodí po bytě jako tygřice v kleci a dohání své rodiče k šílenství. Se mnou si aspoň může povídat a mně se třeba podaří ji nějak zabavit a přivést ji na jiné myšlenky.“

„Mně to nevadí. Ale nikam nechod', pokud s tebou nepůjde Seth nebo paní Tasková, jasný?“

„Jasný. Tak dobrou, Randy.“

„Dobrou, zlato.“

Jakmile se Miranda ocitla v tichém obývacím pokoji sama, snažila se odpočívat, ale zjistila, že to není možné. V hlavě jí dunělo a stále musela myslet na rozhovor se svou sestrou.

Bonnie měla měkké srdce. A byla tak citlivá, že jí to bylo až na škodu, říkala si Miranda častokrát. Krmila zatoulané kočky a psy, plakala, kdykoli ve filmu někdo zemřel, i když to byl samotný zločinec, a litovala každého, o kom si myslela, že s ním nezacházejí dobře.

Dokonce i Bishopa.

„Co jiného by se tu dalo zjistit?“

„Já nevím. Ani ty to nevíš.“

Miranda si uvědomila, že je na nohou, až v okamžiku, kdy se jí udělalo nevolno. Zatřásla zuby a chvíli počkala, až to přejde. Pak se vydala do malé místnosti vedle schodiště, kde měla svou domácí kancelář. Počítač na jejím stole byl o několik let modernější než ten, jímž vybavili její kancelář na policejní stanici, a měla i nejnovější modem.

Zaklela, pak počítač zapnula. Zatímco nabíhal, došla si do kapsy u saka pro papír, který jí předtím Bishop dal.

Napsal jí na něj všechny informace nezbytné k tomu, aby získala přístup ke složce Lewise Harrisona, známého též pod jménem Rosemont Butcher, ale to neznamenal, že to půjde rychle nebo jednoduše. FBI se očividně nelíbilo, když měla zpřístupnit některou ze svých složek někomu zvenku, i když k tomu měl oprávnění.

Miranda však měla od chvíle, co se ujala funkce šerifky, s úředním šimlem bohaté zkušenosti, takže se trpělivě prokousávala labyrintem bezpečnostních opatření, který ji konečně dovedl k vytoužené složce.

Před šesti a půl roky byl Bishop mladším agentem. Zprávy, které Miranda četla, napsali dva starší agenti a jejich nadřízení v L.A. a několik policistů, kteří byli do případu zasvěceni. Miranda pochybovala, že je Bishop vůbec někdy četl.

Jediná zpráva, kterou Bishop sám napsal, se týkala posledního střetnutí s Lewisem Harrisonem, jež vyústilo ve smrt Rosemonta Butchera. Jeden z policistů a další agent dosvědčili, k čemu vlastně došlo. Oba shodně vypověděli, že šlo o oprávněnou střelbu a že Bishop střílel

v sebeobraně a neměl jinou možnost, jak by si zachránil život. S tímto závěrem plně souhlasila i revizní komise FBI.

Předtím si ale Miranda přečetla ještě záznamy, které popisovaly Bishopovu neúnavnou a posedlou honbu za vrahem. Oba starší agenti i jejich nadřízený nešetřili chválou, pokud šlo o Bishopa, a všichni tři, jak si Miranda s hořkostí uvědomila, používali velice opatrná slova jako „tušení“ a „instinkty“, když popisovali, jak stopoval Harrisona.

Skutečně to vypadalo spíš jako zázrak.

Během osmnácti měsíců se Bishop dokázal tak dokonale zavrtat Harrisonovi do mozku, až vrah zjistil, že není schopen dál plánovat svoje vraždy, na které byl tak pyšný. Opakovaně se stávalo, že jakmile si našel oběť, Bishop už o ní věděl a chránil ji, a dokonce mu s neskutečnou trpělivostí kladl past za pastí.

A Bishop se nepohyboval tajně nebo potichu, ale neohroženě a neskrývaně ze sebe dělal terč, který Harrison nemohl přehlédnout. Stal se stínem, který mu byl stále v patách, geniálním mozkiem, který ho vždy dokázal převést. Až nakonec vrah nebyl schopen udělat nic jiného než jako zvíře zahnané do kouta se obrátit a podniknout poslední zoufalý pokus dostat muže, který mu byl v patách.

A neuspěl.

Miranda pomalu zavřela složku a vypnula počítač. Pak zůstala sedět, bezmyšlenkovitě zahleděná do zčernalé obrazovky monitoru. Myslela na uplynulých osmnáct měsíců, kdy mu šel Bishop po stopě, a říkal si, jak hrozný to asi pro něj musel být život.

Pro člověka s normálními smysly a uvažováním musí být značně traumatizující, když se musí vcítit do myšlení brutálního vraha na tak dlouhou dobu. Pro médium nadané mnohem hlubším a intenzivnějším smyslem pro cítění to musí být ničující.

A u Bishopa to bylo neuvěřitelné.

„Ohříval si svou vlastní polívčičku,“ zašeptala do ztichlé místnosti Miranda. „Vlastní účty, které potřeboval zaplatit. Proto to udělal. Ano, to je ten důvod.“

Hluboce se nad tím zamyslela, poprvé za celou dobu.

Liza si řekla, že nebude tlačit na pilu. Neustále si to opakovala, zatímco připravovala večeři a čekala na Alexe. Bude se chovat nenucené a přátelsky, umiňovala si. Nabídne mu dobré jídlo, dobrou společnost a naději... A naději.

„Chovám se pateticky,“ oslovila svou kočku Tetley která ležela stočená do klubíčka na druhém konci pultu a přátelsky ji pozorovala, jak se pohybuje po kuchyni. „On pořád miluje Janet. A kdo by mu to mohl mít za zlý? Byla to moc hezká ženská, co říkáš?“

Tetley souhlasně zamžourala.

Liz si povzdechla. Dopila čaj, pak se posadila k pult vedle kočky a pátravě se zadívala do lístků na dně šálku. Během několika vteřin se jí zjevil obrázek, který už předtím viděla jednou jasně, podruhé trochu nezřetelně. Tmavý muž s jizvou na tváři – Bishop – se vrhl před někoho, koho Liz nedokázala zřetelně rozeznat. Kulka ho zasáhla přímo doprostřed hrudi. Sněhobílá košile se mu zalila rudou krví, zatímco padal k zemi, kde zůstal nehybně ležet. Liz věděla s naprostou jistotou, že je mrtvý.

Šálek zarachotil na pultu a Liz ho od sebe celá rozechvělá odstrčila. „To bylo potřetí. Ale já bych to přece neměla vidět,“ vysvětlovala kočce. „Tohle je můj šálek čaje, a ne jeho, tak jak to, že vidím jeho osud?“

Byl to však skutečně Bishopův osud? Nebo to Liz viděla, protože měla nějakou možnost něco na tom změnit?

Byla snad jediným člověkem, který mu mohl zachránit život?

„Je to symbolika,“ zamumlala s očima nepřítomně upřenýma na šálek, ale pohlédnout na lístečky už se neodvážila. „To, co vidím, je obvykle symbolické. Znamení a předzvěsti. Co to asi znamená, čeho je to předzvěstí? Pomoz mi, babi, pomoz mi to zjistit.“

Náhly zvuk zvonku na ni zapůsobil jako rána z děla. Když otevřela a za dveřmi stál Alex, pocítila nesmírnou úlevu. Tak to chodí, když člověk žije příliš dlouho sám, pomyslela si. Vede to k tomu, že si člověk začne povídat i s dávno zemřelou babičkou.

„Stalo se něco?“ zeptal se Alex a úsměv mu z tváře vyprchal.

„Ale ne, jen jsem si povídala sama se sebou. Pojd' dál.“

Následoval ji do kuchyně, kde otevřel láhev vína, zatímco Liz prostírala na stůl. Jako obvykle se k sobě chovali nenuceně a bylo jim dobře. Povídali si o nervózní atmosféře plné strachu, která ve městě panovala, a o tom, jak je neuvěřitelné, že se mezi nimi klidně prochází vrah. A také přemýšleli, jaký osud asi stihl Steva Penmana.

„Myslíš, že je ještě naživu?“ zeptala se Liz.

„Mohl by být. Pokud by se ale ten zatracenej parchant měl držet svých osvědčených postupů, bylo by lepší, kdyby ten chudák kluk byl už mrtvej. Já na jeho místě bych to přivítal.“

Liz se rozhodla, že mu zopakuje, co už předtím pověděla Bishopovi. „Myslím, že se Stevem provádí něco jiného. Ne proto, že by chtěl, spíš protože musí. Možná že se předtím dopustil nějaké chyby a teď ji musí napravit. Nebo možná proto, že vy policajti jste toho zjistili víc, než mu bylo milé, a teď vás chce svést ze stopy.“ Pak, jakoby v rozpacích, dodala: „Je to ale jenom takový tušení.“

„Tušení.“ Alex se zasmál. „Mám takový pocit, že jsem tady jediný, kdo nemá žádný tušení, pokud jde o tohle vyšetřování, a mně to začíná lézt na nervy.“

„Randy měla vždycky tušení,“ podotkla Liz. „A to ti nikdy předtím na nervy nelezlo.“

„To je pravda, ale to je něco jiného. Od první chvíle, kdy sem ti agenti přijeli, jsem měl pocit, že se tu děje něco, do čeho jsou zasvěceni všichni kromě mne. Vycítil jsem to ze způsobu, jak po sobě vzájemně vrhají pohledy, jak opatrně spolu někdy mluví a jak někdy najednou rychle změni téma, když já vejdu do místnosti.“

„Mluvíš jako paranoik, Alexi.“

„Myslíš, že to nevím? Ale to, že jsem paranoidní, přece neznamená, že bych nemohl mít pravdu?“

Liz o jeho slovech chvíli uvažovala. „Možná je to v tom, co se kdysi odehrálo mezi Bishopem a Randy, Jeho lidé o tom třeba vědí, a tak...“

„To je jenom část, ale ve skutečnosti je toho daleko víc. Není to otázka jenom jich dvou, existuje něco mezi všemi čtyřmi, mezi třemi agenty a Randy. Všiml jsem si toho od prvního okamžiku. Jako by spolu sdíleli nějaké tajemství.“

Liz si najednou vzpomněla, jak jí Bishop četl myšlenky, a zároveň se jí vybavilo mnoho dalších vzpomínek. „Vzpomínáš si na loňský léto, když se ztratila holčička, Eda a Jean Gordonových?“

„Jasně. Randy je tenkrát našla.“

„Jo, přestože psi ztratili u řeky stopu. Ta holčička nasedla do staré loďky a plula dvě míle po proudu řeky a pak se jí podařilo vystoupit na břeh a přitom se neutopit. Pak se schovávala ve staré chatrči. To přece nikdo nemohl vědět. Ale Randy ji tam našla, vzpomínáš?“

„Jo,“ přikývl Alex pomalu. „Tvrдила, že měla... tušení.“

„A co loni v dubnu, když tvrdila, že školní rada vyšle inspektora, aby zkontroloval výuku, přestože tam byl nedávno a nebyl důvod, aby znovu jezdil? Řekl, že přijede až za měsíc, a nebyť jí, všichni by určitě dostali vyhazov.“

„Jo, to si vzpomínám,“ Alex se zamračil.

Liz opatrně pokračovala. „A to nejsou zdaleka všechna tušení. Včera mi Bishop řekl něco, co mě přivedlo na

myšlenku, že by i on mohl mít vidění. Co když je to pravda? A co když je Randy má taky?“

Čekala, že se jí Alex vysměje, ale on se stále jenom mračil. Dopil víno, dolil si skleničku a po chvíli se na ni konečně zase podíval. „Hned po tom, co sem přijeli, jsem si přečetl směrnice úřadu pro vyšetřování, týkající se zvláštních jednotek. Je to psaný zatraceně opatrně, ale když to čteš pečlivě, dozvíš se, že důvod, proč je tahle banda agentů tak úspěšná, spočívá v tom, že pro řešení zločinů používají *nekonvenční* a *intuitivní* vyšetřovací metody a prostředky.“

Liz na něj vykulila oči. „Ty myslíš... že všichni mají vidění? Že FBI dala dohromady skupinu agentů, kteří všichni mají vidění, a proto jsou tak úspěšní?“

„Je to možný. Pokud jde o úřad vyšetřování, je to možná trochu přitažené za vlasy, ale v dnešní době hodně lidí věří v paranormální jevy.“

„No jo, milénium,“ podotkla Liz suše. „Historicky vzato, lidé na přelomu tisíciletí berou mysticismus a duchovno mnohem vážněji – a nové milénium ty účinky jenom umocňuje.“

„To si piš.“ Alex se odmlčel. „Jestli to tak je, chápu, že jsou tak opatrní. Žádné policejní oddělení nepřizná, že požívá při vyšetřování duchovno. Kdyby vyšlo najevo, že FBI jich zaměstnává celou skupinu a platí to vláda...“

„Ale jestliže má Randy vidění, tak o nich musela vědět. Zřejmě s tím žije celý život a chápe pochybnost i a nedůvěru, s nimiž se musí potýkat. Takže s ní se nemusí bát mluvit, i když na ostatní lidi si musí dávat pozor.“

„Třeba na mě.“ Zavrtěl hlavou. „Tušení, zatraceně. Začínám tomu rozumět. Když Bishop říkal, že někdo blízko u jezera je studna, i když tam nikdy předtím nebyl, zeptal jsem se, jak to může vědět. A Randy na to odpověděla jenom: ‚on to ví‘. Přes všechno to jejich vzájemné nepřátelství ani na okamžik nezaváhala a hned se vydala tu studnu hledat.“

Liz ho chvíli pozorovala, jak přemýšlí. „A řekneš to Randy? Zeptáš se jí, jestli je to pravda?“

„Já nevím.“

„Myslím, že ti to neřekla ne proto, že by ti nevěřila, ale prostě na to není zvyklá.“

Napůl přikývl. „No jo, ale jestli nechce, abych to věděl, tak bych se snad o tom neměl zmiňovat.“

Liz chvíli zaváhala. „Než jsi teď přišel, viděla jsem to zas. Viděla jsem Bishopa umírat. To už je potřetí, Alexi.“

Mnohem vážněji než kdykoli předtím se Alex zeptal: „A cos přesně viděla?“

Liz zavřela oči a snažila se vybavit všechny detaily. „Bylo to venku, někde v lese, myslím, ale to místo neznám. Tu a tam byl sníh. Viděla jsem zbraň, pistoli, kterou svírala ruka v černé rukavici, ale neviděla jsem, kdo ji drží. Pak se celá scéna naklonila, jako by se porouchala kamera, a já viděla, jak se Bishop vrhl kupředu před někoho jiného, mezi zbraň a jeho tělo, ale neviděla jsem, koho se snaží chránit. Ale viděla jsem, jak ho zasáhla kulka doprostřed hrudníku, jak mu pak vytryskla krev a on padl k zemi.“ Otevřela oči. „Byl mrtvý.“

„Víš to jistě?“

„Ano. Ale nechápu, proč vidím tenhle výjev, když čtu ze svého vlastního hrnku čaje. Tak by to nemělo fungovat, Alexi, pokud – pokud to nejsem já, kdo drží tu zbraň, nebo nejsem tím, koho Bishop chrání a kvůli komu umírá.“

„Ty určitě nemůžeš být tím, kdo drží tu zbraň,“ namítl Alex rozhodně.

„Dík za důvěru.“

Usmál se. „Možná se toho, co se stane, nijak aktivně nezúčastníš. Třeba to vidíš jenom proto, abys to mohla změnit.“

„To je možný.“ Zamračila se. „Kdysi se mi párkrát stalo, že když jsem něco viděla, nestalo se to tak, jak jsem si myslela. Říkala jsem si, že jsem si ta znamení asi špatně vyložila, ale třeba to, co jsem viděla, bylo spíš něco jako...

varování. Co by se mohlo stát a co se stane, když něco nezměním.“

„Z těch lístků ale přece nemůžeš poznat, o co půjde, ne?“ podotkl Alex.

„No to ne.“

Vstal, aby jí pomohl sklidit ze stolu, a trpce dodal: „K čemu jsou schopnosti médií, když je všechno zahalený do symboliky a všechny důležité informace jsou vynechaný?“

„Babička mi říkala, že je to dávná schopnost a my jsme zapomněli, jak ji řádně využívat. Prý naše moderní mozky se snaží zpracovat informaci a předložit nám ji, jak jen to nejlépe svedou za použití znamení a symbolů, které dokážou pravdivě vysvětlit jenom naše primární instinkty.“

Alex o jejích slovech přemýšlel, zatímco čistili talíře a vkládali je do myčky. „Takže když se ti naskytne příležitost změnit to, co vidíš, pak se někde za tím vším musí ukrývat nějaký klíč. Nějaké znamení nebo symbol. Je to tak?“

„Myslím, že ano.“ Liz potěšilo, že se s ní o tom tak klidně baví, protože v minulosti se jí kvůli tomu vždycky posmíval, i když dobromyslně.

Vzali si skleničky s vínem do obývacího pokoje, kde ve starém krbu praskal oheň a činil pokoj útulným, a posadili se na pohovku. Liz si hodně slibovala od skutečnosti, že je od sebe dělí velice málo prostoru, tak jeden a půl polštáře, ale Alex byl tak zabraný do úvah o zlověstných znameních, že jí to nepřípadlo jako velké vítězství.

„Znamení,“ zamumlal. „Znamení jsou viditelná, vyčnívají. Co vyčnívalo z toho, cos viděla? Bylo tam něco, co ti připadlo jako... v nepořádku?“

„Jeho košile,“ odpověděla Liz okamžitě.

„Košile?“

„Jo. Na zemi ležel sníh, byla zima – a Bishop neměl sako. Ani košili s dlouhým rukávem. Bylo to vlastně tričko

s krátkým rukávem a tak strašně bílé, že mě z toho bolely oči.“

„Tričko. Zářivě bílé tričko.“ Alex se napil vína. „Co to znamená – že si sám pere?“

Liz mu nedávala vinu, že to nedokáže pochopit. Potichu pronesla: „To trvá hodně dlouho, než se člověk naučí číst znamení, Alexi, a i potom jsou to více méně dohady.“

„Tak co si myslíš o tom jeho sněhobílým tričku?“

Usrkla víno a přemýšlela. „Pokud tu barva hraje důležitou roli, bílá znamená čistotu.“

„Neřekl bych, že je Bishop tak neposkvrněný,“ utrousil Alex.

Usmála se. „To nemusí mít nic společného s jeho osobou. Nezapomínej, že to znamení je určený pro mě, abych ho přečetla. Takže, bílá barva značí čistotu nebo nevinnost. Kdysi se užívala i jako smuteční barva. Na druhou stranu nemusí být vůbec důležitá barva, ale čistota jeho trička nebo skutečnost, že je s krátkým rukávem. A taky to tričko vůbec nemusí mít žádný význam, ale skutečnost, že nemá sako.“

„No, to je cí dál tím lepší,“ zamumlal Alex.

„Obávám se, že to bude nějakou dobu trvat, než to vyhodnotíme, pokud se nám to vůbec podaří. Myslíš, že bych o tom měla říct Randy?“

„A mohla by na tom něco změnit?“

„To asi ne.“

Po chvíli váhání pronesl: „Myslím, že všechny potřebné kroky zatím Randy udělala. A ať cítí k Bishopovi cokoli, představa, že do něj někdo pálí kulku, by jí na náladě moc nepřidala.“

„Já zatím Bishopa nevarovala,“ přiznala Liz. „Ale když jsme si včera potřásali rukama, v duchu jsem myslela na to, že by mě být opatrný – o on to věděl. Slíbil, že bude.“

„Tak budeme doufat, že to dodrží. Já ale zatím nevidím žádný důvod, proč by v souvislosti s naším vyšetřováním mělo k podobné střelbě dojít.“

„Pokud to s naším vyšetřováním vůbec souvisí,“ připomněla mu Liz.

„No to je skvělý. Takže v tom případě už vážně nemáme žádný klíč.“ Dopil sklenku a odložil ji na konferenční stolek. „Měl bych už vypadnout, aby sis mohla odpočinout. Dík za večeri, Liz.“

„Nemáš zač.“ Její druhé já, které Liz nedokázala ovládnout, však dodalo lehkým tónem, který ale nikoho z nich nenechal na pochybách, jak je to skutečně myšleno: „Jestli chceš ještě chvíli zůstat, budu ráda.“

Výraz v jeho tváři se změnil. Liz k tomu ani nepotřebovala žádné výjimečné schopnosti, aby z ní vyčetla zdráhavost, lítost a částečně i zármutek.

„Liz –“

„To je v pořádku.“ Zoufale se snažila ho předejít, aby nemusela poslouchat, co nechtěla slyšet. „Já myslela, kdyby sis chtěl ještě chvíli povídat nebo tak, ale –“

„To, k čemu mezi námi dvěma došlo o Vánocích, byl omyl, a ty to víš. Byl jsem osamělý a až moc jsem toho vypil.“ Hlas měl jemný. „Sakra, pořád jsem sám – a strašně nerad sám spím. Ale ty si zasloužíš mnohem víc než jenom něčí vděk.“

Přinutila se ke klidu. „Nemusíš se omlouvat, Alexi. Já u toho přece byla taky. A jsem už velká holka. Jen běž domů. Uvidíme se zítra.“

Zvedl ruku, jako by se jí chtěl dotknout, pak potichu zaklel a vyšel ze dveří.

Než oheň v krbu vyhasl, Liz dopila zbytek vína v láhvi, ale usnout jí to nepomohlo.

Nepomohlo by jí vůbec nic.

DESET

Sobota, 15. ledna

Když Miranda vešla druhý den dopoledne do zasedačky, zastihla tam Tonyho Harta, jak píše na tabuli seznam nějakých jmen. Bishop seděl na svém oblíbeném místě na rohu stolu a studoval jakousi složku.

„Pohřešované děti?“ zeptala se Miranda.

Bishop k ní zvedl oči, trochu se zamračil a přikývl. „Tvoji zástupci procházejí všechny složky. Vybírají z nich zprávy o pohřešovaných osobách a vyřazují děti, které se později objevily na některém jiném místě živé nebo mrtvé. Zatím máme tři pohřešované mladistvé z roku ‘98, pět z roku ‘97 a dva z roku ‘96.“

Miranda se automaticky svezla na židli vedle Bishopa. „Deset dětí? Deset dětí během tří let?“

„A všechny byly buď viděny, nebo lidé zaznamenali jejich pohyb na vzdálenost padesát mil od Gladstonu,“ přikývl Bishop. „Nejmladší byla čtrnáctiletá dívka, která utekla z domu v roce ‘96 se svým devatenáctiletým přítelem, který se chtěl dostat do Nashvillu a stát se zpěvákem. Nikdo jeho zmizení nenahlásil, ale protože se nám zatím nepodařilo ani jednoho z nich vystopovat, zařadili jsme ho na seznam pohřešovaných osob.“

Tony se otočil od tabule. „Samozřejmě nemáme žádné důkazy, že by některé z těch děcek dorazilo do Gladstonu. Není nic těžkého nedostat se do záznamů, obzvlášť když jde o děti ulice. Možná se dostali až do Nashvillu, nebo

kam to vlastně měli namířeno. A třeba je po cestě někdo naložil a ublížil jim až o šest států dál.“

„Jediný, co víme, je,“ dokončil Bishop, „že v žádných záznamech se jméno ani jednoho z těch dětí neobjevilo. Prošli jsme všechny složky FBI, všechny dostupné databáze. Není po nich ani stopy.“

Miranda zamyšleně pronesla: „Než tady vybudovali tu dálnici, prošla přece Gladstonem každý týden spousta cizinců. A kromě motelu na Hlavní ulici jsme tu měli ještě dva motely, které byly vždycky aspoň z poloviny plné.“

Tony přistoupil ke stolu a nahlédl do svého notesu. „Tak se na to podíváme... Motel U hvězdy a hostinec U Červeného dubu, je to tak?“

Miranda přikývla. „Motel U Hvězdy vyhořel do základů asi před šesti měsíci, dlouho po tom, co ho všichni opustili. A hostinec U Červeného dubu zavřeli v den, kdy tu zahájili provoz té nové dálnice. Koupilo ho město a požárníci ho používají ke svým cvičením.“

„Některé z těch dětí mohlo mít pár babek, aby si tam zaplatilo pokoj,“ poznamenal Tony. „Můžeme se nějak dostat ke knihám hostů?“

„No, já nevím, jestli ještě existují,“ zapochybovala Miranda. „U motelu to nebude problém, protože je stále v provozu, ale majitelé těch druhých dvou míst ukončili provoz a já bych řekla, že si to všechno vzali s sebou.“

Tony si udělal pár poznámek do bloku. „Tak dobře, pro začátek se podíváme do toho motelu. Pokud se nám podaří zjistit, že stopa některého z těch děcek vede sem do Gladstonu, můžeme aspoň položit pár otázek. Možná si někdo na něco vzpomene.“

Bishop se otočil k Mirandě. „Dneska ráno jsem si prolistoval zvláštní vydání časopisu *Sentinely*. Některé dopisy vydavateli byly trochu...“

„Krvelačné?“ Usmála se. „Jo, pár občanů jsme museli trochu zpacifikovat, hlavně potom, co se ztratil ten Penmanovic kluk. Pro jistotu jsem zdvojnásobila hlídky,

ale pokud na někoho padne podezření, mám na krku lynčování.“

„Ten Justin Marsh tomu taky moc nepomáhá,“ poznamenal Bishop.

„Lidé jako on nedostanou rozum nikdy,“ poznamenal Tony.

„Ty už jsi s ním taky mluvil?“

Tony se na ni zapitvořil. „No jistě. Musel jsem si vyslechnout desetiminutovou přednášku o korupci ve vládních úřadech.“

Miranda si povzdechla. „Za normálních okolností mu moc lidí nenaslouchá a on je téměř neškodný. Ale vzhledem k tomu, co se tady teď děje... Mám obavy, že by mohl podnítit pár horkých hlav k nějakému neuváženému činu.“

„Dokud nebudou mít pro svůj vztek nějaký určitý cíl, myslím, že se nemusíme ničeho obávat. Zatím nemáme žádného podezřelého. A pokud vím, ani tu nekolujou žádné řeči o tom, kdo by mohl být vrahem.“

„To je pravda, aspoň zatím,“ souhlasila Miranda. Pohlédla přes stůl na Tonyho, který bezmyšlenkovitě bubnoval prsty o blok. „Copak je, Tony, trápí tě něco?“

Podíval se na svou ruku, zamračil se a přestal bubnovat. Jeho bystré oči přeběhly z Bishopovy tváře na Mirandinu. „Cítím tu napětí,“ pronesl suše. „A nechápu proč.“

Miranda pohlédla na Bishopa a usoudila, že bude lepší to nerozvádět. „Je to napjatá doba.“

„No jasně.“

Bishop Tonyho poznámku také nijak nekomentoval. „Volala Sharon. Přiletí odpoledne. Prý má pro nás něco zajímavého. Možná si konečně trochu oddechneme.“

„To by byla příjemná změna,“ souhlasila Miranda. „Městská rada svolala nouzové zasedání a já tam musím jít.“

„A jestlipak o tom ví Justin Marsh?“ zeptal se Bishop potutelně.

„Pokud budeme mít kliku, tak se o tom nedozví,“ odpověděla Miranda a vykročila ke dveřím. „A protože jsem pohrozila každému, kdo o tom ví, že ho dám vsadit do vězení, jestli o tom před ním jenom cekne, cítím, že tu kliku mít budeme.“

Jakmile se za ní zavřely dveře, Tony se zachechtal. „Mám pocit, že ta by se nezdráhala se za svou věc pořádně poprat, kdyby musela.“

„O tom nepochybuj,“ přikývl Bishop.

Tony po něm mrskl očima. „Víš, i když jsem citlivý na to, co se kolem mě děje, nikdy jsem netušil, že napětí může být tak hustý, že by se dalo krájet – až doted’ka.“

„Každý den se něčemu přiučíme.“

„Šéfe, nejsem sám, kdo si toho všiml. Schválně se příště, až budeš procházet kanceláří, rozhlídni kolem sebe, obzvlášť pokud tam bude i Miranda. Všichni její zástupci na vás dva zírají jako na odjištěný granát.“

Bishop si dolil kávu do hrnku. „Hm, já vím.“

„No a?“

„Jaký ,no a‘?“

„No a co s tím hodláš dělat?“

„S tím nemůžu dělat nic, Tony. Neztratila by se mnou ani slovo, kdyby to nebyla její služební povinnost.“

Tony si ho chvíli měřil a pak pronesl: „Asi máš pravdu. S tím nic nenaděláš. Ani jeden z vás určitě nechce jítřit starý rány, aspoň ne po tolika letech. Bude lepší to nějak vydržet a pak navždycky zmizet z jejího života. Bude to lepší pro všechny.“

Bishop po něm vrhl zkoumavý pohled, ale Tony se mračil do svého zápisníku, a jako by ani nevnímal, když Bishop s větším důrazem, než zamýšlel, pronesl. „Přesně tak.“

„Řekni ano, Bonnie.“ Amy se třásl hlas a její oči žadonily. „Už jsou to skoro čtyři dny a nikdo ho zatím neviděl. Musím něco udělat, prostě musím!“

Bonnie si zachovala klidný hlas. „Ale ne tohle, Amy. To nám v ničem nepomůže.“

„Já vím, že je pořád naživu, vím to. Když se nám předtím podařilo spojit se s Lynet, možná by nám i teď mohla říct...“

„Vy už jste to zkoušeli dřív?“ podivil se Seth.

„Já sama jsem to zkoušela nejmíň desetkrát,“ odpověděla Amy. „Celý týden se o to pokouším, ale ani jednou se mi to nepodařilo. Ale Bonnie dokázala, aby to promluvilo...“

„Já nic nedokázala, Amy.“

„No tak to promluvilo tvým prostřednictvím nebo tak nějak. Já prostě vím, že minule se s námi Lynet spojila, ale tys to pak ukončila. Ona ví, kdo ji zabil, Bonnie, a možná taky ví, kde je Steve.“

„Tak to poslouchej sama,“ navrhl Seth nervózně.

„Vždyť ti říkám, že to funguje jen přes Bonnie.“ A my poklepala na spiritistickou tabulku rozloženou na nočním stolku vedle postele. „Někteří lidé jsou citlivější. Včera jsem si to našla na internetu. Ti skutečně citliví dokážou mluvit s duchy. Říká se jim média. A já si myslím, že Bonnie je médium.“

Bonnie se posadila vedle ní na postel. „Přestaň se tu o mně bavit, jako bych tady nebyla. Já nejsem žádný médium, Amy.“

„A ví o tomhle Miranda?“ chtěl vědět Seth.

Amy se hořce zasmála. „A ty si myslíš, že by nám věřila, kdybychom jí řekli, kde má hledat Steva? Myslíš, že by nám to vůbec někdo věřil?“

„To není tak jednoduché, Amy, a ty to víš,“ namítla Bonnie. „Randy by se to nelíbilo a ani mně se to nelíbí. Je nebezpečné zahrávat si s něčím takovým.“

Seth se zamračil. „Tohle je jenom hra, je to tak? Ty přece nevěříš, že se pomocí tyhle věci dá spojit s mrtvými, že ne, Bonnie?“

Zpříma mu pohlédla do očí. „Já věřím tomu, že mrtví promlouvají, když zjistí, že jim někdo naslouchá. A oběma vám tady říkám, že není moc rozumné jim naslouchat.“

Sethovi se chtělo smát, ale vážný výraz v jejích modrých očích mu v tom zabránil. Stále si ještě nebyl úplně jistý, jestli se to skutečně chce dozvědět. Otočil se na Amy. „Hele, já vím, že chceš najít Steva. To já chci taky. Ale ne takhle.“

„A proč? Protože víš, že to nebude fungovat? Nebo protože Bonnie věří, že ano?“ Její vztek je oba udivil. „Bonnie, jsi moje nejlepší kamarádka. A ty přece víš, proč potřebuju najít Steva, ne?“

Seth se díval z jedné na druhou a náhle se mu sevřel žaludek. „Amy, ty jsi...“

„Já musím najít Steva. Prostě *musím*.“ Třesoucími se prsty svírala destičku. „Pomoz mi, prosím.“

Bonnie si odevzdaně povzdechla. „No tak dobře, dobře, ale nezapomeň, co jsem ti řekla předtím. Mysli jenom na to, co potřebuješ vědět. Sethi?“

„Já se budu jenom dívat, jestli vám to nevadí.“ Posadil se na stoličku u toaletky a založil si ruce na hrudi, aby jim dal jasně najevo, že se od jejich počínání distancuje.

Bonnie by ráda věděla, jestli to Seth dokáže přijmout. Možnost, že by to nedokázal, ji děsila víc než to, že by celá tahle akce mohla ztroskotat. Jenomže Amy byla její nejlepší přítelkyně a kvůli ní se o to musí pokusit.

Zhluboka se nadechla a položila své prsty na tabulku těsně vedle Amyiných.

Ukazovátko se okamžitě přesunulo po ploše ke slůvku NE.

Než se Bonnie stačila zeptat, jestli to má být varování, aby toho nechaly, Amy vyhrkla:

„Kde je Steve?“

M...L...Ý...N

Když Amy ta slova zopakovala, Seth se naklonil nad tabulku. „Mlýn? Nemyslíš papírnu?“

NE.

„No nazdar,“ zamumlal, když se mu dostalo okamžité odpovědi. Pak fascinovaně pozoroval, jak se ukazovátko pohybuje po tabulce.

M...L...Ý...N...I...C...E

Všichni tři mladí lidé se po sobě na okamžik podívali a pak Seth pronesl: „Já vím. To je ta zřícenina u řeky, kde se mlelo obilí. Já myslel, že je to dávno zborcený, ale zřejmě...“

Amy se dychtivě zeptala: „Vážně si myslíš, že Steve je v té staré mlýnici u řeky?“

ANO.

„Tak to ho můžeme zachránit.“ Amy se vzrušením málem zakoktala. „Mužem to říct Randy a...“

Ukazovátko se náhle začalo zuřivě pohybovat.

M...O...C...P...O...Z...D...Ě

Amy se zajíkla a z tváří jí vyprchala všechna barva.

Bonnie chtěla stáhnout prsty z tabulky, ale náhle to nešlo. S úžasem pozorovala, jak ukazovátko zběsile píše stále dokola totéž.

MOC POZDĚ... MOC POZDĚ... MOC POZDĚ.

Seth se natáhl a shodil tabulku na podlahu.

Amy zavzlykala a Seth s Bonnie se po sobě podívali, ve tvářích bílí jako křída. Pak náhle upoutal jejich pozornost nějaký pohyb u okna. Oba k němu otočili tváře. Průsvitná záclona se zavlnila, jako by zavřeným oknem dovnitř vnikl závan větru.

Nebo něco jiného.

„Sakra,“ zaklela tiše Bonnie.

Místo oběda si šel Bishop zaběhat. Doufal, že tělesný pohyb mu pomůže zbavit se napětí, které mu svazovalo

ramena. Ale ani po pětáctyřicetiminutovém běhu a horké sprše napětí nepolevilo. Vzhledem k tomu, že se chystal vrátit zpátky do kanceláře šerifky, nečekal, že se to zlepší.

Dveře policejní služebny se otevřely právě v okamžiku, když před nimi stanul. Zhlédl vysokého blondáťeho chlapce s inteligentní tváří a přísnýma šedýma očima, který přidržoval dveře své kolegyni. Pak ukročil stranou.

Bishop nečekal, že ho to setkání tak sebere, ale na okamžik mu úplně vzalo dech.

Byla Mirandě tolik podobná – nebo spíš Miranda před osmi lety. Živé modré oči v sladké překrásné tvářičce, ne úplně nevinné, ale ani ne cynické nebo zastřené. A citlivá ústa, která byla stále zranitelná.

Bonnie ho okamžitě poznala a bylo vidět, že je překvapená.

Natáhl ruku, a aniž by o to přemýšlel, prsty jí sevřel zápěstí. „Bonnie.“

„Hej,“ okřikl ho chlapec za jejími zády, spíš zmateně než útočně.

Bonnie pohlédla na Bishopa a zavrtěla hlavou. „To je v pořádku, Sethi. Nazdar Bishope.“

Do mysli se mu kradly věty, které chtěl říct tomu rozechvělému děvčátku, kterým byla před osmi lety, ale jediné, co ze sebe nakonec vypravil, bylo: „Omlouvám se, Bonnie...“

Potom se mu do mysli vkradl obrázek a on vyděšeně zadržel dech. Zrak mu padl na její předloktí. Věděl, že pod rukávem svetru skrývá zvláštní jizvu, a věděl, jak k ní přišla, co si udělala a proč. Zalila ho taková vlna bolesti, že se mu málem podlomila kolena. „Ježíši...“

Bonnie jemně vymanila svou ruku z jeho sevření. Byla trochu pobledlá, ale klidná, a dokonce se i usmála. „To nebyla vaše vina,“ pronesla tiše. „I Randy ví, že to nebyla vaše vina. Nechte to být, Bishope.“

Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo, ale Bonnie ani žádnou odpověď nečekala. Prošla kolem něj a v patách jí kráčel chlapec, který vrhal po Bishopovi zmatené, varovné pohledy.

Bishop je pozoroval, jak nasedají do auta, které parkovalo u chodníku. Všiml si chlapcova rytířského chování, jak se na ni díval, jak se jí dotýkal, jak ji opatrně usazoval na sedadlo a pak zavřel dveře auta.

Přemýšlel, jestli o tom Miranda ví.

Díval se za autem, dokud mu nezmizelo z očí, a pomalu vypouštěl tyto úvahy z mysli. Nasadil vyrovnaný výraz a zamířil dovnitř. Podle pohledů ostatních policistů však poznal, že je neobalamutil.

V poslední chvíli si uvědomil, že má zaklepat na dveře Mirandiny kanceláře. Jakmile se ozvalo nezřetelné vyzvání, vešel dovnitř.

Stála za pracovním stolem, na němž byla rozložená mapa, a opírala se o jeho desku. Přes rameno měla pouzdro s automatickou pětačtyřicítkou.

Hodila po něm očima a vyhrkla: „Aspoň že tentokrát jsi nezapomněl zaklepat.“ Pak přimhouřila oči a pomalu; e narovnala. Nevzrušeným tónem dodala: „Takže jsi viděl Bonnie.“

Zavřel za sebou dveře a posadil se do křesla pro návštěvy. „Jo, viděl jsem Bonnie.“

Pevně sevřela ústa. „A přečetl sis ji jako knihu, co?“

„Ne, jako knihu ne. Ale viděl jsem její noční můru.“ Odmlčel se. „To nebylo v policejní zprávě, Mirando. Já to nevěděl.“

„To bylo moje rozhodnutí. Zažila si toho dost. Nic by se tím nezměnilo a tobě by to stejně nepomohlo ho dostat.“

„Řekla mi, že to nebyla moje vina.“

„Jasně, to je celá ona.“

„A ty prý tomu taky nevěříš.“

Miranda se na něj upřeně zadívala s nečitelným výrazem ve tváři a pak začala skládat mapu. „Musím jít ověřit jeden tip.“

Neměl nic proti tomu, aby změnili téma, ale jedině proto, že vzpomínka byla příliš živá a on se v tom nechtěl rýpat. „Máš tip – nebo vidění?“

Zaváhala a pak si povzdechla. „Bonniina nejlepší kamarádka Amy se zoufale snaží najít Steva Penmana, a tak se o to pokusili. Vzali si na pomoc spiritistickou tabulku.“

Bishop vstal. „No a?“

„A jestli mluvila pravdu, už je pozdě. Prý jim tabulka řekla, kde ho hledat. V staré mlýnici u řeky. Stojí stranou a je úplně opuštěná.“ Pokrčila rameny. „Nemám k tomu žádný důvod ani důkazy, abych ho tam šla hledat, ale nemíním zveřejnit další anonymní tip, dokud si to nejdřív neověřím.“

„Jdu s tebou,“ prohlásil Bishop. K jeho překvapení Miranda neprotestovala.

„Tak jdeme.“

Byly bezmála dvě hodiny, když Alex vešel do zasedačky s nejnovějšími složkami pohřešovaných nezletilých dětí pod paží. Tony Harte seděl za svým laptopem, a než Alex stačil cokoli říct, zabručel:

„Váš místní knihovník povídal, že důvodem, proč je v počítači tak málo záznamů, je, že otcové města nastrkali peníze do stávajících programů, jen aby fungovaly.“

„To byla jenom výmluva,“ připustil Alex. „Osobně si myslím, že hromadili peníze, aby mohli nakupovat nějaký zásoby, až nastane konec světa, které zřejmě hromadili ve sklepích soudní budovy. To je však jenom můj soukromý názor.“

Tony se zachechtal. „Jestli je to pravda, tak zdaleka nejsou jediný. Ale takhle je strašně těžký najít rychle nějaký informace. I vaše místní noviny schovávají stará čísla na mikrofilmu.“

„A co vlastně hledáš?“

„Chtěl jsem se podívat na přední stránku novin, které vyšly tak dva týdny předtím a potom, kdy bylo každé z těch dětí v té oblasti naposledy spatřeno. Možná nic nenajdu, ale neuškodí se na to mrknout. Někdy se stane, že tihle utečenci odpovídají na inzeráty, které třeba nabízejí dočasnou práci nebo tak něco.“

„Dobrý nápad.“ Alex zvedl složku do výšky. „A tady mám pro vás další dva, z roku ‘95.“

„Dvě děti za jeden rok?“

„S tím rokem jsme ještě neskončili.“

Tony se ušklíbl. „No to je skvělý. Tak dobře, připišu jejich jména na seznam.“

Alex položil složku na stůl. „Šerifka není ve své kanceláři a neviděl jsem ani vašeho šéfa.“

„Šli ověřit nějaký anonymní tip.“

„Oba?“

„No, mě to taky překvapilo,“ zamumlal Tony. „Bishop jenom strčil hlavu do dveří a oznámil, že jedou do nějakýho starýho mlýna. Pokud něco najdou, tak prý zavolají. To bylo asi tak před deseti minutama.“

„Do starýho mlýna?“ Alex se zamračil.

„Jo. Prý je to někde u řeky, říkal.“ Tony mrkl po zástupci. „Je vám dobře? Promiňte, ale vypadáte nějak zdrchaně.“

„Špatně jsem spal,“ vysvětlil Alex krátce.

„Aha, tak to moc dobře znám.“

„Tak potom asi víte, co dělá moje hlava. Zřejmě bude lepší zajít se podívat na ten mikrofilm do knihovny než se prohrabovat v suterénu v dalších složkách. Když mi dáte odpovídající údaje, mrknu se, jestli nenajdu v *Sentinelu* něco užitečného.“

„Tak to mi nemusíte nabízet dvakrát,“ zasmál s Tony.

„Ty už Bonnie nechráníš,“ prohodil Bishop. „Proto jsem v ní dokázal číst.“

Miranda se za volantem svého džípu zamračila, ale nepodívala se na něj. „Ted', když už nám nehrozí od Harrisona žádné nebezpečí, není to nutné. Bonnie se dokáže ochránit sama, pokud...“

„Pokud ji nebude pronásledovat nějaké vyšinuté médium?“

„Jo.“

Bishop se k ní na sedadle otočil. „Ale my zatím nemáme žádnou stopu, že by ten gladstonský vrah měl nějaké okultní schopnosti, že ne?“

„Ne,“ souhlasila Miranda.

„Ale sama se chráníš. A ted' snad ještě víc než před týdnem.“

„Mám k tomu své důvody.“

Překvapilo ho, že se mu tak rychle snažila dát aspoň nějakou přijatelnou odpověď. Opatrně to zkusil: „Tys říkala, že jsme to nebyli... my. Můj tým. Má to co dělat s vyšetřováním?“

„Nebudeme si spolu hrát na otázky, Bishope. Mám pro to své důvody, to je všechno.“

„A jsou ty důvody natolik pádné, abys kvůli nim riskovala život?“

„Podívej se do mapy, ano? Myslím, že na příští křižovatce bychom měli zahnout doleva.“

„Ježíši, ty jsi ale tvrdohlavá ženská,“ procedil Bishop mezi zuby, zatímco vytahoval mapu z přihrádky. Potvrdil jí, že skutečně mají zahnout doleva, a několik příštích mil zůstal zticha. Pak se zeptal: „Jak šlo zasedání rady?“

„Špatně.“

„Nechtěl jsi tě připravit o práci?“

„Zatím ne. Nikdo jiný to totiž nechce dělat.“

Bishop zahlédl záblesk hladiny řeky a uvědomil si, že už musejí být blízko. Jako by bezmyšlenkovitě prohodil: „Spiritistická tabulka. Byl bych si myslel, že Bonnie má víc rozumu.“

„To má, ale chtěla pomoci kamarádce.“

„A kde jsou teď?“

„Sethův otec Colin Daniels je jedním z místních doktorů. Vede tady dětskou kliniku. Bonnie se Sethem tam odvezli Amy, než zajeli sem za mnou, aby mi o tom řekli. Teď se k ní zase vrátili. Colin je její lékař a dal jí nějaká sedativa.“

„Takže ona je přesvědčená, že ten Penmanovic chlapec je mrtvý?“

„Zřejmě ji o tom ta tabulka dokonale přesvědčila.“

„A s kým se spojily? Se samotným Penmanem?“

„To nevím a ony také ne.“

Bishop zaváhal. „Jestli je Bonnie tak citlivá, možná by...“

„Ani náhodou, Bishope. Ty bys měl vědět nejlíp, proč ne. Ať už Bonnie pootevřela dveře čemukoli, s největší pravděpodobností je to přinejmenším spleť a já nedovolím svojí šestnáctileté sestře, aby si zahrávala s tak negativní duševní energií. To by ji mohlo zničit.“

„To máš pravdu,“ přikývl. Zbolelo ho, když si uvědomil, za jakého grobiána ho považuje. „Nikdy bych neudělal nic, čím bych Bonnie ublížil, Mirando, to mi můžeš věřit.“

Blýskla po něm očima, ale pronesla pouze: „Před námi by měla být cesta k tomu mlýnu. Neexistuje jiná možnost se tam potichu dostat než jít pěšky. Ale tak nás bude vidět.“

Pochopil, co tím myslela, jakmile sjela s džípem z dvoupruhové asfaltové silnice na prašnou cestu. Zastavila a nechala běžet motor a oba se upřeně zadívali na scénu před sebou. Asi tak ve vzdálenosti půl míle byl vidět mlýn. Část střechy se zhroutila k jedné straně a z několika málo

oken, která nebyla zabeďněná, trčely střepy. Vodní kolo bylo pouhou drolicí se kostrou a přerostlá křoviska, jejichž větve byly teď v zimě holé, sahala až k okapům.

Miranda vytáhla z přihrádky dalekohled a přitiskla si ho k očím, aby si podrobněji prohlédla scénu před sebou. Pak ho podala Bishopovi. „Nikoho tam nevidím. Co tvůj pavoučí instinkt?“

Stáhl si okénko a vyklonil se ven s dalekohledem na očích. Pak ho odložil a zadíval se do dálky. „Ani já nikoho nevidím.“ Po delší chvíli pohlédl na Mirandu a tiše dodal. „Ale cítím krev.“

Zařadila rychlost a bez dalších slov prudce vyrazila směrem k mlýnu, před nímž zastavila. „Půda kolem domu je měkčí,“ prohodila. „Mohly by tu být otisky pneumatik nebo prstů. Něco, co by se nám mohlo hodit.“

„To zní nadějně,“ souhlasil.

Vystoupili z auta a oba automaticky vytáhli a zkontrolovali pistole. Z pouzdra na nářadí Miranda vytáhla baterky a gumové rukavice a pak se opatrně vydali k domu.

Takhle společně ještě nikdy předtím nepracovali, a až mnohem později si Bishop uvědomil, že byli sehraní jako dokonalý tým. Nic si nemuseli říkat a nemarnili čas zbytečnými pohyby. Rozdělili se, aby obklíčili dům, a co nejopatrněji našlapovali. Pomalu postupovali ke dveřím a přitom nenápadně nahlíželi do oken.

Pach krve sílil.

Miranda se jako první dostala k oknu, kterým bylo vidět dovnitř. Bishop okamžitě věděl, že je tam něco, co ji naprosto znechutilo. Chvíli nehybně stála, ve tváři bílá jako křída, pak se protáhla kolem okna a přistoupila k Bishopovi, který už stál u zavřených dveří.

„To, co jsem viděla, nám už neuteče,“ zašeptala.

Bishop natáhl ruku po zarezlé klíče, ale dveře šly otevřít tak hladce, jako by krátce předtím zámek někdo

naolejoval. Počkal, až oba stáli v bezpečné vzdálenosti po stranách dveří, a pak prudce dveře rozrazil.

Z vnitřku místnosti je ovanul silný měděný zápach, hustě nasládlý jako sirup.

Bylo jim jasné, že tam už nic živého nenajdou, ale přesto postupovali velice opatrně s revolvery v rukou a připraveni chránit jeden druhého, jak to partneři obvykle dělají.

Obrovská místnost byla prázdná, pouze po zemi ležely poházené hnijící trámy a rozbité dlaždice. Druhá polovina místnosti, částečně zakrytá střechou, byla ukrytá v šeru a prachu a mezi zbytky prken v podlaze tu a tam prorůstal plevel.

Pod příčným trámem byl do země vykopaný mělký příkop necelý metr dlouhý a asi půl metru široký a hluboký tak pětadvacet centimetrů. Většina krve se vsákla do měkké půdy. Nad tímto příkopem, na laně uvázaném kolem kotníků, viselo hlavou dolů nahé tělo Steva Penmana.

A z jeho podřezaného krku stále ještě kapala na zem krev.

JEDENÁCT

Zástupkyni šerifky Sandy Lynchové se tentokrát neudělalo špatně od žaludku, ale nebyla právě nadšená, že se to stalo zrovna v době, kdy byla ve službě. Její jedinou povinností sice bylo přivést doktorku Edwardsovou, která se vrátila právě včas, aby prohlédla tělo Steva Penmana, ale pro Sandy to znamenalo, že musela zůstat s tím tělem uvězněná ve mlýně a čichat ten odporný narezlý zápach krve, který tak strašně nenáviděla...

„Nemohla byste podržet to světlo trochu výš?“ požádala ji agentka Edwardsová laskavě.

„Jistě.“ Sandy udělala, o co byla požádána, a snažila se nedívat na výjev před sebou. Zároveň se snažila dýchat pouze ústy a netvářit se příliš zoufale, když zjistila, že ji Alex pozoruje.

Alex zamířil k místu, kde stála Miranda vedle Tonyho Harta, jenž právě odléval sádrovou stopu pneumatik.

„Tak se mi zdá, že Sandy zase brzy přijde o oběd,“ utrousil Alex.

Miranda přikývla. „Ať ji Carl vystřídá. Potřebujeme postavit někoho na konec cesty pro případ, že by se tam nachomýtl nějaký zvědavec.“

„Jasně.“ Alex spěchal vyplnit její příkaz.

„Já vím, jak jí je,“ poznamenal Tony, jenž seděl na bobku a čekal, až sádrový odlitek ztverdne. „Kolik jí to vlastně je, dvacet?“

„Asi tak.“ Miranda stočila oči po Bishopovi, který stál u zchátralého vodního kola několik metrů od nich.

„Zřejmě ji ani nenapadlo, co všechno tahle profese obnáší.“

Tony sledoval směr, kterým se významně zadívala, ale pouze podotkl. „Asi ne. Osud nám někdy připraví pořádný kopance do zadku.“

Miranda na něj pohlédla a nepatrně po vytáhla jedno obočí.

Tony nevinně poznamenal. „Mimochodem, díky, že už nás neblokuješ. Strašně mě z toho bolela hlava.“

„Tak co jste tady našli,“ zeptala se a elegantně odvrátila diskusi na téma, proč se rozhodla zablokovat pouze svoji vlastní mysl.

Tony si povzdechl. „Jediné, do čeho jsem byl schopný se vcítit, byl chlapcův strašný strach. Tím jsem získal úplně nový pohled do lidské mysli, protože on byl celou dobu v bezvědomí. Podle vědeckých poznatků, v které jsme vždy věřili a spoléhali se na ně, by neměl vědět ani cítit, co se s ním děje.“

„A on to věděl? A cítil?“

„Ano, věděl to,“ přikývl Tony vážně. „Věděl, že zemře a že tomu nemůže nijak zabránit. A cítil bolest.“

Miranda se snažila příliš o tom nepřemýšlet. „A věděl, kdo...“

„Pokud to věděl, byl příliš vyděšený z toho, že umírá, než aby se staral, kdo ho vraždí. Podařilo se mi pouze dostat se k jeho citům, ne k myšlenkám.“

„Chápu. Přišel jsi ještě na něco?“

„Asi jenom na to, co bys čekala. Byl tam takový... neovladatelný vztek, řekl bych, že vrahův. On s tím ještě neskončil a zřejmě nečekal, že chlapcovo tělo najdeme tak brzy, takže jestliže se nám podaří najít nějaké důkazy, mohly by mít velkou cenu. To je ode mě všechno. Možná přijde Sharon na něco dalšího, protože tohle je skutečné místo činu a žádné smetiště.“

„Ano. Tentokrát máme štěstí.“

„Mám pocit, že začnu těmhle anonymním tipům přicházet na chuť,“ procedil Tony.

Miranda si povzdechla. „Bylo by dobře, kdybychom tady získali nějaké pádné důkazy. Ještě pár takových anonymních tipů, který nedokážeme vysvětlit, a začneme mít potíže.“

Bishop k nim přistoupil. „Ostatní oběti ale nezabil tady.“

„Takže se nám nabízí otázka, proč právě tuhle oběť převezl na jiném místo?“ Miranda si začala bezmyšlenkovitě mnout šíji. „Aby nás svedl ze stopy? Určitě je nemohl všechny zabít na různých místech?“

„Když vezmeme v úvahu, co všechno každé z obětí prováděl, řekl bych, že ne,“ zavrtěl hlavou Bishop. „Musel být na nějakém místě, kde se cítil v bezpečí. Potřeboval na to mít čas a soukromí. Kolik z nás má víc než jedno místo, kde se cítí skutečně v bezpečí? Ne, já si myslím, že tvoje úvaha je správná. Myslím si, že toho chlapce zabil tady, protože se bál, abychom se nedostali k místu, kde zavraždil předešlé oběti.“

„Znamená to snad, že měl v plánu vzít sem i své další oběti?“ zeptal se Tony. „Určitě nečekal, že to tady objevíme, nebo aspoň ne tak brzy. Kdyby nebylo toho... anonymního tipu... našli bychom tělo tohohle kluka někde v lese pohřbené hluboko v zemi, pokud bychom ho vůbec někdy našli.“

Miranda se chystala Tonyho rozhořčeně okřiknout, aby pořád nemlel o nějakém anonymu, když moc dobře ví, že ta informace pochází od její sestry, ale koutkem oka si všimla Alexe a uvědomila si, že stojí příliš blízko a mohl by to zaslechnout. Napadlo ji, že Tony chrání jejich malé tajemství.

Uvědomila si také ještě něco jiného. Veškerou svou energii, kterou předtím používala na ochranu sebe a své sestry, teď soustředila pouze na sebe, na vlastní mysl. Teď ji od jejího okolí odděloval velice pevný krunýř. Dokonce

začínala ztrácet zvýšenou schopnost uvědomovat si, co se kolem ní děje, což byla jakási obdoba Bishopova pavoučího smyslu. Pokud šlo o Bishopa, vždycky věděla, kde je, a jeho blízkost dokázala vycítit dávno před tím, než ho zahlédla nebo uslyšela, ale tohle bylo něco jiného.

Doufala, že Bishop nikdy nezjistí, v čem je to jiné.

Cítila na sobě jeho pohled, ale přinutila se soustředit se na to, co říkal Alex. Rozčilovalo ji, že jí jeho hlas zní tak nějak dutě.

„...a podle tvé charakteristiky vraha, Bishope, jak jsem ji pochopil já, se ptám, jestli pro něj nebylo důležité, abychom jeho oběť našli? Třeba chtěl dokázat sobě, nebo možná i nám, že je všemocný a má všechno pod kontrolou. Možná chtěl, abychom viděli jeho dílo zkázy co nejdřív.“

Bishop rozvážně přikývl. „To je dobrý postřeh. Tušil, že víme, že unesl velice zdatného a fyzicky vybaveného mladíka, ale věděl taky, že dokud nenajdeme tělo, nemůžeme s jistotou určit, co tomu chlapci vlastně provedl. Bez důkazů bychom se mohli pouze dohadovat, jestli jeho potřeby a touhy neměly sexuální podtext, a to evidentně nechtěl.“

Miranda potlačila nutkání přitisknout si prsty ke spánkům, aby zahнала pulzující bušení. „Proč ale tak strašně nechce projevít nebo cítit ke svým obětem sexuální touhu? Vždyť většina takových podivných vražd má vlastně sexuální podtext, ne?“

„Řekl bych, že skoro všechny,“ přikývl Bishop. „A jen málo vrahů se to snaží zastírat. Ty jsi říkal, Tony, že považuješ tohoto vraha za vysoce konfliktního. Myslím, že máš pravdu. Tenhle vrah má svůj život velice jasně uspořádaný. Dělí ho na světlo a tmu. Ta světlá stránka obsahuje to, že vede normální život s přáteli, možná má i rodinu – a ženu, nebo ženy, které ho sexuálně přitahují. Třeba má aspoň jeden normální trvalý vztah. Ta stinná stránka znamená, že má násilnické sklony a potřeby, kterými se uspokojuje.“

„Dobře,“ přikývla Miranda. „Ale já se ptám, proč ty vraždy, kterých se dopouští, nemají sexuální motiv, a dokonce proč si ani on sám nepřeje, aby se tak na ně pohlíželo? Proč je to pro něj tak důležité?“

„Já se domnívám, že se snaží chránit tu světlou stránku svého života – a nějakou ženu nebo ženy v něm. Snaží se to od sebe oddělit. Kdyby se to, čeho se dopouští, stalo sexuální záležitostí, pak by chtěl tyhle věci dělat i ženám, které ho přitahují v té světlé normální části jeho života. Ta temnota by převážila a vymkla by se mu z rukou.“

„Jestli to teď má všechno pod kontrolou,“ poznamenal Tony, „tak to bych rád věděl, jak by to vypadalo, kdyby se mu to z vymklo z rukou.“

Chvíli všichni mlčeli, pak Alex přešlápl a pronesl: „Když tak mluvíme o tmě, uvědomuji si, že se začíná stmívat. Buď to tady zabalíme a počkáme do zítřka, nebo musíme přinést reflektory.“

Bishop pohlédl na Mirandu. „Zeptám se Sharon, kolik času ještě potřebuje.“

Přikývla a pozorovala ho, jak míří k mlýnu.

„Myslím, že v noci bude sněžit.“

Miranda si s pocitem neklidu uvědomila, že na ni Alex upřeně hledí. A ona to necítila. *Necítila to.* „Neviděla jsem předpověď počasí,“ prohodila.

„Meteorologové mluví opatrně, ale naposledy jsem slyšel, že můžeme čekat tak pět až deset centimetrů sněhu. Nejhorší je blizzard.“

„No to je báječný. Přesně to se nám hodí.“ Měla na mysli, že lidé si aspoň chvíli budou povídat o něčem jiném. Špatné počasí ale také znamenalo, že nastanou problémy s elektřinou. Většina jejích zástupců bude muset do terénu pomáhat lidem a nebudou moct zůstat v kanceláři, aby sbírali informace, které by mohly být pro vyšetřování užitečné.

Nepostupovali sice žádnou závratnou rychlostí, ale bouře je může úplně zastavit.

„Myslíte, že nám to nějak pomůže?“ zeptal se Alex Tonyho, který prohlížel sádrový odlitek.

„To doufám. Ale uvidíme. Chvilí potrvá, než zjistíme správnou značku pneumatiky, a ještě víc času zabere, než dáme dohromady seznam aut s těmihle pneumatikami, který jsou v tyhle oblasti registrovaný, a pak... No prostě to potrvá. Ale možná z toho nakonec něco vyjde.“

Miranda si všimla těžkých mraků, které se jim kupily nad hlavami, a doufala, že budou mít ještě trochu času.

„Počkejte chvilku, pomůžu vám,“ nabídl se Alex a pomohl Tonymu zvednout sádrový odlitek. „Díky.“

Miranda je pozorovala, jak nesou odlitek k autu zaparkovanému pár metrů od nich. Ucítla šimrání na šíji a ani se nemusela ohlížet, aby věděla, že k ní kráčí Bishop.

„Tak co, už je hotová?“ S jistým pocitem uspokojení si uvědomila, že Bishopa vyvedla z míry a že se do něj umí dostat – i přes jeho pavoučí smysl. Těšilo ji, že aspoň trochu dokázala rozhodit jeho klid, a doufala, že snad nebude příliš zkoumat, jak se jí to podařilo.

„Tak za půl hodinky,“ odpověděl Bishop a znělo to poněkud roztržitě. „Prý je zbytečné tahat sem reflektory. Za pár minut bude mít pro nás předběžnou zprávu.“

„Takže zatím bychom se tu měli naposledy rozhlédnout,“ navrhla Miranda. „Alex říká, že podle předpovědi má sněžit. Všechny důkazy nebo něco důležitého, co bychom tu přehlédli, budou za chvíli zasypané sněhem, aspoň na nějakou dobu.“

Ucítla na paži lehký stisk. Dostatečně si uvědomovala svůj obranný štít, takže dokázala pohlédnout na Bishopa s klidem a bez chvění.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Ale jistě. Už jsem si zvykla nacházet mrtvé děti.“ Podařilo se jí udržet si vyrovnaný a lhostejný tón, ale zabralo jí to víc úsilí, než čekala. S pocitem zděšení si uvědomila, jak ráda by se mu svěřila, že je nesmírně vyčerpaná a že jí to rve duši, když o tak strašlivém zlu,

které někdo v jejím městě páchá, musí mluvit s takovým profesionálním odstupem. Toužila se mu svěřit, že když už se jí podaří usnout, má noční můry; že má neskonale starost o svou sestru a děsí se toho, co se může stát. A že má obavy, aby si náhodou špatně nevyložila budoucnost, kterou viděla, a má strach, že až nastane čas, nebude mít sílu to zvládnout.

S tím vším se toužila Bishopovi svěřit.

Trochu se zamračil, ale paži jí nepustil.

„Je mi dobře, Bishope.“ Jinak mu odpovědět samozřejmě nemohla, ale nesnažila se mu vyškubnout. Věděla, že Bishop dodrží slib a nebude se snažit číst její myšlenky.

„Ty nejsi v pořádku,“ namítl tichým hlasem. „Jsi bledá a zorničky máš rozšířené. Myslíš, že nepoznám, že ses uzavřela? Bože, Mirando, vždyť já jediný se *nedokážu* přikrást a ublížit ti.“

Na kratičký okamžik měla chuť mu odseknout, že musí mít obranné smysly neustále ve střehu jedině proto, že právě on pro ni znamená trvalou hrozbu. Ale místo toho s klidem odpověděla: „Mně po krku nikdo nejde, tak na tom snad nezáleží, ne?“

„To je dost naivní představa a oba to dobře víme. Jsi šerifka, která vyšetřuje sérii brutálních vražd. Takže si můžeš být zatraceně jistá, že pro toho vraha znamená jistou hrozbu.“

„Já se o sebe dokážu postarat.“

„O tom právě začínám pochybovat.“

„Tak s tím klidně můžeš přestat.“

Chvilí nic neříkal a pak prohodil: „Zrychlil se ti tep.“

Miranda se přemohla, aby mu ruku nevyškubla. „To se ti jenom zdá. A teď, když dovolíš, bych si ráda ještě naposledy prošla místo činu, než se úplně setmí.“

Bishop se tvářil zamračeně a bylo vidět, že by rád ve svých argumentech pokračoval, ale nakonec ji přece jenom

pustil. „Chci se ještě jednou podívat na to vodní kolo. Něco mi na něm vadí.“

Chvíli zůstala stát a dívala se za ním, jak odchází. Teprve pak se otočila a uvědomila si, že Alex stojí kousek od ní a pozoruje ji. Zarazilo ji, že tam vůbec je, aniž by si ho předtím všimla, a uvědomila si, že její obranné mechanismy opět selhaly. Ve tváři měl však výraz, který ji udivil ještě víc. Vzhledem k tomu, že spadl do skupiny lidí, které nedokázala přechíst, což bylo tak šedesát procent, jí se nikdy nepodařilo odhalit víc jeho myšlenek, než chtěl sám prozradit. Znala ho však natolik dobře, aby si mohla být jistá, že ho něco znepokojuje.

„Alexi?“

Promluvil dřív, než mu stačila položit otázku. „Právě volal z kanceláře Greg. Je toho plný město, Randy.“

„Jak se to sakra mohlo stát? Doufala jsem, že aspoň jeho rodičům to stačím říct dřív, než jim to vyzvaní někdo jiný.“

Alex si povzdechl. „Nevím, jak se to stalo, ale to ještě není to nejhorší. Když si rodiče přišli pro Amy Fowlerovou, chovala se hystericky, a než jí doktor Daniels stačil podat další sedativa, vyžvanila všechno o spiritistické tabulce, a že jí prozradila, kde najde Stevovo tělo.“

A taky tvrdila, že Bonnie je médium. Zaslechlo to i pár ošetřovatelek. Zbytek si můžeš domyslet.“

„Do háje,“ ulevila si Miranda.

Panika nepatřila k projevům, na které by byl zvyklý. Svůj život měl odjakživa pod kontrolou. O to usiloval. Nenáviděl překvapení.

Když zjistil, že policisté pročesávají starý mlýn, byl to pro něj nepříjemný šok.

Pátral v paměti, jestli po sobě nezanechal nějaké usvědčující důkazy. Nemohl si na nic vzpomenout. Vždycky byl tak pečlivý. Vždycky.

Oni však našli ubohého Steva dřív, než na to byl připravený, a to nebylo dobré. To vůbec nebylo dobré.

Otázka zněla... jak ho mohli najít?

„Ke smrti nedošlo tak nedávno, jak to vypadá,“ oznámila jim doktorka Edwardsová věcně. „Později vám dám přesnější odhad, ale prozatím bych řekla, že k ní došlo včera mezi půlnocí a šestou hodinou ráno.“

„Takže nejméně před dvanácti hodinami? Krev stále ještě kape,“ podotkla Miranda.

„Řekla bych, že podal tomu chlapci buď ústy, nebo injekcí nějaký antikoagulační preparát, který zabránil, aby se krev srážela.“

Miranda zamračeně pozorovala oba své zástupce, jak odnášejí tělo v černém igelitovém pytli k pohřební dodávce. „Těm ostatním to ale nepodal, že ne?“

„Ne.“

„Tak proč tentokrát? Protože byl... pryč od domova a neměl po ruce patřičné náčiní? Protože použít lék byl nejrychlejší a nejjednodušší způsob, jak mohl zbavit tělo krve?“

„Je to možný.“

„A kde k tomu léku přišel?“ divil se Alex. Sharon si povzdechla. „Dneska si všechno najdeš na internetu. Jestliže věděl, co hledat – a to se ostatně mohl dočíst v každé lékařské nebo farmakologické knize – mohl si ten lék objednat na stovce míst. Jestli ho najdeme, mohli bychom to zjistit na jeho vlastním počítači, ale jinak...“

„To vyžaduje hodně přemýšlení a plánování. Něco takového člověk nemá po ruce, pokud to sám nepotřebuje. Já si ale myslím, že ten chlap je natolik chytrý, že nepoužil nic, co by nás k němu mohlo dovést.“

„Takže musel vědět, nebo aspoň předpokládat, že to bude potřebovat,“ přemítala Miranda. „A co ti ostatní? Myslel si snad, že až bude zbavovat těla krve, bude přitom potřebovat pomoc, a pak zjistil, že to svede i bez léku? A u Steva ten lék použil proto, že mu nic jiného nezbývalo?“

„No,“ ozvala se Sharon, „já tu mám ještě něco. Něco z té krve si vzal s sebou. V příkopu v hlíně pod tělem je otisk vědra nebo nějaké nádoby. Těžko říct, kolik krve odnesl, i když já bych řekla, že nanejvýš tak půl litru nebo litr.“

„Co ještě na tom těle chybí?“ chtěla vědět Miranda. Uvědomila si, že Bishop po ní vrhl pronikavý pohled, ale nespustila oči z doktorky.

Sharon povytáhla obočí ještě výš. „Překvapuje mě, že vás to napadlo, šerifko. Já jsem to nezjistila, dokud jsem nezačala tělo ohledávat. Chybí mu jazyk. Pečlivě inu ho vyřízl ostrým nožem nebo žiletkou.“

„Ježíši,“ zamumlal Alex.

Bishop pomalu pronesl: „Možná ho Lynet Graingerová viděla, všimla si jeho pokušení, a tak jí vydloubal oči. A Stevovi Penmanovi vyřízl jazyk, protože ten chlapec možná něco řekl... možná někomu prozradil něco, co pro vraha bylo nebezpečné.“

„Vždyť přece tím, že ho zabil, té hrozbě zabránil,“ poznamenal Tony.

„To si on možná nemyslel,“ prohlásila Miranda obezřetně. „Možná tu máme pověřivého vraha, který věří v duchy.“

Překvapivě to byl Alex, kdo pronesl: „Kdyby to byla pravda, neudělal by totéž i těm ostatním? Všichni ho přece museli v nějakém okamžiku spatřit, minimálně ve chvíli, kdy je unášel. Všichni ho patrně znali. Takže jestli věří v duchy, bojí se, že by ho někdo z nich mohl označit jménem jako svého vraha.“

„To dává smysl,“ připustila Miranda.

„Nejjednodušší důvod bývá zpravidla ten správný,“ vložil se do rozhovoru Bishop. „Trest. Lynet připravil o oči, aby ji potrestal, protože viděla jeho pokušení. Steva zase potrestal za to, že mluvil, a vyřízl mu jazyk.“

„A co ta krev, kterou si od všech vzal,“ zeptal se Alex.

„Potřeboval ji.“

Alex si povzdechl. „No, to je dobrý. Dřív nebo později se proflákne i tahle drobnost. Co myslíte, jak dlouho potrvá, než tomu vrahounovi začnou říkat upír?“

Bishop se zamyslel, ale neodpověděl. Tony vážně zakroutil hlavou. Miranda se obrátila znovu na doktorku.

„Jak zabil Steva?“

„Ranou do hlavy, možná pálkou nebo něčím dřevěným. Byla to pořádná rána. Lebka je roztržena a já vážně pochybuju, že ten hoch vůbec ještě nabyl vědomí.“

„Je vědomí,“ zamumlal Tony, „a vědomí.“

Zdálo se, že se Alex chce na něco zeptat, takže Miranda raději rychle prohodila: „A jaká byla bezprostřední příčina smrti?“

„Ztráta krve.“

„Nějaké známky mučení?“

„Ne, žádné. Nemá na těle žádné modřiny ani řezné rány, kromě toho krku a jazyka. Ani lano kolem kotníku neměl utažené víc, než bylo nezbytně nutné. Vypadá to, jako by si dával velký pozor, aby toho chlapce příliš nezohyzdil.“

„Anebo,“ dodala Miranda, „si dával pozor, aby neprojevil o Steva příliš velký zájem.“ Pohlédla na Bishopa. „Takže si nemáme myslet, že v tom byl sex?“

Bishop přikývl. „Překvapuje mě, že toho chlapce svlékl. Tím, že ho nechal nahého, nám dal možnost si myslet, že se mu ten pohled líbil.“

Miranda se zamračila. „Pokud by pro něj fakt, že ho nechal oblečeného, neznamenal větší riziko. Třeba se bál, aby kriminalisté na něco nepřišli.“

„To je možné. Musel sem toho chlapce převézt. Unesl ho na nějakém jiném místě a nemohl zabránit tomu, aby v dopravním prostředku, který použil, nezůstala nějaká vlákna.“

Miranda pohlédla znovu na Sharon. „On to tělo omyl?“

„Stejně jako to Graingerovic děvče,“ přikývla Sharon. „Našla jsem zbytky úplně stejného tekutého mýdla.“

Bishop pohlédl k mlýnu. „Uvnitř není žádná tekoucí voda, ale...“

„Vodní kolo,“ vyhrkla Miranda. „Něco na něm tě rozčilovalo.“

„Ten žlab,“ pronesl pomalu. „Byl pořád ještě vlhký. On toho kluka položil do žlabu, aby ho mohl umýt. To kolo už se sice netočí, ale mohl tam nanosit vodu kyblíkem z řeky a žlab použít místo vany.“

„Steve Penman ale nebyl žádné pírkó,“ podotkla Miranda. „A nenašli jsme důkazy, že by vrah použil k převozu oběti jiný prostředek než auto. Aby ho odnesl do žlabu a zase ven, k tomu bylo třeba velké síly.“

„Anebo pořádného odhodlání,“ dodal Bishop.

Miranda si povzdechla, rozhlédla se po krajině, na kterou se snášel soumrak, a pak se otočila na doktorku, „Až doted’ nebyl čas o tom mluvit, ale říkáte jste, že na kostech první oběti jste našla něco zajímavého?“

„Ano. Když ten chlapec ještě žil, někdo mu píchl injekci s chemickou látkou, která mu z těla vylouhovala všechny živiny a přinutila jeho kosti, aby zestárly mnohem rychleji, než je běžné.“

Miranda se na ni užasle podívala. „Ale proč?“

„Vzhledem k tomu, že toho víme o vrahovi tak málo, můžu se jenom dohadovat, že chtěl prostě jenom vidět, co to udělá. Nepochybují o tom, že celý proces byl pro oběť velice bolestivý a vrahovi to zřejmě působilo radost...“

„Takže laboratorní pokus,“ pronesl Alex nevěřicně. „Šlo jenom o zatracený laboratorní pokus.“

Miranda se cítila tak slabá, že ani nemohla mluvit. Bishop se nakonec zeptal: „Existuje nějaký jiný důvod, proč to udělal? Něco, co by tím získal?“

Sharon stáhla rty. „No, jednu věc možná ano, i když ať mě vezme čert, jestli vím, proč by to dělal. Jedním z výsledků chemického procesu by mohlo být to, že by se obohatila krev. Z kostí a orgánů by se vyluhovaly všechny výživné látky a usadily by se v krevním řečišti. Takže pokud zbavil tělo veškeré krve, a já věřím, že to udělal, v krvi, kterou tímto způsobem získal, bylo mnohem větší množství minerálů a živin, než je obvykle běžné.“

Po dlouhé chvíli ticha Alex pronesl: „Jsem tu snad jediný, kdo začíná věřit na upíry?“

„Ne,“ odpověděla Miranda. „A nejlepší bude odtud co nejdříve vypadnout.“

Liz si nikdy příliš nelámala hlavu s počasím, ale když, se jí pozdě odpoledne začaly hrnout do obchodu a kavárny davy lidí, bylo jí jasné, že je něco ve vzduchu. Vždy, když se očekávalo zhoršení počasí, lidé narychlo nakupovali potraviny a – podle vkusu každého z nich – buď zavítali do knihkupectví, nebo do videopůjčovny. Nikdo z nich nechtěl zůstat uvězněný doma, aniž by měl postaráno o nějakou zábavu.

Liz brzy pochopila, že předtím ještě potřebují strávit nějaký čas v relativním bezpečí na nějakém veřejném místě a zjistit nejčerstvější novinky. Mezi obyvateli městečka se už rozneslo, že se našlo tělo Steva Penmana, a lidé, s nimiž měla Liz příležitost mluvit, se rozdělili do dvou táborů. Jedni byli vyděšení, druzí naštvaní. Všichni svorně však chtěli, aby to vraždění konečně skončilo, aby toho šílence chytili a potrestali, a chtěli to okamžitě.

Takže jakmile Alex vešel po šesté hodině do dveří, hned se k němu vrhli tři z Liziných zákazníků a dožadovali

se vysvětlení, co šerifka a celé oddělení dělají pro to, aby byly ulice Gladstonu zase bezpečné.

„Děláme všechno, co je v našich silách,“ odpověděl Alex trpělivě.

„A to je co? Lidé začínají mít obrovský strach, Alexi,“ Scott Sherman mu začal před nosem mávat jakousi detektivkou, kterou právě držel v ruce.

„Tak nebuďte venku, Scotte, a jděte domů,“ poradil mu Alex trpělivě. „Blíží se bouře, nebo jste o tom neslyšel?“

„Ale jistěže jsem to slyšel. Proč myslíte, že jsem tady a hledám nějakou knížku? Dal jsem šerifce Knightové svůj hlas a doufám, že toho nebudu muset litovat.“

„Tak ji nechte dělat v klidu její práci – a pomozte jí tím, že vyklidíte ulice. My pak budeme moci použít naši energii tam, kde je to potřebnější.“

„Ale Alexi,“ vložila se do jejich rozhovoru Linda Bollonová úzkostlivě, „jestliže Steva Penmana unesli na Hlavní ulici přímo za bílého dne, jak si můžeme být jistí, že naše děti jsou v bezpečí, i pokud jsou ve svých domovech?“

„Tak je pošlete domů a zamkněte dveře,“ povzdechl si Alex. „Hele, já vím, že všude panuje nervozita, ale nemá smysl si představovat, že to monstrum číhá za každým rohem. My po tom vrahovi jdeme a on to moc dobře ví. A máme naději, že v tom příšerném počasí zůstane doma i on. Takže si nakupte nové knížky a pár skládaček a počkejte, až se ta bouře přezene, ano?“

„Ale co když...“

Liz ho zachránila. Vyzvala ostatní, aby se vrátili ke svému nakupování anebo kávě, a odvedla Alexe k pultu, kde ho posadila a postavila před něj jeho oblíbenou kávu. „Ani se neptám, jaký jsi měl den. Slyšela jsem, že se našlo Stevovo tělo.“

„Jo, to je pravda.“

V usilovné snaze nepřipomínat jejich poslední setkání, ztišila hlas a věcným tónem se zeptala: „A narazili jste tam venku na něco, co by vám napovědělo, kdo ho zabil?“

„Kdepak.“ Alex usrkl kávy.

Liz zaváhala. „Zaslechla jsem povídat, že se Steve vrátil ze záhrobí, aby své přítelkyni řekl, kde má hledat jeho tělo.“

Alex se zamračil. „Takže tohle jsou nejnovější klepy? Sakra, začíná se nám to pěkně zamotávat. Doufejme, že takovému blábolu nikdo neuvěří.“

„A jak jste se vlastně dozvěděli, kde máte to tělo hledat?“ zeptala se Liz s vážnou tváří.

„Jak? No Randy přece dostala tip od anonyma,“ odsekl Alex nevrle.

DVANÁCT

„**R**odiče si ji chtěli odvézt domů tím spíš, že se blíží ta bouře,“ hlásila Bonnie do telefonu, „ale doktor Daniels to zakázal. Je na tom dost mizerně, Randy.“

„A její rodiče o tom už vědí?“

Bonnie ztišila hlas, přestože byla na recepci sama a nikdo ji nemohl slyšet. „Myslíš o tom dítěti? Bohužel ano. Její maminka je v šoku a tatínek vypadal... no, jako by ho někdo praštil něčím do hlavy.“

„To se nedivím,“ souhlasila Miranda.

„Jo. Doktor Daniels říkal, že potřebuje hodně spát, nejméně celou noc, a že ji tu chce nechat, aby ji mohl mít pořád pod dozorem. Myslím, že se bojí, aby něco neudělala sobě, nebo tomu dítěti.“

„Ty si myslíš, že by toho byla schopná?“

„Je vážně strašně vyděšená, Randy. Vždyť před pár dny ani netušila, že by mohla být těhotná. Pak zmizel Steve a ona si začínala myslet, že... a on je teď pryč a dítě je na cestě. Vážně nevím, čeho všeho by mohla být schopná. Ale chci jí být nablízku a nějak jí pomoci.“

„Můžete na klinice uvíznout, jestli to bude pořádná bouře.“

„Já vím. Seth je tu taky. Jeho táta s mámou tady oba zůstali, protože je tu pár dětí, které se nemůžou převážet, jinak by se jejich stav mohl zhoršit. Tak my jim pomůžeme. Na klinice zůstala i část kuchyňského personálu a dvě nebo tři sestřičky. Je tu spousta jídla a

taky agregát, kdyby vypnuli proud. I kdybychom tu zapadali sněhem, nic by nám nemělo chybět.“

Miranda si povzdechla a znělo to nesmírně unaveně, „No, aspoň prozatím budu radši, když zůstaneš na klinice se Sethem a s jeho rodiči, než abys byla doma jenom s paní Taskovou.“

Bonnie zaváhala. „Randy, myslím, že nikdo nebude brát vážně to, co Amy napovídala. Měla hysterický záchvat a její slova nedávala vůbec žádný smysl.“

„Doufám, že máš pravdu, ale znáš lidi. Určitě to začnou rozebírat, protože v tuhle chvíli je to to jediné, co mají. Dokud jim nepředhodím nějakou solidní podezřelou osobu a podložené důvěryhodné důkazy, nezbude jim než spekulovat.“

„Já vím, Randy. A mrzí mě to.“

„To nemusí. Třeba to, že jsme našli Stevovo tělo dřív, než mu bylo milé, způsobí, že se ten vrah na nějakou dobu odmlčí.“

„Taky doufám. Zůstaneš tam přes noc?“

„Ano, mám to v plánu. Než ale vypukne bouře, musím zabezpečit dům a postarat se, aby se paní Tasková dostala bezpečně domů. Pak se vrátím.“

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu, který Bonnie nedokázala vysvětlit, se jí zmocnila úzkost. „Budeš opatrná, vid’? Myslím... silnice by mohly být špatné.“

„Vždyť ještě nesněží. Ale neboj se, budu opatrná. A ty se tu zítra ráno stav, ať budeme zapadání, nebo ne. A pokud půjdeš z kliniky a nebude s tebou Seth, určitě mi předtím zavolej.“

„Dobře.“

„Promluvíme si zítra. Tak pa, zlato.“

„Pa.“ Bonnie zavěsila a zamířila chodbou k pokoji, kde ležela Amy. Ta tvrdě spala, jednak pod vlivem silných sedativ, jednak vyčerpáním. U okna stál Seth a díval se ven, ale když dovnitř nakoukla Bonnie, přešel ke dveřím.

„Bude spát několik hodin,“ oznámil jí tichým hlasem. Jemně vystrčil Bonnie na chodbu a přivřel za svými zády dveře.

„Jestli můžu tvým rodičům nějak pomoci s pacienty, tak...“ vyhrkla Bonnie nedočkavě.

„Táta říkal, že později nás možná budou potřebovat, ale teď ještě ne. Máme trochu času pro sebe. Myslím, že bychom si měli promluvit, co říkáš?“

Bonnie chtěla něco namítnout, ale viděla, že Seth je nezvykle netrpělivý, a on si zasloužil vysvětlení. Poslušně za ním kráčela do malé čekárny na konci chodby. Nebyla to příliš ideální místnost pro vážný rozhovor. Byla vymalovaná křiklavými barvami a na stěnách visely výjevy z kreslených pohádek, což byla výzdoba určená převážně nejmladším pacientům kliniky. Bylo tam však rozmístěno pár pohodlných pohovek a několik lamp, jejichž tlumené světlo zmírňovalo pocit, že je člověk na výstavě Disneyových postaviček.

„Kdo je Bishop?“ zeptal se Seth, jakmile dosedli.

Bonnie překvapilo, že vzhledem k tomu, co všechno se za ten den přihodilo, zní jeho první otázka právě takhle. Když si však vzpomněla na jejich zvláštní setkání s Bishopem na schodech policejního oddělení, už se ani moc nedivila. Člověku, který vůbec netušil, o co jde, muselo jejich setkání pochopitelně připadat záhadné.

Opatrně prohodila. „Víš přece, že je to agent FBI.“

„Jasně, to vím. Co má ale společného s tebou a tvou sestrou? Co se stalo, co není jeho vina? Má to co dělat s jizvou na tvém předloktí?“

Bonnie sklopila oči ke své pravé ruce. Jak si nevědomky třela rukáv svetru, vyhrnula jej, a odhalila tak na předloktí bílou křivolakou jizvu ve tvaru půlměsíce. Rozmýšlela se, kolik pravdy má Sethovi odhalit, protože se bála, aby ho příliš nevyděsila. Vzhledem k jeho citlivé a vnímavé povaze se rozhodla, že mu toho prozradí co nejméně. „Bonnie?“

Pečlivě volila slova. „Když jsem byla malá holka, předtím, než jsme se přistěhovali do Gladstonu, žila jsem mimo L.A. s rodiči a sestrou Karou.“

„Já nevěděl, žes měla ještě jednu sestru.“

Bonnie rozechvěle přikývla. „Ano... měla jsem sestru. Randy s námi tenkrát nebydlela, měla svůj vlastní byt. Právě totiž dokončila práva. Toho roku na jaře muž, kterého v novinách nazývali „rosemontským řezníkem“, začal vraždit lidi. Vždycky si vybral rodinu, nějakým způsobem se dostal do jejího domu, ale tak strašně jednoduše, že se to zdálo téměř jako kouzlo. Jakmile si nějakou rodinu vybral, pak alarm, hlídací psi ani ozbrojená ochranka ji před ním nedokázala uchránit. Policie potřebovala pomoc, a tak o ni požádala FBI. Celé léto se agenti a policisté snažili přijít na to, jak toho vraha zastavit. Ale on zabíjel dál.“

Seth ji vzal za ruku. „A co se stalo pak?“

„Moje sestra Kara byla... médium. Měla schopnosti, které byly velice neobvyklé. A nebezpečné. Někdy měla vize a dokázala... dokázala vidět očima někoho jiného. A někdy si to uměla i přivolat. Viděla očima určité osoby, pokud měla možnost držet v ruce něco, čeho se ta osoba předtím dotýkala.“

Odmlčela se a úzkostlivě čekala, co na to Seth řekne. On ji ale jenom vybídl: „Pokračuj.“

Bonnie se zhluboka nadechla. „Bishop byl členem týmu FBI, kteří to vyšetřovali. Seznámil se s Randy, ani nevím jak, a něco spolu to léto měli. Myslím, že to bylo docela vážné. On se dozvěděl o tom, čeho je Kara schopná, a myslel, že by mohl využít jejích schopností, aby mu pomohla toho „rosemontského řezníka“ dopadnout.“

„A povedlo se?“ zeptal se Seth pomalu.

„Nepovedlo. Možná by to vyšlo, ale ani Bishop, ani nikdo jiný nemohl tušit, že ten vrah je taky médium. Když se Kara snažila vidět jeho očima, došlo k tomu, že naopak

on viděl těma jejíma. A tak začal pronásledovat mou rodinu.“ Pohlédla na jizvu na svém předloktí. „Z celé rodiny, která byla v domě, jsem přežila jenom já.“

Seth ji uchopil i za druhou ruku, ve tváři smrtelně bledý. „Ježíši, Bonnie, to je strašný.“

Bonnie už k tomu nechtěla nic dodávat, ale z hrdla se jí sám dral slabý nejistý hlas: „Nejhorší... nejhorší na tom bylo, že Kara si příliš pozdě uvědomila, že ten vrah je v domě. Neměla čas nic udělat – jenom mě schovat. A to taky udělala. A já viděla... všechno, co s ní prováděl.“

„Bonnie...“

Vzhlédla, zadívala se do jeho vyděšených očí a zašeptala: „Donutila mě ke slibu. Když mě schovávala, donutila mě, abych jí slíbila, že ze sebe nevydám ani hlásku, ať se děje, co se děje. A tak jsem se dívala, jak ji vraždí, a nevydala jsem ze sebe jediný zvuk.“

Seth pohlédl na jizvu na jejím předloktí a náhle si uvědomil, že se dívá na pozůstatky jejích zubů, kterými se zakousla do vlastního masa. V naléhavé potřebě zůstat zticha si málem vykousla maso z těla.

„Ježíšikriste,“ vyjekl Seth a přitáhl si ji do náruče.

Miranda bouřky příliš nemilovala. Ale říkala si, že kdyby se při nich mohla schoulit před praskajícím krbem, přitom upíjet horký čaj a pozorovat, jak venku sněží, nemuselo by to být tak nepříjemné. Jenomže takový luxus si nikdy nemohla dopřát. Od chvíle, kdy se s Bonnie přistěhovaly do této části země, kde se střídala čtyři odlišná roční období, musela se potýkat spíš s možným nebezpečím a nepříjemnostmi vyplývajících ze špatného počasí, než aby si vychutnávala jeho krásy.

Její práce nespočívala v tom, aby připravovala Gladstone na blížící se bouři. K tomu sloužily jiné instituce. Ona však musela sehnat svoje lidi a připravit na bouři policejní oddělení. A to zabralo nějaký čas. Bylo už

půl osmé pryč, když zamířila do zasedací místnosti, aby zjistila, jak agenti pokročili ve vyšetřování.

Ještě než otevřela dveře, věděla, že tam Bishop není a že není ani v budově. Když zastihla v místnosti Tonyho Harta, podařilo se jí naprosto lhostejným hlasem na něj zeptat.

„Je v nemocnici u Sharon,“ odpověděl Tony. „Prý chce být u té pitvy, ale neřekl proč. Já nevím, možná má zase nějaký tušení anebo čeká, že se nějaký dostaví.“

Aniž by si to pořádně uvědomila, Miranda se posadila na roh stolu, kde s oblibou sedával Bishop, a pozorovala Tonyho, který něco zuřivě psal do svého laptopu. „A snažili jste se něco zjistit z otisku těch pneumatik?“

„Snaha by byla. Dobrá zpráva je, že jsme získali velice zřetelný odlitek.“

„A ta špatná?“

„Je to nejprodávanější pneumatika ve státě. Poslal jsem člověka do Quantika, aby zjistil všechny možnosti, ale zatím máme v počítači tak sotva polovinu prodejců. Jenom vytvoření seznamu všech prodejen v okolí sta mil, kteří prodali tenhle zatracený druh pneumatiky, bude trvat celé dny – a to nemluvím o tom, že z nich budeme muset dostat jména jejich zákazníků a sestavit jejich seznam.“

„Našli jste v tom mlýně ještě něco jiného? Nebo vůbec něco?“

„Moc toho není. I když ten parchant nečekal, že jeho oběť najdeme tak brzy, dal si pozor, aby po sobě nezanechal žádné stopy. Máme lano, který měl mladý Penman omotaný kolem kotníků, ale to je obyčejný zahradní lano, který se dá koupit v každém obchodě. A na uzlu taky nebylo nic nezvyklého. Máme pár, ale opravdu jenom pár drobností, který by nám nakonec mohly pomoci dostat ho před soud, ale v tuhle chvíli nic moc. Nějaký vlákna z koberce, zřejmě z jeho auta nebo domu a pár pramínků vlasů, které se zachytily na rámu dveří a které by se mohly, ale taky nemusely shodovat s

vlasý oběti. A velice nezřetelný otisk boty.“ Pokrčil rameny. „To, co se nám nepodaří rozluštit tady, pošleme zpátky do Quantika na analýzu. Pokud to za to bude stát.“

Miranda několik minut nic neříkala, oči upřené na nástěnku, kde byly vystaveny hrůzné fotografie z toho odpoledne. „Dvě věci mi nedají spát,“ prohodila.

„Jenom dvě?“ Tonyho hlas měl hořký nádech.

„No, v tuhle chvíli jenom dvě.“ Otočila se k agentovi. „Co chce dělat s tou krví a co udělá ze vzteku, že jsme našli tělo Steva Penmana dřív, než chtěl?“

„Pokud jde o to první, tak nemám ani páru. Ta tvoje druhá obava mi připadá mnohem nebezpečnější. Jak už jsem řekl tam ve mlýně, vážně bych nerad viděl toho chlápka našťvaného.“

„To já taky. Ale obávám se, že nás to nemine.“

Tony stiskl rty. „Myslíš, že by mohl zjistit, jak jste na to přišli?“

„Pokud bude naslouchat tomu, co se povídá, tak je to velice pravděpodobné.“

„A myslíš, že něčemu takovému uvěří?“

Miranda se zamyslela. „Pokud je Bishopův odhad správný, mohlo by to být to jediné, čemu ten vrah může uvěřit. On si totiž myslí, že je všemocný, má vše pod kontrolou a zřídka kdy, pokud vůbec někdy, se dopustí chyby. Skutečnost, že jeho poslední oběť jsme našli dřív, než předpokládal, s ním pořádně zamává. Možná přijme s radostí myšlenku, že jsme k tomu museli použít nějaké... paranormální prostředky.“

„To sedí,“ připustil Tony. „Ale pokud uvěří tomu, že nás tam poslala Bonnie...“

„Pak pro něj znamená nebezpečí,“ potvrdila jeho slova Miranda chmurně. „Dokud ho nedopadneme, nesmí být ani na okamžik sama.“

„Určitě jsi zvyklá dělat různá opatření, ale tohle tě musí hodně trápit.“

„To bych řekla.“ Mirandu napadlo, jaký to je asi pocit nemuset si dělat žádné starosti.

„My ho dostaneme, Mirando.“

„Ano, já vím. Ale bude to včas?“

„Děláš, co můžeš,“ připomněl jí Tony.

„Vážně?“

„Policie jde správným směrem. Krok za krokem, jedno po druhém. A pokud jde o ty ostatní věci... využíváme všechny prostředky, které máme k dispozici. A to ty přece děláš taky, ne? Máš nějaké tušení?“

„Tušení?“

„No tak vibrace.“

„Já přece nemám žádné vibrace,“ připomněla mu.

„Jasně, ale umíš předvídat budoucnost. A i když jsi, pokud jde o tu schopnost, tak nějak vyhořela, pořád existuje šance, že v tobě něco zbylo.“

Miranda zaváhala a pak pokrčila rameny. „To nestojí za řeč.“

Tony se na ni upřeně zadíval. „To proto, že jsi se uzavřela?“

„Možná.“

„Jestli je to tak, teď nastala ta správná chvíle, aby ses k tomu zase vrátila,“ navrhl tiše. „Budeme vděční za každou pomoc.“

„Budu si to pamatovat,“ odpověděla stejně lehkým tónem.

Tony si uvědomil, že rozhovor na toto téma už nemá žádný smysl, a pokusil se o další tah. „Možná mi do toho nic není,“ začal.

Miranda se pousmála. „Kdykoli někdo něco takového řekne, tak to skutečně *není* jeho věc.“

Zasmál se. „Trefa. Já jsem ale strašně zvědavý, tak se na to musím zeptat.“

„A na co?“

„Na Bishopa.“

Miranda si řekla, že by se vůbec nic nestalo, kdyby mluvila o Bishopovi před jeho podřízeným, protože o ní se zcela jistě bavili také, ale pak si musela upřímně přiznat, že to není ten důvod, proč okamžitě zareagovala.

„A co je s ním?“

„No, v našem úřadu se z něj stává něco jako legenda, kvůli jeho úspěchům, hlavně v posledních několika letech. A v našem týmu je zdaleka nejsilnější a nejpřesnější médium. Takže my prostě nedokážeme pochopit, jak je možné, že to před osmi lety tak ošklivě zpackal.“

Miranda se narovnala a šla si nalít šálek kávy.

„Já říkal, že mi do toho asi nic není,“ zamumlal Tony.

Mirandu samotnou překvapilo, když se slyšela, jak se ptá: „To je všeobecné mínění, že to zpackal?“

„Všichni víme, že tam na jihu se všechno odvíjelo hodně špatně. A že ti lidé – skoro celá vaše rodina zemřela. Někteří z nás vědí, že Bishop si za to dává vinu. Abych byl upřímný, vážně mu to není podobné, aby mu něco takhle nevyšlo. Jasně že dělá chyby jako každý z nás, ale ne takovéhle. Je pověstný tím, že až fanaticky dbá na to, aby každý, kdo riskuje, měl naprosto dokonalou ochranu.“

Miranda se vrátila ke stolu a znovu se posadila na jeho roh. „Člověk se snadněji dopouští chyb, když věří, že zná všechny odpovědi. Jestliže jsi měl nějakou vizi o budoucnosti, stoprocentně věříš, že se splní.“

Tony se nad jejími slovy zamyslel. „Že by viděl kladný výsledek, a proto riskoval? Ale jak? On je médium, ale u něj to funguje na dotek. Bishop neumí předvídat.“

„Tenkrát to uměl,“ pronesla Miranda. „Sice jenom chvíli, ale uměl to.“

„On měl dočasnou schopnost předvídat budoucnost?“

„Ano.“

Tony zamrkal. „To nechápu. Otestovali ho, nedokáže předvídat budoucnost, ani v nejmenším. S takovými schopnostmi se musíme narodit, ty se nemůžeme na učit.“

Takovou schopnost může odstartovat třeba zranění hlavy... Zranění hlavy? Nemá s tím co dělat ta jeho jizva?“

Miranda zavrtěla hlavou. „Ne, ta jizva přišla později.“

„Takže on neměl žádné zranění hlavy? Neutrpěl žádné neobvyklé trauma, které by v něm vyvolalo tuhle novou schopnost?“

„Trauma.“ Miranda se zasmála. „Ano, dalo by si to tak nazvat. Velice neobvyklé trauma.“

„Cože?“

„Byla jsem to já.“ Miranda zdvihla šálek s kávou ke rtům a zazubila se na něj. „To já stiskla spoušť.“

„Jak to?“

Miranda krátce zaváhala, ale pak se znovu zasmála a s šálkem v ruce zamířila ke dveřím. „Promiň, Tony, ale obávám se, že do toho ti skutečně vůbec nic není.“

„To je od tebe kruté,“ postěžoval si Tony.

„Takový už je život,“ přikývla souhlasně. „Zůstaneš tu ještě chvíli?“

Povzdechl si. „Jo, aspoň dokud nezačne sněžit. V motelu bych stejně jenom koukal na televizi, tak raději budu pracovat. Třeba na něco přijdu. Obě auta, co jsme si tu pronajali, mají náhon na všechna čtyři kola. A my umíme řídit ve špatném počasí, takže kdyby se to zvrhlo v blizzard, dokážeme se odtud dostat.“

„Tak se uvidíme později.“

Zamířila do své kanceláře a ani si neuvědomila, že za sebou nezavřela. Posadila za velký pracovní stůl.

Co ji to pro všechno na světě popadlo? Dávno si zakázala na to i jenom *pomyslet*, natož o tom mluvit. Bylo od ní hloupé, že se nechala znovu vtáhnout do minulosti.

Miranda nepřítomně hleděla do šálku s kávou na stole před sebou a vzpomínala na mnohem víc věcí, než jí bylo milé. Vzpomínala na jeho tvář, na hlad a něhu v jeho očích, na hořkosladkou křivku jeho úst. Vzpomínala, jak

se dotýkal jejích vlasů, jak ji k sobě tiskl, dokonce i ve spánku.

A ze všechno nejvíc vzpomínala na nečekanou sílu jeho vášně, na tu nutkavou potřebu, která ji téměř děsila. On nepovažoval jejich vztah za nic náhodného, a to dokonce ani v jeho počátcích.

Miranda si nedokázala představit, co bude dál. Přitiskla si chladné dlaně k hořícím tvářím a zavřela oči. Napadlo ji, že ani Bishop si snad plně neuvědomoval, jak prudká vášeň se mezi nimi rozpoutala.

Bože, prosím, on to přece nevěděl, neměl ani tušení, nemohl být přece *tak* chladnokrevný...

„Randy?“

Překvapeně sebou trhla, pustila si tváře, a když otevřela oči, spatřila Alexe, jak stojí mezi dveřmi.

„Promiň,“ omlouval se, „ale bylo otevřeno. Můžu přijít později.“

Miranda se snažila nedat na sobě nic znát, ale když nesla šálek s kávou k ústům, ruka se jí třásla. „Ne, to je v pořádku,“ lhala statečně. „Tak jak to vypadá?“

Alex vešel dovnitř, zavřel za sebou dveře a posadil se do křesla pro návštěvy. „Mám pár věcí. Ještě nezačalo sněžit, ale jsme na sníh připraveni. Zástupci, kteří mají po službě, se šli domů vyspat pro případ, že bychom je později potřebovali, ale všichni jsou na telefonu. Do té prázdné kanceláře jsme přenesli pár postelí a obstarali jsme dostatečné množství zásob, takže kdybychom tu uvízli, máme na několik dní o jídlo postaráno.“

„Fajn.“

„Zítra je neděle, tak si nemusíme dělat hlavu s obvyklými dopravními zácpami. A když bude mizerné počasí, všechny kostely zruší nedělní mši. Věkovou hranici pro zákaz vycházení jsme zvedli na jedenadvacet roků a vydali jsme nařízení, aby ani před setměním nechodilo žádné dítě po ulicích samotné. Doufám, že když jich bude víc, budou ve větším bezpečí.“

Miranda přikývla. „Takže prozatím se toho víc dělat nedá.“

„To ne.“

Vyčkávala.

„Nevím, jak bych ti to řekl, Randy, a tak to vypálím rovnou. Mezi lidma kolujou dost podivný řeči, ale já viděl, jak ses tvářila, když jsem ti říkal, co prohlašovala Amy Fowlerová. Moc dobře vím, že než jste odjeli s Bishopem do toho mlýna, žádný anonym ti nevolal. A taky vím, že jediní lidé, kteří za tebou ten den přišli, byla Bonnie se Sethem Danielsem.“ Odmlčel se. „Řekl bych, že ten takzvaný anonymní tip přišel od nich, a domnívám se, že na tom, co tvrdila Amy, je něco pravdy – i když to zní šíleně. Ale já chci znát pravdu, chci tomu rozumět. O těch... zlověstných tušeních, o agentech FBI, kteří znají věci, o nichž by vůbec neměli vědět. Chci vědět, co se tady děje. A tebe žádám, aby mi o tom řekla celou pravdu.“

„To ti ale život nijak neusnadní,“ pronesla varovným tónem.

„Tak jak to tedy je?“ naléhal Alex. „Tak dobře,“ Miranda se zhluboka nadechla a pak mu prozradila celou pravdu. Tedy téměř celou.

Liz se rozhodla, že nechá svůj obchod otevřený i po zavírací hodině – do jedenácti nebo do doby, než začne sněžit. Knihy se prodávaly ostošest, i v kavárně to jenom bzučelo, a to nejenom proto, že se tam propíralo kdeco. Liz ani v nejmenším nestála o to trávit večer doma ve společnosti své kočky marným toužením po věcech, které nemohla mít.

Zároveň ale nemínila přeměnit svou kavárnu na jakési fórum a poskytovat horkým hlavám z městečka prostor, aby plánovaly nějaké hlouposti. A když do dveří vešel Justin Marsh – zdánlivě proto, aby si tam vypil šálek kávy, avšak ve skutečnosti chtěl své spoluobčany jenom utvrdit

v jejich strachu a vzteku – ze všech sil se snažila, aby dřív, než spáchá nějakou nenapravitelnou škodu, odvedla jeho pozornost jiným směrem.

„A kdepak máš Selenu, Justine?“

„Doma,“ odpověděl.

„Tady máš, dej si trochu kávy.“

„Díky, Elizabeth, ale...“

„Venku se prý dělá pěkná zima. Určitě by ti přišlo k duhu něco teplého do žaludku, co říkáš?“ Koutkem oka pobaveně pozorovala, jak se dva z jejích pravidelných zákazníků snaží nepozorovaně vyklouznout ze dveří s jasným záměrem vyhnout se další z Justinových tirád.

Justin ji uchopil za zápěstí, přestože neudělala žádný pohyb, jako by chtěla odejít. „Poslouchej mě, Elizabeth. Musíme něco podniknout. Mezi námi je zlo!“

„To nikdo nepopírá, Justine. Ale není naše práce, abychom ho vymýtili. Na to máme šerifku a agenty *FBI*, který na tom tvrdě makají.“

Prsty pevně sevřel její zápěstí a jeho vodnaté oči se fanaticky leskly. „Jsou to ztracené duše, které se potulují bez cíle,“ ztišil hlas, jako by jí sděloval něco velice důvěrného. „Nedokážou rozeznat zlo, které hledají. Ale já ano. Já znám tvář d'ábla.“

Liz měla sto chutí vyzvat ho, aby jí tu tvář tedy nakreslil, ale nakonec se ovládla. „Určitě každý z nás má svou teorii. Jenomže obvinít někoho bez důkazů, z toho koukají jenom problémy, to přece víš. Poslyš, všichni víme, že se blíží bouře, a právě v tuhle chvíli z ní má každý dost velký strach. Co kdyby sis vypil svou kávu a pak se vrátil domů k Seleně, co říkáš, Justine?“

Pustil ji, ale zavrtěl hlavou a zamračil se. „Jako jehňátka, co putují přímo k samotnému vlku. Oni nic neví. Netuší...“

Liz se vrátila k pultu a doufala, že propadl jedné ze svých truchlivých nálad a přestane svými moudrostmi a nápady unavovat lidi kolem sebe – aspoň prozatím.

John MacBride přišoupl svůj šálek po pultu směrem k Liz, aby mu ho znovu dolila, a zamumlal: „Myslíte, že kdybych seděl pěkně tiše, mohl by mě třeba přehlédnout?“

Hořce se na něj usmála. „No, za pokus by to stálo.“

Povzdechl si. „Asi bych měl jít. Všichni počítáme s bouří, ale zdá se, že voliči nevidí rádi, když jejich starosta uprostřed krize jen tak posedává u kafe.“

„Vždyť je tady celá polovina radních,“ namítla Liz. „Někteří si vybírají knihy, ale pár jich tady pije kafe stejně jako vy. A zástupci jsou posledních několik hodin hned tady a hned tam.“

„Viděla jste šerifku?“

„Dneska ne. Když vezmu v úvahu mrtvoly a blížící se bouřku, myslím, že neví, kam dřív skočit.“

MacBride se zamračil do svého šálku. „No jo. V posledních několika dnech jsem tam párkrát zašel, ale vždycky něco měla. A ti agenti FBI se motají pořád kolem ní.“

Liz věděla, že starosta velmi uvítal příjezd FBI, a také věděla proč. Nepotřebovala však k tomu žádné vidiny, aby pochopila, že je trochu rozladěný neustálou přítomností nejméně jednoho z agentů a tím, že na něj Randy kvůli vyšetřování nemá čas.

Pocítila k němu soucit. Uměla to pochopit, protože sama byla nucena trpělivě čekat, až si muž, kterého milovala, uvědomí, že ho nepohřbili s jeho zesnulou ženou. Ale pronesla pouze: „Myslím, že čím tvrději budou pracovat, tím větší je pravděpodobnost, že toho vraha co nejdříve dopadnou. A to chceme snad všichni.“

„No jistě, to chceme všichni.“ Vzápětí si uvědomil, jak jeho slova musela znít nedůtklivě, protože zrudl a rychle, s mnohem větším zápalem, dodal: „Samozřejmě to chceme. Je to přece Randyina práce starat se, aby se občané našeho městečka cítili v ulicích bezpečně. A ona dělá tu práci dobře. Je jí úplně oddaná, to je vidět.“

„Rád bych si s vámi promluvil, pane starosto,“ ozval se Justinův hlas těsně za MacBridovým levým ramenem.

Při pohledu na komicky útrpnou grimasu, která se rozlila starostovi po tváři, měla Liz co dělat, aby se nedala do smíchu. Nechala ho, aby si to s Justinem vyřídil sám, což zvládal, jak věděla, vždy přímo bravurně, a vydala se obsluhovat ostatní zákazníky.

Úderem deváté hodiny se k zemi začaly líně snášet první velké vločky.

Když Bishop procházel kolem zavřených dveří Mirandiny kanceláře, upřel k nim zrak, ale jakmile zaslechl tlumené hlasy, pochopil, že není sama, a raději pokračoval v chůzi do zasedačky. Tam zastihl Tonyho, jak sedí u pracovního stolu a mračí se do monitoru laptopu před sebou.

„V tomhle kraji je zatracená spousta míst, kde se prodávají pneumatiky,“ zavrčel místo pozdravu.

„A máš nějakou představu?“

„Zatím ne. Snažím se ten seznam aspoň trochu zúžit do nějaké přijatelné podoby. Co pitva, je něco nového?“

„Sharon měla pravdu, pokud jde o toho kluka. Skutečně mu někdo píchl prostředek proti srážení krve – bohužel ale takový, který je běžně k dostání. Samozřejmě je k tomu nutný lékařský předpis, ale oba moc dobře víme, jak je snadný něco takového zfalšovat.“

„Jo, až moc snadný. Na některých místech vůbec neověřují hlavičku nafaxovaného receptu ani telefonáty, takže jakýkoli předpis, který vypadá důvěryhodně, nezkoumají a lék vydají.“ Tony pokrčil rameny. „V kanceláři jsem si to ověřil na internetové stránce o zločinnosti a podle nich je téměř nemožné výdej léku vystopovat, pokud ten někdo postupoval touto cestou. Jedině pokud bychom zjistili, o koho se jedná, dalo by se to zpětně vystopovat, ale jinak ne. Můžeme aspoň prověřit

místní lékaře a lékárny. Možná budeme mít štěstí. Ještě něco?“

„Fotky jsou na cestě,“ prohodil Bishop s předstíraným klidem. „Všechno v živých barvách.“

Tony se ušklíbl. „Velká sranda to není, co? Nenávidím pitvy. Tys čekal, že se právě u téhle něčemu přiučíš?“

„Myslíš jako, že bych si všiml něčeho, co Sharon přehlídla? To sotva.“ Bishop si nalil kávu do šálku. „Ani nevím, co jsem od toho čekal. Asi nic.“

„Možná ses chtěl konečně podívat na něco čistě vědeckého a vyhnout se tomu, co je méně... hmatatelné.“

„Stejně by mi to k ničemu nebylo.“

„Takže se na tom těle nenašlo nic, co bychom nečekali?“

„Nic, o čem bychom až dosud nevěděli.“

Tony se na chvíli odmlčel. „Něco mi vrtá hlavou. Když jsi médium na dotek, co se stane, když se dotkneš mrtvého těla?“

„Obvykle nic.“ Bishop se posadil ke svému laptopu. „Párkrát jsem měl jistou vizi.“

„Hodně zřetelnou?“ zeptal se Tony s nadějí v hlase. „Něco, co by připomínalo boží tvář?“

„To by bylo moc snadný, ne?“ Bishop se mdle usmál.

„No jo, ale bylo by to dobrý. Občas jsem o tom přemýšlel. Člověk by si myslel, že s těmi našimi takzvanými paranormálními schopnostmi to lidstvu jednou za čas ukážeme. Ale kdepak. Tápeme ve tmě jako kdokoli jiný.“

„Nedělej si z toho srandu.“

Tony se opřel na židli a přešel si dlaněmi přes obličej. „Je Sharon s tou pitvou už hotová?“

„Až na pár laboratorních testů.“

„A je pořád v nemocnici?“

„Nechal jsem ji tam s doktorem Shepherdem. Říkala, že se vrátí do motelu, než začne sněžit, ale já myslím, že

on má v úmyslu pozvat ji na večeři, takže zřejmě to bude jinak.“

„Myslíš, že si padli do oka?“

„Vypadá to tak.“

Tony se zasmál. „Zdá se, že na pitevně se nesetkává s velkým množstvím chlapíků, kteří by v ní vzbuzovali sympatie.“

„Ty snad o nějakém víš?“ zeptal se Bishop se zájmem.

„Abych byl upřímný, neznám žádného. Mně to totiž připadá jako pořádně ohavná práce.“

„A pronásledovat vrahy a násilníky, to ti nepřipadá jako ohavné?“

„No, těch jsem se zřídka kdy musel dotýkat,“ odpověděl Tony.

Bishop se usmál. „Já taky nijak neprahnou dotýkat se právě tohoto vraha, ale najít ho musíme. A protože nevíme, jaké zpoždění nám tahle bouře připraví, měli bychom dělat, dokud to jde. Souhlasíš?“

„Naprosto,“ přikývl Tony.

TŘINÁCT

„A ve mně dokážeš číst?“ zeptal se Alex.

Miranda zavrtěla hlavou. „To ne. Abych pravdu řekla, obvykle dokážu číst v méně než polovině lidí, které potkám. Představ si rádiové vlny, které jdou z mozku, informaci, kterou přenáší elektromagnetická energie. Já sice mám přijímač, ale můžu si naladit jenom stanice na dlouhých vlnách a ne na VKV.“

„A nemůžeš to přepnout, vid’?“

„Pokud tam je nějaký přepínač, já ho ještě nenašla.“ Miranda pokrčila rameny. „Pro mě je to normální věc, Alexi. Jedna teorie tvrdí, že počátky spiritistických schopností lidí sahají do prvobytně pospolné společnosti, kdy museli mít smysly silně vyvinuté, aby vůbec přežili.“

„Liz taky něco takovýho povídala.“

„A možná že je to pravda. Na druhou stranu existuje další teorie, že spiritistické schopnosti lidí se stále vyvíjejí a ti z nás, kdo je už mají, jsou... schopni číst v nás ostatních. Existuje spousta teorií. Za normálních okolností se spící gen z nějakého důvodu zaktivizuje. Třeba vinou nehody nebo nemoci v dětství, které způsobí, že se elektromagnetické pole v mozku nějakým způsobem změní. Dokonce jsem slyšela, že kdyby nás všechny geneticky testovali, zjistilo by se, že máme stejné předky. Ale kdo to může doopravdy vědět?“

„A komu na tom záleží?“

„No, abych byla upřímná, mně ne. Nikdy mi nešlo o to vědecky něco ověřovat. Jaký by to taky mělo význam?“

Současná věda toho ví o mozku žalostně málo, i když funguje podle přijatých norem. Zkus se od nich odchýlit a uvidíš, jak rychle se začne hroutit jejich vědecké chápání.“

Alex na ni zvědavě pohlédl. „Řekl bych, že období dospívání není pro médium žádná legrace.“

„To tedy není.“ Miranda potlačila naléhavé nutkání přitisknout si prsty na spánky. Přiznání jí možná udělalo dobře na duši, ale bolest hlavy to nijak nezmírnilo. „Jen si to představ. Když je ti sedm let, zjistíš, jak dospělé znervózňuje, když jim začneš vyprávět o tom, co se děje v tvé hlavě. Obzvlášť když jim řekneš o něčem, co se ještě nestalo. A tak jim o tom přestaneš vyprávět, nebo aspoň většinu z nich. Moji rodiče byli chápaví, jinak by se to nedalo vydržet.“

„Tvoji rodiče nebyli...“

„Média? To ne, ale oba byli velice intuitivní a oba pocházeli z rodin, v nichž se tradovala spousta příběhů o paranormálních jevech. Oni nepatřili k těm, kteří označí něco za nereálné jenom proto, že nepochopili, jak to funguje.“

Alex si náhle něco uvědomil. „Bonnie – a ta spiritistická tabulka. Ježíši, ty myslíš, že tu informaci vážně získala od ducha?“

„Když byly Bonnie čtyři roky,“ vysvětlovala Miranda, „měla imaginární kamarádku – nebo my jsme si to aspoň mysleli. Holčičku jménem Sarah. Vyprávěla nám o Sarah všechno možné, bavila nás u večeře příběhy o Sarah, o jejích rodičích, starším bratrovi a jejím psu. A pak nám jednoho dne Bonnie pověděla, že ta Sarah zemřela, když na ni spadl jejich dům. Všechny nás to nesmírně udivilo a tatínka se zmocnila zvědavost. A tak začal pátrat.“

„A našel Sarah?“

„Zjistil, že náš dům postavili přímo na místě, kde kdysi stál jiný dům, jenž se zřítil při zemětřesení. A v tom domě žil manželský pár se synem – a dcerou jménem Sarah. Ona jediná při tom zemětřesení zemřela.“

„A jak dlouho se tam ještě zdržovala?“

„Bonnie se o ní už nikdy víc nezmínila. Z toho, co teď vím o nenadálých úmrtích, věřím, že ta malá Sarah potřebovala, aby se někdo dozvěděl, co se jí stalo, aby se s tím mohla vyrovnat. A Bonnie jí jako jediná dokázala naslouchat. Jakmile vyšel její příběh na světlo, Sarah mohla odejít tam, kam měla namířeno.“

Alex už dál nechtěl toto téma rozebírat, ale přesto se zeptal: „Co vlastně víš o nenadálých úmrtích?“

„Většina lidí, kteří zemrou náhlou smrtí, ještě není připravena odejít z tohoto světa – obzvláště pokud jejich smrt byla násilná. Někteří z nich se snaží zběsile najít svůj ukrácený život a všichni chtějí víc času. Často se jim to podaří, získat víc času, aspoň svým způsobem.“

„Tím, že pronásledují živé?“

„Jenom ty, kteří vědí, jak se dívat a jak naslouchat.“

„Lidi jako Bonnie.“ Miranda přikývla.

Alex se nad jejími slovy zamyslel. „Poznala Bonnie ještě nějaké jiné duchy?“

„Jistě, pár let potom. Pak jsme ji ale s Karou naučili, jak si před nimi chránit mysl, takže pak je viděla jediné tehdy, když je vyloženě vyhledávala.“

„A tak to bylo lepší?“ zeptal se Alex udiveně.

„Pokud je to možné, vždycky je lepší mít takovéhle věci pod kontrolou. Obzvláště pro Bonnie a lidi, jako je ona. Jak jsem řekla, Alexi – lidé, kteří zemrou náhlou smrtí, se mohou rozzlobit. A negativní city dokáží být velice destruktivní.“

Alexovi se ani nechtělo uvěřit, že je něco takového vůbec možné. „Takže raději nebudeme Bonnie nutit, aby se spojila s některým z těch mrtvých dětí,“ nadnesl.

Miranda se na něj vážně podívala. „Mladistvé oběti násilné smrti nemají pouze strašný vztek, že jejich život někdo předčasně ukončil, ale nahromadí se v nich obrovské množství citů, které má v tom věku každý z nás. Až bude Bonnie starší, možná si s tím dokáže poradit, ale

ted', vzhledem k tomu, že má ve svých citech dost zmatek a je tak vnímavá, byla by ve velikém nebezpečí.“

„Jaké nebezpečí máš na mysli? Duchové ti přece nemohou ublížit, nebo ano?“

Miranda zaváhala, protože si nebyla jistá, kolik toho Alex dokáže přijmout. „Oni chtějí žít, Alexi. Chtějí zpátky život, o který je někdo připravil. Jakmile uvidí otevřené dveře... nebo otevřenou mysl... vejdou dovnitř s úmyslem už nikdy neodejít.“

Tony špendlil fotografii z pitvy Steva Penmana na nástěнку a jedním uchem přitom poslouchal Bishopa, který se bavil mobilním telefonem s vedoucím agentem druhého týmu speciální jednotky, jenž v té době vedl vyšetřování v Texasu.

„Víš, že ji nemůžeš hypnotizovat, Quentine,“ namítl Bishop. „Budeš se muset dostat do jejích vzpomínek nějakým jiným způsobem. Můžeš zkusit formu regrese vědomí, pokud najdeš někoho kvalifikovaného, kdo to dokáže. Nebývá to vždy úspěšné, ale v tomhle případě by to mohlo vyjít. Ať Kendra prověří databázi. Jasně. Ne, tady ještě nejsme hotovi.“ Mírně sraštil čelo. „Ano, místní úřady spolupracují. Proč?“

Tony se ohlédl, a když se jeho oči střetly s Bishopovým pohledem, zatvářil se provinile.

Bishop pokračoval v hovoru. „Byl bych ti vděčný, kdybys mi dával zprávy, jak pokračuješ, Quentine. Dobře. Budeme tam. Ozvu se ti za den nebo za dva.“ Ukončil hovor a s nepřítomným výrazem zastrčil telefon do kapsy u svého saka. „Tony?“

„Ano, šéfe?“

„Nechceš mi něco říct?“

„Ani ne.“ Tony chvíli mlčel, ale pak se ohlédl přes rameno a zjistil, že Bishop čeká na jeho odpověď s trpělivostí, kterou velice dobře znal. „Je to přesně tak, jak

jsi říkal, šéfe. Někdy je to zatracená věc pracovat s lidmi, kteří ti dokážou číst myšlenky. Když přišla ta žádost od Mirandy, všichni byli v kanceláři.“

„Já si ani nebyl jistý, že je to ona,“ namítl Bishop.

„Ale ano, byl sis jistý. Nevím jak, protože si změnila jméno, ale věděl jsi to. A mimochodem, jak jsi to mohl vědět?“

„Před několika měsíci mě varovali. Že prý se vrátím do Tennessee. Ježíši, Tony, všichni to vědí?“

„No, nechoval ses moc bystře, jestli chceš vědět pravdu.“ Tony přešel ke konferenčnímu stolu a posadil se. „Myslím, že ses dokonce vyptával, jak rychle dokážou zahřát motor tryskového letadla.“

Bishop zamrkal. „Na to si nevzpomínám.“

„To mě nepřekvapuje. A kromě toho jsem si nebyl jistý, co se děje, protože jediné, čeho jsem si všímal, byly city.“ Alex čmáral cosi bezmyšlenkovitě do notesu a záměrně se vyhýbal Bishopovu pohledu. „Ale někteří to pochopili docela jasně. A v úřadu se nic neutají, to snad víš. Takže se můžeš klidně vsadit, že v tuhle chvíli už všichni hoří zvědavostí, jak vy dva s Mirandou spolu vycházíte. Řekl bych, že Quentin neodolal, aby se na to nezeptal.“

Rozhostilo se dlouhé ticho a pak Bishop velice opatrně prohodil: „Chceš mi tím naznačit, že nemůžu mít před týmem vůbec žádné tajnosti?“

„Práce s médii je čertovská věc,“ zamumlal Tony. „Už jsem ti to říkal předtím, šéfe. Jsi stejně silný příjemce jako přenašeč. Jestli si vy dva s Mirandou jednou konečně začnete rozumět, měl bys ji požádat, aby tě naučila, jak si můžeš vybudovat obranný štít. Ona to umí skvěle.“

„Dal bych si skleničku,“ utrousil Bishop.

Tony se musel ze všech sil snažit, aby se neusmál. „Jestli ti to pomůže, jsme na tom úplně stejně. Jeden z nás si zadře třísku a druhý se o tom okamžitě dozví.“

„Tak to mi moc nepomohlo. A jestli mi řekneš, žes o tom věděl, přísahám, Tony, že tě zastřelím.“

„To by mě nikdy ani nenapadlo. A můj radar taky ne.“

„Hele, přestaň žvanit,“ okřikl ho Bishop.

Alex nevěřicně zíral na Mirandu. „Počkej chvíli. Chceš mi namluvit, že duch dokáže – vlastnit živou bytost?“

„Jestliže je jeho duše silnější než duše toho živého a jeho vůle k životu větší, může ho ovládnout, převzít nad ním kontrolu. Myslím, že by se to klidně dalo nazvat vlastněním.“

„A je to jenom předpoklad, nebo...“

„Kdepak, to se skutečně stalo. Problém je v tom, že lékařská věda to nedokáže rozeznat. Jestliže se zhroutí médium, neví se, jestli je psychopat nebo schizofrenik. Nebo jenom obyčejný cvok.“

„Jak to ale poznáš ty?“

„Já jsem dotykové médium.“ Nadechla se. „Když mi bylo jedenadvacet, chodila jsem se studentem medicíny. Věděl, že jsem médium, a považoval to jenom za jakýsi další smysl, prostředek, kterého bych mohla využívat. A kterého by *on* mohl využívat. Pracoval v psychiatrické léčebně a tři pacienti ho tam úplně fascinovali. Dva z nich tam byli dlouhodobě hospitalizováni, jeden přišel krátce předtím, ale všichni tři tam byli s diagnózou ‚nebezpečný schizofrenik‘ – byli tak nebezpeční, že žádná léčba nezabírala. A o všech se vědělo, že mají jasnovidecké schopnosti a zkušenosti se spiritismem. To měli všichni společné. Můj přítel zastával teorii, že jejich zkušenosti mají co dělat se schizofrenií, a snil o tom, že by mohl objevit příčinu jejich nemoci.“

„A co bylo dál?“ zeptal se Alex.

„No, neexistovala žádná vědecká metoda, jak by svou teorii otestoval, ale potřeboval vědět, jestli má pravdu.“

A musím se přiznat, že i já jsem hořela zvědavostí. A tak mě tam jednou v noci tajně propašoval. Měla jsem se jenom dotknout pacientů – kteří byli samozřejmě připoutáni k lůžku – a říct mu, co jsem zjistila.“

„No a cos zjistila?“

Miranda si zamnula šiji. „Už bych to nikdy nechtěla zažít. Byla to jedna z nejhrůznějších zkušeností v mém životě. Dotkla jsem se těch ubohých lidí – byly to dvě ženy a jeden muž – a zřetelně jsem cítila, že je v jejich těle ukrytý ještě někdo jiný.“

„Třeba šlo o rozštěpení osobnosti nebo...“

„Ne, já to nedokážu vysvětlit tak, abys to úplně pochopil, ale teď vím naprosto jistě, že každý z těch lidí měl v sobě odlišnou duši někoho jiného.“ Zavrtěla hlavou. „Když jsem cítila energii dvou duší, které se snaží usadit v jednom těle, byl to neuvěřitelný pocit. Nedívím se, že jejich ubohé mozky doslova zkolabovaly.“

Alex vytřeštil oči. „Uvědomuješ si, jak to, co říkáš, zní absurdně?“

„Samozřejmě. A to je právě jeden z důvodů, proč jsem si to celý ty roky nechávala pro sebe.“

„Až do chvíle, než jsem se tě na to zeptal?“

Usmála se. „Ano, až doteď.“

Na okamžik se zamyslel a snažil se přijít na to, do jaké míry by se dalo jejím slovům uvěřit. „A co ti agenti? Jestliže jste všichni média, dokážete si číst myšlenky navzájem?“

Zvolila nejjednodušší odpověď. „Já nevím. Od chvíle, co sem přijeli, jsem se obrnila ochranným štítem.“

„Kvůli Bishopovi?“

„Víceméně.“

„Teď, když vím, co se před osmi lety stalo, se tomu ani nedívím,“ pronesl Alex.

Miranda na okamžik zaváhala, ale po chvíli řekla: „Nechci, aby sis na to udělal zkreslený názor, Alexi. I když jsem se možná cítila osobně zrazena, pravdou je, že

Bishop dělal všechno pro to, aby zlikvidoval jednoho z nejhorších vrahů v historii.“

„A součástí toho bylo i obětovat tvoji vlastní rodinu?“

„On si myslel, že je dokáže ochránit. Mýlil se. Nikdo je nemohl ochránit.“

„Chceš snad říct, žeš mu odpustila?“

Miranda znovu pečlivě vážila slova, protože si nebyla jistá, jestli to dělá kvůli Bishopovi nebo kvůli sobě samé. „Já jenom říkám, že teď dokážu trochu líp pochopit, o co mu šlo a proč se rozhodl tak, jak se rozhodl. Samozřejmě že s tím nesouhlasím. Ale když se na to dívám zpětně, kdybych tenkrát byla na jeho místě já, možná bych udělala totéž.“

„A zradila milého?“ Alex zavrtěl hlavou. „To si nemyslím.“

Miranda nevěděla, co na to říct, takže uvítala, když vzápětí zazvonil telefon. Zvedla ho, chvíli naslouchala, pak poděkovala a zavěsila.

„Už sněží?“ dohadoval se Alex.

„Jo. Než se to ještě zhorší, zajedu na chvíli domů. Chci se ujistit, že i paní Tasková se dostala domů v pořádku. A taky si dám asi sprchu a převléknu se, než se sem zase vrátím.“

„Dneska v noci už se sem nemusíš vracet. I kdyby zítra byly silnice zasypaný sněhem, tvůj džíp to lehce zvládne.“

„Já vím, ale raději sem zajedu. A navíc Bonnie je na klinice se Sethem a jeho rodiči, takže nemám důvod zdržovat se doma.“

„Aspoň si trochu odpočineš, ne?“ navrhl Alex.

„Mně je fajn. Nedělej si se mnou starosti, Alexi.“

Alex na ni dál nenaléhal. Vyprovodil ji ke dveřím služebny a pak se vrátil ke svému stolu. Miranda ještě udělovala svému zástupci u přepážky nějaké příkazy.

Alex měl plné ruce práce. Předtím pověřil knihovníka, aby udělal kopii asi tuctu stránek inzerátů. Potřeboval si

přečíst každý inzerát, protože hledal lidi, kterým nezletilí na útěku mohli chtít něco sdělit.

„Tak to tu zatím ohlídej,“ zavolala na něj Miranda, když vycházela ze dveří.

„Spolehni se. A ty buď opatrná.“

„Jasně.“ Zamávala mu na pozdrav a vyšla z budovy.

Za normálních okolností jí to trvalo domů deset minut, ale tu noc jela téměř dvacet minut spíš proto, že sledovala okolí, než kvůli sněhovým závějím na silnici. S pocitem uspokojení zjišťovala, že se venku pohybuje jen velmi málo lidí. Viděla, že Lizina kavárna je ještě otevřená, ale parkovala před ní pouze tři auta a Miranda pochybovala, že by se tam někdo ještě dlouho zdržoval.

Ostatní obchody ve městě už byly dávno zavřeno, kromě obchodu s videokazetami a benzinové pumpy, která měla nepřetržitý provoz. V obou zařízeních ještě panoval čilý ruch, zákazníci si nakupovali do zásoby videokazety nebo benzin.

Čtyři policejní auta brázdila ulice a hlídkovala a Miranda ve vysílačce poslouchala, jak si jejich posádky povídají. Z tónu jejich hlasu i obsahu rozhovoru usoudila, že jsou trochu rozrušeni, ale situace nebyla nijak nebezpečná.

Uvědomila si, že má za sebou dlouhý den plný událostí. Když zaparkovala před svým domem, zaplavila ji vlna vyčerpání. Čerpala z rezerv a netušila, kolik sil jí ještě zbývá.

Snad jich má ještě dost. Musí to vydržet.

Tušila, že se brzy něco stane. Bude ještě jedna oběť, věděla to. Pět jich bylo zabito, když byla ve službě, a ta poslední bude nečekaná.

Ta smrt bude začátkem konce.

Odemkla vstupní dveře a vešla do domu. Čerstvá zpráva na záznamníku v hale Mirandě oznámila, že paní Tasková se dostala domů v pořádku, že má v lednici mísu

těstovinového salátu s kuřetem a v troubě čerstvě upečený chleba.

To znělo báječně. Miranda zamířila do obýváku a setřásla bundu z ramenou. Pokud si vzpomínala, naposledy jedla v poledne. Odepla si pouzdro s revolverem a přehodila ho přes židli. V místnosti svítilo několik lamp, ale teprve tehdy, když rozsvítila hlavní světlo, si všimla, že na konferenčním stolku leží spiritistická tabulka.

Nezmiňovala se snad Bonnie, že když tu zatrachtilou věc používali, byli přitom nahoře v pokoji? Miranda si tím byla téměř jistá, a tak se mohla pouze domnívat, že paní Tasková ji sem z nějakého důvodu přenesla. Bylo to zvláštní, protože hospodyně ani netušila, jak se taková „hra“ hraje, ale Miranda nemohla přijít na žádný jiný důvod, jak by se sem ta tabulka mohla dostat.

Pak si ale řekla, že nemá cenu o tom přemýšlet. Sklonila se a nepřítomně posunula ukazovátko od slůvka NE ke středu tabulky. Pak se vydala nahoru po schodišti do koupelny, aby se pod sprchou trochu osvěžila.

Ukazovátko na tabulce za jejími zády se začalo pomalinku posouvat a zastavilo se zpátky na slůvku NE.

* * *

„Šéfe?“

„Ano?“

„Uvědomuješ si, že tu přecházíš jako lev v kleci?“

Bishop se zastavil uprostřed místnosti a zamračil se na svého podřízeného. „Jestli jsem ti to ještě neřekl, Tony, tak někdy mi docela slušně lezeš na nervy.“

„Hele, já tady nevyšlapávám cestičku v podlaze,“ namítl Tony. Sledoval Bishopa, jak si konečně sedá ke svému laptopu, a dodal: „Co tě trápí?“

„Nesnáším bouře.“

„Ještě žádná není. Díval jsem se, když jsem šel dělat kafe. Venku zatím jenom tiše sněží. Na zemi toho ještě

moc není. A zatím ani nezačaly zuřivě vyzvánět telefony od vystrašených občanů. Je ticho a klid a policisté se pilně sklánějí nad svými pracovními stoly nebo hrají poker.“

Bishop chvíli vyčkával, a když bylo jasné, že Tony svou řeč už skončil, vzdal to a zeptal se. „Kde je Miranda?“

„Alex povídal, že šla asi před půlhodinou domů. Ale prý se sem vrátí. Myslím, že má v úmyslu strávit tady noc.“

Bishop zapomněl, že si předtím umínil, že přestane zuřivě přecházet po místnosti. Vstal a přešel k oknu. Vedlo na osvětlené parkoviště, na němž stálo několik policejních vozů a spousta dalších aut, všechny zasněžené. Sněhové vločky byly stále větší, a jak se začal zvedat vítr, nesnášely se už klidně k zemi, ale začaly divoce poletovat.

„Bouře se blíží,“ prohlásil.

„A to ti vadí?“

„Už jsem ti pověděl, že nesnáším bouřky.“ Na okamžik ztichl. „Nechápu, proč sakra nemůže zůstat doma.“

„Zřejmě cítí, že její místo je tady.“

„Sám jsi říkal, že se nic neděje.“

„Zatím.“

Znovu se rozhostilo ticho, které nikdo nepřerušil, dokud se Bishop nevrátil ke svému stolu a nezvedl sluchátko.

„Předpokládám, že číslo znáš,“ prohodil Tony. „Ano, Tony, znám její číslo.“

Tonyho ostrý tón jeho hlasu nijak neznepokojil a se zájmem ho pozoroval. To, co ze svého šéfa cítil, nebyl strach z blížící se bouře nebo pouhý neklid, ale něco mnohem silnějšího, co se dalo mnohem hůř definovat. A bylo to nakažlivé, jak si Tony uvědomil, když se přistihl, že bubnuje prsty na desce stolu.

Pane na nebi, to napětí bylo hmatatelné.

Bishop zavěsil. „Má tam záznamník.“

„Možná je ve sprše.“
„Možná.“ Bishop se vrátil k oknu.
„Ale ty si to nemyslíš,“ nadhodil Tony.
Na okamžik se zdálo, že Bishop neodpoví, ale konečně pronesl: „Cítím něco zlého.“
„Jak to myslíš, zlého?“
„Já nevím.“
„Zlého s Mirandou?“
Bishop znovu zaváhal a pak přikývl. „Kdysi jsem... Byly doby, kdy jsem dokázal vycítit, co se s ní děje. Kdykoli byla šťastná nebo smutná, poznal jsem to.“
„A teď máš stejný pocit?“
„Ne, teď je to jiné. Jako bych viděl nebo slyšel něco, co jsem si neuvědomoval, něco, co je mi teď nepříjemné. Něco, o čem vím, že je mimo můj dosah.“
„Něco s Mirandou?“
Bishop pohlédl na telefon a bylo na něm vidět, že je sice neklidný, ale zároveň ze sebe nechce dělat blázna. „Počkám deset minut a pak zavolám znovu. Pro případ, že by byla v té sprše.“
Tony se přistihl, že znovu bubnuje prsty po stole, a okamžitě s tím přestal. „Jasně,“ prohodil. „To je dobrý nápad.“

Horká voda udělala Mirandě dobře, a když si vysuší la vlasy, natáhla džíny a vytaháný svetr, vrátila se jí dokonce i chuť k jídlu. Přes zápěstí si přetáhla gumičku, kterou si později chtěla svázat vlasy.

V obýváku si jako kulisu a také kvůli zprávám o počasí zapnula televizi. A v tu chvíli si všimla, že spiritistická tabulka leží na podlaze.

Okamžitě sáhla po zbrani. Přemýšlela, proč je ta hra to jediné, co ji v pokoji znervózňuje. Kdyby tam byl nějaký vetřelec, určitě by jí zbraň dávno vzal. Byla přímo na ráně. Jak jen se ta tabulka dostala na podlahu?

Díky ochrannému štítu, který si kolem sebe vybudovala, Miranda necítila v domě nic neobvyklého. Což znamenalo, že se bude muset pohybovat opatrně, projít pokoj po pokoji, rozsvítit všechna světla, zkontrolovat okna a všechny vnější dveře, podívat se do skříní a nakouknout do všech koutů.

Věděla, že existuje rychlejší a snadnější způsob, jak tohle všechno udělat. Nic by jí přece neudělalo, kdyby svůj obranný štít na chvíli odložila. Jenom na tak dlouho, aby zjistila, co se v domě děje, aby se ujistila, že je sama.

Teprve ve chvíli, kdy Miranda nechala svůj obranný štít padnout, si plně uvědomila, jak velkému náporu byla vystavena, když ho držela kolem sebe tak dlouho. Bolest v hlavě na okamžik zesílila – a pak náhle zmizela, jako když praskne mýdlová bublina. V uších ucítila tlak, jako když se sjíždí výtahem z velké výšky, a před očima se jí dělaly mžítka. Náhle však viděla tak ostře, až překvapeně zamrkala.

Ten okamžik pohody byl úžasný.

Ale to, co přišlo pak, bylo utrpení.

Upustila revolver na zem a obě ruce si přitiskla k hlavě. Zmocnila se jí tak prudká bolest, až to s ní zacloumalo. Celá ohromená instinktivně poznala útok, věděla, že něco, nějaká energie se snaží násilím dostat do její mysli. A snažila se o to se stejnou úporností, s jakou se tomu Miranda bránila.

Posilována čirým zoufalstvím se pokusila obehnat se znovu obrannou bariérou a zároveň se ze všech sil snažila odrazit ostrou čepel energie, která se jí snažila protnout mysl. Téměř ji viděla, bílou a chvějící se a tak dravou, že by si do její hlavy lehce dokázala prořezat cestu.

Pak náhle všechno zčernalo na uhel a rozhostilo se ticho jako v hrobě.

Vůbec neslyšela, že zvoní telefon.

Poslední Lizini zákazníci odešli kolem půl deváté, takže měla dost času uklidit ještě dřív, než budou ulice dočista zasněžené. Přední dveře nechala odemčené pro případ, že by si někdo potřeboval zatelefonovat, a na televizi nad pultem naladila místní kanál, na němž hlásili předpověď počasí.

Předpověď nebyla příliš povzbudivá, pokud člověk nemiloval spousty sněhu.

Liz o ničem důležitém nepřemýšlela. Nechávala své myšlenky jen tak plynout, když jí náhle došlo, co znamenala ta bílá košile.

No jistě, to dávalo *dokonalý* smysl.

V první chvíli chtěla volat Alexovi, ale pak se rozhodla, že raději zajede za šerifkou na policejní stanici. Rychle se oblékla, zamkla přední dveře, zhasla světla a zadními dveřmi, které za sebou zamkla, vyšla ven.

Vždycky parkovala za domem, v uličce pár kroků od zadních dveří, přestože ji Alex mnohokrát nabádal, aby kdykoli bude pracovat do noci, parkovala před vstupními dveřmi. Liz si s tím nikdy nelámala hlavu. Vždyť šlo jenom o pár kroků a ona se nebála, i když bylo pozdě v noci.

V tu chvíli byla mnohem větší zima než před několika hodinami. A sníh začínal houstnout a poletoval ve větru, který čím dál víc sílil.

Liz nastartovala a pak znovu vystoupila, aby očistila přední sklo auta, než se motor trochu zahřeje. Stěrače nebyly právě v nejlepším stavu a rozmrazovač taky moc nepomáhal, takže usoudila, že nejlepší bude udělat to ručně.

„Zdržela jste se dlouho.“

S úlekem se otočila a pak se nervózně zasmála. „Musím ještě zajet na policejní oddělení. Ale co děláte venku takhle...“ Pak zahlédla zablýsknutí nože.

„Promiňte, Liz. Moc mě to mrzí.“

Stěží měla čas si uvědomit, že pokud šlo o tu bílou košili, musela se zmýlit, když v tom ucítla, jak jí s děsivou lehkostí zajela do těla chladná čepel nože.

ČTRNÁCT

Zpočátku Miranda ten hlas ignorovala. Byl příliš vzdálený a stěží se dal rozeznat. A kromě toho byla příliš unavená, aby zjišťovala, co jí vlastně chce říct. Nevěděla, kde je, ale bylo tam ticho a klid. Už neměla žádný důvod dělat si starosti a jediné, po čem toužila, bylo, aby ji nechali samotnou. *Mirando*.

Matně, na samé hranici podvědomí poznala, že se jí něco dotýká. Ještě to necítila, přesto však věděla, že ten dotyk existuje. A uvědomovala si, že bez toho doteku by nebyla schopná slyšet... ho... vůbec. Ve skutečnosti ho neslyšela. Jenom rozuměla tomu, co říká.

Bylo to zvláštní. Chvíli to zvažovala, i když tomu ještě pořád nepřikládala žádnou váhu, spíš ji to zaujalo. Konečně si uvědomila, že všechny její smysly se vypnuly. Samy se dočista odpojily. Měla mlhavý pocit, že tlukot jejího srdce se zpomaluje a nevhání jí do plic už žádný vzduch a že i ostatní orgány přestávají pracovat.

Mirando, poslouvej mě.

Miranda mu nechtěla naslouchat. Bála se, že jí zase ublíží, věděla to. Chce jí zase ublížit, ale ona už nikdy nepřipustí, aby ji někdo takhle ranil.

Musíš mě pustit dovnitř, Mirando.

Kdepak, nedovolí mu, aby do ní vstoupil. Bylo to pro ni nebezpečné. Protože on jí zase ublíží a... protože k tomu ještě nenastal ten správný čas. Proč? Protože... předtím se musí stát ještě něco jiného. V tom to je. Někdo

jiný musí zemřít. Musí jich být pět, tak je to, a proto ona musí ještě počkat.

Má jich být pět.

Prosím tě, Mirando. Prosím, pusť mě dovnitř. Něco se pokazilo, musíš mě pustit dovnitř.

Ne, to nemůže. Odvrátila se od něj zpátky do milosrdné tmy. Něco hluboko v jejím nitru, co vůbec nečekala, ji však začalo drásat a strašně to bolelo. Tak strašně toužila pustit ho dovnitř a znovu cítit to, co s nikým jiným kromě něj nikdy necítila. Ale i to ji děsilo, její touha, ten hlad, který ji zbavoval sebekontroly.

Snažila se uniknout před svými nechtěnými city. Snažila se přetrhat pavučinku, která jako by ji připoutávala k něčemu... venku... k něčemu... k někomu...

Mirando... ty umíráš. Copak to necítíš?

Nechtěla to poslouchat, protože přece neumírala. Nemůže umřít, ještě ne. Musí něco udělat, něco... důležitého.

Jenomže v tu chvíli jí nic jako důležité nepřipadalo. V tu chvíli ne. Ta tma byla teplá a přátelská a Miranda věděla, že tam venku je jenom bolest, starost a žal. A on. On, který jí komplikuje život tím, že jí do něj vnáší bolest a útrapy. A o to ona nestojí. Je tak strašně unavená.

Pusť mě dovnitř... Proboha, pusť mě dovnitř...

Už téměř unikla, málem se osvobodila, to pouto bylo tak tenké a křehké, že už by ji nedokázalo déle udržet. Ale pak se probudily její obranné smysly, které si stěží uvědomovala, a něco ji popadlo, zajalo. Kolem ní se začala spřádat další tenoučká vlákna a v místě, kde se jí každá taková nitka dotkla, pocítila bodnutí, které bylo radostné i bolestné zároveň. Zaplavila ji jistota, která se jí zdála být osudová. Přestože se bránila, pomalu, ale neúprosně ji to začalo vytahovat z mírumilovné tmy ven na světlo.

Nejdřív ucítila chlad, který ji mrazil až v kostech. Věděla, že je to začátek smrti. A pak se tlukot jejího srdce, nejdřív pomalý a nepravidelný, postupně zklidňoval a sílil. Její plíce natáhly vzduch a ona náhle vydechla.

A byla zpátky.

Miranda měla pocit, že se jí hlava rozskočí, a každíčký nerv v těle měla našponovaný k prasknutí. Byla jí zima a všechno ji bolelo, ale znovu dokázala slyšet, slyšela vítr, jak skučí venku za oknem, a zmrzlý déšť, jak naráží na okenní tabulky. Důvěrně známá měkkost matrace pod ní jí prozradila, že leží ve své posteli, i když si nevzpomínala, jak se dostala nahoru po schodech. Věděla, že když otevře oči, uvidí svůj pokoj. A také jeho.

„Jdi k čertu,“ slyšela se, jak říká.

„Klidně půjdu k čertu, jestli chceš, pokud mě pustíš dovnitř.“

Cítila, jak jí oběma rukama svírá obličej, cítila jeho ústa na svých rtech, a přestože by se mu nejraději bránila, věděla, že mu vychází vstříc. Celé tělo měla v jednom ohni, mrazivá bolest byla ta tam a ona cítila, jak se mu otevírá. A tam, kde předtím jenom trpěla jeho naléhání, ho teď ochotně přijímá.

Hlad, který nosila v sobě, byl mnohem větší než vůle ho odmítnout. Jeho ruce hladily její bolavou hlavu a jeho ústa si brala ta její v dlouhých, vášnivých a opojných polibcích, mnohem omamnějších než jakákoli narkotika.

„To není fér,“ zašeptala, když k tomu konečně dostala příležitost.

„Ježíši, snad si nemyslíš, že si z toho něco dělám?“ Bishopův hlas zněl chraptivě.

Miranda se přinutila otevřít oči. Myslela si, že ho už viděla v každé jeho náladě a že zná každý výraz jeho tváře, ale tohle byl muž, kterého nikdy předtím neviděla.

„Já tě nepustila dovnitř.“

„Já to vím.“

„Slíbil jsi, že nebudeš...“

Znovu ji políbil a drsně dodal: „Vážně si myslíš, že existuje něco, co bych nedokázal udělat, abych ti zachránil život? I když budeš mít další důvod k tomu, abys mě nenáviděla.“

Miranda věděla, že Bishop brzy zjistí, že není pravda, že ho nenávidí, ale potřebovala přijít na kloub tomu, co se stalo. Jenomže jeho ústa už zase drtila její rty a jeho ruce se vkrádaly pod přikrývku, aby se dostaly blíž k jejímu tělu. Všechny její myšlenky se upínaly k touze, kterou v ní rozpaloval. Na ničem jiném jí v té chvíli nezáleželo.

Jako by se celých těch osm let, které je dělily, náhle rozplynulo jako dým, hodiny se vrátily zpátky k létu, kdy dva zamilovaní lidé objevovali ty nejúžasnější důvěrnosti, které dosud ani jeden z nich nezažil.

Jejich těla si však vzpomněla hned, vedena naléhavým hladem, který musel být nasycen. Přikrývka letěla stranou, po ní následovalo oblečení. Oba milenci se nemohli nasytit vzájemných doteků a něžností. Žádná blízkost jim nebyla dost těsná. Všechno jim bylo důvěrně známé a přesto nové, jejich těla se za ta léta změnila, byli zkušenější, přirozenější, víc si uvědomovali svou smrtelnost a nebyli už tak bezstarostní, pokud šlo o život, potěšení a bolesti, které jim přinášel.

Zkoumali to, co důvěrně znali, i to, co se za ta léta změnilo, s rozmyslem lidí, kteří až příliš dobře vědí, že každá chvíle je dar a že už se jim nikdy v životě nemusí taková příležitost naskytnout. Plnými doušky si brali, co jim život a osud nabízel.

Bouře venku za okny zuřila v tu chvíli už naplno. V místnosti bylo teplo a převládal tam jiný druh síly, který se projevoval s plnou intenzitou, totiž horoucí vášně.

Odehrávalo se totéž, co v létě před tolika lety. Miranda s úžasem zjišťovala, jak silný cit je spojuje. S vášnivým tělesným splynutím se dostavilo splynutí duševní, které bylo tak hluboké a absolutní, jako by se obě jejich duše spojily v jeden celek.

Během kratičkého okamžiku viděla Miranda Bishopův život, jak se odehrával během let, kdy žili odloučení. Viděla radosti i bolesti, které prožíval, jeho triumfy i tragédie; případy, jež skončily dobře, i ty, které dopadly špatně. Viděla tváře jeho přátel, spolupracovníků i nepřátel, viděla místa, která navštívil, a věci, které udělal, a cítila to, co cítil on. A věděla, že současně i on si vybavuje její život a její zkušenosti.

Byl to divoký a vzrušující tobogan citů, který je spolu s fyzickým pocitem nádhery z milování posunoval k neuvěřitelnému bodu, jenž byl obyčejným lidem tak vzdálený. Neexistovala slova, jak tu cestu popsat.

Kromě výrazu neskonalé blaho.

Zástupce šerifky Greg Wilkie se plně soustředil, jak co nejlépe udržet svůj vůz na silnici. Možná by se do úzké uličky ani nepodíval, kdyby ostřížím zrakem nesledoval, jestli něco nepoletuje vzduchem. Už tak málem přišel o zrcátko kvůli padající větvi. Jediné, co ho napadlo, když zahlédl nějaké lidi na ulici, bylo, že Liz se ve svém obchůdku zdržela dlouho a že je dobře, že má u svého auta náhon na čtyři kola.

Nedělal si s tím zbytečné starosti, ale byl to zodpovědný mladý muž a svědomitý pracovitý policista. Při příští objíždce městem minul uličku ještě jednou, a dokonce změnil trasu tak, aby o pár minut později projel kolem Lizina domu. Její auto stálo zaparkované na příjezdové cestě a v domě se svítilo. Spokojeně pokračoval v jízdě.

Jedna z místních pizzerií byla natolik štedrá, že ještě, než zavřeli před blížící se bouří, poslali na policejní oddělení pár kousků teplé pizzy. A protože policisté předpokládali, že budou vzhůru téměř celou noc, pokud ne

až do rána, bez váhání se s chutí pustili do feferonkové pizzy s cibulí, přestože bylo už půl desáté večer.

„Jsou chvíle, kdy svou práci přímo zbožňuju,“ pomlaskával si Tony. Seděl opřený na židli, nohy na konferenčním stolku a dělil se o pizzu s Alexem. Oba společně sledovali malý televizní přijímač, který tam někdo přinesl a napojil na satelitní systém. „Kdo by řekl, že soutěž roztleskávaček bude tak... vzrušující?“

„Myslím, že to je účel,“ poznamenal Alex.

„Aha, budu to muset sledovat častěji.“

Alexe přepadly výčitky. „Možná bychom měli raději sledovat předpověď počasí než tyhle ptákoviny.“

„A proč? Vždyť víme, že se blíží bouře. A víme taky, že dřív nebo později odezní. Policejní vozy venku nás pravidelně informují o situaci, abychom byli ve střehu, kdyby se vyskytly nějaký trable. A... no teda. Viděls, jak vysoko se dokážou vzájemně vyhodit?“

Alex mrkl na hodinky. „Jak dlouho už je Bishop pryč?“

„Tak asi hodinu. Říkal, že kdyby se tam něco stalo, zavolá.“

„Možná ta bouřka...“

„Mobilní telefony fungují i při atomovém výbuchu.“ Pohlédl na Alexe, který na něj nechápavě třesl oči, a dodal: „To byl vtip. Chci říct, že se na ně dá spolehnout.“

„Na vládního agenta máš poměrně podivný smysl pro humor,“ poznamenal Alex poněkud nepřítomně.

„Já se považuju za policajta a žádného vládního agenta.“

„Za policajta – médium?“

Tony se zamračil. „Říkal jsem si, kdy s tím přijdeš. To ti řekla Miranda, co?“

„Když jsem se konečně odvážil zeptat, tak mi to řekla. Ale o tobě a tvých kumpánech mi neprozradila nic určitýho. Teda kromě toho, co mi řekl Bishop.“

„Aha, takže ty chceš vědět, jestli ti taky dokážu číst myšlenky?“

„Tak nějak.“

„Nedokážu, to není můj obor. Já jenom... sbírám z okolí pocity.“

„Což vysvětluje tvoje předtuchy, pokud jde o našeho konfliktního vraha?“

„Více méně. A taky dokážu velice dobře interpretovat data.“

Alex něco zabručel a pak několik minut zíral do obrazovky. Potom náhle prohodil: „Randy tvrdila, že nedokáže číst moje myšlenky, ale...“

„Cítíš se obnažený?“

„Jo.“

Tony pokrčil rameny. „To nemusíš. Jestliže říká, že nedokáže číst tvoje myšlenky, tak je to pravda. Já bych možná dokázal odhadnout, co cítíš v určité chvíli, ale většina lidí to na sebe stejně prozradí výrazem svého obličeje. Sharon třeba věděla, že klíče, který našla na zemi, patří tobě.“

„A Bishop?“

„Já myslel, že ti o něm Miranda řekla.“

„Na to nemusím být médium, abych poznal, že mi neřekla všechno.“

„To je zajímavý,“ pokýval hlavou Tony. „Tak jo. Bishop jako médium funguje na dotek a je hodně silný.“

Je mnohem silnější než Miranda. Ale na to přišel v životě později než ona. Jsou lidi, kteří odhalí své schopnosti třeba až ve dvaceti. Ale Miranda se dokáže ovládat líp než on. Dokázala nás všechny zablokovat, dokonce i Bishopa. To je velice vzácná schopnost, to mi věř.“ Tony se odmlčel a pak se usmál. „A s Bishopem si nemusíš dělat starosti, ten nedokáže číst myšlenky ani tobě.“

„Randy mi říkala, že obvykle dokáže číst myšlenky tak polovině lidí, s kterými se setká. Mně to odjakživa připadalo jako nějaký kouzlo. Všechno má ale své meze.“

„To jistě. Je to jako další smysl. Nemůžeš například vidět věci, který jsou na dohled daleko nebo jsou schované pod jinými věcmi. A jestliže máš náhodou geneticky špatný zrak, pak to, co vidíš, máš zkreslené. Nemůžeš slyšet zvuky kromě těch, co se nacházejí uvnitř nějaké ohraničené škály, a stejně tak i potom to, co slyšíš, může být zkreslené. Tvůj smysl pro dotyk je ovlivněný teplotou, tím, jestli jsi muž či žena a spoustou dalších věcí. A čich máš ve srovnání s většinou jiných živočišných druhů nejenom značně omezený, ale je tak subjektivní, že tvůj vlastní mozek tě dokáže ošálit a ty začneš věřit, že buď něco děláš, nebo něco necítíš. Každá taková schopnost má určité hranice.“

„Na tom není vůbec nic kouzelného.“

„To není.“

Alex o jeho slovech chvíli přemýšlel a pak znovu pohlédl na hodinky. „Počkám ještě půl hodiny, pak zavolám Randy domů.“

„Jak myslíš.“ Tony byl asi deset minut zticha, potom zamyšleně pronesl: „V posledních letech se provedlo hodně výzkumů psychických schopností médií. Když jsme dávali dohromady náš tým, museli jsem se podrobit spoustě opatření a testů, které k tomu účelu vyvinuli. Máme šanony plný tabulek a grafů. Tisíce stránek zpráv lékařů, psychologů a vědců. A případy, na nichž je jasně vidět, jak psychické schopnosti dokážou přispět k úspěšnému řešení případů. Každý fakt je ale obestřený nějakým mýtem nebo legendou, případně prostě jenom něčím, co nechápeme. Jako třeba telepatie. Už celý roky slychám šuškat, že když se spolu milují dvě média, je to něco naprosto úžasného. Je to prý jako rozdíl mezi chůzí a létáním. Ty se na určité místo můžeš dostat oběma

způsoby, ale jakmile jednou zkusíš, co je létání, nic jiného už se tomu nevyrovná.“

Alex se na něj upřeně zadíval. „Máš k tomu nějaký důvod, proč o tom právě teď mluvíš?“

Tony se natáhl pro poslední plátek pizzy a prstem do něj šťouchl, aby zjistil, jestli je ještě dost teplý, nebo jestli bude třeba ohřát ho v mikrovlnce. „Ale kdepak, nemám k tomu vůbec žádný důvod.“

Když se rozdrnčel telefon, Miranda nespala. Příjemně si hověla v teplém pelíšku a spokojeně naslouchala, jak za okny zuří bouře. Ležela na boku obrácená k nočnímu stolku, takže mohla sáhnout po sluchátku a ani přitom nemusela otevřít oči.

„Haló?“

„Randy? Tady je Alex. Jsi... Je všechno v pořádku? Když se Bishop nevrátil, dělali jsme si trochu starosti.“

Otevřela oči a pohlédla na hodiny na nočním stolku. Ani ji nepřekvapilo, že je skoro půlnoc. „Všechno je v pořádku, Alexi.“ Cítila, jak ji Bishopova paže objímá kolem těla, a musela se usmát při představě, že by je teď Alex viděl. „Ale raději tady přečkáme tu nejhorší bouři a přijedeme až zítra ráno.“

„Podle toho, co říkali ve zprávách o počasí, bude zítra to běsnění vrcholit,“ varoval ji Alex. „Ale zatím nehlásí žádné výpadky proudu ani jiné problémy.“

„Kdyby se něco změnilo, dej mi vědět.“

„Jasně.“

„A jestli bude zítra Bonnie volat dřív, než se k vám dostanu, řekni jí, prosím tě, že jsem doma, ano?“

„Spolehni se.“

Miranda zavěsila a na okamžik jen tak ležela a vychutnávala si pocit klidu a pohody. Bishopovo teplé svalnaté tělo, přitisknuté těsně k jejím zadům, jí připomínalo, co se mezi nimi odehrálo. V tu chvíli si

uvědomila hlubokou pravdu, že spolu jsou mnohem silnější.

Přemýšlela, jestli si to i teď dokáže otevřeně přiznat.

Moc dobře si uvědomovala jak jsou s Bishopem propojeni, vnímala i tu soustavu vláken, která pojí jejich duše navzájem, ale věděla také, že to, k čemu došlo, když se tenkrát před osmi lety stali poprvé milenci, odehrálo se teď znovu. Jejich myšlenky se spojily stejně jako jejich těla, ale teď mezi nimi nedošlo k žádné aktivní komunikaci, k žádné výměně myšlenek nebo citů. Jejich výjimečné smysly dočasně ochromil jakýsi zvláštní druh duševna.

Bylo to tak silné, že ještě několik dní potom nebyli schopni využívat svoje psychické schopnosti. A tenkrát přišli na to, že je to cena, kterou musí zaplatit za svoji lásku. Nebránilo jim to však v tom, aby ve svém vztahu nepokračovali dál. Poměrně brzy zjistili, že tyto účinky nemají dlouhého trvání a že se vždy během několika hodin rozplynou.

Bishop to nazýval jejich ojedinělou milostnou dohrou.

Miranda přemýšlela, jak dlouho budou tyto účinky trvat tentokrát. Bude to otázka dnů nebo hodin, než zase budou schopni využívat svoje schopnosti? A co bude potom? Zjistí, stejně jako kdysi, že se jejich spojením vytvořilo něco pozoruhodného?

Bishop se vedle ní zavrtil. Miranda se otočila na záda a pozorovala ho, jak se zvedl a vzepřel se na lokti.

„No teda,“ vydechl obdivné.

„Myslím, že tohle jsi říkal, když jsme spolu byli poprvé,“ usmála se.

„To mě nepřekvapuje.“ Pohládl ji po tváři. „Mám pocit, že jsem celý ty roky, co jsme byli od sebe, čekal, že se to změní.“

„Jsou věci,“ pronesla Miranda bez jediné známky ironie, „které se změnit nedají.“

Bishop se usmál. „Doufám, že v tomhle konkrétním případě nečekáš, že mě to otráví.“

S upřímnou zvědavostí a s trochou překvapení v hlase se zeptala: „Takže tobě nevádí, že ses tak...obnažil?“

„Vůči tobě? Ale kdepak,“ odpověděl bez zaváhání.

„Ale kdysi ti to vadilo.“

„Tenkrát jsem byl hlupák. A myslím, že už jsem se ti k tomu jednou přiznal.“

„Asi ano.“

Chvíli váhal, pak prohodil: „Nevím, jak moc jsi měla možnost o tom přemýšlet, ale měla by sis uvědomit, že bych nikdy nedělal nic za tvými zády, Mirando.“

„Já vím.“ Cítila jeho lítost, která byla i po těch letech tak silná, že ji to až zbolelo. „Já vím, že Kara souhlasila, že ti pomůže jediné tehdy, když jí slíbíš, že mi to neřekneš.“ Odmlčela se. „Ale tys za ní šel a mně si o tom nic neřekl, protože jsi věděl, že bych s tím nesouhlasila.“

Bishop její slova nepopřel. „Říkal jsem si, že je dost stará na to, aby věděla, co chce udělat. A ty že jsi jenom příliš starostlivá starší sestra, která ji chce za každou cenu chránit. A že jakmile nám pomůže chytit toho parchanta, i ty uznáš, že to bylo to nejlepší, co se dalo udělat. Ted' vím, že to bylo špatné. Jít za ní a neříct ti o tom, to byla... zrada. Zradil jsem všechno, co jsme se mezi sebou snažili vybudovat. Ale...“

„Ale,“ přerušila ho, „myslel sis, že se to dá omluvit.“

„Ano, to jsem si myslel.“ Ted' už ale netvrdil, na rozdíl od situace před léty, že k chycení toho vraha je třeba použít všech dostupných prostředků. Jenom pronesl: „Mýlil jsem se. Ublížil jsem ti a zničil tvoji víru ve mě a to se nedá omluvit. I když... i když to nakonec dopadlo jinak, mezi námi dvěma to skončilo. Dlouho mi trvalo, než jsem si to uvědomil. A než jsem pochopil, proč k tomu došlo.“

Miranda ho mlčky pozorovala.

„Byla to i profesionální chyba. Uzavřel jsem svoji mysl před všemi fakty, která jsem měl správně zvážit. Ty jsi znala Karu mnohem líp než já a rozuměla jsi jejím schopnostem tak, jak bych to já nikdy nedokázal. Dobře jsi věděla, jak lehce dokáže podlehnout silnější vůli, obzvlášť pokud jde o médium.“

„Nemohl jsi přece vědět, že Harrison je taky médium,“ připomněla mu Miranda. „To nemohl vědět nikdo z nás.“

Bishop přikývl, ale namítl: „Rozdíl je v tom, že tys něco takového mohla předvídat, kdybych ti k tomu dal šanci.“

„To je možný.“

Nepatrně se zamračil. „Doufám, že sis celý ty roky nemyslela, že by to mohla být tvoje vina, Mirando?“

„Kdybychom se na tohle téma ten poslední den nepohádali, kdybych tě tenkrát prostě nechala dělat tvoji práci, pak by možná...“

„Mirando.“ Zlehka jí položil dlaň na tvář a palcem jí začal přejíždět po lícni kosti. „Nic by se tím nezměnilo, to přece víš. Kolem domu byly poschovávány dva týmy agentů a nejmíň půl tuctu tajných policistů. Já bych byl venku s nima. I kdybych tam byl, nevěděl bych, co se děje uvnitř, a pak už by bylo stejně pozdě.“

„Tvůj pavoučí instinkt by možná...“

„Ty zapomínáš.“ Zkřivil ústa do trpkého úsměšku. „Chtěl jsem se ti k tomu to ráno přiznat, ale dostal jsem idiotský nápad, že mi spíš odpustíš, když se přiznám až potom, co se pomilujeme.“

Ano, skutečně na to zapoměla, ale vzhledem k citovým zmatkům, které provázely ten nekonečný den a dny, jež následovaly po něm, nebylo se co divit.

„To je typicky mužské myšlení,“ zamumlala.

„To ano, a pořádně hloupé.“ Ušklíbl se. „Víš, je to jedna z mála věcí, za které se dost stydím. Byl jsem tak ješitný pitomec, že jsem věřil, upřímně jsem věřil, že se na mě nebudeš tolik zlobit, když budeš...“

„Zesláblá uspokojením?“

Krátce zavřel oči. „Nechce se mi věřit, že jsem se mohl tak strašlivě mýlit.“

Když na to Miranda vzpomínala, musela se pousmát. Ale nahlas pouze pronesla: „Tak si z toho vezměme ponaučení a nechme to plavat.“

„Díky,“ usmál se šťastně. „Je fakt, že to ráno jsme se milovali a můj pavoučí instinkt byl dočasně vyřazený z provozu. Coby médium jsem byl slepý jako kotě, takže stejně bych neměl ani ponětí, co se v domě odehrává. Sakra, vždyť jsem ani nevycítil, že mi hrozí bezprostřední nebezpečí.“ Letmo si sáhl na levou tvář. „A proto mám tohle.“

„Taky jsem se divila. Vím, žes k tomu přišel ten den, když Harrison – když se mu podařilo dostat přes všechny policisty, ale nikdy by mě nenapadlo, že se mu podaří dostat se tak blízko i k tobě.“

„To mi povídej. Vůbec jsem ho neviděl přicházet. Nepoznal jsem to.“

Bishop se odmlčel. „A taky se dostal k mé zbrani. Zabil s ní čtyři lidi.“

O tomhle Miranda nevěděla. „To mě mrzí.“

Přikývl. „Mně ale teď jde jenom o to, aby sis za nic z toho, co se stalo, nedávala vinu. To já za to můžu. Od začátku až do konce to byla moje chyba.“

„Když se to tak vezme, byla to Harrisonova vina. To on zabil mou rodinu, ne ty.“

„To ano, ale já z nich udělal terč. Kdybych šel nejdřív za tebou, všechno by bylo jinak. Nevím, jestli bych tě tenkrát dokázal přesvědčit, ale moc dobře vím, že kdybys o tom věděla, dokázala bys ochránit Karu a možná bys dokázala Harrisonovi zabránit v tom, aby ji vystopoval.“

„Myslím, že přeceňuješ moje schopnosti,“ prohodila záměrně ledabyle.

„Vážně?“ Dlouze ji políbil a pak dodal: „Tys věděla, že se to stane, myslím nás dva.“

Nesnažila se to popřít. Uvědomovala si, že vydoloval tuhle maličkost z jejího mozku. „Ano, věděla. Ale tenkrát jsem z toho vůbec neměla radost.“

„A co teď? Lituješ toho?“

„Nelituju.“ Natáhla ruku a letmo přejela jizvu na jeho tváři. „Nevím, jak se mám cítit, ale jsem ráda, že jsi tady. Nic jiného mě nezajímá.“

„To mi stačí. Prozatím.“ Znovu ji políbil a přitom sraštil obočí, když se mu vybavily všechny představy a pocity uložené v jeho mozku. Připadalo mu to jako videopáska převíjející se nejvyšší rychlostí a oni dva jako by se teprve teď probírali a začínali zjišťovat všechny informace.

„Tys věděla, že z nás zase budou milenci,“ pronesl pomalu. „Ale je v tom ještě něco jiného, vid’? Ještě dřív, než tohle všechno začalo, jsi něco viděla, že ano?“

Miranda zaváhala, ale ne proto, že by se mu nechtěla přiznat. S pocitem úzkosti si uvědomovala, že možná mohla změnit budoucnost, kterou viděla. Všechno ostatní se odehrálo v předpokládaném pořadí, až na tohle. Pět. Pět obětí a *pak* teprve se z nich měli stát znovu milenci – to viděla ve svých vizích.

Podařilo se jí změnit budoucnost? Vybudovala si kolem sebe tak silný obranný štít, že se jí podařilo nevpustit Bishopa dovnitř a nedopustit, aby mezi nimi došlo k jakýmkoli důvěrnostem. Tím možná nevědomky navodila ideální situaci, která oživila jejich vztah – a jejich pouto. A jestliže tomu tak skutečně bylo, jaké by to mělo následky? „Mirando?“

Usmála se. „Nevím jak ty, ale já umírám hladu.“

„Mirando...“

„Já nepřeháním. I když... možná trochu.“ Ať už změnila budoucnost nebo ne, dříve nebo později mu bude muset říct, co doopravdy viděla. Protože on jinak získá tuhle informaci ze svého vlastního mozku, kde ji měl uloženu. Bylo jí jasné, co se stane, až to zjistí, a tak

usoudila, že bude rozumné trochu to pozdržet. „Kvůli té bouři může každou chvíli vypadnout proud, takže bychom měli využít všech vymožeností moderní domácnosti, dokud to ještě jde.“

Upřeně se na ni zadíval. „Takže ty mi to neřekneš.“

„Ale já fakt umírám hladu, Bishope.“

„Už jsem ti říkal, jaká jsi tvrdohlavá ženská?“

„Myslím tak jednou nebo dvakrát.“ Odhodila přikrývku na kraj postele a posadila se. „Můžeme si o tom promluvit později. Teď mám hlad jako vlk a ráda bych se podívala na zprávy o počasí, abych věděla, co nás čeká. A jestli si chceš dát sprchu, dokud je ještě horká voda, radím ti udělat to hned pro případ, že by ten proud skutečně vypnul.“

Pozoroval ji, jak sbírá ze země jejich poházené šaty a dává je do nohou postele. Pak vytáhla ze skříně froté župan a oblékla si ho.

„Už jsem zapomněl, jak jsi krásná,“ pronesl obdivně.

„Ježíši, je to jako rána do žaludku.“

Pobaveně pronesla: „Ty jsi ale mluvka.“ Nahmatala papuče ve tvaru kočičí hlavy, které jí dala Bonnie k Vánocům, a natáhla si je. Vypadaly směšně, ale byly pohodlné a teplé.

Zakřenil se. „Vidím, že ti pořád houby záleží na tom, co si na sebe oblíkneš, vid’? Je ti fuk, jak vypadáš, stejně jako to, že máš takový neobvyklý schopnosti.“

„Protože ani za jedno nemůžu. Je to otázka genetiky. Zeptej se mě na můj černý pásek nebo na medaile za střelbu do terče nebo na moje schopnosti vyluštit křížovku v rekordním čase a já se přece jenom trochu nadmu pýchou.“

„Tak to bych rád viděl,“ zasmál se.

„Sejdeme se dole, Bishope.“ Když byla Miranda v půli schodiště, uvědomila si, že se usmívá. Řekla mu pravdu: byla ráda, že je v tu chvíli s ní. A na nic jiného nechtěla myslet.

Zamířila do obývacího pokoje a zapnula televizi. A náhle se jí zmocnil pocit, že tu situaci už jednou zažila. Na okamžik se zastavila a zamračeně se rozhlédla kolem sebe. Přes židli leželo pouzdro na revolver, jenž v něm byl řádně uložen. Lampy rozmístěné po pokoji svítily a na konferenčním stolku ležela spiritistická tabulka.

Přistoupila k ní, sklonila se a posunula ukazovátko k jejímu středu. Zmocnil se jí nepříjemný pocit, že s tabulkou není něco v pořádku, ale nedokázala přijít na to, co by to mohlo být. A taky si nemohla pořádně vzpomenout, kdy byla v tom pokoji naposledy.

Jediné, na co si vzpomínala, byl... její příchod domů. A pak už jen na to, že ležela v posteli s Bishopem.

„Doufám, že mi pomůže tyhle prázdná místa zaplnit,“ zamumlala si pro sebe a zamířila do kuchyně.

Ukazovátko na tabulce za jejími zády se pomalinku začalo pohybovat od středu, až se posunulo k písmenu NE.

PATNÁCT

„**K**dybys měl rozum,“ napomenul Alex Tonyho, „tak by ses vrátil do hotelu a trochu se prospal.“

„Jen mi klidně vynadej,“ přikyvoval Tony. „Ale v tuhle chvíli nemá cenu lámat si s tím hlavu. Silnice jsou tak zasněžené, že by trvalo hodinu, než bych se tam dostal, a teď už jsou skoro dvě hodiny ráno. A navíc, když je člověk sám, bouřky mu nepřipadají jako velká legrace.“

„Hm. A odkud jsi říkal, že volala doktorka Edwardsová?“

„Z domu toho vašeho doktora Shepherd. Ale samozřejmě jsem jim nespokl tu jejich historku ,kdyby nebylo té bouřky, nebyli bychom tu uvízlí‘. Ti dva by v tom domě stejně skončili bouřka nebouřka.“

Alex něco zamručel. „Tak se mi zdá, že vy média jdete na všechno strašně rychle.“

Tony se na něj zakřenil. „Myslíš? Promiň, brácho, ale na to není tak jednoduchá odpověď. Podle mých zkušeností mají média tendenci postupovat v milostných záležitostech mnohem pomaleji než průměrní lidé. Vzhledem k tomu, že jsme daleko citlivější, máme se na pozoru, abychom se nezranili.“

Alex usoudil, že bude lepší toto téma dál nerozebírat. „Hele, pizzu už jsme dojedli a soutěž roztleskávaček taky skončila,“ prohodil. „A protože ještě zdaleka není tak pozdě, co kdybychom se pustili do nějaké práce?“

Tony si vzdychl, opřel si nohy o konferenční stůl a místo do televizní obrazovky, kde v tu chvíli dávali zprávy o počasí, se zadíval na nástěнку. „Tak jo, klidně. Já ale pochybuju, že to bude k něčemu dobré. Z Quantika nám pošlou seznam prodejců pneumatik nejdřív v pondělí. A tři z našich policistů právě pročítají inzeráty v novinách a snaží se zjistit, jestli na některý z nich náhodou neodpověděl někdo z našich pohřešovaných mladistvých. Nevím jak ty, ale mě už se rozhodně nechce chodit zpátky do suterénu, hrabat se v papírech a pátrat po dalších pohřešovaných. Aspoň ne dnes v noci.“

„Mně se taky nechce. Není to tam moc útulný a v bouři už vůbec ne.“

„Takže budeme muset zapojit mozek a využít čas k tomu, abychom tu skládačku sestavili dohromady.“ Tony se zamračil. „To bych rád věděl, co ten vrah vlastně od Adama Ramsaye chtěl.“

„Ty myslíš, že Bishop má pravdu?“

„Já myslím, že je zatraceně dobrej a že k tomu ani nemusí být médium. Mě život naučil, abych proti němu nesázel.“

Alex se zadíval na nástěнку. „Jako důkaz nemáme nic víc než kosti toho kluka. Jak máme zjistit, co z jeho těla mělo pro toho vraha nějakou cenu?“

Tony se otočil a začal se probírat složkou na stole. Nakonec vytáhl svazek, jenž obsahoval různé rozhovory a pitevní zprávu Adama Ramsaye.

„Kolikrát už ses na to koukal?“ zeptal se Alex.

„Těžko říct. Ale tentokrát možná přijdu na něco, co jsem předtím přehlédl.“

Alex pokrčil rameny a přitáhl si další složku, aby ji mohl prolistovat. Než ji otevřel, pronesl pomalu: „Co jen to je za město, když se tam dokázalo tolik let schovávat tak odporný monstrum? A co to vypovídá o nás?“

Tony se na něj vážně zadíval: „No, píše se tam, že tohle monstrum nemá rohy ani ocas, abychom ho mohli

dobře rozpoznat. Většinou to tak je. Nijak se neskrývají, vypadají stejně jako my ostatní a mají tu drzost být nám na očích. Problém je v tom, že i ti z nás, co máme výjimečné schopnosti, tyhle zrůdy stěží poznají, takže se tím vůbec nemusíš trápit. Ale jedno ti povím. Až ho najdeme, jeho poslední obětí bude tohle město, protože nikdo z vás už nebude takový, jaký býval.“

„Jak jsi mě tu vlastně našel?“ zajímala se Miranda. Po večeri zůstali sedět u kuchyňského stolu s šálkem kávy před sebou a naslouchali bouři, která zuřila za oknem.

„Bylas strašně studená,“ odpověděl Bishop stručně. „A tím myslím jako led. Tělesná teplota ti šla hodně rychle dolů.“ Všiml si, že Miranda je z něčeho nervózní, a říkal si, že tyto jejich první zkušební hodiny v roli milenců patrně rozhodnou o jejich budoucnosti. To byl hlavní důvod, proč nenaléhal, aby mu prozradila, jaké měla na začátku vidění. „Copak si na to nevzpomínáš?“

Zamračila se. „Vzpomínám si, jak jsem přišla domů a vešla jsem dovnitř. Pak jsem zkontrolovala záznamník v hale. A potom... už jsem jenom slyšela tvůj hlas, jak mi říká, že umírám.“

Bishop se obával, aby si nemyslela, že hledá kdejakou výmluvu, jak se vetřít do jejích myšlenek, a rychle vysvětloval: „Našel jsem tě v obýváku na podlaze, jako bys právě upadla. Neměla jsi žádné vnější známky zranění. Nejsem doktor, ale viděl jsem už spoustu mrtvých nebo umírajících lidí, Mirando. Tys umírala. Nejenže ti klesala teplota, ale tep ti slábl a dech se zpomaloval. Jako by se tvoje tělo... ztrácelo. Tvoje mysl jako by někam odcházela nebo ji něco přerušilo, jako by ji něco unášelo pryč. Celý tvůj organismus se hroutil.“

„Co to ale mohlo způsobit?“ nechápala Miranda.

Když ji tam Bishop našel, nehodlal ztrácet čas snahou přijít tomu na kloub, obzvlášť když Miranda byla tak slabá

a jakoby bez života. Nemyslel na nic jiného než na to, jak ji vrátit zpátky do života, a jednal instinktivně a pohotově.

Ted' si však uvědomil, že její nenadálé zhroucení bylo něčím víc než nepříjemnou příhodou. „Myslím, že za to může tvůj ochranný štít. Všechna energie, kterou jsi v sobě tak dlouho kumulovala, se v tu chvíli osvobodila a explodovala. Jakmile jsem se tě dotkl, věděl jsem, že tvůj štít je ten tam, a proto se mi taky podařilo proniknout ti do myšlenek.“

Miranda vstala, aby si dolila kávu, tvář stále zamračenou. Nevrátila se však ke stolu. Opřela se zády o pult vedle dřezu a vážně se na Bishopa zadívala. „Ne, tak to nebylo. Víím, že sis kvůli tomu dělal starosti, ale já měla tu energii pod kontrolou a nedopustila jsem, aby mi to nějak ublížilo. To víš, to jsou roky praxe. Samozřejmě to mělo vedlejší účinky – třeba ty bolesti hlavy. Nic z toho ale nemohlo zavinit můj naprostý kolaps, který byl navíc tak nečekaný.“

„Tak co to teda způsobilo?“

Miranda odložila hrníček na pult. „A já ležela v obývacíku?“

„Jo.“

„Takže to, co to způsobilo, tam muselo být taky.“ Zamířila do obývacího pokoje a Bishop jí šel v patách. Začali zkoumat místnost, ale ta vypadala dokonale mírumilovně a nebyla v ní cítit žádná hrozba.

Miranda se posadila na pohovku a upřela zrak na spiritistickou tabulku na stole. „Proč je to tady? Přísahala bych, že mi Bonnie říkala, že když ji používali, byli nahoře v ložnici.“

„A nemohli ji z nějakého důvodu přenést sem dolů?“

„Nenapadá mě žádný důvod, proč by to dělali. Anebo proč by to dělala moje hospodyně.“

Bishop se posadil vedle ní. Natáhl ruku a posunul ukazovátko ke středu tabulky. „Jestliže tohle je to, pomoci

čeho navázali kontakt... s čímkoli... pak jsou to i dveře do onoho světa.“

Miranda na něj zamyšleně pohlédla. „A Bonnie možná zapomněla ty dveře zavřít.“

„Anebo je zavřela moc pozdě,“ podotkl Bishop. „Já toho o těchhle věcech moc nevím. Jak už jsem ti říkal, měli jsme problém prosadit jakékoli testy nebo opatření, a pokud jde o naše bádání, pohybujeme se na tenkém ledě. Mám ale takový pocit, žeš mi kdysi říkala, že médium nemá šanci ovlivnit nic, co vešlo otevřenými dveřmi.“

„Ano, to je pravda. Někdy může samotné médium dveře částečně zablokovat, takže v nich zbude jenom malá škvírka. A je nebezpečí, že těmi dveřmi vtrhne dovnitř jako první ten nejrozzlobenější a nejzápornější duch.“

„Čerstvá oběť násilné vraždy.“

Miranda přikývla. „Obvykle ano.“

„V tomhle případě by to mohl být Steve Penman nebo třeba Lynet Graingerová. Oba byli zavražděni mnohem rychleji než ti druzí dva a sotva měli čas zjistit, co se to s nimi vlastně děje.“

„To je pravda.“ Miranda se zamyslela. „Bonnie mi svěřila, že se s Amy už předtím jednou pokusili s někým spojit, aby jim pomohl najít Steva. Byl to prý krátký pokus, který hned přerušili, ale jméno ducha, které jim tabulka označila, patřilo Lynet.“

„Ona mi ale nepřípadala rozzlobená,“ namítl Bishop.

„To ne, ona byla... tiché děvče s holubičí povahou.“ Miranda se nadechla. „Jenomže zemřela mladá a její energie nabitá city mohla působit destruktivně. Třeba toužila tak zoufale žít, že jí nebylo zatěžko jednat na úkor někoho jiného.“

Bishop poklepal prstem na tabulku. „Jestliže tohle jsou ty dveře, které Bonnie použila, a místo, kam nasměrovala svoji energii, pak si musela nějakým způsobem chránit svoji vlastní mysl. Je to tak?“

„Ano, obzvlášť pokud odložila svůj obranný štít hned poté, co navázala spojení. Když byla ještě malá, s Karou jsme ji učili, jak se má co možná nejlépe chránit. Teď už to umí automaticky.“

„Co by se ale stalo, kdyby ty dveře zůstaly otevřené tak dlouho, že by se ten duch dostal dovnitř, ale ne zas tak dlouho, aby se stačil dostat do Bonniiny mysli?“

„Potom by mohl být... tady.“ Miranda se rozhlédla. „V domě.“

„Myslíš, že tady uvízl?“

„Asi ano, aspoň na nějakou dobu. Někteří duchové jsou schopni se přesunovat na jiná místa prostřednictvím spojení s lidmi, které znali za života. Jestliže duch vešel na tenhle svět v této místnosti, pak tady zůstane uvězněný, dokud nenarazí zase na nějaké médium a nezíská zpátky svoji sílu.“

„Pak mi nezbyvá než doufat, že to dítě není voyeur,“ pronesl s hořkostí v hlase Bishop.

Miranda se usmála. „Podle toho, co říká Bonnie a ostatní média, s kterými jsem mluvila, duchové, kteří zavítají do našeho světa, tu vlastně ve skutečnosti nejsou. Mají pouze schopnost vidět živé lidi, kteří je dokáží taky vidět. My ostatní jsme pro ně jenom... mihotavé stíny, které zachycují pouhým koutkem oka.“

Bishop se zakřenil. „Takhle je vidí většina z nás.“

„Přesně tak. Oni se nevznášejí kolem nás a nepozorují živé lidi, protože ve skutečnosti nás nemůžou vidět. My prostě jenom náhodou obýváme stejný prostor jako oni, ale v jiném rozměru.“

Bishop se nad jejími slovy zamyslel. „To se mi tedy ulevilo. Takže – Bonnie a její přátelé navázali spojení a pak hned odešli z domu. Jediný, kdo tu zůstal, byla tvoje hospodyně, která ale zřejmě není médium.“

„To teda skutečně není.“

„Takže ona potom odchází. A další osoba, která sem vejde... jsi ty.“

„Ano, ale můj ochranný štít byl...“ Miranda se zarazila, jak se jí začaly vracet vzpomínky. „Počkej chvíli. Teď si vzpomínám. Nejdřív jsem si dala sprchu a pak jsem vešla sem. A najednou jsem měla pocit, že je v domě nějaký vetřelec.“

„Cože?“

„To ta tabulka. Spiritistická tabulka ležela na podlaze. Když jsem předtím přišla domů, tak ležela na konferenčním stolku. Věděla jsem, že musím prohledat dům, ale... pak jsem se rozhodla, že nejdřív odložím svůj ochranný štít, jenom na chvíli, abych mohla zkontrolovat dům rychleji a důkladněji.“

„A tím jsi otevřela dveře,“ dodal Bishop.

Klinika byla téměř prázdná. Bonnie se Sethem si mohli vybrat kterýkoli pokoj chtěli. Sethův otec však syna a Bonnie požádal, aby přespali na čtyřlůžkovém pokoji s dvěma holčičkami, které tam byly nejmladšími pacientkami, a aby jim dělali „společnost“.

Seth ani Bonnie proti tomu návrhu nic nenamítali, možná ze slušnosti, možná proto, že je děvčátka potřebovala. Seth se však rozhodl, že bude celou noc vzhůru. Zatímco Bonnie i obě děvčátka už dávno spala hlubokým spánkem, Seth seděl v křesle vedle dveří a naslouchal bouři za oknem, která doléhala do ticha zšeřelého pokoje.

Hodiny plynuly a on statečně přemáhal dřímotu, která ho už několikrát přepadla. Pokaždé sebou trhl a nervózně se rozhlížel po pokoji. Jako někdo, koho pronásleduje noční můra, naslouchal, jestli neuslyší kroky vetřelce.

Kdyby se ho v tu chvíli někdo zeptal, co cítí, nedokázal by to popsat. Samozřejmě cítil úzkost kvůli Bonnie, protože byl přesvědčený, že ta záležitost s duchem ji rozrušila víc, než byla ochotná přiznat. Bezpochyby se dostavil dodatečný šok z tragédie, která postihla její

rodinu, a zděšení z toho, že Stevovo tělo se našlo přesně na místě, které označila ta zatracená spiritistická tabulka.

Prokristapána, ta spiritistická tabulka.

Seth ničemu z toho nevěřil... tedy předtím. Počítal však s tím, že se Bonnie stane součástí jeho dalšího života, a říkal si, že by měl svoje myšlení přehodnotit. A pokud ta zatracená věc mluvila *pravdu*, nedalo se před tím nikam utéct.

Seth, stále myšlenkami u Bonnie, se nervózně zavrtil v křesle. Měl pocit, že něco není v pořádku. Nejdříve netušil, co by to mohlo být, ale když se bouře na pár minut ztišila, uslyšel to. Ten zvuk byl tak tichý, že ho vnímal pouze podvědomě. Náhle se mu chloupky na krku zježily a zmocnil se ho mrazivý pocit nejistoty, který byl tak silný, že ho to až zvedlo z křesla.

Začal přecházet po místnosti. Kráčet pomalu, zastavoval se a naslouchal. V duchu proklínal bouři, která se znovu rozpoutala. Stěží se dalo zaslechnout něco jiného, ale když se zastavil u Bonniiny postele, tak to uslyšel.

Tichý, šustivý zvuk, téměř jako... šeptání. Byl hluboký a sotva slyšitelný, stoupal a klesal a dráždil jeho smysly, jak se ho Seth snažil zachytit a pochopit, o co tu jde. Že by to byl nějaký hmyz? Nebo myš? Záhadný hlas?

Seth se naklonil nad Bonnie a poslouchal. Šustivý zvuk však nevycházel od ní. Bonnie spala očividně klidným spánkem a on se musel strašlivě ovládat, aby ji neprobudil jenom kvůli tomu, aby se přesvědčil, že je v pořádku.

Násilím se odpoutal od jejího lůžka a znovu začal přecházet po pokoji. Po chvíli však opět skončil u její postele a upřeně ji pozoroval. To šeptání... To nebyl žádný hmyz a nebyla to ani myš, tím si byl jistý.

A byl si jistý ještě něčím jiným. Ať už to bylo cokoli, ten zvuk tam skutečně byl. Bylo to všude kolem Bonnie. Nepřicházelo to od ní, ale přesto... to tam bylo. Jako by se vzduch nad jejím tělem chvěl, jako by v ní bylo něco...

Celého ho zalil studený pot. Natáhl ruku, aby Bonnie probudil, protože v tu chvíli si byl naprosto jistý, že jeho děvče je ve smrtelném nebezpečí.

Než se jí však stačil dotknout, bouře se úplně ztišila a Setha obklopilo zvláštní ticho. Slyšel Bonniin slabý dech. Jedno z děvčátek se zavrťelo na lůžku a cosi nesrozumitelného zamumlalo. Jinak nebylo slyšet nic.

Seth rychle stáhl ruku a několik minut pozorně naslouchal. Všude kolem se však rozlévalo pouze mírumilovné ticho a za oknem byla cítit bouře.

Napůl pro sebe prohodil: „Už ti to začíná lézt na mozek, Danielsi.“

Přitáhl si nepohodlnou židli blíž k Bonniině lůžku a věděl, že hodně dlouho nezamhouří oči.

„Já nejsem žádné médium,“ protestovala Miranda.

„To je pravda. A taky je to důvod, proč se ten duch nemůže dostat do tvojí mysli,“ vysvětloval Bishop. „Ale pokusil se o to. Snažil se ti tam vnutit násilím, oddělit mysl i ducha od tvého těla a získat nad tebou nadvládu. A když se tvoje obranné mechanismy postavily na odpor a když jsi v sobě zmobilizovala všechny síly, jejich běžné účinky se ještě znásobily...“

„Bylo to na mě příliš,“ dokončila pomalu. „Můj systém se s tím nedokázal vyrovnat, fyzicky ani duševně. Můj duch se odpoutal a začal se vzdalovat. A bez něj moje tělo...“

„Tvoje tělo umíralo. To dává smysl. Stejně jako i všechno to ostatní.“

Miranda se usmála. „Takže tys mi zachránil život. Díky.“

Bishop si matně vzpomínal, že do ní nepřetržitě něco hučel, jen aby ji udržel naživu, a doufal, že to nevnímala. Moc dobře si uvědomoval, že díky jeho nemilosrdné povaze se před ním má na pozoru, a nebyl si jistý, jestli

vzhledem k tomu, co se mezi nimi kdysi odehrálo, ještě důvěřuje v jeho schopnost využívat svou nemilosrdnost moudrým způsobem.

„Nemáš za co,“ odpověděl lehkým tónem.

Miranda se v duchu musela smát, ale navenek zachovala vážnou tvář a znovu pohlédla na spiritistickou tabulku. „Takže duch, s nímž se spojili, je pravděpodobně stále tady, v tomhle domě.“ Snažila se zachovat si věčný tón, přestože jí při představě, že je tam s ní duch, který se zlobí a zoufale se snaží uniknout, naskakovala husí kůže.

„Víš to jistě?“

„To nevím, ale myslím si, že bychom s tím měli počítat.“

„Jako média jsme oba dva slepí jako kořata. I kdybychom měli takové schopnosti, ani jeden z nás by nedokázal dveře otevřít, aby duch buď mohl do nás vstoupit, nebo odtud odejít. My dva jsme před ním v bezpečí, aspoň prozatím. Ale jakmile se nám vrátí naše schopnosti, budeme si muset dávat pozor. Jestliže se mu podaří napadnout tě jenom proto, žeš na chvíli odložila ochranný štít, potom může být v nebezpečí kdokoli, kdo má stejné schopnosti média.“

„Bonnie se sem už nesmí vrátit,“ rozhodla Miranda.

„Aspoň dokud nezískáme zpátky naše schopnosti a nezjistíme, co se s tím dá dělat,“ souhlasil Bishop. „Je tak mladá a my nemůžeme riskovat, že by se nedokázala ubránit. Obzvlášť pokud ten duch patří Stevovi Penmanovi, který byl i zaživa pořádně vztekloun.“

Když si Miranda vzpomněla, jak ji duch napadl, zamrazilo ji po celém těle. Bonnie měla sice pevný štít, ale ten mohla oslabit fyzická únava nebo nějaké pochybení, k němuž by mohlo dojít vinou nedbalosti nebo nepozornosti. Stačila by malinká škvírka v obranném systému a rozzlobený duch by se mohl prodrat dovnitř, speciálně do mysli média vnímavého na dotek.

„Neboj se, Mirando, Bonnie bude v pořádku.“

Miranda si uvědomila, jak Bishop dokáže číst její myšlenky. „Já vím.“

„Říkalas, že duchovi to nějakou dobu trvá, než získá dostatečné množství energie a síly, aby odtud mohl odejít. Je to tak?“

„Ano.“ *Aspoň pokud já vím. Ale vím toho tolik, abych si tím mohla být jistá?*

„Tak máme ještě trochu prostoru. Existuje tu ale daleko bezprostřednější hrozba.“

Bishop měl pravdu. Miranda se na něj upřeně zadívala. „Lidi se ptají, jak je možné, že jsme tak rychle objevili Stevovo tělo. Ten vrah stejně dřív nebo později zjistí, jaké pro něj Bonnie znamená nebezpečí.“

„To jistě, za předpokladu, že jejím schopnostem uvěří.“

„Vždyť jsi to sám říkal, Bishope. Tenhle vrah si chce myslet, že má všechno pod kontrolou a že je všemocný. Pokud si myslí, že jediný způsob, jak dokážeme překazit jeho plány, je ten, že použijeme paranormální jevy, jeho ego to jenom posílí. A to je dobře, ne? Určitě moc rád přijme myšlenku, že duch jedné z jeho obětí nám prozradil místo, kde hledat tělo Steva Penmana.“

„A taky se nás bude ze všech sil snažit přesvědčit, že tenhle prostředek už podruhé nemůžeme využít. Obzvlášť pokud si bude myslet, že jeho oběti s námi dokáží promlouvat ústy Bonnie a že ho mohou obvinít z jeho zločinů. Takže já bych řekl, že daleko větší strach bychom měli mít z živých než z mrtvých, aspoň prozatím.“

Miranda vstala a přešla k velkému oknu, které vedlo do ulice. Pouliční lampy byly kvůli sněhovým vločkám vířícím ve vánici stěží viditelné a zvenku se ozývalo neustálé skučení větru.

„Tohle nesnáším,“ posteskla si. „Jsme tady úplně odtrženi do světa a nezbývá nám než čekat. A ten maniak se zatím tam někde venku prochází a vyhlíží si další oběť.“

Jenom doufám, že bůh zařídí, aby tam někde uvízl v pasti stejně jako my tady.“

Bishop k ní přistoupil a zezadu ji objal. „Na ateistku máš docela slušný přístup k bohu.“

Na okamžik ztuhla, ale pak se o něj zlehka opřela. „Neříkej, ty sis toho všiml?“

„No jistě.“

Zasmála se, byla vděčná, že ji na okamžik vytrhl ze starostlivých úvah. „To víš, to je zvyk, používat jeho jméno. Ale nemyslím to nijak hanlivě, ani jako urážku. A taky v něj nevěřím. Za tím vším se skrývá zlověstný osud, žádná laskavá inteligence.“

„Ty ale víš, že něco z nás dokáže přežít smrt.“

„Pokud jde o mě, já to nepovažuji za nic, co by souviselo s náboženstvím, za žádnou otázku víry. A ani si nemyslím, že přežít smrt je odměna za to, že jsme žili dobrý život. Je to jistota. Jako když strom shazuje každý rok listy a každé jaro na něm vyrážejí nové. Stromy rostou a zapouštějí kořeny čím dál hlouběji. Nakonec už jsou tak vysoké, že nemůžou růst dál, cyklus jejich života končí a ony umírají.“

„A naše těla jsou... listy naší duše?“

„A proč ne?“ Pokrčila rameny. „Máme sklón si myslet, že skutečné a trvalé je jenom to, co vidíme, ale to neznamena, že je to pravda. Možná že naše kůže, kosti a tvář, kterou vidíme v zrcadle, je na nás to nejpomíjivější. Možná že jenom nosíme svá těla stejně jako stromy nosí listy. Naše fyzické já se zrodilo, dospívá a pak postupně odumírá, zatímco naše duše dál pokračuje ve svém růstu a vzdělávání se.“

„To je zajímavá teorie,“ podotkl Bishop uznale.

„A třeba vysvětluje...“

„Co vysvětluje?“

Bishop zaváhal a pak se pokusil o co nejlehčí tón. „Vysvětluje to, co jsem ucítil, když jsem tě uviděl poprvé.“

Myslíš, že jedna duše dokáže poznat druhou, i když mají každá jiné listy?“

Miranda odpověděla stejně lehkým tónem. „Já myslím, že to záleží na té duši. Stará duše v tom zřejmě bude mít větší praxi, obzvlášť pokud věříš v teorii karmy, která říká, že cestujeme existencí obklopeni množstvím stejných duší a tahle naše schopnost je prostým výsledkem... evoluce ducha.“

Bishopa napadlo, že stejně jako on ani Miranda nechce zacházet příliš do hloubky a zjišťovat jejich vzájemné city z obavy, jakou by mohla dostat odpověď. Řekl si však, že bude lepší to respektovat. Přitom pocítil úlevu a zároveň si uvědomil, že naléhat na Mirandu by bylo riziko, na které ještě není připravený.

„Další teorie, která má svoje půvaby,“ pronesl vážně. „Je hezké považovat se za duši na vysoké úrovni. A myslíš, že by dřívější sada mých listů mohla patřit třeba Charlemagnemu?“

Miranda se na něj otočila. „To spíš Rasputinovi,“ prohodila s úsměvem. „I když si myslím, že vzhledem k datu bys mohl být oběma najednou.“

„No to ti pěkně děkuju.“

Objala ho kolem krku. „Na těch očích něco je. Něco úžasné hypnotického.“

Bishop ji zlehka políbil. „Nesmíme nikomu dovolit, aby Bonnie ublížil, Mirando. Nikomu z tohoto života ani z toho příštího.“

„To má být slib?“ Zavrtěla hlavou. „To je nereálné.“

Bishop zvedl ruku a odhrnul jí z tváře pramínek hedvábných černých vlasů. Věděl, že má pravdu a že slíbit jí něco takového právě teď, vzhledem k tomu, co všechno se kolem nich dělo, je nerozumné, až nesmyslné. Ale nijak ho nepřekvapilo, když se slyšel, jak pevným hlasem říká: „Já ti to slibuju, Mirando.“

Neděle, 16. ledna

Zástupce šerifky Sandy Lynchová vyhlédla z okna, pak si dolila kávu a vrátila se ke svému stolu. Vítr se konečně utišil a sníh se ve velkých vločkách pomalu snášel k zemi. Pokud by byla obdivovatelkou zimní scenerie, jistě by ji to nadchlo. Ale vzhledem k půlmetrové vrstvě sněhu na silnici a taky k předpokládaným výpadkům proudu to vypadalo, že na policejním oddělení budou mít hodně rušno.

Obzvlášť když v předpovědi počasí tvrdili, že druhá vlna bouře se dostaví později odpoledne.

Sandy se napila kávy a pak si unaveným gestem promnula oči. Většinu noci strávila pročítáním reklam. Bylo to dost únavné, ale aspoň měla co dělat. Jenom nevěděla, co má vlastně hledat. Řekli jí, že má zpracovat seznam inzerátů, které vyšly přibližně v období, kdy byl každý z nejméně tuctu pohřešovaných mladistvých viděn v této oblasti. Přitom si všimla, že v té době si podávalo inzeráty několik společností, například papírna, která, jak to vypadalo, neustále potřebovala nové a nové zaměstnance.

Prodejci aut a garáže také často obměňovali zaměstnance a školy hledaly řidiče autobusů a školníky. Dokonce i městský úřad v Gladstonu nabízel rozličné možnosti příležitostných prací, například zametání ulic a odklizení odpadků, udržování veřejných prostranství, natírání a různé opravy.

Blížilo se ráno. Sandy porovnávala staré inzeráty s těmi, které pocházely z minulého týdne, ale nic zajímavého ji přitom nenapadlo. Připadalo jí až nudné, jak si byly podobné inzeráty staré několik let s těmi z nedávné doby.

„Jeden den samé mrtvoly a další zase vystřihuju inzeráty,“ mumlala si nespokojeně. „To jsou ale zvraty. Bože, já svou práci fakt miluju.“

Dveře do místnosti se náhle otevřely a Sandy ovanul závan studeného vzduchu, když vešel jeden z agentů FBI.

Sandy měla stůl těsně vedle recepčního pultu, takže všechny listiny na něm se začaly rozlétávat do stran.

„To mě moc mrzí,“ omlouval se Bishop.

Sandy, která se mezitím vrhla na zem a začala je sbírat, se narovnala a posadila se znovu na židli. Měla zlost, že se jí nechá vždycky tak znervóznit. „To je v pořádku, agente Bishope. Agent Harte je v zasedačce.“

„Děkuji vám.“ Bishop zdvořile kývl hlavou a s úsměvem prošel kolem jejího stolu.

Zástupce šerifky Brady Shaw počkal, až se za agentem zavřely dveře, a pak vyhrkl: „To byl ale úsměv! A já zrovna nemám u sebe foťák!“

„On je vždycky zdvořilý,“ namítla Sandy. Zároveň si uvědomila, že ho brání, a přitom Bishop by se jistě dokázal velice dobře ubránit sám.

„To jo, ale určitě nemá ve zvyku plýtvat úsměvem, dokonce ani na tebe, Sandy. Aspoň včera to nedělal.“

Brady přikývl. „Však se uvidí, až se objeví šerifka Knightová.“

„Co se uvidí?“

„Jestli se bude usmívat i ona,“ odpověděl Brady a po tváří se mu rozlil pořádný úsměv.

Sandy obrátila oči v sloup a povzdechla si. „Ach jo, vy chlapi jste všichni stejní. Jenom to, že má dobrou náladu, neznamena, že prožil noc plnou lásky.“

„Tak mi řekni jeden jediný důvod, proč je tak dobře naladěnej,“ nechtěl se dát Brady. „Někde mezi námi pobíhá vrah a mrtvá těla se nám tady kupí jako dříví na zimu, všude kolem zuří blizzard a hrozí, že vypnou proud a celý město bude bez elektřiny.“

„Tak já jdu zase pracovat,“ oznámila suše Sandy.

„Vsadím dvacet doláčů, že až sem šerifka Knightová dorazí, bude mít taky dobrou náladu.“

„Tohle jsem neslyšela.“

Brady se zachechtal. „Jen počkej a uvidíš, že jsem měl pravdu.“

Bishop vešel do zasedačky a zastihl tam Tonyho, jak sedí na židli, nohy položené na stole. „Tak co, jestlipak ses aspoň trošku pohnul od včerejšího večera, kdy jsem tě viděl naposledy?“

„Ale to víš, že jo.“ Tony si ho měřil zkoumavým pohledem.

„Hele, nezačínej s tím zase,“ varoval ho Bishop.

„Já chtěl jenom podotknout, že není nad to se v noci pořádně vyspat,“ pronesl Tony nevinně. „Včera večer jsi málem vyšlapal do podlahy díru a dneska ráno jsi mnohem... no prostě už nejsi tak nervózní.“

Bishop ho zmrazil pohledem. „Chováš se jako slon v porcelánu.“

Tony se zasmál. „No jo. A kdepak je Miranda?“

„Šla si na kliniku doktora Danielse promluvit s Bonie. A vzala jí pár věcí.“

„Takže to ubohý dítě tam v tý bouři uvízlo?“

„Na klinice je daleko víc v bezpečí.“ Bishop mu stručně vysvětlil, k čemu podle jeho a Mirandina názoru došlo, když den předtím Bonnie použila spiritistickou tabulku.

Tony se zamračil. „Chudák holka. Vždycky jsem si říkal, že být médiem nemůže být žádná sranda, i když to svědčí o tom, že po smrti něco existuje.“

„Tohle je, pokud vím, jedna ze dvou schopností, které znamenají pro médium velké nebezpečí.“

„A která je ta druhá schopnost? Umění vcítit se do myšlení vraha?“

Bishop přikývl. „Znám jednom dvě média, která tuhle schopnost mají. Jedno z nich to zabilo a to druhé uniklo smrti jen o chlup.“

„Mirandina sestra,“ uvědomil si Tony. „A to druhé – nebylo to to médium ze Severní Karoliny, o kterém jsi nám vyprávěl vloni?“

„Cassie Neillová. Když to skončilo a případ uzavřeli, skoro úplně psychicky vyhořela. Bude trvat celý roky, pokud se to vůbec podaří, než získá zpátky svoje dřívější schopnosti.“

„Říkals, že to bylo pro dobro věci.“

„Jasně. Celý život pak zasvětlila tomu, aby díky svým schopnostem pomáhala policii. Nakonec byla tak blízko zhroucení jako nikdo. Ted' aspoň může žít normální život.“

„Je to zvláštní, že někteří z nás mají tak málo problémů a jiné jako by někdo... trestal tím, že jim dal do vínku psychické schopnosti,“ přemítal nahlas Tony.

„A proč si myslíš, že trvalo celý roky, než jsme dali dohromady výkonný tým médií, a že to bylo tak těžký?“ zeptal se ho Bishop. „Najít médium nebyl problém, ale najít takové médium, které by tu práci zvládlo bez potíží, to byla fuška.“

„Hm. To tedy znamená, že by se nám hodil do týmu někdo, jako je Miranda.“

Bishop vzal ze stolu svazek vzkazů. „Musí počkat, až jí skončí šerifský mandát.“

„A co pak?“

„Ještě jsme o tom nemluvili.“

Tony nechtěl naléhat a raději jenom prohodil: „Možná bude lepší brát věci tak, jak jdou za sebou.“ Všiml si, že Bishop, který v tu chvíli studoval vzkazy, se zamračil. „Včera večer jsi žádal, aby zástupci, kteří berou telefony, zapisovali všechny dotazy ohledně nálezu těla Steva Penmana. Včera večer moc lidí nevolalo, ráno jich bylo mnohem víc.“

„Viděl jsi tohle?“ zeptal se Bishop.

„Neviděl, teprve před malou chvílí to přinesl jeden z policistů. Proč?“

Bishop se zachmuřil. „Převládá názor, že tělo Steva Penmana jsme našli díky Liz Hallowellové, která to vyčetla z čajových lístků.“

„Bože,“ vydechl Tony a pak pomalu dodal.
„Zatraceně.“

ŠESTNÁCT

„**V** domě ani v krámě se nikdo neozývá,“ Miranda zavěsila sluchátko do vidlice. „Je ranní ptáče a v tuhle chvíli by už měla být dávno vzhůru.“

Bishop pohlédl na hodinky. „Je skoro deset. Jestli se předpověď počasí nemýlí, další nápor bouře tu máme v poledne nebo krátce potom.“

Miranda zvedla z konferenčního stolu desky s poznámkami a se zachmuřeným výrazem ve tváři je začala zkoumat. „Její dům se nenachází v žádné z oblastí, kde hlásí výpadek proudu, ale i kdyby tam byl, má přece telefon. Do háje...“

„Pokud ten vrah není takový hlupák, aby se tam někde procházel a nechával za sebou stopy ve sněhu nebo aby vycházel ven uprostřed bouřky, musel to udělat včera brzy k večeru. Jenom pár hodin poté, co jsme našli tělo Steva Penmana. Musel se cítit hodně ohrožený, že jednal tak rychle.“

„Myslíš, že věřil, že nás Liz dovádí k jeho obětem?“ Bishop zaváhal. „No, to je možné.“

Miranda přikývla. „Budeme se tam muset vydat dřív, než bouře znovu udeří. Kde je Alex?“

„V klubovně,“ odpověděl Tony. „Když tu byl před pár hodinami takový klid a nic se nedělo, řekl si, že si trochu zdřímne. Mám ho vzbudit?“

„Ne. Budeme-li mít trochu štěstí, nebude důvod rušit ho ve spánku, ani teď, ani později.“ Vzdechla. „Žádnému ze zástupců nechci nic říkat, dokud to nebude nezbytně

nutné. Liz je velice... oblíbená. Prozatím to bude jenom mezi námi. Jestli k něčemu dojde, nejdůležitější by pro nás mohl být první dojem, Tony.“

„No jo, ale já nejsem moc silný,“ připomněl jí.

Vrhla po Bishopovi pokradmu pohled. „V tuhle chvíli nás oba porazíš,“ prohodil.

Tony zamrkal. „Á, já si říkal, proč je ten tvůj radar zticha a proč jsem nucen číst z tvójí kamenné tváře.“

„Dočasně je mimo provoz.“

„Co to znamená, dočasně?“

„Několik hodin, když budeme mít štěstí. A několik dní, když budeme mít smůlu.“

„A příjemce tvých myšlenek je na tom stejně?“

„Bohužel ano.“

Tony pohlédl z jednoho na druhého, a když viděl, že z jejich klidných tváří nic nevyčte, pokýval hlavou: „Aha, chápu. Vlastně nechápu, ale protože vidím, že z vás nedostanu žádné vysvětlení, tak je mi to fuk. Ale mohli jste si to líp načasovat, děti.“

„Nedělej si legraci.“ Miranda odložila desky. „Ve skladu je výstroj do sněhu. Oba budete potřebovat přinejmenším nějaké vysoké boty.“ Sama měla na nohou sněhule.

„Dojdu pro ně,“ nabídl se Tony.

„Ale ostatním nic neříkej,“ připomněla mu Miranda.

„Jasně.“

Když osaměli, Bishop se k ní otočil. „Nikdo z nás nemohl čekat, že bude postupovat tak rychle.“

„Já vím.“ Miranda se zasmála.

V její tváři bylo něco, co se Bishopovi nelíbilo, jakési napětí a úzkost, které tam před několika minutami neviděl. „To není tvoje vina, Mirando.“

S vážným výrazem ve tváři se na něj zadívala. „Tony má pravdu, že jsme si to špatně načasovali. K tomu, abych vyřadil naše schopnosti z provozu, jsem si nemohl vybrat horší okamžik.“

„My si tu chvíli nevybrali, ta chvíle si vybrala nás.“ Bishopův hlas zněl přesvědčivě. „A já toho nelituju. Bez toho šťouchance bychom se nikdy nedostali tam, kde jsme teď.“

„Bylo to víc než jen šťouchanec,“ podotkla Miranda prostorece.

Něco takového jí nebylo podobné a Bishop z toho poznal o stavu její duše víc, než by jí bylo milé. Přistoupil k ní a pohladil ji po tváři. „Je ti dobře?“

Miranda se zamračila.

„Co je špatně, Mirando?“

„Já. Já jsem špatná.“

„Jak to myslíš?“

Miranda si povzdechla. „Myslela jsem si, že můžu měnit věci. Myslela jsem si, že je dokážu vzít do svých rukou a změnit osud, i když jen malinko. Vážně jsem si myslela, že se mi to povedlo. Ale jestliže je Liz mrtvá... pokud zemřela včera v noci před tím, než jsi za mnou přišel... pak se to všechno děje přesně tak, jak jsem to viděla, i když jsem se to snažila změnit. Já to nemůžu změnit. Prostě neexistuje nic, co bych mohla udělat, abych to zastavila.“

Bishop ucítil, jak ho zamrazilo po celém těle, ale bylo to spíš jeho instinktem než samotným poznáním. „A o co jde? Cos viděla?“

Ať už Miranda chtěla odpovědět cokoli, zabránil jí v tom Tony, který vešel do zasedačky se sněhulemi v ruce. Obrátila se k Bishopovi zády a okamžitě se změnila v přísnou šerifku. Důvěrný okamžik mezi nimi se rozplynul.

Miranda to dala najevo ještě zřetelněji, když rozhodla, že pojedou dvěma auty pro případ, že by některé z nich uvízlo ve sněhu. Bylo to rozumné opatření, ale vyjadřovala tím zároveň přání být aspoň na chvíli sama. A tak navrhla, aby Tony s Bishopem jeli jejich pronajatým džípem.

Přestože se Bishop snažil soustředit na jízdu v hlubokém sněhu, po celou cestu do domu Liz

Hallowellové se pokoušel utřídit v hlavě všechny myšlenky, pocity a události v Mirandině životě za uplynulých osm let. Cítil beznaděj, protože věděl, že má odpověď na dosah. Jenom kdyby ji dokázal rozluštit! Bylo to však, jako kdyby hledal jeden snímek v krabici s fotografiemi a nebyl si přitom jistý, jak má ten obrázek vypadat.

„Šéfe?“

Bishop zpomalil a opatrně sledoval Mirandino auto, které právě projíždělo zatáčkou. „Ano?“

„Jestliže je Liz Hallowellová *mrtvá*... budeme vraha utvrzovat v přesvědčení, že umlčel naše médium?“

„Pokud to ochrání Bonnie, měli bychom se o to pokusit. Určitě si všimneš, že Miranda neposlala na kliniku žádného ze svých zástupců. Dokud si nebudeme jisti, co se stalo, bylo by velkou chybou udělat cokoli, čím bychom na Bonnie upozornili.“

„Takže nám nezbývá než čekat,“ pronesl Tony věčně.

„Já vím. A Miranda to ví taky.“

Tony chvíli nic neříkal, potom vytáhl zbraň a zkontroloval ji. „Bud' se tvůj radar začíná vzpamatovávat, nebo máš děsný strach, protože já to cítím.“

Bishop se zaměřil na svůj pavoučí instinkt ve snaze ho zaktivizovat. „Kdepak, pořád jsem slepý jako kotě.“

„Máš strach?“

„No, řekněme, že se mi nelíbí, jak se věci vyvíjejí.“

„Za to ty přece nemůžeš.“

Od té chvíle už mezi nimi nepadlo jediné slovo. Za chvíli dorazili do domu Liz Hallowellové. Bishop zaparkoval za Mirandiným autem a pak se k ní oba připojili. Právě studovala bělostnou sněhovou peřinu, která pokrývala půdu, Lizino zaparkované auto a její malý domek. „Nikdo do toho domu nevešel ani z něj nevyšel nejméně několik hodin,“ oznámila jim.

„Obhlídnu to za domem.“ Tony obešel velkým obloukem dům a za několik minut byl zpátky. „Souhlasím,

od včerejšího večera, kdy se rozpoutala ta sněhová bouře, do toho domu opravdu nikdo nevešel ani z něj nevyšel.“

„Cítíš něco?“ zeptal se Bishop.

„Cítím, že v tom domě není nikdo živý,“ pronesl Tony zdráhavě.

Miranda si povzdechla a u úst se jí přitom vytvořil bílý obláček. „Do háje. Ještě něco?“ zeptala se unaveně.

Tony chvíli nic neříkal, pozornost i smysly upřeně na dům, pak se zamračil. „Na vraždícího maniaka má tenhle člověk velice podivný city. Ze všeho nejvíc cítím silnou lítost, která hraničí se skutečným žalem. On nechtěl udělat... no prostě to, co udělal.“

Mirandina tvář se zachmuřila. „Tak pojďte zjistit, co vlastně udělal.“

Věřili sice Tonyho smyslům, ale přesto, když opatrně přistupovali k domu, automaticky vytáhli zbraně z pouzdra. Zjistili, že vstupní dveře nejsou zamčené. Rychle a potichu vešli dovnitř a zároveň jeden druhého chránili před možným nebezpečím.

Bishop k tomu ani nepotřeboval svůj pavoučí instinkt, aby zjistil, že tam na ně nečihá nic nebezpečného. Přesto prohledával dům stejně jako ostatní s maximální obezřetností. Velká místnost, která sloužila jako kuchyň, jídelna a obývací, se dala přehlédnout celkem snadno. Pohledy všech však zaujala krémově zbarvená kočka s čokoládovými ušima, která poklidně seděla na pohovce. Byla plně zaujatá olizováním hnědé tlapky a přítomnost cizích lidí jako by ji ani v nejmenším neznepokojovala.

Všichni tři se rozdělili, aby mohli prohledat i ostatní místnosti. Bishop s Tonym nic nenašli a právě se vraceli chodbou, když se z ložnice vynořila Miranda. Opřela se o dveře a pomalu si zasouvala revolver do pouzdra na boku.

Bishop cítil, jak se to mezi nimi zachvělo, jakýsi závan citů, který svědčil o tom, že se mu vrací staré schopnosti. Spíš z toho než z odměřeného výrazu v Mirandině tváři

jasně pochopil, že s ní něco silně otřásl. A vzápětí mu došlo, o co jde.

„Tony,“ oslovila agenta pečlivě věcným tónem, „mohl byste pro mě něco udělat?“ Nedívala se přitom ani na jednoho z nich, oči upřené k obýváku.

„Jistě,“ přikývl okamžitě a bylo na něm vidět, že nejen Bishopovy, ale i jeho smysly jsou ve střehu.

„Někde tady musí být nějaká klec nebo bedna na zvířata. Mohl byste se po ní podívat, prosím vás? Pak do ní dejte tu kočku.“

Tony pohlédl na kočku, která si stále ještě důkladně čistila tlapku, a pak vrhl pohled k ložnici. Tvář mu zesinala. „Jistě,“ odpověděl poněkud roztřeseným hlasem. „Ano, hned to udělám.“

Když zmizel za dveřmi, Bishop přistoupil k Mirandě. Cítil potřebu se jí dotknout, a tak natáhl ruku a uchopil ji za paži.

„Zatím jsem o tom jenom četla,“ pronesla. „Viděla jsem i pár fotek ve skriptech. Ale tohle je poprvé, kdy...“

„Instinkt jak přežít,“ odpověděl Bishop. „Nemůžeš za to dávat té kočce vinu.“

„Jasně. Až na to, že to nedokážu.“ Aniž by se na něj podívala, dodala: „Alex to nesmí vidět.“

Bishop jí neodporoval. Jemně jí stiskl paži a pak prošel kolem ní do ložnice. Dával si velký pozor, aby nezničil žádné důkazy, a vešel dovnitř jenom tak daleko, aby mohl zhodnotit situaci.

Vzhledem k tomu, že mu Miranda dala najevo, co má očekávat, ho ten pohled tolik nešokoval, ale pár věcí ho překvapilo.

Liz Hallowellová ležela uprostřed široké postele a každý, kdo by ji tak zastihl, by si musel myslet, že prostě jenom usnula jako obvykle. Bishop přemýšlel, jestli to tak vrah zařídil kvůli Liz samotné nebo proto, že jim tím chtěl něco vzkázat.

Co v tom bylo? Vina? Zdráhavost? Možná tentokrát ať už vědomě, či nevědomky chtěl, aby věděli, že téhle vraždy, smrti toho děvčete, přinejmenším lituje.

Vypadala tak mírumilovně. Přikrývku měla vytaženou až k bradě, prostěradlo bylo vzorně vypnuté, postel ustlaná a neposkvřněná krví – až na malý flíček krve na břicho v místě, kde ji vrah připravil o život.

Tohle místo zřejmě jako první přitáhlo pozornost kočky.

Polštář na jedné straně její hlavy byl potřísněný několika kapkami krve v místě, kde měla kus kůže odchlípnutý od tváře. Kočka byla důkladná.

A jak bylo vidět, moc hladová nebyla.

Bonnie vyšla z Amyina pokoje a zavřela za sebou dveře. Věděla, že její přítelkyně je pod vlivem sedativ a že několik hodin bude zase spát. Ukázalo se, že bude lepší nenechávat ji vzhůru moc dlouho, protože celou dobu stejně jenom proplakala. Bonnie se cítila bezmocná a ten pocit se jí moc nelíbil. Také byla lekavá, takže když jí Seth položil ruku na rameno, divoce sebou trhla.

„Hej, co ti je?“

„Prostě jsi mě vyděsil, to je všechno.“

„Ten pocit znám,“ pokýval Seth chápavě hlavou. Vzal ji za ruku a kráčel s ní ztichlou chodbou. „Zřejmě je to tou bouřkou, nebo co já vím, ale od rána se taky lekám každého stínu.“

„Stíny,“ opakovala Bonnie.

„Jasně, snad víš, co myslím. Člověk je nervózní, v hlavě se mu to začíná všechno plést a on si myslí, že mu za zády někdo stojí, i když to není žádná pravda.“ O tom, co viděl předešlou noc, jí neřekl ani slovo.

Bonnie se zamračila, ale pak řekla pouze: „Slíbila jsem tvému otci, že Christy s Jordanou přečtu pohádku, abych je trochu uklidnila. I ony jsou z toho všeho celé vyděšené.“

„To je tou bouřkou,“ přikývl Seth. „Ve zprávách o počasí hlásili, že dneska odpoledne bude ještě horší počasí než včera v noci.“ Vrhł po ní zkoumavý pohled. „Od té doby, co odtud Miranda odešla, jsi až podezřele tichá. Hele, Bonnie, kdybys chtěla být radši doma...“

„Nechci,“ odmítla jeho nabídku Bonnie, „raději budu tady s tebou.“

„A víš to jistě? Můžu tě zavézt k vám domů a zůstat tam s tebou.“

Bonnie zaváhala a pak klidně odpověděla. „Tady je to bezpečnější, Sethi.“

„Bezpečnější?“

„Já vím, že si tvůj táta myslel, že Amy je prostě jenom hysterická, když mlela ty nesmysly, že já jsem médium, ale někdo to musel vzít vážně. Randy tvrdí, že lidé se dohadují, jakým způsobem se našlo tělo Steva Penmana.“

Sethovi trvalo jenom krátkou chvíli, než pochopil. Zastavil se a otočil se k Bonnie. „Ty myslíš, že by ten vrah mohl mít pocit, že pro něj Bonnie znamená nějakou hrozbu?“

„Je to možné. Tou bouří se ty řeči možná trochu zpomalí, ale Randy chce, abych tady zůstala a nebyla sama pro případ, že by se tomu vrahovi něco doneslo.“ Bonnie už ale nedodala, že Miranda ji také varovala, aby si držela ochranný štít zdvižený pro případ, že by se musela chránit před nějakým dalším možným nebezpečím.

„Proč tu není žádný ze zástupců?“ Strach o ni dodal jeho hlasu zlostný nádech.

„To by ke mně jenom přitáhlo nechtěnou pozornost, Sethi. Sám víš, jak se pomluvami komolí pravda. Existuje ale naděje, že i když ten vrah něco zaslechne, nebude si jistý, co z toho je pravda.“ Usmála se. „Pokud někdo zaklepe na dveře kliniky pod nějakou chatrnou záminkou, neměli bychom ho zřejmě pouštět dovnitř – ale myslím, že nemáme žádný vážný důvod k obavám.“

„Možná zatím,“ podotkl zachmuřeně.

Bonnie znovu zaváhala a pak pronesla: „Randy si myslí, že už brzy bude konec. Pokud zjistí, kdo je ten vrah dřív, než bude mít šanci jít...“

„Jít ti po krku?“

„Než bude mít příležitost jít po krku někomu jinému.“

Vážně se na něj zadívala. „Všichni jsme vystaveni nebezpečí, to přece víš. Ale Randy s Bishopem mu to zatrhnou.“

„Myslíš?“

„Ano, tím jsem si jistá.“ Ale jakou cenu za to ještě budou muset zaplatit, tím už si Bonnie nebyla tak jistá. Vždycky se za všechno platí. Vždycky.

„Tak dobře. Hele,“ začal Seth rozhodným hlasem. „Od téhle chvíle tě budu pořád hlídat. Slib mi, Bonnie, že mi to dovolíš.“

„Slibuju, pokud mi dopřeješ trochu soukromí aspoň v koupelně.“

Byl ještě příliš mladý, takže některé věci mu dokázaly nahnat do tváří nach, ale přesto odpověděl pevným hlasem. „Počkám před dveřmi.“

Stoupla si na špičky a políbila ho na bradu. „Tak platí. A teď bychom se mohli pokusit uklidnit ty dvě vystrašené holčičky, co říkáš?“

Seth přikývl, a zatímco kráčeli chodbou, pevně svíral její ruku ve své dlani. Když zacházeli za roh, zmocnil se ho opět ten zvláštní pocit. Málem Bonnie prozradil, že by mohl přísahat na to, že koutkem oka zahlédl nějaký pohyb, jako by je sledoval nějaký stín.

Znovu se ale rozhodl, že nedovolí svojí představivosti, aby převládla nad jeho zdravým rozumem.

Bishop vyšel na verandu a zatáhl zip u bundy až ke krku. Šedá obloha se zdála být ještě těžší a hrozivější než

před minutou. Bylo krátce po poledni a on věděl, že budou mít velké štěstí, jestli se bouře zdrží aspoň o hodinu.

Za zády vnímal tlumené hlasy doktora Shepherd a doktorky Edwardové a zvuk fotoaparátu Bradyho Shawa. Všechno to vnímal jenom napůl. Pohlédl na igelitový sáček ve své ruce a zkoumal bibli v něm uloženou. Byla stará, s oslíma ušima a bylo naprosto jasné, komu patřila. To poznal ve chvíli, když ji zahlédl na nočním stolku Liz Hallowellové.

Pro sebe si zamumlal: „Ty si snad myslíš, že jsem úplný hlupák?“ Pak zavrtěl hlavou a zastrčil si sáček do kapsy u saka.

Dveře za jeho zády se otevřely dokořán a prošla jimi Sandy Lynchová. Ani se jí nemusel dívat do bledé tváře, v níž se zračila panika, aby pochopil, že snídani v jejím žaludku hrozí, že se ocitne brzy mezi nimi. Klopýtala sněhem, ve snaze schovat se za nejbližší zaparkované auto, což byl čirou náhodou pohřební vůz, který měl odvézt Lizino tělo, a vzápětí za ním zmizela.

Chudák holka. Bude zázrak, jestli bude i po tomhle šoku pořád ještě chtít zůstat u policie.

Za pár minut se vrátila na verandu a pod Bishopovým soustrastným pohledem trochu zrudla. Pak roztřeseným hlasem pronesla. „Otočili ji a já jí viděla do tváře. Myslěla jsem, že to přece ne... jenže pak o tom doktoři mluvili a... a... bože!“

Bishop, který se ji snažil uklidnit a dopřát jí čas, aby se dala trochu dohromady, prohodil: „To víte, když kořata dospějí, jejich matka se k nim začne chovat jako k cizím kočkám. Svou práci už odvedla, její děti dospěly... a už nejsou jejími dětmi. Mateřské pouto trvá jenom tak dlouho, jak je to nezbytně nutné. V přírodě je to velice prakticky zařízené.“

Sandy se zamračila. „Ale... ona jí kus snědla! Slyšela jsem, jak doktor Shepherd říká, že tu kočku měla několik let. Jak to jen mohla udělat? To byla tak hladová, že...“

Bishop zavrtěl hlavou. „To nemělo nic společného s tím, že byla vyhládlá. Zkušené policisté a patologové by vám řekli, že je to mnohem běžnější, než byste si myslela. Umřete sama doma s vaším psem a on počká, až bude zoufale strádat hlady, a pak teprve na vás začne pohlížet jako na potravu. Umřete sama doma s kočkou a ta nepočká ani tak dlouho, než vychladnete. Jakmile jste mrtví, přestáváte být vámi a stáváte se prostě jenom... masem. Kočky to mají v povaze. Když je na obzoru nějaké jídlo, jednoduše ho okusí. I když tím jídlem je někdo, kdo je celé roky vlastní rukou krmil.“

Na Sandyině tváři bylo vidět, jak tyto informace těžko zpracovává, až konečně zamumlala. „No to je hezký. Já mám taky kočku.“

Bishop se mdle usmál. „Já je mám taky rád. I když jim moc nerozumím.“

„Tak mám pocit, že si v noci začnu zavírat dveře do ložnice,“ pronesla suše Sandy. „Misty se klidně může vyspat na gauči.“

Bishop se ani nesnažil jí připomenout, že vzhledem k jejímu věku pravděpodobně nezemře mírumilovně ve své posteli, alespoň ne po dobu, kdy bude její kočka ještě naživu. Raději pouze přikývl. „To možná není špatný nápad, pokud vás to uklidní. Nebudete se aspoň muset bát, že vás vaše kočka pozoruje a představuje si ve vás večeri, zástupkyně Lynchová. Dokud jste živá bytost, nebude vás považovat za jídlo.“

„Takže si mám dát pozor, abych nepřestala dýchat?“

„Asi tak.“

Sandy se zadívala ke dveřím a zhluboka se nadechla. „Tak dobře. A teď jdu dělat svou práci.“

„Myslím, že si v tak těžké situaci vedete velice dobře. Nebuďte k sobě tak tvrdá.“

Sandy, kterou jeho slova překvapila, se znovu začervenala. Sklopila hlavu a zamířila k domu.

Ve dveřích se střetla s Tonym, který vyšel na verandu a připojil se k Bishopovi. „Právě volali, že odtahová služba to zvládla bez problémů,“ hlásil. „Její auto odvezli do garáží, kde ho zajistí, takže budeme mít dost času, abychom ho důkladně prohlédli.“

Bishop pokýval hlavou. „A to jeli po hlavní ulici?“

„Přesně podle instrukcí. Byl to ale brutální způsob, jak sdělit známým Liz Hallowellové, co se s ní stalo. Telefony vyzvánějí jako divé.“

„No jo. Já ale chci, aby ten parchant *věděl*, že jsme našli jeho poslední oběť.“

Tony se na něj zvědavě zadíval. „A chceš taky, aby si myslel, že nás zmátl, aspoň prozatím?“

„Jestli se nám díky tomu podaří získat trochu času, tak proč ne? Pokud si myslí, že existuje aspoň padesátiprocentní možnost, že z vražd, kterých se dopustil, bude usvědčený někdo jiný, vsadil bych se, že bude sedět na zadku a čekat, co se stane.“

„To, že tam nechal tu bibli, bylo hodně průhledný,“ poznamenal Tony.

„No jo, moc důvtipu neprokázal, to je fakt. Možná se to snaží všechno zamotat. Třeba tím, že zabil někoho, kdo nezapadá do vzorce předešlých obětí, a že nechal důkazy, které nás měly zavést k Marshovi, se nás snaží v našem vyšetřování zpomalit a zavést na vedlejší kolej.“

„To si vážně myslíš?“

Bishop se zamyslel. „Já si myslím, že se dopustil první vážné chyby. Zabil Liz, protože se jí bál, protože zaslechl nějakou pokroucenou verzi toho, k čemu včera došlo, a jednal impulzivně. Pokusil se odstranit to, co považoval za hrozbu. A teprve ve chvíli, kdy ji zabil, si uvědomil, že musí svůj čin nějak zamaskovat.“

„Ale proč?“

„Abychom nepoznali, že se bojí. Věděl, že důvod, proč zabil Liz Hallowellovou, je jediný. Strach. Když si to uvědomil, pokusil se hodit tu vraždu na někoho jiného.“

Říkal si, že i kdybychom si mysleli, že tuhle vraždu spáchal March, nikdy by nás nepadlo, že vrah, který spáchal ty ostatní vraždy, by mohl mít strach.“

„On nechtěl, abychom si mysleli, že ho jeho oběti zajímají po sexuální stránce a že se něčeho bojí.“ Tony zavrtěl hlavou. „Myslím, že tenhle chlapík by v kategorii vraždících maniaků dostal určitě první cenu.“

„Nedělej si srandu.“ Bishop se automaticky otočil a zadíval se směrem k silnici.

„Myslíš, že přijíždí Miranda?“ zajímal se Tony.

„Jo.“

„Takže spojení je zase navázáno,“ zamumlal Tony, „a vy dva jste zase... propojení.“

„Dalo by se to tak říct.“ Bishop se na něj podíval. Viděl, že jeho zájem je profesionální, ale že je to i obyčejná lidská zvědavost, a povzdechl si. „Je to jako chodba, na jejíchž obou koncích jsou dveře. Když jsou otevřené, můžeme spolu komunikovat telepaticky stejně snadno, jako tady teď my dva spolu mluvíme.“

„A když jsou zavřené?“

„Pak se musíme spolehnout na naše podvědomí. Na citlivost vůči našim náladám, na jiné city. Na vzájemnou blízkost.“

„Aha,“ pokýval Tony chápavě hlavou. „A můžu se zeptat, jestli jsou ty dveře otevřené právě teď?“

Bishop zaváhal a pak pokrčil rameny. „Na mý straně jsou otevřené. U ní jsou ale zavřené.“

„A dokázal bys ty její dveře otevřít?“ zeptal se Tony.

„Snad ano. Ale byl by to... násilný čin. Zásah do jejího soukromí. A každý z nás občas potřebuje nějaké to soukromí.“

„Pane na nebi,“ vyhrkl Tony vážně, „komunikace mezi dvěma pohlavími musí být pořádně zapeklitá, když mají problém se domluvit i média, která jsou navzájem přímo propojená.“

Bishop se musel usmát. „To víš, Tony, někdy se tím věci ještě víc zkomplikují.“

„To vidím.“ Tony si všiml, že Mirandin džíp zahnul na příjezdovou cestu. „V každém případě jí vůbec nezávidím, že to musela povědět Alexovi.“

„No, to jistě nebylo nic příjemného.“

Když Miranda kráčela po verandě směrem k nim, ve tváři vážný výraz, Tony zamumlal něco o tom, že se půjde podívat za doktory, a zmizel v domě.

„Jak je Alexovi?“ zeptal se jí Bishop.

Miranda nejevila žádné známky, že by chtěla vejít do domu. „Mizerně,“ utrousila. „Nechala jsem ho v kanceláři s Carlem a lahví skotské. V hlavě mi pořád hučí, že nevíme, co máme, dokud o to nepřijdeme. Alex si zvykl na myšlenku, že je pořád zamilovaný do své zemřelé ženy, a teprve dneska si uvědomil, že vlastně miluje Liz.“ Povzdechla si a pak se zeptala: „Máme nějakou předběžnou zprávu?“

Bishop jí pověděl, co až doposud zjistili, i o svých podezřeních ohledně motivů vraha.

Miranda se zamyslela. „Nikde jsme nezveřejnili, že někoho podezíráme. Vrah nemohl tušit, že Justin Marsh má na ty ostatní vraždy neochvějné alibi. Ale já s tebou souhlasím. Myslím, že mu nejde ani tak o to, aby nám předhodil někoho podezřelého na všechny vraždy. Spíš chce, abychom věřili, že právě s touhle nemá nic společného.“

„Takže sebereme Marshe a budeme předstírat, že jsme mu tu návnadu spolkli.“

Miranda si zamnula šíji a zamračila se. „My teď musíme vyřešit, jestli to uděláme hned, než se rozpoutá bouře a my tu na bůhví jak dlouho budeme trpět v Justinově zatracené společnosti, nebo jestli se vrátíme do kanceláře a necháme bouři, aby vývoj událostí přirozeným způsobem trochu zpomalila.“

„Jestli dáváš hlasovat, tak já jsem pro tu druhou možnost.“

Miranda se pousmála. „Jasně, já taky. Jak jsou na tom, už skončili?“

„Myslím, že ano. Sharon s Petrem povezu tělo do nemocnice a začnou s pitvou. My musíme prohledat její auto a prozkoumat nějaká vlákna a otisky prstů. To ale můžeme udělat v kanceláři. Jo a tu kočku Tony odvezl k místnímu veterináři.“

„To je dobře.“

„Mirando...“

Dveře za jejich zády se otevřely a na verandu vyšla Sharon Edwardsová. „Jsme připraveni odvézt tělo,“ oznámila jim stručně. „Předběžná prohlídka ukazuje, že zemřela na ztrátu krve, zaviněnou bodnou ranou do břicha. Z toho, co jsem viděla, se většina krve, kterou ztratila, vsákla do zadního sedadla auta, takže z toho je jasné, jak sem vrah to tělo dopravil.“

„S sebou si žádnou krev nevzal?“

„Myslím, že ne. A pokud ano, moc jí nezbylo. Nenašli jsme žádné známky mučení nebo mrzačení – samozřejmě kromě toho, co způsobila ta kočka.“

„Samozřejmě,“ zopakovala Miranda zamyšleně. „Našli jste něco v místě vraždy?“

„Nic užitečného. Ta bible jasně patří Justinovi Marshovi, nosí ji s sebou celé roky. Jako by na ní bylo jeho jméno napsané tiskacími písmeny. Vražednou zbraň jsme nenašli, takže v tom ohledu se nedá nic dělat. A pokud tam vrah zanechal nějakou stopu, já ji ani neviděl, ani necítil.“

„A smrt nastala včera večer?“

Bishopa se náhle zmocnila závratná touha, aby ta otázka zůstala nezodpovězena.

Sharon přikývla. „Řekla bych, že tak něco mezi devátou a půlnocí.“

„Mezi devátou a půlnocí. Chápu.“

...jestli je Liz mrtvá... jestli zemřela včera v noci předtím, než jsi přišel ke mně... tak potom se všechno odehrává přesně tak, jak jsem to viděla, přestože jsem se snažila to změnit.

Znovu začalo sněžit.

Miranda si vzdychla. „Asi bychom měli jít. Zřejmě tu uvízneme několik dní pod sněhem, Sharon. Mohla byste nám vy nebo Petr zavolat výsledky pitvy?“

„Hned, jak s tím budeme hotovi.“

„Díky. Bishope, dohlídni, prosím tě, na to, aby dům zamkli, než odejdou.“

„Jistě.“

„Uvidíme se v kanceláři.“

„Dobře.“ Bishop ji pozoroval, jak jde ke svému džípu, a myslel na Alexe a jeho city, které teprve teď objevil. Tohle je snad čistě lidský povahový rys, být slepý a nevidět pravdu, dokud není příliš pozdě.

A bylo příliš pozdě?

„To je legrační,“ pronesla Sharon zamyšleně. „Myslím to, že ti pořád říká Bishope.“

S pohledem upřeným za odjíždějícím džípem pronesl Bishop pomalu: „Ona mi nikdy ani jinak neřekla.“

SEDMNÁCT

Druhá vlna sněhové bouře udeřila na Gladstone těsně před druhou hodinou odpolední a přesně tak, jak předpovídali, vypadalo to, že bude ještě horší než předtím. Vítr skučel, jako když někoho mučí, a sníh smíšený se zmrzlým deštěm vztekle narážel do oken. Byl tak hustý, že téměř nebylo vidět nic jiného než bílou clonu. Všude kolem bylo samé bílo.

Miranda stála u okna kanceláře, pozorovala běsnění za oknem a snažila se nedělat si příliš velkou hlavu z věcí, které neměla možnost ovlivnit. Bylo krátce po čtvrté, když se ozvalo zaklepání na dveře. „Vstupte,“ téměř rovnou vyslovila jeho jméno.

Bishop vešel a zavřel za sebou dveře. „Přinesl jsem ti trochu kafe,“ přistoupil ke stolu a podával jí šálek s kávou.

Přijala ho. „Díky. Víš, slýchala jsem o hurikánech, ale nikdy jsem žádný nezažila, až teď.“

Bishop nezamířil k židli pro hosty, jak by se dalo čekat, ale posadil se na roh jejího pracovního stolu. „Ve zprávách o počasí hlásili, že potrvá ještě hodinu, než budeme z nejhoršího venku. Což znamená, že s odklizením sněhu můžeme začít zítra.“

„Z větší části ano. Jakmile sníh přestane tak zběsile padat, vyšlu hlídky. A taky elektrikáři a odklízecí čtyři začnou likvidovat následky té spouště. Vzhledem k tomu, že je většina města bez proudu, bude to naše priorita.“

„A jak dlouho ten agregát vydrží?“

„Máme dost paliva na několik dní, takže se nemusíme ničeho obávat. Totéž platí pro nemocnici a kliniku. Zítřejší výuka ve školách je zrušená a v papírně taky odvolali směny. A pochybuju, že ostatní podniky budou fungovat.“

Bishop ji pozoroval a v tu chvíli si zřetelně uvědomil jak jsou propojeni. A daleko víc si uvědomoval zavřené dveře, které mu bránily v přístupu k jejím myšlenkám. Ať už to bylo záměrné, nebo ne, Mirandina mysl byla tak klidná a tichá, že ani netušil, co cítí. „Před pár minutami jsem mluvila s Alexem. Víš, že ani neotevřel tu flašku whisky?“

„Vím. On nemá ve zvyku utápět žal v alkoholu. Jde vždycky slepě proti zdi, dokud do ní nevráží.“

„Je dole v suterénu a prochází staré složky. Prý je mu líp, když má plný ruce práce,“ hlásil Bishop. „Ale je to horší, než kdyby tu pobíhal jako raněný tygr. Ta zeď je hodně blízko.“

„Já vím. Když mu zemřela žena na rakovinu, choval se úplně stejně. Byla nemocná několik měsíců, ale i když měl dost času připravit se na nejhorší, zaskočilo ho, když odešla.“

Na okamžik se zdálo, že Bishop změní mínění. Sám sebe snažil přesvědčit, že trpělivost je to nejlepší, co může udělat. Ale když si představil Alexův bílý obličej a výraz v jeho tváři plný beznaděje, prohlásil: „Tak si říkám, že je mi souzeno radit ostatním mužům, aby nechali odejít ženy, které milují.“

„Tohle jsi řekl Alexovi? Aby ji nechal být?“

„Teď ne, ale předtím. Bylo tak jednoduché... rozdávat rady. Rozumné, logické.“

„Ale ty rady nebyly vítané.“

„To nebyly. Nikdy. Občas si myslím, že jsem to říkal jenom proto, abych si sám uvědomil, jak je nemožné pustit někoho jen tak z hlavy. Člověk se cítí prázdný a v noci je mu samotnému smutno. A pak si připomíná, jaký je hlupák.“

„Chceš si o tom promluvit?“ navrhla Miranda.

„Asi bychom měli, co myslíš?“

Miranda se konečně odvrátila od okna a mdle se na něj usmála. „Tentokrát máš nedobrovolné publikum.“

„Já vím.“

„Teď nemůžu popadnout sestru za ruku a utéct s ní pryč. Tentokrát to nejde.“

Bishop ani nevnímal, jak se mu ostrá hrana stolu, o nějž se opíral, zařezává do dlaně. „Ne,“ souhlasil. „A ty to chceš udělat?“

„Utéct?“ Pomalu zvedla šálek k ústům. „Předtím to taky nepomohlo. Nic se tím nevyřešilo, jenom se všechno... zastavilo.“

„To není odpověď.“

„Je to jediná odpověď, jakou ti můžu dát.“

„Tys přece věděla, že tě miluju, Mirando.“

„To ano. A tys věděl, že v tom problému nespočívá.“

„Šlo o důvěru.“

Přikývla. „Ano, tys stál o to, co jsme spolu cítili a co jsme chtěli, to nadšení a neuvěřitelně radostnou náladu. Potom tě ale začal zneklidňovat pocit, že se musíš uzavřít. Vadil ti pocit intimity, těsné spojení s jinou osobou. Nechtěl jsi, aby někdo poznal, jaký dokážeš být. Nechtěl jsi, aby do tebe někdo takhle viděl nebo aby se tě tak hluboce dotýkal. Ani já ne. A tak jsi zavřel dveře.“

„Ale nebyly zavřené vždycky,“ namítl drsně.

„Bud' upřímný, Bishope. Kdybys věděl, jak to udělat, zavřel bys je i ve chvílích, kdy jsme spolu byli v posteli. Jenomže to jsi nedokázal. To, žes pak zatáhl roletu, byla cena, kterou jsi platil za rozkoš. A co myslíš, že to udělalo se mnou? Co jsem si měla myslet o důvěře, kterou jsi mi projevoval jenom ve chvílích, kdy vášeň odstranila všechny bariéry? Důvěra, kterou sis vzal zpátky hned, jak to šlo?“

Zhluboka se nadechl. „Neztracuj mě za to, jaký jsem byl tehdy, Mirando. Dělal jsem chyby a mizerný

rozhodnutí. Ale nejsem takový hlupák, abych zahodil druhou šanci, která se mi nabízí. Ty dveře už teď nejsou zavřené, aspoň ne na mé straně.“

„To nejsou,“ souhlasila tiše. „Teď jsou totiž zavřené na mé straně. Už víš, jaký je to pocit, Bishope? Když zoufale toužíš vejít a vidíš, že nejsi vítaný? Když nabídneš všechno, co máš, a někdo ti to vmete zpátky do tváře? Jaký je to pocit, když tě někdo od sebe odstrčí, jako by mu na tobě vůbec nezáleželo? Tak co, jaký to je?“

Seth od rána nespouštěl Bonnie z očí, jak slíbil. Pomáhal jí zabavit dvě malé pacientky, za něž přebrala osobní odpovědnost, a když se děvčátka krátce potom, co bouře začala nabývat na intenzitě, uložila k odpolednímu spánku, zašel s Bonnie do herny, aby tam vybrali pár her, které by s nimi mohli odpoledne hrát.

„Máme před sebou ještě dost dlouhý den,“ varoval ji.

„To ano, ale musíme nějak zabavit Christy s Jordanou. Neboj, nudit se nebudeme.“ Vrhla po něm šibalský úsměv. „Jestli to ovšem vydržíš.“

„Já ano. Mám děti rád.“

„To vím, a asi bych si proto měla začít dělat starosti.“

„Ale jdi, Bonnie, takhle jsem to nemyslel.“ Když viděl, jak se znovu usmála, dodal. „To jsem ti nahrál, co?“

„To teda jo,“ souhlasila.

Musel se usmát, ale vzápětí zvažněl, když na jedné z horních polic zahlédl spiritistickou tabulku. „Hele, tady je další hra. To jsem netušil, že je tak oblíbená.“

Bonnie pohlédla na krabici a pak na Seta s vážným výrazem ve tváři. „Pro většinu lidí je to jenom hra.“

„Ale pro tebe ne.“

„Pro mě ne. Zatím jsme spolu o těchhle věcech nemluvili, vid’?“ Pohlédla na šachovnici, kterou držela v ruce, a zamračila se.

„Máme dost času,“ připomněl jí Seth. „Když si pomyslím, že moje děvče dokáže komunikovat s mrtvými... no, tomu se nechce...“

„Myslíš... věřit?“

Seth zaváhal a pak pokrčil rameny. „Já nevím, Bonnie. Myslím, že kde hledat Stevovo tělo jsi zjistila díky tomu, že dokážeš číst vrahovy myšlenky. Tomu bych možná i uvěřil, protože bylo přesně tam, kde ta zatracená tabulka říkala, že bude. Ale to druhé... že umíš mluvit s mrtvými? S duchy? Nevím, co si o tom mám myslet.“

Bonnie se hořce usmála. „No, jak jsi řekl, máme dost času.“

Seth cítil, že ji jeho slova rozladila. Položil spiritistickou tabulku na polici a vzal Bonnie za ruku. „Tak abys věděla, ať už dokážeš číst myšlenky, nebo si povídat s duchy, mě se jen tak nezabýváš. Už tenkrát, když jsme byli ještě děti, jsem ti říkal, že mezi námi dvěma je to na celý život.“

„To jo, ale na tomhle tvým slibu nemůžu trvat.“ Hlas měla klidný. „Je to mnohem komplikovanější, než si myslíš. Nebude jednoduchý spojit tvůj osud s mým.“

„A kdo chce, aby to bylo jednoduchý?“ Zvedl její ruku ke svým rtům a něžně ji políbil. „Já tě chci, Bonnie. Bude nám spolu dobře, říkám ti to pořád. Víc než dobře. Bude nám báječně.“

Znovu se usmála, tentokrát zdráhavěji. Byl to úsměv, při kterém se mu vždycky tajil dech a rozbušilo srdce. „Já vím, že ano.“

„No vidíš. A teď bychom mohli zanést ty hry do pokoje děvčat, abychom je měli při ruce, až se probudí.“

Bonnie přikývla a za minutku už byli na chodbě. Seth ale ještě nestačil za sebou zavřít dveře, když se ozvala tupá rána.

Seth dveře znovu opatrně pootevřel, nakoukl dovnitř a pak se ulehčené zasmál. „To jenom spadla jedna z her. Asi jsem ji nedal pořádně zpátky na polici. Anebo tu straší.“

Říkal to lehkým tónem, ale Bonnie se zamračila. „A nebyla to ta spiritistická tabulka?“

„Byla.“ Vešel do pokoje a položil tabulku zpátky na polici.

Bonnie ho chtěla varovat, že takové věci nemusí být zdaleka tak nevinné, jak by se mohlo zdát, ale nakonec usoudila, že bude lepší nic mu neříkat. Seth toho měl k přemýšlení už tak dost.

Bonnie to však hodně znervóznilo. Napjala všechny síly, aby udržela svůj obranný štít vztyčený.

Kdysi by Bishop poslouchal pouze slova, jež ho měla ranit, a ta by ho zasáhla až do morku kostí. Věřil by v to, v co chtěla ona, aby věřil, a odpovídal by ve vzteku. A stejně jako ona by za sebou zavíral dveře, aby mezi nimi znemožnil jakoukoli komunikaci.

Kdysi.

Její slova ho stále bolela, ale cítil v nich ještě něco jiného. Bolest či zdráhavost, možná dokonce i žal. Jako by se před ním chtěla ukrýt v tichu své duše. A jako by ty city nepatřily ženě, která se cítí ukřivděná a chce se pomstít. On už nebyl ten arogantní mladý muž, kterému nezáleží na tom, o čem si až příliš pozdě uvědomil, jak je pro něj vzácné. To všechno, tvrdé lekce, kterých se mu dostalo tehdy a pak v době, která zatím uplynula, ty dlouhé osamělé roky, kdy musel žít bez ní, a jeho buldočí odhodlání a zkušenosti – to všechno se teď spojilo, aby se jeho myšlenky mohly soustředit na rozmotání toho spleťtého klubíčka.

„Takže pomsta, Mirando?“ zeptal se zamyšleně.

„Říkej si tomu, jak chceš.“

„Ty ale přece nemáš pomstychtivost v povaze.“

„Tím bych si nebyla tak jistá.“

„Ale já si tím jsem jistý.“

„Nezkoumej mě, Bishope.“

Usmál se. „A proč ne? Je to moje práce. Tak dovol, abych ti něco řekl o ženě, která se narodila jako Miranda Elaine Daultryová. Myslím, že v jistých ohledech dokážeš být velice přímá, Mirando. Říkáš, co si myslíš, a když si můžeš vybrat, řešíš problémy přímočaře a okamžitě – i když to není nejjednodušší cesta. Zpravidla neodkládáš nepříjemné úkoly a raději je uděláš hned, abys to měla z krku.“

„A proč si myslíš, že je to špatné?“ vyjela na něj. „Říká se přece, že pomsta je sladká.“

„To říkají ti pomstychtiví. V tobě ale není ani špetka krutosti a nemáš ve zvyku lidem ubližovat. Jestliže jsi měla v úmyslu si to se mnou vyřídit a pomstít se mi za to, jak jsem se k tobě před osmi lety zachoval, myslím, – že už je to všechno za námi. Všechno jsi to hodila za hlavu už v prvních deseti minutách potom, co jsme se zase setkali.“

„Možná jsem chtěla, aby po zločinu následoval trest.“

Bishop, jenž se dokázal vcítit do procesu chápání výjimečné osobnosti, pomalu pronesl: „Ne, to ti není podobné. Ty nemáš ve zvyku se takovými věcmi příliš zabírat. Nedopust', aby tě to ovládlo. Já si myslím, že jakmile jsi zmizela z mého života, všechno, cos ke mně cítila a co se mezi námi stalo, šlo stranou, protože jsi měla dost starostí s tím, jak pro sebe a pro Bonnie vybuduješ nový život.“

Miranda nic neříkala, ale záblesk v jejích očích Bishopovi prozradil, že trefil do černého.

„Vezmi to jako nesdělitelnou zkušenost a jdi dál. Ty nemáš v povaze někomu úmyslně ubližovat. Kdepak, Mirando, mě nikdy nepřesvědčíš, že jsi pomstychtivá.“

„Nikdy by mě ani nenapadlo, že k tomu budu mít nějaký důvod,“ odsekla. „Ale když ses tu znovu ukázal, jak bych mohla odolat? Já se umím přizpůsobit, Bishope. A když je to nutné, klidně přehodnotím svoje plány.“

Bishop zavrtěl hlavou. „Byl jsem strašlivý hlupák. Ty jsi dokázala ocenit, co mezi námi dvěma bylo. Věděla jsi,

jak je to vzácné a křehké. A řečeno tvými vlastními slovy, bylo to velice důvěrné. Nevěřím, že bys to dokázala všechno zahodit, jenom abys mě potrestala.“

Miranda neodpovídala.

„A ještě něco ti povím,“ pokračoval Bishop. „Jedním jsem si u tebe naprosto jistý. Nedokážeš přestat někoho milovat jenom proto, že ti ublížil nebo že tě zklamal. Ty ne, Mirando. Ty to nemáš v povaze. Ty mě totiž pořád ještě miluješ.“

Tony pozoroval, jak faxem prochází list papíru, a pronesl do sluchátka: „Teda lidi, vy jste rychlí jako vítr.“

Sharon Edwardsová na druhém konci linky suše pronesla: „Pitva nepatří k věcem, které člověk zbytečně protahuje.“

„To máte pravdu. Řekl bych, že jste uvízli v nemocnici a budete tam muset zůstat, dokud ta bouře nepřejde.“

„Znám horší místa, kde se dá uvíznout ve vánici.“

„To vám věřím. Postele tady jsou dost nepohodlné, takže s dojetím vzpomínám na svou postel v motelu.“

„Mohlo to být mnohem horší.“

„Vážně? Jak to?“

„No kdyby se třeba porouchal agregát. Pak by vám byla zima a byl byste ve tmě.“

„No jo, to je pravda.“ Tony pohlédl na malý televizor, v němž se občas, když se družici podařilo přeprat sněhovou vánici, ukázaly záběry z volby miss Jižní Ameriky.

„Slíbila jsem Mirandě, že jí dáme vědět hned, jakmile skončíme pitvu, takže jí to co nejdřív vyřídíte,“ žádala ho Sharon.

„Zjistili jste něco, co ještě nevíme?“ chtěl vědět Tony a snažil se, aby jeho hlas zněl profesionálně, zatímco jedním očkem pokukoval po kráskách v plavkách.

„Ani ne.“

„Tak to ji teď nebudu vyrušovat.“

„A pročpak? Děje se něco?“

„No, já vám to povím takhle. Bishop je v její kanceláři, dveře jsou zavřené a vysílač má zapnutý na nejvyšší výkon.“

„Je mezi nimi nějaké napětí?“

„Bože, slídl tady kolem nejmín hodinu, dokud mu nebylo jasné, že Miranda nehodlá vystrčit ze své kanceláře nos. Nevím, co se děje a proč vražda Liz Hallowellové způsobila, že se Miranda znovu uzavřela do sebe, ale Bishop je skálopevně rozhodnutý, že ten problém vyřeší.“

„Některé problémy se řešit nedají,“ poznamenala Sharon.

„Něco takového se nesnažte Bishopovi vykládat. Já si troufl jenom naznačit jisté pochybnosti a on mě málem připravil o hlavu.“ Tony si povzdechl a začal zkoumat faxovou zprávu. „Možná je dobře, že jsme všichni uvíznli někde v bouři. Když nemůžou dělat nic pořádného, aspoň si to mezi sebou vyřikají.“

„Myslíte?“

„Ano. Můžou se o to aspoň pokusit.“

* * *

„Jsi pěkný parchant,“ pronesla Miranda potichu.

„To je možný, ale mám pravdu, aspoň v tomhle.“ V jeho hlase nebyl cítit triumf, pouze jistota. „Bože můj, Mirando, ty si myslíš, že nevím, že bys mi nikdy nedovolila dostat se k tobě tak blízko, kdyby to nebyla pravda?“

Miranda pohlédla na šálek ve své ruce, jako by nechápala, kde se tam vzal, pak se zamračila a odložila ho na parapet. „Vždycky jsem tvrdila, že jsi bystrý hoch.“

Přestože Bishop strašně toužil k ní přistoupit, neudělal to. „Ty víš, že se něco stane, vid’? Jednomu z nás. Vidělas to na začátku, tu vidinu, kterou jsi přede mnou schovávala,

vid' Proto jsi přerušila spojení mezi námi.“ S námahou se odlepil od desky stolu a začal si protahovat ztuhlé prsty. „Koho z nás dvou se snažíš chránit, Mirando? Sebe? Nebo mě?“

„Jsi fakt bystřej hoch,“ zamumlala. Tvář měla klidnou a její jasné modré oči si ho zpříma měřily.

„Tak cos viděla? Pověz mi to.“

„Ty mi něco pověz, Bishope. Když jsi nakonec dostihl Lewise Harrisona, byla to ta vize, kterou jsme oba viděli?“

Přikývl. „Lišilo se to v několika drobných detailech, ale jinak to odpovídalo.“

„Hm, myslela jsem si to. Je úplně jedno, co děláme nebo o co se snažíme. Je fuk, jak moc to chceme změnit, protože se to stejně nikdy nepovede.“

„Co tím myslíš?“

„Tím, co děláme, svými činy tvoříme budoucnost, přestože máme možnost nahlídnout do budoucnosti. Tys viděl sám sebe, jak chytáš Harrisona, a dokázals to. Já viděla, že se z nás dvou znovu stanou milenci, a ve snaze tomu zabránit a přerušit všechny vazby s tebou jsem navodila situaci, které jsem se snažila vyhnout.“

„Tím, že ses snažila se přede mnou uzavřít, jsi riskovala život.“ Musel jí to připomenout.

„To ne. Už jsem ti řekla, že si s nahromaděnou energií dokážu poradit.“

„Oba moc dobře víme, že to zdaleka nebylo tak jednoduché. Mohla ses sama zničit, Mirando. Jak myslíš, že by to dopadlo, kdyby se ten zoufalý duch nepokusil vzít věci do svých rukou a nenapadl tě? Co myslíš, že by následovalo? Bolest, uzavření tvých výjimečných smyslů, ztráta všech obranných reflexů. Dřív nebo později by tě to zabilo.“

Miranda zavrtěla hlavou, spíš ze vzdoru, než že by s tím nesouhlasila, ale nahlas neprotestovala.

„Stálo ti to za to?“ To byla další věc, na kterou se jí potřeboval zeptat. „Raději bys zemřela, než by sis mě pustila k tělu?“

„Když to začalo... myslela jsem si to.“

Bishop si pomyslel, že bolest, kterou při jejích slovech cítí, si plně zasloužil. „Chápu.“

Hořce se usmála. „Měla jsem vztek, Bishope, i po všech těch letech. Ne kvůli tomu, co se přihodilo mojí rodině. Bonnie měla pravdu, já jsem ti za to nikdy nedávala skutečnou vinu. Tys jen dělal svou práci a ze všech sil ses snažil toho vraha zastavit. Já ti ale dávala vinu za... za to, žeš mě nechal, abych se sama vypořádala s následky toho všeho.“

„Mirando...“

„No jo, já vím, že fyzicky jsem to byla já, kdo odešel. Ale neudělala bych to, kdybys ty ve skutečnosti nebyl dávno pryč.“

„Cítil jsem se strašně provinile, nejdřív proto, že jsem se za tvými zády domluvil s Karou, a pak za to, co se jí a tvým rodičům stalo.“

„A nechtěl jsi jítit mou bolest a ještě víc prohlubovat svůj pocit viny. To znám. Ale nijak jsi mi tím nepomohl. Uzavřel ses přede mnou v době, kdy jsem tě nejvíc potřebovala.“

Bishop jí chtěl říct, že mu je to líto. Jakými slovy však omluvit skutečnost, že se odvrátil od ženy, kterou miloval, nechal ji samotnou trpět a budovat nový život bez své pomoci a podpory? Jak se jí za to teď omluvit?

Zdálo se, že Miranda ani žádná slova nečeká, protože hned věcným tónem pokračovala: „No dobře, když, ses tedy vrátil do mého života, udělala bych cokoli, jen abych ti znemožnila k sobě přístup. Přestože jsem věděla, že je nevyhnutelné, aby se z nás dvou stali milenci.“

Povzdechla si. „Viděla jsem řadu událostí, které vyústily v něco, čeho jsem se chtěla vyvarovat. Jenomže ono se to všechno děje. Každý čin nebo rozhodnutí, které

jsem udělala, mě posunují blíž k budoucnosti, kterou jsem viděla. Nedá se tomu vyhnout.“

„O jaké budoucnosti mluvíš, Mirando? Cos viděla?“

„A proč to chceš vědět? Stejně na tom nemůžeš nic změnit.“

„Tak mi to přeče řekni, sakra.“

Konečně se odlepila od okna, přešla místnost a stoupla si těsně k němu. Zvedla ruce a dotkla se jeho těla. Zároveň s tímto kontaktem se dveře, za nimiž ho nechávala tak tvrdošíjně stát, potichu otevřely. „Já umřu,“ pronesla Miranda pevným hlasem. „Budu vrahova poslední obět’.“

Ukázalo se, že běsnící bouře za okny obě děvčátka natolik znervózňuje, že nemají náladu na žádné hry. A tak se Bonnie se Sethem rychle vydali do nemocniční videopůjčovny a vrátili se s několika kazetami. Za par minut už děvčátka spokojeně seděla před obrazovkou a chroupala brambůrky.

Seth potichu prohodil: „Ale my tady přece nemusíme vysedávat a koukat na pohádky, nebo ano? Nesnáším, když Bambiho matka...“

Bonnie ho rychlým gestem umlčela a pak ho zatáhla do sedacího koutku vedle dveří. „Nechce se mi nechávat je tu při té bouři samotné,“ vysvětlovala, „ale na ty filmy se opravdu nemusíme dívat.“

„No tak teď se nám hodí, že tu máme ty hry. Na kterou bys měla chuť?“ Sehnul se a začal se probírat krabicemi na konferenčním stolku. „Co takhle mahjong, nebo Člověče, nezlob se. Anebo jsou tu šachy a dáma a... hele. Tohle se mi tam muselo připlést úplnou náhodou.“

Bonnie zírala na spiritistickou tabulku v jeho ruce. „Vážně?“

„Asi ano.“

„Hele, Sethi... mohl bys to vrátit zpátky do herny?“
Vážně se na ni zadíval. „Já jsem po tobě ale vůbec nechtěl...“

„Já vím. Ale cítila bych se líp, kdyby ta tabulka byla někde jinde.“

„Ale...“

„Je to vstupní brána, Sethi. Já jenom nechci, aby mě to i jen podvědomě pokoušelo, abych ji znovu otevřela, to je všechno.“

„A ty myslíš, že tě to pokoušelo?“

„Ano. Protože jestli to předtím skutečně byla Lynet, kdo se nám ozval, mohla by nám říct, kdo je ten vrah. A ta odpověď by stála za to, abychom ty dveře otevřeli – pokud bych si ale byla jistá, že to zvládnu i potom a budu mít všechno pod kontrolou. Já si tím ale vůbec nejsem jistá. Nemám na to dost zkušeností, abych to zvládla.“

„Vždyť už jsi je přece otevřela předtím,“ namítl Seth přemýšlivě.

„To ano, ale Randy mě varovala, jak je něco takového nebezpečné, a já jí slíbila, že už se o to nikdy víc nepokusím.“

Seth otevřel ústa a pak je zase zavřel. Bylo vidět, jak váhá, ale pak jen pokrčil rameny. „Tak dobře, vrátím to zpátky.“

„Díky.“

„Nikam nechod', dokud se nevrátím.“

Bonnie se usmála. „Neboj se. Zatím postavím figurky k Člověče, nezlob se.“

„Tak jo.“ Seth nijak zvlášť nespíchal, ale ani se neloudal. Kráčel chodbou k herně, kde s velikou opatrností položil tabulku na nejvyšší polici a zastrčil ji dozadu, aby žádná její část nepřesahovala.

Vyšel ven a pečlivě za sebou zavřel dveře. Ve chvíli, kdy udělal první krok, to uslyšel znovu.

Ten šepot.

Vrátil se ke dveřím, přitiskl k nim ucho a naslouchal. Slyšel to naprosto zřetelně, takové tlumené šustění, jako by se rychle šepotem překřikovala spousta hlasů v téměř rytmickém tempu.

Naskočila mu husí kůže a chloupky na šíji se mu naježily.

Seth zaváhal, pak sáhl po klice a pomalu ji zmáčkl. Šeptání pokračovalo. Prudce otevřel dveře dokořán. Ticho.

V herně byl naprostý klid, spiritistická tabulka ležela spořádaně na polici tak, jak ji tam Seth uložil.

Chvíli vyčkával, ale neslyšel nic kromě běsnící bouře za oknem. Zavřel dveře. Zase nic. Cokoli vydávalo ten šeptavý zvuk, bylo v tu chvíli naprosto zticha.

„Danielsi, chlapče, ty už taky začínáš blbnout.“

OSMNÁCT

„**T**o nemůže být pravda,“ hlesl Bishop.

V tu chvíli si však uvědomil, že stejnou vizi měl před několika měsíci. Pestrý kaleidoskop obrázků, pocitů a jistot. Viděl těla, objevovaná jedno po druhém. Nedokázal poznat, o koho jde, ale věděl, co kterému z nich chybí: některému krev, jinému orgány. Stejně jako Miranda i on věděl, že obětí bude pět a ta pátá se bude od těch ostatních lišit. A po páté vraždě – nikoli dřív – se on a Miranda stanou milenci a obnoví psychické kontakty, které je kdysi spojovaly a které zpřetrhali.

A brzy potom, velice brzy, nastane po nepatrném varování konec. Ty obrázky mu ukazovaly, co Miranda viděla ze své perspektivy. Rozmazaná scéna, Bonnie ve smrtelném nebezpečí a ruka se zbraní mířící na Mirandu. A jakmile sáhla po vlastní zbrani, ozval se tupý výstřel, dostavil se šok z bolesti – a pak naprosto jistý pocit smrti. A víc už nic.

Bylo to tak přesvědčivé, že Bishop neměl vůbec žádné pochybnosti. To on zachrání Mirandu. Bez něj by zcela jistě zemřela. A Miranda to věděla, celou dobu to věděla. A proto požádala FBI o pomoc, protože věděla, že přijde Bishop.

„Ne,“ pronesl Bishop znovu. Uvědomil si, že má zavřené oči. Otevřel je a zjistil, že na něj Miranda vážně hledí. Poprvé si přál, aby mu jejich spojení nedovolovalo vidět všechno, co si Miranda myslí.

„Kdysi jsi slíbil, že se postaráš o Bonnie, kdyby se se mnou něco stalo. Já na tebe spoléhám.“

Ani si neuvědomil, kdy ji vzal kolem ramen, ale teď ji pevně sevřel. „Tobě se nic nestane. Ty neumřeš, Mirando. Ne tady a ne teď. A ještě hodně dlouho ne.“

Jako by ho neslyšela, prohodila. „Bonnie je moc mladá, aby se dokázala sama o sebe postarat. Bude někoho potřebovat. Ty se o ni postaráš, vid', že ano?“

„Nemusíš si dělat starosti kvůli Bonnie. Přísahám ti, že se o ni postarám. Ale ten parchant tě nezabije, Mirando.“

Místo odpovědi ho políbila. Bishopa v tu chvíli zachvátila taková touha ten polibek vystupňovat, až hrozilo, že všechno ostatní půjde v tu chvíli stranou. Takhle to bylo mezi nimi odjakživa. Jejich vzájemný hlad se dostavil náhle a byl absolutní a jedině strach o ni mu dokázal zabránit, aby jí celým srdcem neodpověděl.

Ty se mě snažíš rozptýlit.

Vážně?

Zasténal a trochu ji od sebe odtáhl, aby se jí mohl podívat do očí. „Já už tě nechci znovu ztratit. Slyšíš mě? I kdybych tě měl zamknout v tvém vlastním vězení, abys byla v bezpečí, tak to udělám.“

Miranda se mdle usmála. „Ale neuděláš. Protože věříš tomu, čemu věřím i já. Nejlepší způsob, jak se vypořádat s vidinou, je řešit logicky všechny události tak, jak k nim postupně dochází, trvat si na svém a dál žít život, ale přitom si dávat pozor na varovné signály. Pokud uděláš nějaké drastické opatření, abys změnil svůj osud, zcela jistě skončíš hůř, než jak jsi to viděl ve svých vizích.“

„Co může být horšího než být mrtvý? Já bych to risknul.“

„Tak to já ne.“ Pohládila ho po tváři překvapivě něžným gestem.

„Hele, poslouchej mě a přestaň být taková zatracená fatalistka. Před mnoha lety jsi mi řekla, že tvoje vidiny se

pokaždé vyplní, ale ne vždycky se to stane tak, jak jsi to v nich viděla.“

„To je pravda, ale u téhle poslední to zatím vychází. Není důvod, proč čekat, že to skončí jinak.“

„Ale kdepak. Existuje velice dobrý důvod, a tím jsem já. Co jsem v té zatracené scéně dělal já? Jestli si myslíš, že tě spustím z očí, než bude po všem, zatraceně se mylíš.“

Miranda se zasmála. „Nic jiného bych nečekala. Uvědomuješ si ale, že než to všechno skončí, nesmíme spolu spát?“

Bishop se zamyslel. „No jo, nesmíme riskovat, že se připravíme o naše výjimečné schopnosti, až je budeme potřebovat.“

„To by nebylo moudré. Včera jsme pro to měli omluvu, ale teď už ne. Může se stát, že psychika bude naším jediným vodítkem.“

Bishop se zadíval z okna na zuřící hurikán. Ani se nedivil, že to dosud nevnímal. „Dokud venku zuří bouře, nic závažného se zřejmě nestane,“ pronesl zamyšleně.

„Asi ne, ale jisté to není.“ Rukama ho objímala kolem krku, prsty spletené do sebe. „Je lepší zbytečná opatrnost než pozdní lítost, obzvlášť když tam někde venku pobíhá vrah.“

Bishop po Mirandě nesmírně toužil, ale nechtěl udělat nic, čím by ji vystavil jakémukoli riziku. Ať už viděla hrůznou budoucnost, nebo ne, bylo jisté, že Miranda i Bonnie jsou v ohrožení, a on potřeboval mít všechny smysly ve střehu. Za každou cenu.

Políbil ji a ze všech sil se přinutil, aby ten polibek byl co nejkratší. „Budeme si s tím muset v budoucnu poradit. Možná bychom si o tom měli promluvit už teď a dohodnout se, jak to vyřešíme. Nemám v úmyslu dávat naši lásku k ledu jenom proto, že většinu času stíháme nějaké vrahy nebo jiné zločince. Každé sebeobětování má svoje meze.“

Přes tvář jí přeběhl úsměv, ale pak vážně pronesla:
„A proč si o tom nepromluvíme později?“

„To by mohlo být moc pozdě.“

Přikývla. „Tak jo, pokusím se nebýt taková fatalistka a myslet trochu pozitivně.“

„Přesně o to jsem tě žádal. Jo, a ještě něco. Přestaň mi říkat Bishope.“

„Vždycky jsem ti říkala Bishope.“

„Já vím.“

„Když jsme se prvně setkali, řekls mi, že ti tak říkají všichni a kromě tvého nejlepšího přítele z univerzity tě živá duše nenazve Noahem. Aspoň ne víckrát než jednou.“

Bishop se zakřenil. „To ode mě nebylo moc taktní, co?“

„No, já to pochopila. Nechceš, abych ted' rozebrala já tebe? Abych ti vysvětlila, že tím, když jsi lidem dovolil, aby ti říkali pouze příjmením, držel sis je od těla? A dokonce i milenky?“

„No jo, no jo. Ted' už jsem někdo úplně jiný. Tebe si nechci držet od těla, ani citově, ani jako médium.“

„A uvědomuješ si, že za takovou blízkost se musí platit? Kdybych měla další vidění...“

„Já bych ho měl taky. Jasně, já vím. Moc dobře si vzpomínám, jak to bolí.“

„Je to bohužel pořád totéž. Jako migréna, která ale naštěstí trvá přibližně jenom minutu.“

„Ted', když už se tolik nesnažíš odstrkovat mě od sebe, pověz, je na obzoru nějaká nová vize? Když jsme přijeli, řekla jsi Tonymu, že pokud jde o předvídání, trpíš syndromem vyhoření.“

„Lhala jsem.“

Bishop sebou trhl. „Před lety, když jsme byli ještě v kontaktu, jsi prohlásila, že tvoje vize jsou mnohem... intenzivnější.“

„Ty jsi ted' mnohem silnější médium než tenkrát. Když tedy přidáme tvoji energii k té mojí, možná se dostaneme

na nejvyšší příčku stupnice, kterou jste vymysleli v tom vašem Quantiku.“

Věděl, že je to víceméně pravda. To léto, kdy se z nich poprvé stali milenci, se toho v jejich okolí i mezi nimi událo tolik, že neměli čas zkoumat limity svých schopností a jejich vzájemné propojení. Zjistili však, že dokážou svoje schopnosti vzájemně sdílet i tehdy, když nejsou spolu, a že pokud jsou v duševním kontaktu, energie jednoho umocňuje energii a schopnosti toho druhého.

Úplnou náhodou přišli na to, že když se drží za ruce nebo jsou v jiném tělesném kontaktu a jeden z nich se dotkne někoho, jehož myšlenky ani jeden z nich předtím nebyl schopný přečíst, společně se jim to podaří. Nedařilo se to vždycky, ale stačilo to, jak Miranda podotkla, aby se společnými silami vyšplhali na nejvyšší příčky žebříčku schopností.

Když své schopnosti spojili, byli dvakrát tak výkonní, než když byl každý sám.

Miranda, která teď s naprostou lehkostí dokázala číst Bishopovy myšlenky, pronesla: „My jsme zvláštní dvojka, o tom se nedá pochybovat.“

„Spíš bych řekl, že jsme výjimeční, a ne zvláštní.“ Přitáhl si ji těsněji k sobě a usmál se. „Ještě jsi mi neslíbila, že mi přestaneš říkat Bishope.“

„Vážně?“

„Mirando.“

Zakuckala se. „Budu si na to muset zvykat. Vždycky jsi pro mě byl Bishop.“ *Dokonce i v duchu jsem ti tak říkala.* Svými rty se zlehka otřela o jeho ústa. „Budu na tom ale pracovat... Noahu.“

Bishop na okamžik zapomněl na všechno kromě bolestné rozkoše z její tělesné blízkosti. Držel ji, dotýkal se jí, ústa měli hladová, jejich těla toužila být si blíž, zbavená šatů a všech zbytečností, které je od sebe dělily.

„No teda,“ zaúpěla Miranda konečně, oči jí potemněly, víčka ztěžkla.

Bishopovy paže na okamžik strnuly a pak ji od sebe jemně odstrčil. Chraplavým hlasem pronesl: „Ještě chvíli a nebudu schopný toho vraha dopadnout. Ježíši, Mirando.“

„Sebeovládání je dobrá škola pro duši.“

„No jo, ale ti, co to tvrdí, se určitě nemuseli nikdy vzdát něčeho, na čem jim záleželo.“

Miranda se usmála. „Možná bychom se teď měli soustředit zase trochu na práci. Bouřka nebouřka.“

„Asi ano,“ souhlasil. „Můžeme se znovu pokusit dát jednotlivé dílky skládačky dohromady.“

Pondělí, 17. ledna

Amy Fowlerová otevřela uslzené oči a zadívala se na strop. Pořád ten stejný hloupý strop s šedými čtverci, posetý malými černými skvrnami. Ten pohled ji už strašně unavoval.

Aspoň že přestal foukat vítr a plískanice už nenarážela neúnavně do oken v tom nepřetržitém, děsivém rytmu. Zdálo se, že je konečně po bouři.

Díky sedativům měla Amy zkreslenou představu o čase. Myslela si, že je pondělí ráno. Světlo, které proudilo do místnosti jediným oknem, bylo velice jasné a sluneční paprsky se odrážely od neskutečného množství bělostného sněhu venku.

Dva dny. Stevovo tělo našli právě před dvěma dny.

Rukama si pod příkrývkou nahmatala podbříšek a do očí jí vhrkly slzy. Steve už tu není. Steve je pryč, dítě je na cestě a Amy má takový strach. Toužila znovu upadnout do spánku a na nic z toho nemuset myslet, ale doktor Daniels jí včera večer naprosto nekompromisně oznámil, že žádné prášky na spaní už nedostane a že se musí konečně postavit skutečnosti tváří v tvář.

Musí čelit skutečnosti. Musí čelit setkání s mámou a tátou. Musí se postavit tváří v tvář soucitu svých

spolužáku, zatímco břicho jí bude narůstat a ona bude každou neděli chodit dávat kytky na Stevův hrob.

Bože můj.

„Amy?“ Bonnie vešla do pokoje, ve tváři výraz plný obav i naděje zároveň. „Doktor Daniels říká, že bys měla něco sníst. Za pár minut ti sestra přinese jídlo.“

„Já nic nechci,“ zamumlala Amy bez zájmu. Nahmatala tlačítko, aby přivolala sestru, která by jí zvedla podhlavník, a stiskla ho.

Bonnie se posadila na židli vedle postele. „Před chvílí tudy projel pluh, takže silnice už jsou sjízdné. Ted', když už je po bouři, si tě máma určitě bude chtít odvézt domů.“

„Škola je asi zavřená, vid'?“ zeptala se Amy.

„Ano. A myslím, že se nebude učit ani zítra.“

Amy začala žmoulat v prstech prostěradlo. „Ale dřív nebo později se to stejně všichni dozví.“

Upřímně, ale hlasem plným soucitu Bonnie odpověděla: „Něco takového stejně nemůžeš tajit moc dlouho. Ale nezapomínej, že na to nejsi sama.“

„Táta mě zabije.“

„Ale nezabije a ty to víš.“

Amy pohlédla na svou nejlepší kamarádku a v hlase jí byl znát trochu vzdor. „No to teda nevím. Jediný, co vím, je, že Steve je mrtvý a že mě tu nechal samotnou s dítětem.“

Bonnie se ani nesnažila namítat, že to dítě přece zplodili společně. Pouze odpověděla. „Já vím, že kdyby měl na vybranou, byl by tu teď s tebou.“

„Tak to mám být šťastná, že by si vybral raději otcovství než smrt? No to je skvělý, naprosto skvělý.“

„Tak jsem to nemyslela, Amy. Já jenom říkám, že přece nemůžeš dávat Stevovi vinu za to, že tu teď není.“

„Chceš se vsadit?“ Amy se rozesmála a ani si neuvědomovala, jak zní její smích trpce. „On to nemohl nechat být, v tom je ten problém. To ho zabilo. Vždycky do všeho strkal nos a zacházel dál, než měl.“

„O čem to mluvíš?“ Bonnie se zamračila.

„Mluvím o Stevovi a jeho hloupých plánech a intrikách. Myslíš, že chtěl v té papírně dělat až do smrti? Ale kdepak. Steve Penman ne. Ten toužil po něčem větším a lepším. Problém spočíval v tom, že pro to nechtěl nic moc dělat – prostě to jenom chtěl. Vždycky měl v rukávu nějaký plán, nějaký schéma, jak najít nejlepší zkratku k dosažení svého cíle.“

„Máš na mysli něco konkrétního, Amy? Máš tušení, kdo mohl Steva zabít?“

„Já vím, že *měl* nějaký tušení, kdo zabil Adama Ramsaye – a proč.“

„Cože? Jak dlouho už to víš?“

Amy pokrčila rameny. „Myslím, že od chvíle, co se našly Adamovy kosti. Steve naznačil, že ví, proč někdo zabil Adama. Nejdřív mi nechtěl nic víc říct. Cítí se... cítil se důležitý, že ví něco, o čem ostatní lidé netuší. Nebo aspoň já.“

„A co ti tedy řekl?“

„Řekl, že Adam má talent objevovat věci, do kterých mu nic není, a že vždycky strká nos tam, kam nemá. Prý by dal krk na to, že Adamovi se to stalo proto, že se dostal příliš blízko k něčemu moc nebezpečnému. A prý asi ví, jak může zjistit, na co Adam narazil.“

„A proč jsi nám o to všem nepověděla dřív, Amy?“ zeptala se vážně Bonnie.

Amy znovu začala žmoulat prostěradlo mezi prsty. „Já nevím. Byla jsem tak rozrušená, když zmizel... a já už vážně nic víc nevím. Já Steva varovala, aby nehledal to, co Adama zabilo, ale on se mi jen vysmál. Prý bude opatrný.“ Oči se jí náhle zalily slzami. „Říkal, že bude... ale zřejmě nebyl, vid'?" Nebyl dost opatrný.“

„To nebyl,“ přikývla Bonnie. „Nebyl dost opatrný.“

„Kdy budou zástupci šerifky hotovi s Marshem?“ zeptal se Tony.

Bishop mrkl na hodinky. „Možná tak za půl hodiny, to záleží na tom, v jakém stavu jsou silnice.“ Bishop, jenž seděl na rohu stolu jako obvykle, se znovu upřeně zadíval na nástěnku.

„Něco tě trápí?“

„Snažím se zjistit něco o tom parchantovi. Pořád mi nejde do hlavy způsob, jakým zabil Lynet.“

„Protože jí podal drogu?“

„Protože jí podal drogu a pak ji tak hnusným způsobem ubil k smrti. Když vezmeme v úvahu, co udělal těm ostatním, třeba Kerry Ingramové – to bylo úmyslné mučení někoho, kdo si moc dobře uvědomoval, co mu dělá. Nešlo jenom o tělesné mučení, ale i o citové a psychické týrání.“

Miranda vešla do místnosti právě včas, aby zaslechla, o čem si povídají. „Ale u Lynet šlo o fyzické mučení – ona si to vůbec *neuvědomovala*,“ podotkla.

Bishop přikývl. „Tak proč se vůbec obtěžoval? Myslím, proč ji zabíjel? Pravda je, že když už ji unesl, i kdyby to bylo omylem, musel to dokončit. Proč ji ale ubil k smrti?“

„Protože je to zvrácený parchant?“ navrhl Tony.

„Protože měl vztek,“ odpověděl Bishop. „Neměl vztek na ni, protože jinak by se postaral, aby to cítila.“

„Tak na sebe?“ dohadovala se Miranda.

„Možná že ano. Nebo na situaci, v které se nacházel. Možná si uvědomil, že Lynet je začátkem jeho konce. Možná mu jako jediná dokázala, že pokud bude zabíjet děti, které zná, nebude v tom už moci dlouho pokračovat.“

Tony nevěřicně zavrtěl hlavou. „Takže on se naštvál na svou ubohou oběť, protože ji znal, a protože byl naštvaný, ubil ji k smrti – ale předtím ji naládoval drogama, protože nechtěl, aby věděla, že jí ubližuje? Ježíši Kriste,“

„To hlavní ti uniklo, Tony.“

„A co mi uniklo?“

Bishop na něj pohlédl. „Jeho neovladatelný vztek. To je změna v jeho chování. Když si vezmeš toho Ramsayovic kluka a Kerry Ingramovou, to, co jim dělal, by se dalo skoro nazvat... vědecké. Prosté jakýchkoli citů. Škrtl Kerry pořád dokola, dokud neupadla do bezvědomí, a pak si počkal, až znovu přijde k sobě, a začal znovu. Jako by zkoumal, jak na to bude reagovat. A i když máme jenom Ramsayovy kosti, je z nich patrné, že jeho vrah použil víc než jednu metodu mučení. Pokud to bylo mučení.“

„Na co narážíš?“ chtěl vědět Tony.

Bishop pohlédl na nástěnku. „Možná se na to dívám špatně. Je možné, že spíš než mučit měl v úmyslu... vědecky bádát.“

Tony se ušklíbl. „Jako třeba doktoři v Osvětimi?“

„Třeba. Mohlo by to vysvětlovat, podle čeho si vybírá svoje oběti. Jak uvažuje. Tyhle nezletilé děti zřejmě považuje za dosažitelnější objekt, za něco méněcennějšího, než jsou dospělí. Tak to zřejmě i sám sobě ospravedlňuje. Tyhle děti jsou... citové, bojovné a řídí se svými hormony. Opoprhují autoritami, zdůrazňují svou nezávislost a rodičům i společnosti dělají samé potíže.“

„Takže on je používá jako laboratorní krysy?“ Tony zavrtěl hlavou. „Ale k čemu? Jestliže je přesvědčený, že dělá něco ušlechtilého a cenného pro lidstvo, jaký je konečný cíl? Nebo to беру příliš logicky?“

„Ne, on má svůj cíl,“ odpověděl Bishop.

„Jenom mi neříkej, že se snaží vytvořit nějakou příšeru,“ zaúpěl Tony.

„To ne,“ odpověděl Bishop pomalu. „Ne, o to mu myslím nejde.“

Když Seth zahlédl na konferenčním stolku na hromádce her i spiritistickou tabulku, napadlo ho, že si to Bonnie zřejmě rozmyslela a chce ji použít. Pak si ale vzpomněl, jakým mluvila hlasem a jaký měla výraz ve tváři, když říkala, jak je nebezpečné, když je třeba i jen podvědomě v pokušení ji použít, a jak slíbila Mirandě, že už se o to znovu nepokusí. Bylo mu jasné, že to nebyla Bonnie, kdo přinesl tu tabulku do pokoje.

Zůstal stát uprostřed pokoje, v ruce dva džusy pro obě malé pacientky. Bonnie seděla u jejich postýlek a četla jim pohádku. Žádná z nich si jeho návratu zatím nevšimla, protože byl pryč sotva pár minut.

Sethovi to nešlo do hlavy. Jestliže tu hru nepřinesla Bonnie, on ani některé z děvčátek, která byla ostatně upoutána na lůžko, tak kdo ji mohl přinést? Kdo by to jen mohl být?

Znovu pohlédl na hromádku her a tentokrát mu přejel mráz po zádech.

V tu chvíli byla tabulka venku z krabice, ukazovátko uprostřed, připravené k akci.

Kristepane, vždyť i on byl v pokušení. Lákal ho položit prsty na desku a čekat, jestli se pohne, zjistit, jestli mrtví skutečně mohou mluvit prostřednictvím spiritistické tabulky...

Seth soustředil všechnu vůli a přinutil se odtáhnout ruku.

Chtěl si znovu připomenout, že je to jenom sen, výplod jeho vypjatých nervů a úzkostlivých představ. Místo toho ale dokonale probuzený stál a tabulka, která deset minut předtím vůbec nebyla v pokoji, se během několika vteřin sama připravila... ke hře.

Byl si téměř jistý, že kdyby pozorně naslouchal, pečlivě se soustředil a podařilo se mu neslyšet Bonniin hlas, který předčítal pohádku, pak by zase slyšel to záhadné nadpozemské šeptání.

„Sethi?“

Trhl sebou a pohlédl směrem k děvčatům. Zjistil, že Bonnie ho pozoruje s otázkou v očích. „Nechtěl jsem tě přerušovat,“ vysvětloval a jeho hlas zněl klidně. S džusem v ruce zamířil k děvčatům.

„To je moc hezká pohádka,“ svěřovala se Jordán.

„Bonnie ji čte moc dobře,“ přidala se i Chris.

„Už jsme v polovině,“ dodala Bonnie.

Přikývl, pohlédl na hodinky a podařilo se mu vyloudit na rtech úsměv. „Táta je zrovna na chodbě. Půjdu se zeptat, jak to vypadá.“

„Tak jo,“ přikývla Bonnie. „My budeme tady.“

Když se Seth otočil ke dveřím, uvědomil si, že Bonnie ze svého místa nemůže vidět na konferenční stolek. Sehnul se a zasunul tabulku zpátky do krabice. Ani ho nepřekvapilo, že se mu při tom třesou ruce.

Skoro čekal, že ho ta zatracená věc kousne.

Hra se ale v tu chvíli tvářila naprosto nevinně a nezdálo se, že by chtěla udělat něco nadpřirozeného, jako třeba vyskočit mu z rukou, když ji nesl zpátky do herny a ukládal ji na nejvyšší polici.

„Nebudu Bonnie děsit,“ říkal si, když zatěžoval krabici s tabulkou dalšími třemi hrami a kyblíčkem s dřevěnými kostkami. „Má už tak dost starostí a není třeba, aby ji pronásledovala takováhle zatracená hloupá hra.“

Stačilo, že pronásleduje jeho samotného.

Naposledy se přesvědčil, že je krabice bezpečně uložená na polici, vyšel z herny a pořádně za sebou zavřel dveře. A když odcházel, snažil se sám sebe přesvědčit, že vůbec nic neslyšel.

Sandy Lynchová si nalila horkou kávu do šálku a snažila se si o něho zahřát zkřehlé prsty. „Jak mám přežít všechny ty podělaný služby?“ pronesla do éteru policejní služebny.

Carl Tierney, který nečinně seděl za svým pracovním stolem a čekal, až ho šéf zavolá, protáhl líně: „Protože jsi ještě zástupkyně v plenkách.“

„Tos mě utěšil,“ odsekla.

„Všichni jsme si tím prošli, děvče.“ Usmál se na ni. „A kromě toho to tak podělaná služba zase nebyla. Já tam byl taky.“

„Ty sis v klídku řídil, ale já seděla na zadním sedadle a musela poslouchat Justina Marshe, kterej mi málem vykecal díru do hlavy.“

Alex od vedlejšího stolu nepřítomně podotkl. „No jo, to on má ve zvyku.“

Sandy nevěděla, jak se má chovat k člověku, který právě přišel o někoho blízkého, a ve snaze, aby něco nepokazila, nasadila to, o čem byla přesvědčená, že je čistě profesionální tón. „Máš naprostou pravdu. A ten chlap má učiněný radar na klepy. Vyslechla jsem si spoustu věcí o lidech, který neznám a ani nechci znát.“

„Například?“ zeptal se zvědavě Carl.

„Styd' se!“

„Hele, je to lepší, než abychom se tady ukousali nudou. Tak spust'.“

„Ale ne.“ Sandy to však nevydržela. „Prý se někde tam, kde bydlí, povídá, že o tom těle Steva Penmana nám řekla sestra šerifky. Ted' už se ty klepy jistě šíří rychlostí blesku. Že ale ze všech těch bláznivých historek, které slyšel, uvěřil právě téhle?“

„A proč ne? Každá historka je dobrá,“ pokrčil Carl rameny. „Já to zase slyšel od chlápka, co má za manželku jednu ze sestřiček na klinice.“

„A jak se to děvče dozvědělo o té vraždě?“

„Prý z tarotů. Nebo to byla možná spiritistická tabulka.“

Alex vzhlédl od kupy papírů na stole před sebou a nepatrně se zamračil. Na něco si potřeboval vzpomenout,

chtěl k tomu něco říct, ale úplně se mu to vykourilo z hlavy.

Byl tak unavený, že ani nedokázal myslet. Oči ho pálily, jak pořád zíral do papírů s drobným rukopisem, a hrdlo měl stažené.

Za uplynulých čtyřiaadvacet hodin téměř nezamhouřil oči, vypil tolik kávy, že by se to snad dalo počítat na hektolitry, a podle toho, jak mu silně kručelo v žaludku, bylo jasné, že celý den neměl nic v ústech.'

Kdyby tu byla Liz, určitě by utrousila, že si koleduje o malér, když se k sobě takhle chová...

Ne. Nebude myslet na Liz. Nebyl na to ještě připravený. Musí ty dveře za sebou zavřít.

Přinutil se zapojit do konverzace mezi ostříleným veteránem a zástupkyní šerifky, které ještě teklo mléko po bradě.

„Jaký má smysl učit se střílet, když ani nemám příležitost vytasit zbraň?“ zlobila se Sandy dotčeně. „Přerovnáвам tady papíry, zvedám telefony, přidržuju reflektory doktorům z FBI, musím poslouchat řeči náboženských fanatiků a klepy o jejich sousedech a vařím kafe. Tak co jsem to vlastně za policistku?“

„Jsi policistka, která se teprve učí,“ odpověděl Carl laskavě, ale zároveň i trochu pobaveně. „Musíš být trpělivá. I šerifka, když se dala k policii, dělala totéž.“

„Vážně?“

„No jasně. Všichni jsme tak začínali. I když si nevzpomínám, že bych viděl, jak vyprazdňuje obsah svého žaludku, když poprvé viděla mrtvolu.“

„To byly kosti,“ připomněla mu Sandy chladně. „Strašlivé kosti s kousky... kůže a chlupů, které na nich ještě zůstaly. Tohle jsem viděla, Carle, a žádné mrtvé tělo. Kostí. A že mi to říkáš zrovna ty; každý tady ví, že tobě bylo taky špatně.“

„To jsou pomluvy.“

„Ale nepovídej.“

„Není to žádná pravda, jsou to jenom jedovaté klepy.“

Alex už je zase přestal poslouchat; obrátil pozornost ke složce před sebou a snažil se na ni soustředit. Přestal vnímat hovor kolem sebe, lidi, kteří se tam pohybovali, i vyzvánějící telefony.

Podaří se mu to všechno nějak překonat?

„To je ale nehorázné!“ vykřikoval Justin Marsh.

„Vždyť je to jenom rozhovor, Justine,“ chlácholila ho Miranda mírně. „Obyčejná rutina.“

„Rutina? Jenom rozhovor? Poslala jsi pro mě služební auto, šerifko! A ozbrojení surovci mě vytáhli z mého vlastního domu před očima mojí vyděšené rodiny!“

Miranda si pomyslela, že Sandy Lynchová i Carl Tierney se budou cítit uraženi, že je tak nazval, a že Selena byla možná víc ohromená než vyděšená, ale řekla jenom: „Nikdo tě odnikud nevytáhl, Justine. Jenom tě zdvořile požádali, abys s nimi zajel na stanici, protože se tě potřebujeme na něco zeptat. To je všechno, Justine.“

„Tak o tom si promluvíme se svým právníkem!“

„Jen mu klidně zavolej,“ vyzvala ho Miranda, která věděla, že Bill Dennison by Justina spíš napomenul, aby se přestal chovat jako hlupák a odpovídal na jejich otázky.

Justin to však věděl také, jak Miranda poznala z upřeného pohledu, kterým ji probodával. „Poženu tě k soudu i s celým tím tvým policejním oddělením,“ prohlásil zlostně, ale znělo to spíš rozmrzele než výhružně. „Takhle mě vyslýchat jako nějakého špinavého zločince! A nade mnou výhružně stojí agent FBI!“

Vzhledem k tomu, že Bishop stál na druhém konci místnosti a ledabyly se opíral o registrační skříň, bylo jeho prohlášení tak do nebe volající, že Miranda se chvíli nezmohla ani na slovo. Opřela se loktem o stůl a unaveným gestem si začala třít šíji.

Co kdybych vytáhl zbraň a namířil ji na něj, navrhl jí Bishop telepaticky.

Nepokoušej mě, vrátila mu Miranda, aniž mu věnovala jediný pohled. „Podívej, Justine, uplynulých několik týdnů bylo hodně únavných, a jak se zdá, ani tenhle týden nebude o nic lepší. Mám tu nejmíň čtyři mrtvé děti a taky ženu, kterou jsem měla moc ráda. A jsem rozhodnutá tomu přijít na kloub.“

„Je tu zlo, já tě varoval...“

„Takže já bych byla ráda, kdybys mi vysvětlil, jak se tvoje bible dostala na noční stolek Liz Hallowellové.“

Justin zbledl a pak se prudce začervenál. „Na jejím nočním stolku? Chceš mi snad naznačit, šerifko, že můj vztah k Elizabeth byl nějakým způsobem nezákonný?“

Miranda potlačila povzdech. „Já bych jenom ráda věděla, jak se k ní ta tvoje bible dostala, Justine.“

„Nemám ani tušení,“ odsekl škrobeně.

„Dobrá, tak kdy jsi ji začal postrádat?“

„Já ji nepostrádal.“

Miranda povytáhla obočí.

Justin znovu zrudl. „Měl jsem hlavu plnou tý bouře, jako všichni, šerifko. Nejdřív vyplil proud, takže jsem měl plný ruce práce s krbem, jak do něj sehnat dříví a tak. Na bibli jsem vůbec nevzpomněl, dokud jsi mi ji neukázala.“

„A kdy naposledy jsi ji měl v ruce?“

Zamračil se. Stále se zlobil, ale bylo vidět, že ho to zaujalo. „Myslím... že to bylo u Elizabeth v obchodě. Těsně předtím, než vypukla bouře. Určitě jsem ji tam zapomněl.“

„V sobotu večer?“

„Ano.“

„Jak dlouho jsi tam byl?“

„Moc dlouho ne. Asi tak půl hodiny, možná o trochu dýl. Muselo být tak čtvrt na devět, když jsem odcházel.“

„A potom?“

„No, šel jsem domů, samozřejmě. Začalo sněžit.“

„A kolik bylo hodin, když jsi dorazil domů?“

„Půl desátý, nebo o trochu později. Nebyl jsem venku dlouho, protože jsem věděl, že by Selena měla starost.“

Ve své výpovědi se však ani slovem nezmínil o tom, že by Selena mohla jeho slova dosvědčit, na což všichni v podstatě čekali. Miranda mu přes stůl přistrčila blok a tužku. „Kdyby ti to nevadilo, Justine, zkus si vzpomenout na každého, koho jsi viděl nebo s kým jsi tu noc v kavárně mluvil.“

Justin uchopil tužku, ale zamračený výraz mu z tváře nezmizel. „Ty mě podezíráš, že jsem zabil Elizabeth?“

„A zabil jsi ji?“ zeptala se Miranda zdvořilým tónem. „Ale jistěže ne!“

„Tak proč bychom tě měli podezírat?“

„Zatáhli jste mě sem a...“

„Nechala jsem tě předvést, abych se tě zeptala na tu bibli, Justine, a to je všechno. Musíme prověřit všechny detaily, to přece víš. A bible k nim patří. Bylo to neobvyklé a my se musíme pokusit najít vysvětlení, jak je možné, že skončila tam, kde skončila. Pomůže nám, když budeme vědět o každém, kdo k ní měl přístup a mohl ji vzít.“ A pak s vážnou tváří dodala: „Zatím ti děkuji.“

Chvíli na ni mlčky zíral a pak zamumlal: „Ale jistě, jistě. Rád jsem pomohl.“ Sklonil se nad protokolem, aby ho podepsal.

Ty ses měla dát na politiku.

Vždyť už jsem se na ni dala. Vrhla po Bishopovi přísný pohled.

No jo, to vidím. Bishop přešlápl a nahlas řekl: „Mohl bych se vás na něco zeptat, pane Marshi?“

„V tom vám asi těžko můžu zabránit,“ odsekl Justin.

Mirandu napadlo, že Justin mu asi nemůže zapomenout, jak ho Bishop porazil ve výrocích z bible, a při představě, jak se to asi muselo dotknout Justinovy ješitnosti, se musela usmát.

Pokud to pobavilo i Bishopa, nedal na sobě nic znát. Ve tváři měl kamenný výraz a hlas lhostejný. „Nějakou dobu už nás všechny varujete, že v Gladstonu řádí zlo. Je to jenom váš osobní pocit, nebo chcete poukázat na něco specifického?“

„A co víc specifického byste chtěl?“ vyštěkl Justin. „Vždyť tady umírají lidé!“

„To my víme, Justine,“ pronesla Miranda trpělivě. „Ale pokud nevíš něco konkrétního, co by nás přivedlo na stopu vraha, nebo co by nám prozradilo, proč zabíjí, tvoje neustálé prohlašování, že je tady zlo, mi nepřipadá moc užitečné. My víme, že je tu zlo. A rádi bychom to zastavili. Pokud máš nějaký návrh, jak to jde udělat, rádi si ho vyslechneme.“

Justin pronesl klidně s očima upřenýma na listinu, kterou se snažil rychle a úhledně podepsat: „Tak pak byste asi měli zjistit, kde skončilo auto Adama Ramsaye.“

DEVATENÁCT

Slyšet Justina, jak pronáší větu, která nemá ani náboženský, ani jinak nabubřelý podtext, bylo tak nečekané, že to Mirandu připravilo na několik vteřin o řeč. „Na jméno Adama Ramsaye nebylo registrováno žádné auto.“

„To přece neznamená, že žádné neměl.“ Justin po ní vrhl výsměšný pohled. „Sedmnáctiletí nemůžou podle zákona vlastnit auto, ale přece si nemyslíte, že je to pro ně překážka. Dokážu si představit, že jeho táta nechal pro svého syna zaregistrovat auto na své jméno.“

„Adamova matka nám výslovně řekla, že auto neměl. Proto jsme ani po žádném autě nepátrali.“

„Julie Ramsayová nemá buňky na výchovu dětí a obzvlášť, když je to kluk. Hodně toho o něm nevěděla.“

„A jak o tom autě víš ty?“

„Auta patří k mým koníčkům, víme? Všiml jsem si ho a pamatuju si ho. Byl to zelený mustang '89.“

Miranda pohlédla na Bishopa, když pronesl: „A proč si myslíte, že to auto je nějak důležité?“

„No protože se nikde neobjevilo. A taky protože kdykoli jsem ho u toho auta viděl, vždycky jsem měl pocit, že je na něm něco podezřelého, choval se jako špion. Já vychoval dva kluky a poznám, že tenhle po něčem šel.“

„A víte ještě něco, něco konkrétního?“

Justin přistrčil protokol přes stůl Mirandě. „Kdyby to bylo něco důležitýho, vy byste o tom v tuhle chvíli už určitě věděli.“

Miranda nevěděla, jestli to má být narážka na ni, na to, jak vedou vyšetřování, na Bishopa, FBI nebo jenom způsob, jakým je Justin kritizuje.

Justin se postavil. „Tak teď už bych snad mohl jít, ne?“

Miranda stiskla bzučák na domácím telefonu a vstala. „Ještě si musíme ověřit pár věcí. Musím tě požádat, abys počkal v naší čekárně, Justine.“

Zamračil se. „Chceš snad říct v cele, ne?“

„Ne, mám na mysli jednu z našich hovoren.“ Kývla na Carla, který otevřel dveře kanceláře a vyčkával. „Carl ti přinese trochu kávy a všechno, co si budeš přát. Zavolám tě později.“

Justinovi se nechtělo, ale nezbylo mu nic jiného než přijmout doprovod statného zástupce šerifky.

Když se za nimi zavřely dveře, Bishop prohodil: „Nejvíc mě na něm překvapuje, že vychoval dva syny.“

„Ale ani jeden z nich nezůstal bydlet v Gladstonu,“ poznamenala Miranda suše.

„Tak to mě nepřekvapuje,“ usmál se Bishop. „Možná bys ho nakonec mohla šoupnout do cely.“

„Kde ho ale můžu držet jen dvacet čtyři hodin. Když nevznesu obvinění, musím ho pustit. A náš vrah si pak bude jistý, že jsme mu neskočili na jeho návnadu.“

„Ale než k tomu dojde, musíme se postarat, aby Bonnie byla v bezpečí. Tady to zřejmě není nejzajímavější místo pro mladé děvče, ale...“

„Ale,“ dokončila Miranda, „klidně ať se nudí, jen když bude v bezpečí.“

Nechci riskovat a nechávat ji běhat volně po okolí.

Ty klepy se jistě rozšířily a Lizin vrah už po ní možná jde, ale...

Bude v pořádku.

Ano. Samozřejmě, že bude v pořádku.

V jistém ohledu měla ale Miranda o Bonnie mnohem větší strach. Protože tenhle vrah se klidně prochází mezi nimi a protože jeden z duchů tak strašně touží žít, že málem zničil první citlivé médium, které mu zkřížilo cestu.

Ten vrah znamenal, jak Bishop podotkl, mnohem bezprostřednější a větší hrozbu a Miranda si vyčítala, že okamžitě nerozmístila kolem své sestry kordon policistů, aby ji chránili, i kdyby to *přitáhlo* pozornost lidí. Věděla, že nebude volně dýchat, dokud nebude mít Bonnie bezpečně na očích.

Jenomže...Jestlipak si Bishop uvědomuje, přemítala Miranda, jak ji trápí, že nemůže vzít Bonnie pod svou ochranu a schovat ji pod svým obranným štítem? Sice by ji to neochránilo před živým vrahem, ale uchránilo by ji to před duchem odhodlaným najít si živou schránku, v níž by se zabydlel a dál existoval.

O tomhle Miranda s Bishopem nemluvila, ale věděla, že by s ní souhlasil, i když nerad. Nemohla zvednout hledí a vzít pod ně Bonnie, aniž by sebe – a teď i Bishopa – psychicky neoslepila. A to museli brát v úvahu, pokud chtěli zabránit dalším vraždám.

Bonnie má dobrý štít, který by ji měl ochránit, aspoň prozatím.

Kráčeli společně do zasedačky a Bishop zamyšleně pronesl: „To s tím autem je zajímavé, pokud je to pravda. Nemělo by trvat dlouho, než zjistíme, jestli otec Adama Ramsaye na jeho jméno nějaké auto zaregistroval.“

„Je zvláštní, že se o tom autě nikdo jiný nezmínil, ale faktem je, že jsme se na to neptali. Polovina města ho v tom autě zřejmě viděla, ale nikdo nám o tom neřekl, protože jsme se na to prostě nezeptali.“ Miranda zavrtěla hlavou. „Jeho matka nám tvrdila, že žádné auto neměl, že na jeho jméno není žádné auto registrované, a tak už nás nenapadlo po tom pátrat. A nikoho jsme se neptali, jestli

ho neviděl řídit nebo jestli dokonce neví, že vlastnil nějaké auto.“

„Neměli jsme k tomu důvod.“

„Možná, ale...“ Miranda se odmlčela, když se z hlavní chodby náhle vynořil starosta. „Co tady děláš, Johne?“

MacBride si zhluboka povzdechl. „A co byste řekli? Justin mi volal hned, jak se vaši lidé objevili v jeho domě.“

Miranda pohlédla na Bishopa. „Tak to se nedivím, že neměl chuť volat svému právníkovi. Měl v rukávu schované eso.“

„Člověk musí obdivovat jeho důslednost,“ podotkl Bishop.

„Uvěznili jste ho?“ zeptal se MacBride. „Myslím Justina?“

„Chvíli jsme si ho tu nechali, abychom si ověřili pár věcí, to je všechno,“ odpověděla Miranda klidně. „Jisté důkazy na místě vraždy směřovaly k němu.“

„Důkazy? Jaké důkazy?“

„Ty víš, že o tom s tebou nesmím mluvit, Johne. Hele, jestli chceš mluvit s Justinem, klidně za ním běž.“

„Ale jistěže s ním nechci mluvit,“ spěchal MacBride s odpovědí. „Ostatně, vůbec bych sem nešel, kdybych stejně nemusel do úřadu. Ale... když je Liz mrtvá... Ježíši, já tomu nemůžu uvěřit. Snad si nemyslíš, že by Justin mohl...“

„Já musím prověřit všechny možnosti, Johne. Jsem za to placená.“ Její tón byl dokonale zdvořilý, ale nijak nenaznačila, že by ho chtěla pozvat k sobě do kanceláře nebo do zasedačky. „Ale jsem ráda, že jsi tady. Ušetří mi to jeden telefonát.“ Pohlédla do notesu, kam si zapsala Justinovu výpověď. „Takže tys byl v sobotu večer u Liz v obchodě, je to tak?“

„Na chvíli jsem tam zaskočil.“

„A neviděl jsi náhodou Justinovu bibli?“

MacBride sebou trhl. „Jeho bibli? No, protože ji mívá vždycky s sebou, zřejmě jsem ji viděl. Ale jestli to chceš vědět na beton... tak to nedokážu říct.“

Bishop si povzdechl. „Proč mám takový pocit, že jinou odpověď od nikoho nedostanu?“

„Protože až doteď nic nešlo hladce,“ odpověděla Miranda.

„Vůbec by mi nevadilo, kdyby se to změnilo.“

„Mně taky ne, ale zřejmě se nám to nesplní.“

„To asi ne.“

MacBride se díval z jednoho na druhého, ústa se mu zkřivila, ale hlas mu zněl lehce, když pronesl: „Mohli bychom si na chvilku promluvit, Randy? Mezi čtyřma očima, když agent Bishop dovolí.“

„Budu v zasedačce,“ oznámil Bishop vlídně. Vzal notes z Mirandiných rukou, a aniž by čekal na odpověď, vykročil chodbou.

„Tak o co jde, John?“

„Jen jsem chtěl vědět, jak se máš,“ pronesl s nádechem ukřivdění. „Minulý týden jsme neměli ani možnost si promluvit a ...“

„Mám se fajn. Jsem sice unavená, ale jinak to jde.“ Slabě se usmála. „Díky za optání.“

„Víš, že mi na tobě záleží, Randy.“

Miranda si uvědomovala, že Bishop určitě nestydatě poslouchá někde za rohem, ale nijak jí to nevadilo. Potichu pronesla: „Vždycky jsem si tvého přátelství velice vážila, John.“

„Přátelství.“

„Mezi námi nic jiného nebylo, a ty to víš.“

„Ale mohlo by být, kdyby...“

Zavrtěla hlavou. „To nemá s ničím nic společného. Známe se už celé roky. Nemáš pocit, že kdyby nám to bylo souzený, něco by se mezi námi stalo už dávno?“

Zatvářil se nešťastně. „Ty si tím seš hodně jistá, vid', Randy?“

„Ano, jsem si tím jistá, promiň.“

„No co se dá dělat.“ Pokrčil rameny a nuceně se zasmál. „Tak já raději půjdu do úřadu a nechám tě pracovat.“

„Uvidíme se později, Johne.“

Miranda ještě chvíli zůstala stát, pak zamířila do zasedačky. Tony visel na telefonu a Bishop seděl na svém oblíbeném místě na rohu stolu a studoval nástěnku.

Miranda přistoupila k Bishopovi a zašeptala. „To od tebe nebylo vůči Johnovi fér.“

„Jaký fér, sakra.“ Usmál se. „Já ti říkal, že tě nespustím z očí, a myslel jsem to vážně.“

Změřila si ho. „Takže proto jsi odposlouchával?“

„No jasně.“

„Nezní to moc přesvědčivě.“

Bishop se zakuckal. „Tak jo, měl jsem k tomu jiný důvod.“

„Žárlivost. To bych u tebe nikdy nečekala.“

„Já v tom nevidím žádný problém,“ pronesl klidně.

„Pokud se mi zaslíbíš a řekneš mi, že si s něčím takovým už nikdy nemusím dělat starosti.“

Miranda se snažila vymyslet, co má na to odpovědět, když Tony náhle zavěsil a vykřikl. „Mám to. Zelený mustang '89 je zaregistrovaný na jméno Sam Ramsay – strýc Adama Ramsaye. Žije tady ve státě, ale nikde blízko, a možná že přijede na pohřeb, pokud nějaký bude.“

„A bude si chtít vyzvednout svoje auto,“ dokončil Bishop.

„Jo, nebo se ho pokusí prodat.“

„Otázka zní,“ pronesla zamyšleně Miranda, „kde je to zatracený auto teď.“

Trvalo pouhou hodinu, než našli Sama Ramsaye, který byl skutečně Adamovým strýcem. Přiznal, že auto, které

ve skutečnosti používal jeho synovec, zaregistroval před šesti měsíci na své jméno.

„Jeho otec mu platil pojistku,“ prozradil Tonymu do telefonu, „a staral se o pravidelné technické prohlídky auta a tak. Já jsem... já byl v podstatě jenom figurka. Čekalo se, až Adam bude dost starý, aby si mohl přepsat auto na své jméno.“ Odmlčel se, odkašlal si a dodal: „Mám v plánu postarat se o auto, až přijedu do Gladstonu na pohřeb. Víím, že Julie by to nechtěla. Je to docela šichta zavézt ho na až Floridu.“

„Adam s tím autem ale neparkoval doma,“ namítl Tony.

„Já víím. Julie by ztropila povyk, kdyby věděla, že má vlastní auto. Prý je na to moc mladý. A tak se Adam domluvil s kamarádem, že bude parkovat na jeho pozemku.“

„A znáte jméno toho kamaráda?“

„Počkejte, snad si vzpomenu. Steve, nebo tak nějak. Nemůžu si vzpomenout na jeho příjmení.“

„Penman?“ napověděl mu Tony.

„Jo, zdá se, že to je ono, ano, Steve Penman se jmenoval.“

„Takže Adam parkoval u Stevova domu?“

„Aspoň tak mi to řekl. Myslím, že bydleli blízko sebe, takže pro Adama nebyl problém tam dojít a vzít si své auto, kdykoli se mu zachtělo.“

„Chápu. Díky, pane Ramsayi, moc vám děkuji. Kdybychom ještě měli nějaké otázky...“

„Jen klidně zavolejte.“

Tony zavěsil a přetlumočil hovor Bishopovi. „Takže tohle je první skutečná spojitost mezi dvěma mužskými oběťmi, které máme,“ poznamenal.

„Zavolej otcí toho Penmana,“ vybídl ho Bishop. „Uvidíme, jestli něco neví o tom autě.“

„Dobře.“

Zatímco Tony vytáčet číslo, Miranda se vrátila do zasedačky. Probírala se nějakými papíry a ověřovala, jak to vypadá s elektrickým proudem.

Bishop nahlas zvažoval nejnovější zprávy. Duchovní spojení mezi ním a Mirandou přetrvávalo, ale aby se mohli soustředit každý zvlášť na své věci a vzájemně se nerozptylovali, záměrně otevřeli své „dveře“ téměř dokořán. Procházely jimi jejich city a někdy i nějaká ta myšlenka, ale až na Justinův výslech a Mirandin rozhovor se starostou se ustálili na verbální komunikaci.

Tonyho to takhle aspoň tolik nemátlo.

Čekal, až otec Steva Penmana přijde k telefonu, a zatím je pozoroval. Jejich vztah ho neustále fascinoval. Bishop mu stručně vysvětlil, proč se jeho čidla tak náhle přerušila, a řekl, že si může vypůjčit od Mirandy schopnost se chránit. Tony se zařekl, že až bude čas to prozkoumat, položí mu pár zvědavých otázek. Ve skutečnosti se ale zajímal o průzračné telepatické spojení mezi Bishopem a Mirandou.

To tedy bylo něco.

Včera pozdě večer se vynořili z Mirandiny kanceláře a bylo vidět, že mezi sebou odstranili nejednu překážku. Miranda byla podivně zamlklá a už se nechovala tak odtažitě a Bishop už nepřecházel po místnosti jako lev v kleci. Přesto něco v jeho očích, když se díval na Mirandu, Tonymu napovědělo, že mezi nimi ještě není všechno úplně v pořádku a že nějaké starosti ještě přetrvávají. Jinak se ale zdálo, že už si mezi sebou všechno vyjasnili, a jediná věc, která se mezi nimi dala postřehnout, byly citové výboje.

Tony si pomyslel, že se chovají jako dva pubertáči, když pozoroval, jak po sobě vrhají skryté pohledy a tajně se snaží jeden druhého aspoň dotknout. Tony si říkal, že kdyby měl schopnost vidět duševní auru, mohl by pozorovat, jak se ta jejich aura, kdykoli se ti dva ocitli ve vzájemné blízkosti, prolíná – a jakmile se od sebe vzdálí

na pár minut, zoufale se snaží najít tu druhou. Jako by se na dálku dotýkali. To ho skutečně fascinovalo.

Rychle si na tu jejich telepatickou komunikaci zvykl. Když se na něj už podruhé nebo potřetí jeden nebo druhý obrátil s poznámkou, která jasně vyplývala z jejich tajné duševní konverzace, Tony se prudce ohradil.

„Co kdybyste toho už nechali? Jsem z toho celý zmatený a začíná mě to děsit.“

„Asi má pravdu,“ prohlásil Bishop, který se tím očividně bavil. „Možná žárlí, že to sám nedokáže.“

Tony na to sice něco nezdvořilého odsekl, ale všichni tři věděli, že je na tom něco pravdy.

„Haló?“

Tony se opět vrátil ke svým povinnostem. „Pan Penman? Tady je agent Harte. Strašně nerad vás znovu obtěžuji, ale...“

„Takže Adam měl auto. A odkdy?“ zeptala se Miranda zamyšleně Bishopa.

„Podle toho, co říkal jeho strýc, tak od minulého července,“ odpověděl Bishop.

„Takže si ho pořídil pár měsíců předtím, než zmizel.“ Opřela se rukama o stůl a nepřítomným zrakem se zadívala na nástěnku. „Kontroloval někdo dopravní přestupky?“

„Tony. Nemá nikde záznam. Ten kluk byl buď moc dobrý řidič, anebo měl velký štěstí. V každém případě neudělal s tím autem nic, čeho by si některý z našich zástupců všiml a zaznamenal to. Jsem si jistý, že jeho přátelé o tom věděli, ale jak jsi řekl předtím, nikdo z nás jim nepoložil tu správnou otázku.“

Přikývla a pak se zamračila na hromadu listin, která se kupila před ní na stole. „Tohle jsou...“

„Další pohřešování nezletilí. Alex to přinesl před chvílí. Zatím jsme v roce '87 a jejich počet se vyšplhal na dvacet devět.“

Očividně otřesená Miranda se opřela na židli. „Dvacet devět pohřešovaných dětí během třinácti let?“

„Dvacet devět nahlášených zmizelých dětí, které byly naposledy viděny ve vzdálenosti do padesáti mil od Gladstonu,“ upřesnil Bishop se zachmuřeným výrazem ve tváři. „Nevíme jistě, že zmizely, ale ani to, že zmizely tady. Mohly se znovu objevit někde jinde pod jiným jménem, mohly zemřít na předávkování drogami nebo žijou na ulici. To prostě nevíme.“

„Ne, to tedy nevíme,“ přikývla Miranda. „Ale existuje taky určitá pravděpodobnost, že se žádné z těch dětí nedostalo ven z tohoto města živé. Bože můj... jak jich mohlo zmizet tolik, aniž by si toho někdo všiml?“

„Jestli máš na mysli, že si toho nevšiml nikdo úředně, uvědom si, že v průběhu víc než dvanácti let mizely tak po dvou nebo po třech ročně. V té době nefungovala žádná přehnaná administrativa. A Gladstonem při své cestě do Nashvillu procházely mraky cizinců. A taky musíš vzít v úvahu, že ty staré záznamy se nezanášely do počítače, takže jsme je neměli kde hledat.“

„Hm. Měli jsme si toho všimnout. Měli jsme na *něco* přijít.“

Bishopa nenapadlo nic přesvědčivého, a tak jenom řekl: „Z toho všeho ale vyplývá, že ten vrah má hodně velkou praxi. Nepřetržitý proud mladých lidí, kteří tolik let procházeli tímhle městem, děti, které nikdo nepostrádal nebo jejichž zmizení si aspoň nikdo nevšiml – to všechno mu poskytovalo spousty času a příležitostí zdokonalit se v zabíjení.“

„A ve zbavování se těl.“ Miranda se zamračila. „To je další věc, kterou nechápu. Jestli se mu celý ty roky dařilo úspěšně zabíjet, proč najednou začal nechávat těla na takových místech, kde bychom je poměrně rychle a snadno našli? Tělo Kerry Ingramové i Lynet jsme museli dřív nebo později s jistotou najít. Tak proč?“

Bishop stočil zrak k nástěnce a pomalu přemítal: „Jediná věc, kterou si můžeme být poměrně hodně jisti, je, že výstavba nové dálnice ho přinutila zabíjet místní děti, dokonce děti, které osobně znal. Dokud to byli cizinci, bavilo ho to. Ale jakmile je znal, jakmile je mohl nazývat jménem a vidět jejich oči nebo úsměvy ve tvářích jejich příbuzných... možná to na něj bylo příliš. Možná podvědomě doufal, že ho zastavíme.“

Miranda se zamyslela. „Adam byl první místní hoch, kterého zabil. Ale on ho pohřbil stejně jako svoje předešlé oběti takovým způsobem, že nebylo možné jeho tělo najít. Takže... pohřbil ho tak jenom ze zvyku? Protože si vlastně ještě neuvědomil, že chce, abychom ho dopadli? Nebo k tomu měl nějaký jiný důvod?“

Bishop se nad jejími slovy zamyslel, pak prohodil: „Já si stejně myslím, že něco na Adamovi nebo jeho vraždě nás dovede přímo k vrahovi. Proto byl pohřben takovým způsobem, jakým byl – protože vrah věděl, že až budeme zkoumat oběť nebo tu vraždu, něco na něj najdeme. A on nechtěl, abychom na to přišli.“

„My ale pořád nevíme jistě, podle jakého klíče si své oběti vybírá,“ připomněla mu Miranda. „Možná to s tím má něco společného? Možná unesl Adama z nějakého jiného důvodu a měl strach, že bychom na to nakonec mohli přijít?“

Bishop přikývl. „To je víc než možné. Vypadá to jako by držel Adama naživu nejdéle ze všech místních obětí, mučil ho tím nejhorším a nejbolestivějším způsobem – o čem svědčí ty chemikálie, kterými se snažil docílit, aby jeho kosti působily starším dojmem. I kdyby to dělal z nějakého jiného důvodu, mohl to být jakýsi trest, který mu měl způsobit co největší utrpení. Neříkala snad Sharon, že to zřejmě dělal jenom proto, aby viděl, co to způsobí?“

„Jo, to povídala. A tys říkal, že si myslíš, že ten vrah unesl Adama, protože od něj něco potřeboval.“

„To si myslím pořád. Třeba Adam věděl něco, co mohlo vraha ohrozit, a buď to tomu vrahovi z nějakého důvodu přímo řekl, nebo mu to při nějaké příležitosti omylem vyklouzlo z pusy. A tím se stal obětí. Byl potrestaný za to, co věděl, a částečně možná mučený za to, co vrahovi prozradil.“

„Ale prozradil mu všechno?“

„Ne. I když teď ti zrovna nedokážu říct, proč si tím jsem tak jistý.“

„Třeba je to instinkt,“ podotkla Miranda.

„Možná. Nebo obyčejná praxe v umění chápat metody a myšlenkové postupy takových zrůd.“

„Myslím, že máš pravdu. A zdá se to ještě pravděpodobnější, když k tomu přidáme to, co nám Bonnie předtím svěřila: že Amy si je jistá, že Steve věděl, proč Adama zabili, a sám se vydal hledat odpověď. Není to náhoda, že Steve skončil jako další oběť. Vydal se hledat nějaký důkaz a možná ho i našel. A možná kvůli němu zemřel.“

Právě v tu chvíli Tony položil sluchátko a otočil se k nim. „Pan Penman je ochotný odpřísáhnout na bibli, že Adam Ramsay nikdy neparkoval se svým autem před jeho domem a už vůbec si ho tam nenechával.“

Bishop po něm šlehl pohledem. „Cítím, že bude následovat nějaké ‚ale‘?“

„To máš pravdu. Musel jsem trochu vyzvídat a obratně klást otázky, ale nakonec mi prozradil, že rodina tam někde vlastní nějaké pozemky – včetně staré stodoly nedaleko od silnice, která už se pravděpodobně nepoužívá a která by klidně mohla sloužit jako úkryt pro auto.“

„Pokud by tam nějaké auto bylo,“ podotkla Miranda, „Steve by o tom jistě věděl. Proč celou tu dobu nic neřekl?“

„Možná, když Adam zmizel, Steve zaskočil na obhlídku, zjistil, že auto je pořád ve stodole, a řekl si, že počká, jestli se Adam neobjeví. A když se našlo jeho

mrtvé tělo, Steve přemýšlel o autě – a nakonec se rozhodl, že si ho nechá.“

„Hloupé arogantní mládí,“ zamumlal Tony.

„Asi máš pravdu,“ přikývla Miranda. „Nebo možná Steve jenom udělal chybu jako Adam.“ Vstala. „Tak se půjdeme podívat, jestli tam to auto je.“

Bonnie vyšla z Amyina pokoje a zavřela za sebou dveře.

Seth, jenž čekal v křesle na chodbě, k ní zvedl oči. „Už spí?“

„Konečně. Myslím, že má ukrutný strach z matky, má přijít odpoledne na návštěvu. Tvůj táta měl pravdu. Nemá na práci nic jiného než přemýšlet o různých věcech, a tak se rozhodla, že to vyřeší spánkem, ať už je pod práškama, nebo ne.“

„Musíš se tu už pořádně nudit.“

Bonnie se usmála. „Ale kdepak, je mi fajn. Unavuje mě, že jsem tu tak zavřená, to ano, ale jinak se nenudím.“

„No, vypadá to, že se dostaneš trochu na jiný vzduch. Právě volala Miranda. Nevím, jestli se něco nového přihodilo – myslím od doby, co zabili slečnu Hallowellovou – ale chce tě mít u sebe na policejním oddělení. Posílá sem auto se dvěma policisty a nemáme otevírat dveře, dokud si nebudeme jisti, že to jsou oni. Řekl jsem jí, že pojedu s tebou, a ona to uvítala.“

„Sethi, vážně nemusíš...“

„Ale ano,“ přerušil ji a vzal ji za ruku. „To tedy musím. A nehádej se se mnou, Bonnie.“

Mile se na něj usmála a už vůbec nic nenamítala.

* * *

To auto tam bylo.

Miranda, Bishop a Tony nenašli v hlubokém sněhu, jenž obklopoval stodolu, žádné známky, které by naznačovaly, že před bouří se tam někdo pohyboval. Přesto si však dávali velký pozor, když odmetali sněh ze závory u vrat nezamčené stodoly, aby ji mohli otevřít.

Před očima se jim zjevil zelený mustang z roku 1989.

Pár minut zůstali stát u dveří, pečlivými pohledy zkoumali vůz a všechny smysly vybičovali až k prasknutí.

„Na tom místě nebo autě není něco v pořádku,“ pronesla Miranda.

„Já nic necítím,“ namítl Tony.

„To není o pocitech,“ vysvětlovala. „Je to něco jiného.“

„Něco jakoby... prvotního,“ vložil se do toho Bishop.

Tony se podíval z jednoho na druhého. „Prvotního? Myslíš instinkt?“

„Ne, já myslím... základního. Je to jako... skoro cítím krev, ale ne tak docela.“

„Jsme ve stodole,“ poznamenal Tony. „Víš, kolik se tu za ty roky narodilo zvířat nebo kolik jich tu porazili? To je určitě tím.“

„Je to možný.“

„Tak si to ověříme,“ rozhodla Miranda.

Opatrně přistupovali k autu. Každý z nich držel baterku a na ruku měli natažené gumové rukavice, aby náhodou nesetřeli otisky, které by tam při troše štěstí mohli najít.

Miranda otevřela dveře u řidiče. „Jestli Steve tady v tom autě skutečně něco našel, jaká je naděje, že je to tu pořád?“

„Rekl bych, že poměrně slušná,“ poznamenal Bishop, když otevíral dvířka spolujezdce. „Bylo bezpečnější nechat to tady, než se rozhodne, co s tím udělá. Nezapomeň, že vrah možná vůbec neměl příležitost se toho kluka zeptat, co našel nebo co zjistil. Byla to určitě

velká chyba, když svou oběť udeřil příliš silně, aby ji umlčel.“

„Tím by se vysvětloval,“ pronesl Tony zamyšleně, „jeho vztek, který jsem v té staré papírně cítil. Pokud věděl, že Steve na něj něco ví, a on propásl šanci to zjistit, nedivím se, že byl vzteky bez sebe.“

„To je možný.“ Bishop se posadil do auta a začal prohledávat přihrádku v palubní desce. „Ať to vezmu, jak chci, řekl bych, že měl vztek, protože zabil Lynet.“

Miranda sklopila stínítka, aby je mohla zkontrolovat, a pak se podívala pod koberečky. „Žádný klíčky tu nejsou. Budeš muset ten kufr vypáčit,“ prohodila k Tonymu.

„A proč si myslíš, že to umím?“ namítl uraženě.

„Protože pracuješ pro něj.“

Tony mrkl po Bishopovi, pak si povzdechl, zalovil v kapse a vytáhl malé kožené pouzdro. „Říkal nám, že se nám tahle zručnost může hodit.“

„A měl pravdu, nebo ne?“ usmála se Miranda.

Tony si znovu povzdechl a přistoupil ke kufru.

Neměl sice s otvíráním zamčených kufrů aut moc zkušeností, ale přesto se mu ho podařilo otevřít poměrně rychle.

„A je to,“ oznámil, „nebo aspoň doufám.“

Bishop s Mirandou k němu okamžitě přistoupili a všichni tři upřeli zrak do kufru plného různých věcí. Byl tam hever, sklenice z umělé hmoty do poloviny plná něčeho, co vypadalo jako voda – možná do chladiče, rezerva s tak sjetým vzorem, že byl stěží rozeznatelný, a dva sáčky z hrubé pytloviny, které očividně nebyly prázdné.

„Žádný uřezaný končetiny, prosím,“ zakňoural Tony a udělal krok dozadu.

„Ne,“ pronesla Miranda i Bishop jedním dechem. „Ale něco tam je,“ dodala Miranda.

Kužel světla dvou ze tří baterek ozářil dno kufru a Bishop se nad něj naklonil. Velice opatrně rozvázal

motouz na jednom z pytlíků. Když ho otevřel, všichni tři zírali na něco, co vypadalo jako víko zavařovací sklenice, v nichž lidé od pradáva přechovávali jídlo. Tato sklenice však byla nejméně dvakrát tak veliká.

K víčku měla připevněný kus lepicí pásky, na níž bylo vybledlým inkoustem napsáno datum 6. června 1985.

Bishop opatrně vytáhl sklenici z pytlíku a naklonil ji, aby mohl vidět, co obsahuje. Vypadalo to, jako by v ní bylo nějaké konzervační činidlo nebo rosol tak tmavý, že byl téměř černý. Jakmile sklenici naklonil, její obsah se líně naklonil také a do její stěny začalo narážet přibližně půl tuctu malých kulatých předmětů, jejichž bledost ostře kontrastovala s tmavým mazlavým obsahem, který je obklopoval.

Bishop naklonil sklenici na druhou stranu. Tři z kulatých předmětů se pomalinku otočily a ukázaly svou zadní stranu. Dvě byly modré. Jedno hnědé.

„Prokristapána,“ vydechla Miranda. „Vždyť to jsou oči. Lidské oči.“

Tony si odkašlal, ale když promluvil, hlas měl pořád trochu chraplavý. „Když to tak vezmu, asi bych raději našel ty uřezané končetiny. Ježíšikriste.“

„Jen se nerouhej,“ varoval ho Bishop. Vrátil sklenici do původní polohy a sáhl po druhém pytlíku.

Všichni tři se obrnili a čekali další horor, ale to, co se objevilo po otevření druhého sáčku, vypadalo skoro nevinně a obyčejně. Bylo tam staré pouzdro na cigarety a v něm nějaký popel, poněkud zrezivělý pár želízek a složený zavírací nůž.

„Tak tahle podivná sbírka Adamovi Ramsayovi asi patřit nebude, co říkáte?“ poznamenal Tony suše.

Miranda poklepala na víčko zavařovací sklenice. „V roce 1985,“ připomněla mu, „byly Adamovi tři roky.“

„No jo, ale co ten zbytek?“

Bishop vzal do ruky nůž a pečlivě si ho prohlížel. „Sharon by na tom mohla něco najít,“ poznamenal, „ale i

kdyby nenašla, tohle je sběratelský nůž. Často se prodávají v železářstvích nebo v drogeriích, hlavně v malých městech.“

Miranda se nezeptala, jak to ví, pouze pronesla. „Steve Penman byl poblíž železářství, když zmizel.“

„Na jasně,“ přikývl Bishop. „To je fakt.“

DVACET

Společenská místnost policejního oddělení nepřípadala Bonnie nijak zajímavá. Po jedné straně dlouhé úzké místnosti byl umístěný kuchyňský kout a na druhé dvě kožené pohovky, dva stoly s židlemi a několik skříněk na zamykání. Na stěně visel terč na házení šipek a na několika policích leželo pár her, krabička s žetony na poker a karty.

Nic z toho Bonnie nelákalo a o žádnou z těch her by stejně neměla zájem, i kdyby byl poblíž někdo, s kým by si je mohla zahrát. Seth se svalil na jednu z pohovek a zcela vyčerpán upadl do spánku. Za posledních několik nocí se příliš nevyspal a Bonnie mu odpočinek ze srdce přála. Všichni policisté v budově pilně pracovali za svými stoly, řešili následky bouře a plnili ostatní povinnosti vedení snahou dopadnout vraha.

Bonnie věděla, že každou chvíli se má vrátit Randy. A Bishop. Ze setkání s Bishopem měla strach a ještě větší obavy měla z toho, že s ním bude muset mluvit. Věděla, že se s Randy zase dali dohromady, a přestože jí ta představa nebyla proti mysli, cítila při ní úzkost.

Bonnie si nebyla jistá, jestli se z toho Randy dostane, pokud to i tentokrát skončí špatně.

S hlavou plnou úzkostných myšlenek vyšla Bonnie na chodbu. Nakoukla do velké otevřené místnosti vpředu, kterou nazývali služebna. Bylo to jakési malé moře plné různě rozestavěných pracovních stolů a kancelářskou část od té přijímací oddělovala nízká stěna. Na registrační

skřini stála televize naladěná na kanál, na němž hlásili zprávy o počasí. Telefony vyzváněly v pravidelných intervalech a jako včelí bzukot v úlu se vzduchem nesla tlumená konverzace.

Místnost byla provoněná kávou a pizzou.

Všichni se něčím zabývali, a tak Bonnie pokračovala v chůzi. Dveře zasedačky byly zamčené, což ji nepřekvapilo. Randyina kancelář byla otevřená a nikdo v ní nebyl. Ve vedlejší kanceláři seděl zády ke dveřím zástupce šerifky a hovořil do telefonu. Podle chlácholivého tónu si domyslela, že si to žehlí u své milé a snaží se ji usmířit.

Bonnie se usmála a pokračovala v chůzi. Z jedné z kanceláří vynesli všechn nábytek a místo něj tam dali asi šest lůžek, přestože tam spal pouze jeden policista. Na sobě měl jen tílko a spodky a hlasitě chrápal. Další místnost byla plná krabic a věcí, které jak si Bonnie vzpomněla, Miranda nechala vynosit ze zasedačky, když dorazili agenti FBI.

Sešla několik schůdků a prošla chodbou, kde se nacházely další místnosti. Protože byly těsné a měly pouze malá okénka ve dveřích – a žádné okno ve stěně, usoudila, že je to proto, aby tam podezřelí měli při vyšetřování víc soukromí nebo bezpečí.

Do jedné místnosti nakoukla a zahlédla Justina Marshe, jak sedí na malém stolku a čte si noviny. Zamračený výraz ve tváři a špička boty, kterou neklidně potukával, svědčily o tom, že je nervózní a rozzlobený. Bonnie rychle proklouzla kolem, aby si jí náhodou nevšiml.

Procházela chodbou a nahlížela i do ostatních místností, ale všechny zely prázdnotou. Na konci chodby byly troje dveře; dvoje, jak věděla, vedly do cel a ty třetí do garáže, kde parkovala zabavená auta.

Bonnie ani jedna z těchto místností nezajímala, a tak se otočila, že se vrátí, kudy přišla. Ve chvíli, kdy procházela

chodbou kolem postranních dveří, jež vedly na parkoviště, ucítila prudký závan studeného vzduchu.

Pootočila hlavou, ale zachytila jenom letmý pohyb. A pak ji něco udeřilo do hlavy. Ucítila ostrou bolest a náhle všechno kolem zčernalo.

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ pronesl Alex chraplavým hlasem a vrtěl přitom hlavou. „Přímo tady? On ji unesl přímo ze zatraceného policejního oddělení?“

„Měl jsem zůstat vzhůru,“ litoval Seth a jeho mladý hlas se třásl strachem, starostí a pocitem viny.

„Ty? Prokristapána, chlapče, vždyť tady byl nejmíň deset policajtů – včetně mě.“

„Teď nemá cenu zjišťovat, čím to byla vina,“ vložil se do toho Tony. „Důležité je ho najít dřív, než ji... dřív než...“

„Dřív, než ji zabije,“ ozvala se Miranda. Hlas měla pevný, ale oči vyhaslé.

Tony nevěděl, co na to říct. Napadlo ho, že je to zřejmě poprvé a naposled, co vidí Mirandu Knightovou úplně vyvedenou z míry a neschopnou ničeho než sedět za stolem a zírat do stěny. Pocítil úlevu, když se do místnosti vrátil Bishop. Byl pryč sotva pár minut. Prohledával budovu, jestli nenajde nějaké stopy, které by jim mohly pomoci, protože nevěřil, že by to někdo jiný zvládl.

Bishop zamířil přímo k Mirandě. Poklekl před ní a položil jí ruce na kolena.

Podívala se na něj. „Slíbila jsem, že ji ochráním.“ Mluvila pouze k němu, jako by v místnosti nebyl nikdo jiný. „Přisahala jsem, že ji vždycky budu chránit.“

„Bonnie bude v pořádku, Mirando. My ji najdeme a bude to dřív, než jí ten parchant stačí ublížit.“

„To nemůžeš zaručit,“ namítla:

„Ale ano, můžu.“ Bishop se k ní naklonil a nehledě na oči, které je pozorovaly, ji políbil. Pak vstal a otočil se čelem k ostatním, jednu ruku stále na jejím rameni.

„Moc času nemáme, ale trochu přece,“ pronesl. „Nevěřím, že ji hned zabije – téhle chyby už se dopustil u toho Penmanovic chlapce a tím se připravil o možnost ho vyslechnout. A podobnou chybu udělal i u Liz Hallowellové.“

„U Liz?“ Alex se zamračil.

Bishop na něj pohlédl. „On si myslel, že nám řekla, kde hledat tělo Steva Penmana, ale nepočkal, aby si to ověřil. A to ho stále pronásleduje.“

„Pronásleduje?“ vybuchl Alex. „Je to chladnokrevný zabiják bez špetky svědomí a ty si troufáš o něm říct, že ho pronásleduje chyba, které se dopustil? Nějaká mizerná chyba!“

Bishop zachoval klid. „Já tvrdím, že ten vrah je inteligentní, komplikovaný psychopat, jehož život a chování ovlivňuje řada rituálů a pravidel. Jeho bezstarostnost způsobila, že udělal jednu ošklivou chybu, pak zpanikařil a udělal další. Takže teď už si dá pozor, než udělá třetí. Bude se muset přesvědčit, že Bonnie je skutečně tou hrozbou, za kterou ji považuje.“

Miranda znejistěla. „A jak se o tom může přesvědčit? Sám jsi říkal, že když si někdo umí povídat s mrtvými, nedá se to snadno dokázat.“

„Proto říkám, že máme trochu času,“ vysvětloval Bishop, aniž by uhnul očima. „Ale tak moc ho zase nemáme, Mirando.“

Na okamžik se zdálo, že se zachvěla, ale pak se napřímila, pevně sevřela ústa a vstala. „Musíme zjistit, jestli se Steve v den, kdy zmizel, s někým nebavil o tom kapesním noži. Musíme se taky spojit se všemi prodejci pneumatik, které máme na seznamu. A musíme zjistit, jestli ty pohřešované děti něco nespojuje, nějaká akce nebo místo.“ Nadechla se. „A taky musíme zjistit, jak přišel na

to, že právě Bonnie pro něj znamená jistou hrozbu – a jak se dozvěděl, že je tady.“

Alex si znechuceně odfrkl. „Do háje, polovina policajtů rozebírala dneska ráno na služebně nejnovější drby ohledně Bonnie a ona jim nakonec zmizí přímo před nosem.“

„Za její únos jste zodpovědní všichni,“ vytkl jim Bishop. „Z policajtů ji přece nikdo neunesl a Marsh je pořád bezpečně zamčený v hovorně.“

„Každý, kdo procházel kolem, mohl zaslechnout, o čem si povídáme. A dneska jsme tu měli v jednu chvíli hned několik návštěv,“ poznamenal Alex.

Miranda zpozorněla. „Byl tady John,“ pronesla pomalu s pohledem upřeným na Bishopa. „Vzpomínáš si? Říkal, že mu Justin zavolal. A když jsme ho viděli, právě přicházel od služebny. Mohl slyšet všechno, co se tam povídalo.“

„Potřebujeme mít víc než jen podezření,“ připomněl jí Bishop. „Nemůžeme marnit čas tím, že se budeme honit za chimérami. Bud tak hodný, Tony, najdi někoho z toho železářství a zjisti něco o tom noži, ano?“

„Jasně.“ Tony uchopil nůž položený v plastovém sáčku na konferenčním stolku a zamířil k telefonu na svém pracovním stole.

Miranda si ještě na něco vzpomněla. „V sobotu večer před bouří byl u Liz v obchodě. Tou dobou se začaly šířit ty klepy, takže klidně mohl zaslechnout jednu z verzí, že nám Liz řekla, kde najdeme Stevovo tělo. Měl příležitost sebrat tam Justinovu bibli a spoustu času, aby Liz zabil a odvezl do jejího domu ještě předtím, než začal padat sníh.“

„A co je to zač, ten starosta?“ zeptal se Bishop. „Bydlí sám nebo má nějaké zašité odlehlé místo, kde by se mohl cítit v bezpečí?“

„Spoustu let žije sám, ale předtím s ním žil jeho otec. Už v dobách, kdy byl John ještě malý chlapec, měl velice chatrné zdraví,“ vysvětlovala Miranda překotně, tvář

zamračenou, jak se snažila vybavit si všechny podrobnosti. „Jeho rodinný dům je velký a starý, stojí několik mil za městem a je hodně o samotě. Začal si stavět další dům blíž k městu, ale prý nikdy nedokáže zpřetrhat pouta, která ho vážou k tomu starému.“

„On je přesně v tom správném věku,“ uvažoval nahlas Bishop. „Je dost starý na to, aby prováděl vraždy patnáct i více let. I jako osobnost do toho vzorce zapadá. Je sice neobvyklé mít vraha, který zastává veřejnou funkci a ještě k tomu tak vysokou, ale možné to je. Chodí si sem jak chce a nikdo si ho nevšímá, ani se nad tím nepozastavuje.“

„Znal Lynet,“ podotkla Miranda. „Jednoho času dokonce chodil s její matkou, a není to tak dávno.“

Seth, který právě s někým telefonoval, položil sluchátko. „Volal jsem na kliniku,“ oznámil Mirandě. „Táta říká, že starosta se tam tak před hodinou objevil, že prý chce jenom vědět, jestli všichni přežili v pořádku tu bouři. Prošel prý celé oddělení, pozdravil se se všemi pacienty i sestřičkami, dokonce zašel i do kuchyně za personálem.“

„Hledal Bonnie,“ hlesla Miranda.

„Ptal se na ni. Prý si myslel, že ji tam zastihne. Táta... táta mu řekl, že jsme tady.“

Alex se zamračil: „Když tak o tom teď uvažuju, vzpomínám si, jak mládenci dneska ráno říkali, že tu historku o Bonnie slyšel od chlápka, co má za ženu jednu ze sestřiček na klinice. Jestli to MacBride zaslechl, věděl, kde ji má hledat.“

Tony praštil se sluchátkem a otočil se k ostatním. „Mám to. Nepodařilo se mi vypátrat prodavače, který čekal na Steva Penmana v den, kdy zmizel, ale v obchodě je vedoucí a ten to vyhledal v knihách. Je to nůž pro sběratele a v Gladstonu se jich prodaly pouze tři kusy.“

Sériové číslo na tomhle nůži dokazuje, že ho vloni prodali starostovi MacBridovi.“

Sníh, jenž pokrýval krajinu, byl tak bělostný, že krajina neměla šanci zahalit se do tmy, třebaže toho lednového dne byly tři hodiny odpoledne. Obloha byla však natolik zatažená, že tu zářivou bělost přece jenom trochu utlumila. Bishop prohlásil, že by za to měli být vlastně vděční.

Miranda se zamračila. „Do háje.“

„Nemůžeme se tam dostat jinak než pěšky a musíme doufat, že nás nezpozoruje,“ oznámil jim Bishop.

„No tak půjdeme pěšky.“ Miranda vystoupila z džípu a přála si, aby sníh pod nohama tak hlasitě nekřupal. Kráčela s očima upřenýma na dům, který byl sotva vidět skrz husté větve borovic, jež ho obklopovaly.

Bishop se k ní přidal. „Co myslíš, jak dlouho potrvá, než si Alex všimne, že jsme zmizeli?“

„Doufám, že ho Tony zaměstná co nejdéle. Tady ho nemůžu v žádném případě potřebovat. Má na toho Lizina vraha pořádně spadeno. Je lepší, když se budou se Sethem snažit zjistit, co by John mohl mít společného s těmi pohřešovanými dětmi.“

„Měli jsem si s sebou vzít jednoho nebo dva policisty,“ poznamenal Bishop mírně.

„Já nevěřím, že by to někdo jiný zvládl,“ zavrtěla Miranda hlavou.

„To je to nejhezčí, cos mi kdy řekla.“ Bishop stejně jako ona vytáhl zbraň, zkontroloval ji a odjistil. „Až se dostaneme pod tamhlety stromy, měli bychom se snažit zjistit toho pokud možno co nejvíc.“

„Dobře.“

Opatrně se vydali směrem k domu a snažili se nenadělat ve sněhu příliš velké množství hlubokých stop.

Využívali toho, že jim stromy a přerostlé keře poskytovaly jakýsi úkryt. Jakmile se ocitli těsně u domu, rozdělili se, aby ho mohli obklíčit.

Letité vzrostlé borovice jim poskytovaly lepší úkryt, protože pod nimi byla větší tma, a dům se zlověstně tyčil

do výšky. Z oken nevycházelo žádné světlo, i když zřetelné otisky pneumatik, které vedly ke garáži, svědčily o tom, že MacBride ten den odjel a přijel nejméně jedenkrát.

Miranda se dostala k zadní části domu dřív než Bishop. Jak tam na něj čekala, všimla si skleníku za domem. Byla to prostorná konstrukce a její skleněné tabule byly buď zamrzlé, nebo orosené, proto byly neprůhledné. Uvnitř se však svítilo.

Bishop se v naprostém tichu připojil k Mirandě, která už o něm díky jejich vnitřnímu spojení věděla a čekala ho.

„Kde máš bundu?“ divila se šeptem. Volnou rukou, v níž nesvíral zbraň, ukázal k domu. „Nechal jsem ji támhle.“

„Ale proč? Vždyť zmrzneš.“

„Je moc tmavá a dělá strašný hluk. Nikdy jsem si neuvědomil, jak může být kůže hlučná,“ vysvětloval Bishop. „Připomeň mi, abych ji natřel olejem, nebo čím se to dělá. Ale až potom. Teď tu nesmíme zůstat moc dlouho, protože cítím, že bych asi doopravdy zmrzl. Ten skleník?“

„Je to prakticky stejný, jako by tam měl maják,“ přikývla Miranda nervózně.

„Takže buď nás čeká, anebo nemá ani páru, že bychom mu mohli být tak brzy na stopě. Ať je to, jak chce, stejně nám nezbyvá nic jiného než jít dovnitř, co říkáš?“

„Asi ne.“

„Tak jdeme.“

„Myslím, že něco povídá,“ poznamenala Miranda s hlavou nakloněnou trochu na stranu ve snaze zaměřit všechny svoje výjimečné smysly na budovu.

„Pokud skutečně mluví, znamená to, že ho to zaměstnává. To je to nejlepší, co nás mohlo potkat. Vidím dvoje dveře, na každém konci jedny. A někde uprostřed je světlo. Tak jdeme.“

Neměli čas, aby plán podrobněji prodiskutovali, ale nedělali si s tím nijak velké starosti. Spojení mezi nimi bylo znovu navázáno a komunikace byla tichá a výstižná, takže dokázali zkoordinovat každý svůj pohyb a krok.

Nebyl problém otevřít dveře a vklouznout dovnitř, ale pak zjistili, že se ocitli ve virtuální džungli, v neprodyšném lese mezi rostlinami a stromy porostlými révou a jinými popínavými rostlinami, téměř uškrcenými houštím z plevele.

No tohle.

Nezbývá nám než jít dál.

Nebylo vidět na krok dopředu. Všude byl cítit pach hnijících plodin a vlhké půdy. Šlahouny vinné révy se před nimi snášely k zemi a zachytávaly se jim za šaty, když se plížili houštím ve snaze držet se toho, co kdysi bylo úzkou cestičkou.

Jeich výjimečné smysly jim prozradily, že se nacházejí téměř v samém středu skleníku, ale i přes tuto pomoc nebylo možné, aby s jistotou poznali, co leží před nimi. Zastavili se a snažili se zaostřit zrak skrz stěnu zeleně. Monotónní zvuk MacBridova hlasu bzučel dál, bylo to jakési hluboké mumlání jakoby beze slov. Proto téměř nadskočili, když je náhle oslovil dokonale klidným a vyrovnaným hlasem, který jako by byl od nich vzdálený jen pár centimetrů.

„Kdybyste se obtěžovali popojít ještě pár kroků, bylo by pro nás pro všechny mnohem jednodušší se domluvit.“

Zatraceně. Nedá se nic dělat.

Poslechli a postoupili kupředu. Ocitli se uprostřed skleníku na místě, které připomínalo paseku.

Kdysi to byla pravděpodobně pracovní část. Na jedné straně stál rozviklaný stůl, na němž leželo pár kousků zrezivělého nářadí a prázdných hliněných květináčů. Vysoko nad stolem visela dlouhá zářivka, a přestože čas od času blikala, vrhala na scénu pod sebou téměř bolestivě jasné světlo.

Bishop s Mirandou zůstali stát jako přimražení.

Starosta MacBride se na ně usmíval, jako by vítal vzácné hosty, ve tváři příjemný výraz, postoj uvolněný.

Až na to, že v ruce držel zbraň a tiskl ji k Bonniině spánku.

Bonnie byla očividně vyděšená, ale neuvěřitelně klidná, bledá. Neplakala, dokonce se jí podařilo se na sestru usmát, jako by ji chtěla ujistit, že je v pořádku.

Mirandu v tu chvíli zaplavil silný pocit, že tohle je místo, jež se jí zjevovalo v jejích vidinách. Náhle si uvědomila, jak ji osud posunuje kupředu a události směřují k vyústění, které jí bylo souzeno. Nepohlédla směrem k Bishopovi, ale moc dobře si uvědomovala jejich vzájemné propojení a jeho neochvějnou jistotu, že ona tam nezemře.

Přesto věděla, že pokud to, co viděl, je pravda, náhlé přerušení jejich spojem bude stejně devastující pro život jako i pro smrt. Pomalu a bez varování zavřela na své straně dveře.

„Zřejmě budete chtít složit zbraně,“ pronesl klidným hlasem MacBride.

Ani jeden z nich nezaváhal. Okamžitě nechali ruku se zbraní klesnout. Nejenom proto, že MacBride držel revolver přitisknutý k Bonniině spánku, ale kvůli tomu, co svíral v druhé ruce. Byla to výbušnina – jakýsi malý druh odjištěného granátu.

„Kopněte je ke mně,“ nařídil jim.

Poslechli, a když jim MacBride s revolverem v ruce gestem naznačil, co mají udělat, Bishop se posunul blíž k Mirandě. Teď je měl MacBride na mušce oba. Stáli od něj ve vzdálenosti tak pěti metrů a dělila je kupa kompostu. Z vnějšku je obklopovala hustá džungle, která jako by je tlačila kupředu. Spolu s kyselým pachem hnijící vegetace působilo to místo tak klaustrofobicky, až jim bylo zatěžko dýchat.

Nebo spíš to bylo hrůzou, kterou prožívali, napadlo Mirandu.

Hrdlo měla stažené, byla jí zima a cítila úzkost. Srdce v hrudi jí tlouklo jako zběsilé.

Slíbila, že sestru ochrání. *Přísahala* na to.

Bonnie měla ruce svázané za zády, kotníky připoutané k sobě. Byla úplně bezmocná. A Mirandě připadala tak křehká a zranitelná. A stále ještě neplakala. V jejím klidu byla jakási rezignace, něco osudového.

Miranda jí neřekla všechno, co viděla, ale stejně sestru vždycky podezřívala, že si dokáže domyslet i zbytek.

MacBride je oslovil lehkým konverzačním tónem: „Pořád se jí ptám, jestli si skutečně dokáže povídat s mrtvými. Ale ona mi to nechce prozradit. Když jsem tuhle večer zaslechl u Liz v obchodě povídat tu historku, myslel jsem si, že tu schopnost má Liz. Myslel jsem, že vám pomohla, že vám řekla, kde máte hledat Stevovo tělo. Ale to nebyla Liz. Chudák holka.“

„Udělal jsi chybu.“ Samotnou Mirandu překvapilo, jakým klidným tónem to říká. „Tak neudělej další, John.“

„Já nechtěl Liz ublížit. Měl jsem ji rád. Ty víš, že jsem ji měl rád, Randy. Ale neměl jsem na vybranou. Choval jsem se k ní pozorně. A nic jsem si nevzal.“ Jeho hlas zněl rozumně, ale byla v něm cítit jakási prosba, jako by toužil, aby mu to schválila.

Miranda potlačila pocit nevolnosti. „Myslíš jako, žeš jí nevzal žádnou část z jejího těla? To od tebe bylo ušlechtilé, John.“

„Ty to nechápeš,“ namítal a vrtěl přitom hlavou.

„No tak mi to vysvětli, ať tomu porozumím.“ Nevěděla, jestli je moudré nutit ho do hovoru. Pohlédla na Bishopa, ale když viděla, že má ve tváři nečitelný výraz, raději se řídila svým instinktem.

„Ty jsi policajtko, takže bys měla vědět, že je třeba vypořádat se s hrozbou,“ pronesl MacBride. „A Liz pro mě byla hrozbou.“

„Ale kdepak, to jenom ty sis myslel, že tě nějak ohrožuje. A mýlil ses.“ Miranda si všimla, že to trochu

otřásl jeho samolibostí, a rozhodla se toho využít. „Ty ses *mýlil*, Johnne.“

Zničehonic se usmál. „Já moc dobře vím, o co se snažíš, Mirando. Ale to ti nevyjde. To s Liz mě mrzí, ale už je to pryč. Hotovo. Tahle...“ téměř přátelsky poplácal Bonnie po zádech, „...tahle už není omyl. Od Bonnie se toho můžu hodně naučit.“

„Ale ne. Ty...“

„Protože jestli dokáže mluvit s mrtvými, otevře se mi tím široká cesta ke zkoumání. Už nějakou dobu o tom přemýšlím, víš, o tom, co udělat dál. A uvědomil jsem si, že tady už svoje objekty dál hledat nemůžu.“

Tak ty tomu říkáš objekty? Miranda se nedokázala přinutit, aby vypustila to slovo z úst. Znovu ji celou zaplavil strach.

Bishop to buď poznal, nebo si to domyslel, protože pronesl klidným hlasem: „Protože jste je znal. Znal jste jejich jména, jejich tváře. Jejich matky a otce.“

„Bylo to... hodně těžké,“ vysvětloval MacBride lehkým, téměř dychtivým tónem. „Adam nebyl tak špatný, ten lstivý malý parchant, ale Kerry... pořád brečela a ptala se mě proč. A pak tam byla ta Lynet, malá Lynet... tu jsem měl rád.“

„Ale přesto jste ji zabil,“ namítl Bishop.

„Musel jsem. Když už jsem ji jednou měl... viděla mě. Nemohl jsem ji nechat jít. Ale postaral jsem se, aby netrpěla.“

Miranda ztěžka polkla. „Možná sis tím vysloužil chladnější koutek v pekle, ale já o tom pochybuju.“

„Ty tomu pořád nerozumíš. To byl výzkum, Randy, nic víc. Studie.“

„Zjistit, jak to v lidském těle funguje? Promiň, Johnne, ale na tohle lékařská věda už dávno přišla.“

„Myslíš? Tak s tím bych nesouhlasil. Pořád je hodně co se učit. A já se chtěl učit.“ Tvář se mu poprvé od chvíle, co vešli, zachmuřila. „Já chtěl být doktorem. Ale prý jsem

neměl dost dobrý známky, abych mohl jít na univerzitu. *Známky*. Idioti. Naučil jsem se toho sám mnohem víc, než by mě naučili v kterýkoli škole. Jediný, čeho tím dosáhli, bylo, že jsem jednal na vlastní pěst.“

„Něco by nás zajímalo,“ vložil se do toho Bishop. „K čemu jste potřeboval tu krev?“

MacBride začal velice ochotně vysvětlovat. „Pracoval jsem na několika různých způsobech jak přirozeným způsobem uchovat orgány a lidské maso. Myslel jsem, že krev to dokáže. Nepodařilo se mi ale přijít na správný poměr krve a chemikálií.“

Bishop vážně přikývl. „Takže vy jste experimentoval s chemikáliemi a přitom jste zjistil, jak ovlivnit stáří kostí?“

MacBride pokrčil rameny na znamení souhlasu. „Používal jsem chemikálie k čištění kostí, ale pak jsem si všiml, že ty kosti při tom stárnou. Zajímalo mě, jak by to mohlo fungovat u živých předmětů, a tak jsem to zkusil na Adamovi. Bohužel to bylo moc bolestivé – ale zasloužil si to, ten lstivý had.“

„On vás odhalil, vidíte?“

„Strkal nos tam, kam neměl. Kdyby dělal svou práci, na kterou jsem ho najal, všechno by bylo v pořádku.“

Ale ne, on si nedal pokoj a musel slídit. Vzal mi můj nůž. A jednu z mých sklenic. A možná i jiné věci.“ MacBride se náhle zasmál. „Ten malý parchant mě chtěl vydírat, věřili byste tomu? Chtěl, abych mu zaplatil za to, že bude mlčet.“

„A tak jste ho zabil,“ dodal Bishop. „Ale on vám nic neřekl, že ne, MacBride? Neřekl vám, kam schoval věci, které vám sebral.“

„Ne. Jako by si myslel, že dokud neřekne, kam ty krámy schoval, nic se mu nemůže stát. Idiot.“ MacBride přešlápl, a možná protože už byl tím stáním na jednom místě unavený, odstoupil od Bonnie o krok dozadu. Rukou, v níž držel zbraň, ji stlačil na bobek. Oči však přitom nespouštěl z obou osob před sebou.

Miranda tak strašně toužila vrhnout se k sestře, až ji z toho rozbolely svaly a ze všech sil se musela nutit, aby zůstala v klidu. Ještě nepřišla správná chvíle jednat. Ještě ne.

MacBride už netiskl pistoli Bonnie ke spánku, ale stále držel v ruce granát.

Napřímil se. Zlehka pohupoval pistolí, kterou držel v ruce, ale ne zase tak ležérně, jak by si Miranda přála. „Samozřejmě se mi nelíbilo, když jsem nevěděl, kam ty věci schoval. Ale ten kluk byl prohnáný a lstivý, takže jsem pochyboval, že o tom řekl ještě někomu jinému.“

„Takže jste to risknul,“ pokračoval Bishop. „A teprve Steve vám prozradil, že je má on.“

„On mi to neřekl úmyslně,“ pokrčil MacBride rameny. „Byla to náhoda, vážně... měl jsem kliku. Narazil jsem na něj u železářství a on se mě zeptal na ten nůž. Věděl, že je sbírám, a tak si myslel, že bych mu mohl říct, kdo jiný ve městě by je ještě mohl sbírat. Řekl jsem mu, že mám v autě katalog a aby se šel se mnou na něj podívat. No a pak už to bylo jednoduché.“

„Až moc jednoduché,“ přikývl Bishop. „Udeřil jste ho moc silně.“

„No, na to, jak byl urostlý, jsem si myslel, že bude mít tvrdší lebku. Zmýlil jsem se.“ Zamračil se, pohlédl na Bonnie a v hlavě se mu očividně honila spousta myšlenek. „Překvapilo mě, že jste ho našli tak brzy, dokonce mnohem dříve, než jsem chtěl. Jestli to ale udělala... otevírá nám to mnoho možností. Možná už nebudu potřebovat tolik nových objektů. Třeba mi bude stačit ten jeden.“

Miranda ucítla takové zamrazení, že jí pronikalo až do morku kostí. Bonnie v rukách toho šílence, objekt jeho šílených „výzkumů“ na bůhvíjak dlouho.

Ne.

„Ona ti nemůže pomoci,“ namítla Miranda.

„Jestli skutečně umí mluvit s mrtvými, tak může,“ prohlásil MacBride nevzrušeně. Tvářil se lhostejně, když znovu zajišťoval granát a nedbalým gestem ho odhodil do kompostu. „Tenhle aspekt lidské zkušenosti jsem ještě neprobádal. Rozumím smrti lidského těla, ale nevím, co se stane s myslí a duší.“ Pohlédl dolů na Bonnie. „Existuje nebe a peklo? A Bůh?“

Bonnie velice tiše odpověděla: „Všechny tři.“

Její odpověď Mirandu vyděsila, ale MacBride byl poprvé viditelně otřesen.

„Ty lžeš,“ obvinil ji a oči mu klouzaly z jeho zajatkyně na oba protivníky před sebou.

„Nelžu.“ Bonniin hlas byl stále tichý. Dokonce se usmála. „Je to pravda. Cožpak jste to nevěděli? Neuvědomil jste si, že existuje soud a trest?“

Miranda se musela kousnout do rtu, aby nevykřikla: *Bud' opatrná! Netlač ho do kouta! Neděs ho!*

MacBride se snažil získat zpátky dřívější lehký tón, ale bylo vidět, že se mu to moc nevede. „Tvůj mozek musí být jiný, když si dokážeš povídat s mrtvými. Studovat ho bude moc zajímavé.“

Bonnie jako by jeho slova přeslechla a pronesla: „Vaše oběti už se přímo třesou na to, až vás odsoudí a potrestají. Ted' pouze hledají dveře, aby se sem mohly vrátit.“

„Dveře?“ MacBride se zamračil.

„Mezi naším a jejich světem. Oběti vraždy jsou velice nešťastné duše a moc se zlobí. Dlouhou dobu jsou nuceny zůstat v předpekli a nemohou se nikam pohnout.“

„Mrtví jsou mrtví.“ Neznělo to tak sebejistě, jak si jistě přál. „Já to vím. Častokrát jsem je viděl umírat. Je to, jako když stiskneš vypínač. V jednu chvíli jsou živí – a pak už mrtví. Potom nic neexistuje. Nic.“

Bonnie otočila hlavu, ve tváři zvláštní vážný úsměv. „Že nic? Tak jak jsme tedy přišli na to, kde hledat Stevovo tělo? Vy jste si myslel, že nám to řekla Liz, že to vyčetla z

čajových lístků, ale to nebyla pravda. Já jsem to zjistila. A Steve. Chudák Steve.“

MacBride ztěžka polkl.

„Tak co, starosto, mám ty dveře znovu otevřít? Mám pustit zpátky duši chudáka Steva a všech vašich ubohých obětí?“

Neděs ho, nabádala ji v duchu Miranda znovu. MacBride se choval jako zvíře zahnané do kouta, když byl vystrašený...

„Duchové mi nemůžou ublížit,“ odfrkl si opovržlivě MacBride, ale nepatrné zachvění jeho hlasu prozrazovalo, že není tak klidný, jak se tváří.

„Jsi si tím jistý, John?“ zeptala se Miranda ve snaze odpoutat pozornost od Bonnie. „Vážně si tím jsi jistý?“

„Jsem.“ Kolem úst se mu však objevila bílá linka napětí a oči mu neklidně tékaly kolem, jako by se snažily v houští, které je obklopovalo, vypátrat nepřítele.

„Oni chtějí zpátky,“ pronesla Bonnie tiše. „Chtějí si s tebou... promluvit, starosto.“

„Po smrti už nic není.“ Zvedl ruku se zbraní a namířil ji na Bonnie. „Nic. Žádné nebe. Žádné peklo. Žádní duchové.“ Hlas měl náhle bezvýrazný a zamračil se tak, že připomínal člověka, který stanul tváří v tvář noční můře, jejíž existenci si předtím ani nedokázal představit.

Miranda téměř mohla slyšet výkřiky jeho obětí a věděla, že John MacBride je slyší taky. Viděla, jak jeho prsty pevněji sevřely spoušť revolveru. V tom okamžiku pochopila, že se chystá Bonnie zabít, protože nemá odvahu nechat ji naživu.

Bonnie dokázala mluvit s mrtvými. A John MacBride neunesl pomyšlení, že by musel poslouchat, co by mu ti mrtví říkali.

Miranda věděla, že musí jednat. A hned. Věděla však také, že druhý revolver, který má zastrčený za opaskem džín na bedrech, je zakrytý těžkou bundou a že bude nesnadné se k němu dostat.

Nicméně věděla také, že nemá na vybranou.

Sáhla po zbrani.

MacBride, který spíš cítil, než viděl bezprostřední hrozbu, zareagoval rychlostí blesku a namířil svůj revolver na Mirandu. Ve stejném okamžiku, když vypálil, se Bishop vrhl mezi Mirandu a smrtící kulku. Ve chvíli, kdy její prsty stiskly spoušť revolveru, uslyšela výstřel a dutý zvuk, jak se kulka z MacBridovy zbraně zavrtala do Bishopova hrudníku. Její nitro křičelo zoufalstvím, násilným protestem, ale bylo už příliš pozdě. V jediném hrozivém okamžiku bylo jejich spojení přerušeno. Mirandu zalila horká vlna jeho bolesti a smísila se s tou její. Ani nevnímala, že zvedla zbraň a namířila ji na MacBrida.

Bylo to přesně tak, jak to viděla ve svých představách. Bishop ležel na zemi, mimo úhel jejího pohledu. Bonnie svázaná a bezmocná, zbraň namířená na Mirandu, pronikavý výstřel – a bolest ze smrti.

Ale ne její.

Vypálila třikrát a zasáhla MacBrida přímo doprostřed hrudníku. Teprve pak, když se zhroutil k zemi a revolver mu vypadl z ruky, upustila svou zbraň na zem a poklekla vedle Bishopa.

S hrůzou, vyděšená bledostí jeho obličeje, zírala na kdysi bílé tričko, nyní potřísněné jasně červenou krví. Rychle mu je vysoukala nahoru, aby zjistila, jak je zranění vážné. Bishop měl v hrudníku poměrně malou díрку, z které v tu chvíli nevytékala téměř žádná krev.

Vypadalo to tak nevinně, tak bezvýznamně. Miranda však moc dobře věděla, jak nenapravitelné škody dokáže kulka v lidském těle napáchat. Potrhané svaly a rozdrčené kosti, vnitřní orgány poškozené tak, že se to nedá napravit...

Přitiskla obě ruce na ránu, přitlačila a ze všech sil se pokoušela napnout svoje myšlenky a vůli k tomu, aby ho udržela při životě. On jí to ale nedovolil. Nemohl.

„Musíš mě rozvázat, Randy,“ ozvala se Bonnie.

„Musím zastavit krváčení,“ namítala Miranda a samotnou ji překvapilo, jak zní její hlas klidně.

„To mu teď nepomůže.“ Bonniin hlas byl velice tichý a velice vyrovnaný. „Podívej se, kde je ta rána, Randy. Jeho srdce už se zastavilo.“

„Ne.“

„Randy...“

„Ne!“

„Poslouchej mě. Musíš mě teď rozvázat, hned, než bude příliš pozdě.“

Miranda se snažila zaslechnout jiný hlas. „Noahu?“ Zakrvácenými prsty se dotkla jeho tváře. „Noahu, prosím tě...“ Prázdnýma očima pohlédla na sestru. „Já už ho *necítím*, Bonnie.“

„Ale já ano.“

Miranda zamrkala a pohlédla zpříma na sestru. „Ty ho cítíš? No tak...“

„Ještě není pozdě. Ale musíš mě odvázat, Randy. Honem, pospěš si.“

„Já ho tu nemůžu takhle nechat,“ šeptala Miranda. Přesto konečně uposlechla naléhavých sestriných slov a začala se plazit přes vlhký kompost k Bonnie. Chvilí zápasila s provazem. Nebyl to jednoduchý úkol, protože na zakrvácené prsty se jí při tom lepily kousky špíny a kůry ze země.

„Pospěš si, Randy. Moc času nám nezbývá.“

„To nemůžeš.“

„Ale ano, můžu.“

„Nemůžu vás přece ztratit oba dva, to nesnesu!“ Namítla Miranda ostře.

„Nepřijdeš ani o jednoho z nás,“ utěšovala ji Bonnie klidným hlasem.

Uzel konečně povolil. Obě se vrhly k Bishopovu bezvládnému tělu, ale Miranda přitom stále protestovala.

„Budeš muset jít do hloubky, vydat ze sebe co nejvíc...“

„Musíš mě z toho dostat dřív, než bude pozdě.“ Bonnie poklekla vedle Bishopa a pohlédla na sestru, v očích absolutní důvěru. „Ale ne dřív, než bude zase zpátky. Slib mi to.“

„Bonnie...“

„Slib mi to, Randy. Ty víš, co by se stalo, kdybys mě odvolala moc brzy.“

Miranda zavřela oči. S pocitem zoufalství si uvědomovala, jak vteřiny nemilosrdně ubíhají. „Tak dobře. Dej se do toho, Bonnie.“

Bonnie se naklonila nad Bishopovo tělo a obě ruce mu přiložila na ránu na hrudi. Zhluboka se nadechla a zavřela oči. Miranda pozorovala, jak se zachvěla. Z tváří jí vyprchala všechna barva, jak všechnu svou sílu a vůli i vše důležité pro život, soustředila do snahy vyléčit smrtelnou ránu.

Miranda položila dlaň na Bishopovu chladnou tvář a tiše se modlila k Bohu, v nějž nikdy předtím nevěřila.

DVACET JEDNA

Když Alex s Tonym vtrhli do skleníku, jasná zářivka nad kdysi pracovní plochou poskytovala dostatek světla, aby jasně viděli scénu před sebou. Tělo Johna MacBrida leželo na hromadě zetlelého kompostu, košili na hrudi měl zakrvácenou, oči byly otevřené jako němý důkaz toho, že zemřel násilnou smrtí.

Kousek od něj seděla Miranda, Bonniinu hlavu v klíně a jednou rukou ji něžně hladila po vlasech. Za ní seděl Bishop, který ji oběma rukama svíral v náručí, zjizvenou tvář přitisknutou k jejímu spánku. Bylo to jakési zvláštně důvěrné, konejšivé objetí.

Tonyho se při pohledu na ně zmocnily rozpaky. Cítil se jako vetřelec.

Miranda k němu zvedla oči. „Proč ti to tak dlouho trvalo?“

„Byli jsme na míle daleko.“ Tony si dřepł na bobek k MacBridovi a pro jistotu mu zkontroloval pulz. „Tvoje schopnosti přenosu jsou ale fakt mimořádný, mladá dámo. I na tu velkou vzdálenost mě to dokázalo zvednout ze židle, když jsi zavolala.“

„Já tě volala?“ divila se slabým hlasem.

Tony si poklepal dvěma prsty na spánky a napřímil se.

Miranda se zasmála. „Promiň, vůbec jsem si to neuvědomila.“

„Jasně. To je na tom právě to pozoruhodné,“ utrousil Tony suše.

„No vážně, bylo to tak silný, že jsem to slyšel i já,“ vložil se do toho Alex. „Ježíši, Randy.“

Miranda si říkala, jestli by byla schopná nějakého přenosu i teď. Byla tak unavená, že pochybovala, že jí zbyla vůbec nějaká psychická energie, kterou by na někoho přenesla.

„Je v pořádku?“ zajímal se Tony a díval se přitom do Bonniiny uvolněné tváře.

„Bude v pořádku. Ale musíme ji co nejdřív dostat z té studené země.“

Tony se na ni pátravě zadíval. „Takže je po všem?“

„Ano,“ přikývla Miranda.

Bishop se poprvé od chvíle, kdy oba muži vešli, pohnul. Odpoutal se od Mirandy a namáhavě se postavil. V tu chvíli si všimli jeho zakrváceného trika.

Tony ho přejel pohledem a prohodil. „Pořezal ses při holení, kámo?“

Alex úžasem otevřel ústa dokořán. „Prokristapána. Liz měla pravdu. Přísahám, že jsem na to zapomněl, ale když vidím to bílý tričko...“ Náhle něco zabručel a zatvářil se záhadně. „Takže to vůbec nebylo nic symbolického. Byla to čistá pravda.“

„Chceš mi naznačit, Alexi, žeš dopředu věděl, že se tohle všechno stane?“ zeptala se Miranda mírným hlasem.

Omluvně se usmál. „Já to všechno pustil z hlavy, ale Liz... měla vidění. Tvrdila, že Bishop položí svůj život za někoho tady v Gladstonu. Ale on mi vůbec nepřipadá mrtvý.“

„Příště snad už budeš tak laskav a o podobnou informaci se se mou podělíš,“ pronesla Miranda významně.

„Já tomu ze začátku ani nevěřil,“ omlouval se. „A pak se věci daly do pohybu a já na to prostě zapomněl.“ Pohlédl znovu na Bishopa a malinko se zamračil.

„To je přece díra po kulce. A kolem spousta krve. Můžu se tě zeptat – proč vlastně nejsi mrtvý?“

„Řekněme, že mám anděla strážného,“ odpověděl Bishop.

Tony poklekl a chvíli zkoumal Bonnie. Zvedl jednu její ruku, a když viděl skvrny od krve, podíval se na Mirandu. „No teda. Takže další z jejích schopností.“

„Ano,“ přikývla Miranda, aniž by uhnula očima. „Ale to zůstane jenom mezi námi. Nemá takovou sílu, aby zachránila celý svět, takže pomáhá jenom těm, kteří jí zkříží cestu. A tak je to správné.“

Po chvíli váhání přikývl. „Ano, tak je to správné.“ S překvapující silou vzal Bonnie do náruče a vstal. „Hned za námi jede policejní auto. Nechám tady hlídku, než se vy tři trochu opláchnete a hodinku nebo dvě si odpočinete. Řekl bych, že si to zasloužíte.“

Bishop pomohl Mirandě vstát. „Hádat se s tebou rozhodně nebudeme,“ prohodil, aniž by uvolnil Mirandinu ruku ze svého sevření.

Za necelé dvě hodiny už Bonnie spala na oddělení kliniky pod pečlivým dozorem doktora Danielse a bdělý Seth jí dělal tělesnou stráž. Všichni tři agenti FBI a větší část policejního sboru už byli zase v domě starosty Johna MacBrida.

Dům byl osvětlený od střechy po sklepy. První zběžná prohlídka ukázala, že většina toho, o co se zajímali, byla ve sklepech. Jedna jeho část působila naprosto obyčejným dojmem. Našli tam obvyklou změť nepoužívaného a rozbitého nábytku, na policích bylo navršeno staré nářadí a jiné předměty, které by se daly hromadně nazvat harampádím.

Pak tam byly zamčené dřevěné dveře, které vedly do stejně rozlehlé místnosti, jež však nebyla tak přeplněná věcmi. Podél jedné stěny stály úhledně seřazené skříně, podél druhé otevřené police, dvě jakési buňky opatřené železnou závorou a nesčetné množství naleštěných

předmětů z nerezové oceli, o kterých Sharon Edwardsová prohlásila, že se obvykle nacházejí v nemocnicích, márnících a pohřebních ústavech.

„Jako by tu dělal laboratorní pokusy,“ poznamenal Alex.

Jak to s těmi „pokusy“ vlastně je, se dozvěděli krátce nato, když si pořádně prohlédli, co je uloženo na otevřených policích. Stály tam láhve s chemikáliemi, každá řádně označená nálepkou, dále nářadí, které použil, různé prostředky a záznamy.

Záznamy staré téměř dvacet let.

Miranda náhodně sáhla po jedné složce a nahlédla dovnitř. Úhledný rukopis ji nepřekvapil vzhledem k tomu, co o Johnovi MacBridovi věděla. Ale to, co četla, jí nedávalo žádný smysl.

„Tohle vypadá, že je spíš z tvýho ranku než z mýho, Sharon.“

Doktorka se podívala do složky a zamračila se. „Budeme to samozřejmě muset všechno projít, ale vypadá to, že experimentoval s různými druhy konzervačních látek.“

„Jo, o něčem takovém se zmínil.“

Alex otevřel jednu ze skříní a ustoupil dozadu. „Do háje. Jen se podívejte, co tam ten parchant přechovával.“

Obsah skříně mohli všichni vidět docela zřetelně, protože ji zevnitř osvětlovala žárovka.

Byly tam další sklenice. Spousta sklenic. Některé obsahovaly čirou nebo trochu zakalenou tekutinu, jiné mazlavou hmotu, ale ve všech byl hrůzu nahánějící obsah – různé části lidských těl.

Miranda nemínila plýtvat časem. Otočila se k ostatním. „Tohle je na maloměstské policejní oddělení, jako je to moje, až příliš velké sousto. Myslím, že na něco takového jste nebyli připraveni ani vy, hoši.“

„To je teda fakt,“ přikývl Tony.

„Nejlepší bude, když zavoláme do Quantika,“ připojil se Bishop. „Jedině odtud nám můžou poslat tým dobře vybavených schopných lidí, kteří si s tím poradí.“

„To se mi zdá jako dobrý nápad,“ souhlasila Miranda. „Já budu mít dost starostí, abych si poradila s místními lidmi, až se tohle zítra roznese. Ať si tuhle noční můru přebere zase někdo jiný.“

Bishop souhlasně přikývl. „Tak tu zamkneme, postavíme ke dveřím pár hlídek a zmizíme. Čím méně se toho tady budeme dotýkat, tím líp.“

Nikdo neprotestoval.

Policisté, kteří dostali za úkol držet u dveří hlídku, z toho neměli velkou radost vzhledem k hrůzám, jež se tam odehrávaly, ale i k hrozícímu špatnému počasí. Miranda jim však slíbila, že je nechá po čtyřech hodinách vystřídat, takže je tím trochu uklidnila.

Když se vraceli zpátky do města s Alexem a Tonym, poznamenala Miranda. „Já jen nechápu, proč necítím víc euforie? Je po všem, zrůda je mrtvá.“

„Chvilí potrvá, než ti to všechno dojde,“ vysvětloval jí Bishop, který už s tím měl své zkušenosti. „Bude to ještě hodně drsný, ale musíme zjistit, co se mu odehrávalo v hlavě. Hodně nám to pomůže. Je lidskou přirozeností snažit se pochopit zrůdu a řádně je ocejchovat, než je zamkneme do zásuvky. Tohle monstrum, našťěstí pro nás, zanechalo záznamy o zvěrstvech, kterých se dopouštělo.“

„Žádný příjemný počtení to nebude,“ utrousil Alex.

„To ne, ale najdeme tam odpovědi, které hledáme. A nikdo z nás to nedokáže hodit za hlavu, dokud ty odpovědi nezískáme.“

„Víš co, pro dnešek na to přestaneme myslet, aspoň na pár hodin,“ navrhla Miranda.

Dvě z těch hodin však strávili na policejním oddělení. Bishop musel volat do Quantika a vzhledem k výjimečnosti MacBridových zločinů trval ten hovor poměrně dlouho. Miranda si potřebovala promluvit o celé

situaci se svými podřízenými a stanovit hlídky u MacBridova domu. A pak se potřebovala spojit se členy městské rady.

Nikoho z nich by ani ve snu nenapadlo MacBrida podezírat, nikdo o něm nikdy nepochyboval. Šok a smutek, který projevili, když se to dozvěděli, byl hluboký a upřímný. Nebyla to pouze politická záležitost nebo ztráta důvěry. John MacBride pošlapal důvěru těch, kteří věřili nejen v něj, ale i v dobro svých spoluobčanů.

Konečně byly hovory ukončeny a hlídky rozděleny. Alexe zmohla únava a vyčerpání, takže za chvíli už spal hlubokým spánkem na jedné z pohovek. Carl Tiereny ujišťoval Mirandu, že na všechno dohlédne, než se Alex vzbudí a než se ona vrátí. A Tony se nabídl, že tam taky zůstane přes noc, a s jistým nádechem ironie v hlase dodal, že lůžka tam přece jen nejsou tak tvrdá.

„Jdi domů, šerifko,“ vyzval ji. „A mého šéfa vem s sebou. Dneska už byl koneckonců mrtvej. A to dá člověku zabrat.“

A tak po osmé hodině toho večera Bishop zaparkoval Mirandin džíp na příjezdové cestě před jejím domem a oba unaveně vystoupili.

„Bylo by fajn vzít si tak týden volna a celý ho jen prospat,“ posteskla si Miranda. „Asi to co nejdřív udělám.“

„To ti plně schvaluju.“ Vzal ji za ruku a společně zamířili k domu. „Zdá se, že tvoje bytná u tebe byla, jak slíbila.“

„Řekla jsem jí, aby nám nechala všude rozsvíceno. A jak znám paní Taskovou, v troubě nebo v lednici bude připravená večeře.“

„To je fajn. Začíná se mi totiž vracet chuť k jídlu.“

Vešli do domu. Jakmile překročili práh obývacího pokoje, uvědomila si Miranda s úsměvem, že se oba najednou začali rychle zbavovat popruhů, na nichž měli připevněný

revolver. Chtěla něco podotknout, ale její pozornost upoutal konferenční stůl. Zarazila se.

„Hele, paní Tasková tu nechala spiritistickou tabulku,“ podivila se. „Měla jsem jí říct, aby ji odnesla...“

Ukazovátka na tabulce se začalo divoce točit dokola.

Miranda pohlédla na Bishopa, který k ní přistoupil a zamračeně se zadíval na tabulku. „Já to nedělám,“ hájila se.

„Ani já ne. Že by ten duch? Ten, co tu uvízl?“

„Ale jak může komunikovat, když k tomu nemá médium? To by si vyžadovalo spoustu soustředění a odhodlání...“ Zavrtěla hlavou a pohlédla na tabulku. „Nemá smysl se hádat s realitou. Kdo jsi?“

L... Y... N... E... T

„To je ona?“ zeptal se Bishop.

„Já nevím, ale ať je to kdokoli, raději bychom to měli brát vážně,“ odpověděla Miranda. „A copak chceš, Lynet?“

Bishop zvedl blok a tužku, které ležely na stolku, a začal psát písmena, která Miranda četla nahlas. VARUJI VÁS. „Varuješ nás? A před čím?“ BONNIE

Mirandu zamrazilo. „A co je s Bonnie?“

NEBEZPEČÍ.

Miranda pohlédla na Bishopa, pak se znovu zadívala na tabulku. Snažila se mluvit klidným hlasem, když se zeptala: „Ty myslíš, že Bonnie stále hrozí nějaké nebezpečí, Lynet?“

ANO. OD NĚKoho JINÉHO.

„A od koho?“

NĚKDO VEŠEL DOVNITŘ, KDYŽ PRO MĚ OTEVŘELI DVEŘE.

„Lynet...“

ZLÝ MUŽ, MOC ZLÝ. CHCE BONNIE.

V tu chvíli si Miranda uvědomila, že při vši té úlevě, že se jim podařilo přežít střetnutí s MacBridem, zapomněla na něco životně důležitého. Že Bonnie může

hrozit nebezpečí, ale ne od někoho, kdo je z masa a krve. To nebezpečí pocházelo od ducha, který tak zoufale toužil znovu žít, že ji to málem zabilo. Pohlédla na Bishopa. „Já myslela, že Bonnie hrozí nebezpečí jedině v tomhle domě, aspoň prozatím, ale...“

„Podívej,“ upozornil ji Bishop.

Ukazovátka se začalo divoce točit, několikrát se zastavilo na slovu NE a pak se znovu roztočilo.

NEBEZPEČÍ TEĎ. ON JE S NÍ. CELOU DOBU. POZORUJE JI. ČEKÁ. VÍ, ŽE JE UNAVENÁ, OSLABENÁ. CHCE JI DOSTAT DNES VEČER.

„Ježíši!“ vydechla Miranda. „Ale... jak? Kdo by se na ni mohl tak silně napojit, že by ji tak rychle našel?“

„Kdo je to, Lynet?“ chtěl vědět Bishop. „Kdo je ten zlý muž?“

Několik vteřin se ukazovátka ani nepohnulo, a pak pomalu vykroužilo jméno LEWIS HARRISON.

Miranda s Bishopem už neztráceli ani vteřinu dalším vyptáváním a oba se vrhli ke dveřím.

Když byli v půli cesty na kliniku, Miranda konečně prolomila ticho. „Šest a půl roku? Celou tu dobu je mrtvý, ale přesto nás může ohrozit?“

„Bonnie mu jako jediná unikla,“ vysvětloval Bishop. „Jako jediná z jeho obětí přežila. On byl médium – musel vědět, nebo aspoň v jisté chvíli přišel na to, že i ona je médium. Možná se dokonce na poslední chvíli dotkl její mysli a navázal spojení, ale ona si to ani neuvědomila. Takže celé ty dlouhé roky čekal na svou příležitost, až mu otevře dveře. Kdybys ji tak usilovně nechránila, byl by ji dostal už před mnoha lety.“

„A když otevřela dveře, aby vpustila dovnitř ubohou Lynet, vešel také. Bonnie mi říkala, že z toho má špatný pocit. A byl to taky jeden z důvodů, proč se snažila dostat Setha s Amy z toho domu co nejdřív pryč. Ale on ji přesto dostihl. Ten dům ho nedokázal zadržet.“

„My ho zastavíme, Mirando.“

„Zastavíme? A jak?“ Hlas se jí třásl. „Já přece byla v kontaktu s lidmi, kteří se snažili zahnat duchy, co na ně útočili, Noahu, vzpomínáš? Já vím, v jakém pekle uvízli. *Netuším* ale, jak je z té mučírny vysvobodit.“

„My na něco přijdeme. Vždyť jsi to viděla, Mirando, vzpomínáš?“

„Já to neviděla,“ protestovala.

„Ale jistěže ano. Nešlo o vizuální obraz, ale o absolutní jistotu. Celý týden jsi věděla, že zachráním Bonnie život.“

„Vždyť už jsi ji jednou zachránil.“

Natáhl se a uchopil ji za ruku. „To ty jsi zachránila Bonnie, Mirando. Zabila jsi MacBrida dřív, než jí mohl ublížit. Já jsem zachránil život tobě. Jeho revolver mířil na tebe.“

Miranda si nebyla jistá, jestli mluví pravdu, ale nepřela se. S jistotou však věděla, že musí nějakým způsobem Bonnie zachránit.

Nepřítomně se na něj zadívala. „A poděkovala jsem ti za to vůbec?“

„Však ty mi ještě poděkuješ,“ usmál se záhadně.

V tu chvíli nebyl čas na další otázky, protože právě dorazili ke klinice. Spěchali přímo do Bonniina pokoje. Zastihli tam vyděšeného Setha, který pozoroval otce, jenž prohlížel Bonnie. Dívka ležela na posteli, klidná a tichá, ale oči měla doširoka otevřené.

„Právě jsem vám chtěl volat,“ oslovil Seth Mirandu a hlas se mu třásl. „Byla v pořádku, spala. Vy jste nám řekla, že možná prospí celou noc a ani se nevzbudí. Ale najednou vydala takový podivný zvuk, jako by jí něco ublížilo nebo vyděsilo, a otevřela oči. A od té doby tady takhle leží.“

Colin Daniels se napřímil a zamračil se, pohled stále upřený na Bonnie. „Já to nechápu. Pulz i tlak má normální, zorničky také, i reflexy jsou v pořádku.“ Podíval se zpříma na Mirandu. „Vím, jaké má schopnosti, a co dneska

dokázala. A taky vím, jak moc ji to vysílilo. Ale tohle je něco jiného.“

„Tohle je skutečně něco úplně jiného. Tělo má v pořádku, Coline,“ pronesla Miranda a stoupla si vedle postele. Právě se chystala vzít sestru za ruku, když ji Bishop zarazil.

„Dovol, já to udělám.“

Miranda věděla, že je silné médium, ale protože jejich spojení bylo před několika hodinami tak prudce přerušeno, nedokázala mu propůjčit svou sílu, a tak pouze přikývla.

Bishop uchopil Bonniinu ruku do své a jeho tvář se téměř okamžitě stáhla napětím. Napůl pro sebe zaklel: „Zatraceně, to je on. Už jednou jsem se dotkl jeho mysli. Je studená a slizká, je tak černá zlem, že je jako bezedná jáma.“ Chvilí se soustředil a pak řekl: „Ještě nevyhrál. Bonnie se brání sama, aspoň částečně. Ale slábne.“

Seth zděšeně vydechl: „On? Myslíte někoho... *uvnitř* Bonniiny mysli?“

„Je to starý nepřítel,“ vysvětlovala Miranda. „My si myslíme, že celou dobu čekal a pozoroval ji. A teď, když je zranitelná...“

Seth zadržel dech a pak zasténal. „Já *věděl*, že tu něco není v pořádku. Někdy jsem to slyšel, skoro jsem to i viděl. To ukazovátko se na tý zatracený tabulce pořád samo točilo, jako by měla svou vlastní hlavu a chtěla, aby ji Bonnie použila...“

„Nemůžeš dávat vinu sobě,“ snažila se ho Miranda utěšit. „Nemohl jsi udělat nic, čím bys tomu zabránil, Sethi.“

„Mohl jsem ji varovat,“ pronesl zničeně. „Ona jako by nic necítila, žádnou hrozbu. Ale já ano.“

„Nemohla nic cítit. Chránil ji její vnitřní obranný štít. To nás svým způsobem oslepuje vůči hrozbě, jako je tahle.“

„Do háje,“ ulevil si Seth. „Tati, nemohl bys...“

Colin Daniels zavrtěl hlavou. „Jsou věci, na které současná lékařská věda nestačí, synku. A tohle je jedna z nich. Já jí nemůžu pomoci. Musíme to nechat na nich.“

Seth vrhl po otci překvapený pohled. Nebylo však jasné, jestli ho tak překvapily omezené možnosti vědy nebo to, že otec uznává existenci paranormálních jevů. Otočil se tedy zase k lůžku, na němž ležela Bonnie, a znovu potichu zaklel.

Miranda počkala, až Bishop pustí Bonniinu ruku, a pak pronesla jak neklidněji dokázala: „Já pořád nevím, jak ji zachránit.“

„Já to vím.“ Položil jí ruce na ramena a otočil si ji k sobě. „Už jednou jsem ho přemohl, Mirando. Vplížil jsem se do jeho hlavy a podařilo se mi přijít na to, co má v úmyslu udělat ještě dřív, než na to sám pomyslel. Stopoval jsem ho, pronásledoval. Jednou už jsem ho zabil a můžu to udělat znovu.“

„Po tom, co se stalo dneska, přece nemůžeš mít dost síly, abys...“

„S tvou pomocí ano. Tvoje síla a schopnosti společně s mými budou stačit na to, abychom se s ním pustili do křížku a vyhráli. Oba nás nepřemůže.“

„Spojení mezi námi ale bylo přerušeno,“ připomněla mu. „Může se znovu obnovit pouze fyzickým kontaktem.“

„Ne, existuje ještě jiný způsob. To spojení se může vytvořit i jinak a může být ještě silnější než předtím. Když to dovolíme.“

Chvilí na něj zírala, a i když zoufale toužila sestru zachránit a věděla, že ubíhají drahocenné vteřiny, které rozhodují o jejím životě, zmocnil se jí záchvěv strachu a ona zaváhala.

Bishop ji klidně pozoroval a čekal.

Nakonec si Miranda uvědomila, že její váhání je jenom reflex, instinktivní snaha chránit samu sebe. Ale to už nebylo nutné. Ona znala pravdu dávno předtím. Natáhla

ruku, a když sevřel její prsty ve své dlani, usmála se na něj. „Tak jdeme na toho parchanta.“

Oplatil jí úsměv. „Tak pojď ke mně, Mirando. Snaž se do mě dostat svými myšlenkami.“

Miranda poslechla. Zavřela oči a ze všech sil se snažila soustředit a otevřít mu svou mysl.

Bylo to překvapivě snadné. Její mysl i duch znaly ty jeho moc dobře, takže cesta do Bishopových myšlenek byla hladká. Když se s ní v půli cesty setkal, jeho mysl byla otevřená a vstřícná a Mirandy se zmocnil zvláštní úchvatný pocit, jako by se vracela domů. Cítila tenoučká pavučinková vlákna energie, která se mezi nimi utvořila a byla ještě pevněji zakotvená než kdykoli předtím, takže jejich spojení bylo hluboké a jisté.

Jsi připravena, láska?

Připravena, potvrdila.

Nech mě, ať ho přemůžu. Půjč mi svou sílu a vůli, ale sama nic nepodnikej; jen ho donuť, aby se soustředil na mě, zatímco ty pomůžeš Bonnie.

Mirandu ani nepřekvapilo, když si uvědomila, že najednou ví, jak má Bonnie pomoci. Absolutně Bishopovi věřila. *Já vím, co mám dělat. Jdi na něj.*

S očima zavřenýma natáhli volné ruce a dotkli se Bonnie.

„Co...“ začal Seth, ale jeho otec ho uchopil za paži a vrhl po něm varovný pohled.

„Počkej,“ okřikl ho šeptem. „Nic nedělej a čekej.“

Miranda je ani nevnímala. Plně se soustředila na to, o co se s Bishopem snažili. Jediné přímé spojení myšlenek, které kdy zažila, bylo s Bishopem, a proto ji překvapil naprosto zvláštní pocit, když se spolu s ním ponořila do Bonniiny mysli.

Byla tam tma, ale šerem plným červeného světla probleskovaly výboje energie. Neosvětlovaly tu tmou příliš, pouze jako by ji krájely. Byl to vztek. Hlad. A nebylo tam ticho. Téměř na samotné hranici vědomí byl slyšet šustivý

zvuk, jakési rytmické šeptání, které sílilo a sláblo, někdy bylo intenzivnější, někdy tlumenější.

To je on, uvědomila si Miranda. Je všude.

Ne, to se ti jenom zdá. Jeho energie je rozptýlená. On si myslel, že Bonnie pro něj bude jednoduchý cíl, ale mylil se. Hele – podívej. Tady je Bonnie.

Miranda pohlédla k místu, kam ukazoval, a ve vzdáleném koutě temnoty spatřila něco, co vypadalo jako malý křišťálový zámotek. Byl neprůhledný a ukrýval to, co bylo uvnitř. Zářil a neohroženě od sebe odrážel rudé úponky Harrisonova bezmocného vzteku.

Jako diamant, poznamenal Bishop. Bonnie si představila nejtvrdší hmotu, kterou znala, a schovala se uvnitř. Dalas jí dobrou školu, lásko.

Miranda si vůbec nebyla jistá, jestli sestru něco podobného učila, ale nebyl čas o tom přemýšlet.

Jdi k ní, nařídil jí Bishop. Bud' připravená. Až dostanu Harrisona, pomoz jí se osvobodit. Budeme se muset spojit všichni tři, abychom ho dostali ven – ven z tohoto světa a přímo do pekla.

Byl čas jednat. Miranda zjistila, že klečí vedle křišťálového zámotku. Jednu ruku položila na chladný, naleštěný, tvrdý povrch fasety, otočila hlavu a sledovala, jak se Bishop plíží k vrahovi.

Později přemýšlela, jak je zvláštní, že to, co se odehrávalo, viděla tak zřetelně, ale nakonec usoudila, že je to způsob, jak si lidská mysl interpretuje elektrické impulzy mozku a převádí si je na obrázky.

Bylo to fascinující. A hrůzostrašné.

Viděla Bishopa naprosto jasně, mrštného a silného, jak se pohybuje temnotou, jeho duch srší energií a odhodláním. Harrison, jehož energie byla rozptýlená, jak říkal Bishop, byl zpočátku pouze červeným zábleskem v temnotě, pak se proměnil v nachové jazyky plamenů, které se začínaly Bishopa dotýkat v okamžiku, kdy ucítil hrozbu a pochopil, že se blíží z jeho strany. A pak, jakmile

Harrison začal na Bishopa útočit, kroužit kolem něj a hledat slabé místo, kterým by se mu dostal na tělo, plameny začaly být jasnější a teplejší.

Aniž by si to Miranda nějak zvlášť uvědomovala, vyslala směrem k Bishopovi větší množství energie, protože věděla, že Harrisonův útok pro něj může znamenat smrt. Ne proto, že je Harrison silnější, ale protože Bishop se soustředí na to, aby ho porazil, ale ne na to, aby se bránil.

Plameny Bishopa stále dokola ohrožovaly a zkoušely ho zdolat. Vycítil jejich útok vždy o pouhou vteřinu předtím, než k němu dorazily, a s téměř výsměšnou lehkostí jim unikal. Miranda slyšela vztekly syčení energie Harrisonových nezdařených útoků. Právě v okamžiku, kdy si uvědomila, že Bishop záměrně láká svého protivníka do pasti, Harrison na sebe náhle vzal strašlivou lidskou podobu a se vzteklym šíleným řevem se vrhl na Bishopa.

Miranda čekala jenom tak dlouho, dokud se oba dva duchové doslova nezaklesli do sebe v tak zuřivém souboji, až z nich začala nepřetržitě sršet vlákna do běla rozžhavené energie plné vzteku. Rychle se otočila ke křišťálovému zámotku a vyslala k němu naléhavou prosbu.

Bonnie? Je to dobrý, zlato, jsme tady s tebou. Pojď ven.

Srdce jí tlouklo, vteřiny ubíhaly, zatímco Miranda si s bolestí uvědomovala, že ten zápas musí Bishopa nesmírně vysilovat, i když ona se ho snaží svou energií podpořit. Harrison chtěl znovu žít a ta touha byla tak zásadní, že mu dodávala obrovskou sílu k boji. Ale ne tak obrovskou.

Náhle křišťálový zámotek zmizel a stála tam bledá a vyděšená, ale klidná a vyrovnaná Bonnie.

Řekni, co mám dělat, Randy.

Miranda ji vzala za ruku a bylo to spojení, jaké ještě nikdy v životě nepocítila. *Soustřed' se. Potřebujeme všechnu tvoji vůli, musíš být naprosto odhodlaná zbavit se toho parchanta.*

Já ho nenávidím. Bonniin duch byl náhle překvapivě silný. Zabil maminku a tátu a Karu. Chci ho zničit, Randy. Já... chci... aby... zmizel!

Miranda zažívala stejné pocity jako její sestra, cítila, jak ji zalilo plné odhodlání, a to vše v podobě nezkrotné dynamicky pulzující energie vysílala na pomoc Bishopovi.

Miranda pozorovala, jak Harrisonův duch slábne, viděla jeho bezmocný vztek, slyšela, jak skučí v divokém protestu, když Bishopovy ruce nově nabitou silou sevřely jeho hrdlo.

Tentokrát, pronesl Bishop s neochvějnou jistotou, tě pošlu přímo do pekla.

Sethovi a jeho otci, kteří je mlčky pozorovali, nepřipadal ten zápas o nic méně dramatický, přestože probíhal v naprosté tichosti. Bishop s Mirandou se drželi za ruce a se zavřenýma očima se druhou volnou rukou dotýkali Bonnie. A pomalu, jak minuty ubíhaly, se začínaly dít věci. Z jejich tváří náhle vyprchala všechna barva. Jejich těla se mírně pohupovala.

Seth se neklidně zavrtěl a zašeptal. „Cítíš to taky?“

Jeho otec přikývl a zvedl ruku. Bylo vidět, jak mu na ní naskočila husí kůže. „Slyším hučení,“ zašeptal. „Spíš to cítím, než slyším, je to jako...“

„Proud,“ dodal Seth. „Elektrický proud.“

Další půl minuty je upřeně pozorovali. A pak Miranda s Bishopem náhle zadrželi dech a otevřeli oči.

Colin se Sethem sebou trhli a v temže okamžiku se dveře v místnosti s bouchnutím zavřely.

„A je pryč,“ poznamenala Miranda. „Tentokrát navždycky.“

„Ježíši,“ vydechl Colin.

„Takže se to povedlo?“ zeptal se Seth.

Odpovědi se mu dostalo vzápětí, když Bonnie zamrkala a slabým roztřeseným hlasem zašeptala: „Nemáte někdo aspirin?“

Seth se k ní vrhl a zalila ho taková vlna úlevy, že se až zalykal. Pozornost jeho otce se však soustředila na Mirandu a Bishopa stojící vedle jejího lůžka.

Opírali se o sebe a sotva vydrželi stát na nohou. Bylo vidět, že jsou na pokraji zhroucení. Tváře měli strhané, ale byl v nich patrný i pocit triumfu. Vypadali jako dva lidé, kteří právě dobojovali těžkou bitvu, z níž vyšli posílení a ještě víc stmeleni.

Colinovu pozornost však zaujalo ještě něco jiného. S úžasem se zadíval na cosi, co se stěží dalo přehlédnout. „Mám takový pocit,“ pronesl, „že za všechno se něčím platí, nemám pravdu? Z každé bitvy si člověk odnese nějakou jizvu.“

Miranda na něj pohlédla a pak zvedla oči k Bishopovi. Ten pohled ji ani nijak zvlášť nepřekvapil. Natáhla ruku a něžným pohybem se dotkla jeho levého spánku, kde se mu objevil proužek šedivých vlasů.

„To je rodinná zvláštnost,“ usmál se Bishop.

DOSLOV

Pondělí, 24. ledna

„Takže,“ poznamenal Tony, „pro případ, že bychom to potřebovali, máme tady osvědčení, že vzorek pneumatik MacBridova auta je správný. Taky víme, že vedl inzertní oddělení, když si dával inzerát, že hledá ‚ochotné ruce pro lehkou práci‘. Pak se před deseti lety protlačil do městské rady a hledal si oběti mezi těmi, kdo odpovídali na inzeráty, které podával z titulu radního. Dále se prokázalo, že nůž i želízka, která jsme našli v Ramsayově autě, patří jemu, stejně jako i popel v té krabičce na cigarety – ten pochází z jeho soukromého krematoria. A vlasy, které jsme našli v té staré papírně, jsou taky jeho.“

„Je dobré vědět,“ poznamenal Alex suše, „že stará dobrá policie umí dosáhnout takovýhle úspěchů.“ Byl Tonymu vděčný. Ten hovorný agent, který měl takový smysl pro humor, ho v uplynulých několika dnech dokázal dobře pobavit a pomohl mu trochu se vyrovnat se ztrátou, na kterou si pořádně ještě nestačil zvyknout.

„To je fakt,“ Tony si přejel prsty po naleštěných knoflíčcích košile.

Alex pokračoval. „Můžeš k tomu ještě přidat víc než třicet zavařovaček, které obsahují různé části lidských těl, sedmnáct let staré záznamy psané s takovou pečlivostí, že podrobně popisují každé zvěrstvo, a MacBridův deník, který si vedl s až groteskní láskou. Řekl bych, že k tomu už není co dodat. Všechno ostatní je nadbytečné.“

V tu chvíli vešla do zasedačky Miranda a podala Tonymu svazek listin se slovy: „Tohle přidej k MacBridově složce. Pořád čtou a analyzují jeho deník, ale zdá se, že to, co nám řekl o Adamovi Ramsayovi – že ho najal na práce na zahradě a on že začal strkat nos do jeho věcí – je pravda. Adama najal, aby mu zarovnal keře kolem sklepa, a on se vydal na průzkum. A jak se zdá, uměl si velice dobře poradit se zámky.“ Tónem, z něžž byl cítit úžas, dodala: „Nikdy nepochopím, jak je možné, že když někdo spatří na vlastní oči taková zvěrstva, nedá se s hurónským křikem na útěk.“

„A místo toho posbírám pár usvědčujících důkazů, který se mu budou hodit k vydírání.“ Alex zavrtěl hlavou. „Myslím, že ti dva si byli svým způsobem podobní. Totéž město, které vyprodukovalo Adama Ramsaye, zplodilo i našeho Frankensteina. Až na to, že MacBride chtěl těla roztrhávat od sebe, místo toho, aby je dával dohromady.“ V tu chvíli podvědomě odmítal myslet na Liz.

Zatím ne. Ještě ne.

Ještě nedokáže tu bolest unést.

Miranda si povzdechla. „Já jsem jenom ráda, že většina novinářů se nahrnula k jeho domu, místo aby zevlovali tady. Už mě unavuje, když mi pořád strkají mikrofon před pusou a do ucha mi křičí dotěrné otázky. A už vůbec nesnáším, když se vidím v televizních novinách.“

Do místnosti vešel Bishop. „Nemysli si, že jim zabrániš, aby na tebe mířili svými kamerami, zlato,“ prohodil. „Našli si svou kořist. Překrásná šerifka dopadla násilného vraha a její město je díky ní znovu v bezpečí.“

Miranda po vytáhla obočí. „Zapomínáš dodat, že s pomocí švarného a záhadného agenta FBI. To psali v dnešním vydání.“

Alex prohodil k Tonymu: „Nemáš pocit, že jsi neviditelný?“

„A nemilovaný,“ pronesl Alex smutně.

Miranda se podívala na Bishopa. „Musíme tyhle dva od sebe odtrhnout. Každým dnem je to s nimi horší a horší.“

„A já myslel, že selepšíme,“ namítl Tony zraněným tónem. „Trocha komedie v nějaké té tragédii občas nezaškodí.“

Miranda zachovala kamennou tvář. „V tomhle případě by žádná komedie nepomohla.“

Alex si povzdechl. „Tos špatně pochopila. Je to velice skličující.“

Bishop se otočil k Mirandě. „Říkal jsem ti, že stačí jediné tvoje slovo a dostanu tě od nich pryč. Teda aspoň částečně, protože Tony je bohužel součástí našeho týmu.“

Tony očividně pookřál a ušklíbl se na Mirandu. „Ale, ale, takže ty si budeš hrát s námi na našem písečku?“

„Musím tu zůstat do konce volebního období,“ namítl.

Jako by ji neslyšel, Bishop prohodil: „Náš malý telepatický problém jsme přece vyřešili, takže můžeme pracovat společně a nemusíme si dělat starosti se...“

„Se sebezapíráním?“ dokončil Tony pohotově.

Miranda ho zpražila přísným pohledem. „Jak to, žeš to zjistil?“

„Jsem bystrý chlapec,“ vysvětloval lišácky.

Alex zabručel tak, že to slyšeli i ostatní: „Vždyť jsem na to přišel i já, sakra.“

Bishop odhodlaně prohlásil: „Pomohli jsem Bonnie a vyšli jsme z toho posílení. Měl jsem na mysli, že naše spojení je trvalejší. Teď naše schopnosti už nic nebrzdí a není pochyb o tom, že spolu jsme mnohem silnější, než když jsme každý sám. Neexistuje nic, co by nám bránilo pracovat společně.“

„Kromě mojí práce. A Bonnie. Nechci ji brát ze školy a pochybuju, že by se chtěla odloučit od Setha.“

„Seth jde na podzim na univerzitu,“ připomněl jí Bishop. „Ve Virginii je spousta skvělých univerzit. A já

mám takové tušení, že Bonnie nebude ani tak moc vadit, když se přestěhuje.“

„Ano, ale pořád je tu ještě moje funkce šerifky a...“ začala namítat Miranda.

„Vsadil bych se, že Alex by tu strašně rád dělal šerifa,“ přerušil ji Bishop. „Byla by věčná škoda nevyužít tvůj pozoruhodný talent při pronásledování zlých hochů v národním měřítku. Já tě moc potřebuju.“

Miranda se nadechla a zřejmě chtěla něco namítnout, ale náhle ona i Bishop zbledli, trhli sebou a zavřeli oči.

„Co se děje?“ vyděsil se Alex.

„Myslím,“ usmál se záhadně Tony, který je se zájmem pozoroval, „že mají vizi.“

„Nikdo mi neřekl, že to bolí,“ divil se Alex a ustaraně se díval z jednoho na druhého.

„Ach,“ vydechl Bishop po chvíli.

„Tak si myslím, že to skutečně bolí,“ přikývl Tony.

Miranda otevřela oči, zvedla ruce a začala si třít spánky. „Já tě varovala,“ prohodila k Bishopovi. „Dostavují se zčistajasna.“

Bishop se na ni usmál. „Neřekl bych, že tahle přišla odnikud, ty ano? Myslím, že osud pouze odpověděl na otázku, kterou jsem ti dal, zlato.“

Mirandě se nechtělo přiznat porážku. „To nemusí být pravda. Moje vize nejsou vždycky přesné.“

„Tahle je ale pravdivá.“

Dál se na něho dívala.

Přistoupil k ní, políbil ji a zopakoval: „Ano, tahle bude pravdivá. Osudu neunikneš, Mirando. Já ti to nedovolím.“ Aniž by jí dopřál možnost odpovědět, otočil se a vyšel z místnosti.

„Jaký osud?“ nechápal Tony.

Miranda se posadila za stůl. „Ale, to je fuk.“

Tony se zakřenil. „Myslím, že bych to uhádl.“

„Do háje,“ poznamenal Alex, „i já bych věděl.“

„Jste toho oba plní,“ okřikla je.

Tony se dal do smíchu. „Strašně nerad ti to říkám, Mirando, ale už strašně dávno, ještě u nás v úřadě, jsme se sázeli. Za prvé jestli tě Bishop někdy najde. Za druhé, když tě najde, jestli se mu podaří tě přesvědčit, aby ses přidala k našemu týmu profesionálně a k němu soukromě.“ Miranda musela potlačit úsměv. „No a?“

„No a Bishop měl vždycky navrch. A o hodně.“ Šibalsky se usmál a pokrčil rameny. „Co k tomu říct? Ten chlapík umí vyhrávat.“

Miranda se pomalu usmála. Bylo to vůbec poprvé, kdy u ní Tony viděl vřelý a upřímný výraz plný života, který obvykle ukrývala za masku profesionality. Na okamžik úplně zapomněl, o čem spolu mluvili.

A náhle pochopil, proč se ho Bishop ve chvíli, kdy se dozvěděl, kde Mirandu hledat, zeptal, jak dlouho může trvat, než se zahřejou motory tryskáče.

„Sakra,“ ulevila si Miranda a v jejím rozhodnutí podřídit se osudu nebylo tentokrát nic než čistá radost. „Jak by se ti líbilo dělat tu šerifa, Alexi?“